

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Reynolds_Alastair-Odhalený vesmír_04-Kaldera_2.pdb

PDB Name: Reynolds OV4 Kaldera 2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2008
Modification Date: 11.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Alastair Reynolds
Kaldera - kniha druhá
Odhalený vesmír 4

© Alastair Reynolds, 2001
Translation © Jana a Jan Jam Oščádalovi, 2004
Cover © Jan Patrik Krásný 2004
© TRITON 2004

The right of Alastair Reynolds to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

ISBN 80-7254-484-5

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.triton-books.cz

ALASTAIR REYNOLDS
KALDERA
kniha druhá
TRITON

21

Konečně jsem se probudil. Ležel jsem ve zlatém ranním světle, které proudilo do Zebřina pokoje, a dlouho jsem si přehrával v hlavě sny, až jsem je nakonec odložil k odpočinku a pustil se do prohlídky zraněné nohy.

Robot-léčitel udělal za noc hotové divy, použil lékařskou vědu o hodný kus pokročilejší, než jakou jsme měli na Skyově vítězství. Z rány nezbylo víc než bělavá hvězda nové tkáně, zůstalo mi pouze zranění psychologického rázu - mozek odmítal přijmout, že je noha zase schopna plnit zamýšlenou roli. Zvedl jsem se z pohovky a zkusmo udělal několik opatrných kroků k nejbližšímu oknu, zdolával jsem křivolakou podlahu a nábytek mi ochotně uhýbal z cesty, aby mi usnadnil průchod.

V denním světle či spíše ve světle, jež Kaldeřané považovali za denní, vypadala obrovská díra v srdci města tak blízko, že téměř vyvolávala závrať. Snadno jsem si představil, jak na Žlutozem přilákala průzkumníky, ať zrozené z robotického lůna, nebo odvážlivce, kteří později přiletěli na prvních nemotorných mezihvězdných lodích. Skvrna horkého plynu, valícího se z jícnu, byla za příznivých atmosférických podmínek vidět z vesmíru.

Ať už překonávali pevninu v transportérech, nebo slétli na povrch vrstvami mraků, první pohled na propastný kráter jim musel vzít dech. Něco před tisíci staletími planetu zranilo a tato velická otevřená rána se dosud nezahojila. Říkalo se, že někteří sestoupili do hlubin pouze v lehkých skafandrech a našli tam poklady, z nichž by se dala vybudovat celá impéria. Jestli to byla pravda, dávali si velký pozor, aby ty poklady nikdo neviděl. Přesto se sem hrnuli další dobrodruzi a kolem jícnu se rozrůstaly neforemné stavby, které se staly základem Kaldery.

Žádná všeobecně uznávaná teorie vznik propasti nevysvětlovala, ačkoli široký kráter, jenž chránil město před vichřicemi, nečekanými záplavami a postupujícími metan-čpavkovými ledovci, naznačoval poměrně mladou geologickou katastrofu, protože nebyl smazán zvětráváním a tektonickými proměnami. Žlutozem pravděpodobně zažila těsné setkání se svým řídkým obřím sousedem, který aktivoval planetární jádro, a sopouch byl jednou z možností, jak se nahromaděné energie zbavit. Něco však muselo únikovou cestu otevřít. Některé hypotézy hovořily o miniaturních černých dírách nebo fragmentech kvarkové hmoty, jež do kůry narazily, ale co se doopravdy stalo, bylo ve hvězdách. Objevily se také báchorky o vesmířanech, kteří prý kůru prokopali, vymýšlely se důkazy, že propast je do jisté míry umělý, ne-li přímo záměrný výtvar. Možná chtěli vesmířané vytěžít z planetárních hlubin energetické a chemické bohatství, podobně jako to udělali lidé - chapadla potrubí sahala do sopouchu jako šmátrající prsty.

"Nesnaž se předstírat, že to na tebe neudělalo dojem." Zebra vstoupila do pokoje tak tiše, že jsem si toho nevšiml.

"Někteří lidé by kvůli takové vyhlídce dokázali zabít. Když tak o tom uvažuji, pravděpodobně znám lidi, kteří kvůli ní zabili."

"To mě vůbec nepřekvapuje."

Na první pohled vypadala nahá, dokud jsem si nevšiml, že má šaty natolik průhledné, že mohly být klidně z kouře. Přinesla mi mendikantský svetr a kalhoty, obojí vyprané a úhledně složené.

Nyní jsem si všiml, že je velmi štíhlá. Pod modrošedým oparem lehoučké látky pokrývaly celé její tělo černé pruhy, sledovaly křivky postavy a skrývaly oblast genitálií. Pruhy současně potlačovaly i nadsazovaly oblé tvary, takže se proměňovala s každým krokem, jímž se ke mně blížila. Tuhé vlasy se jí táhly jako hříva až ke kříži a končily nad pruhovanou oblinou zadečku. Cupitala jako baletka, drobná chodidla, podobná kopýtkům, měla spíš proto, aby mohla stát na zemi, než aby nesly její váhu. Nepochyboval jsem, že pokud by se rozhodla připojit ke hře, byla by lovcem nemálo obratným. Koneckonců mne ulovila, i když jen proto, aby zkazila zábavu svým nepřítelům.

"U nás doma," začal jsem, "bychom to nic, co máš na sobě, považovali za poněkud vyzývavé."

"No, nejsme na Skyově vítězství." Položila mé oblečení na pohovku. "Vlastně ani na Žlutozemí. V Nebesích si víceméně děláme co chceme." Přejela si dlaněmi po bocích.

"Promiň, pokud je má otázka nevhodná, ale ty ses takhle narodila?"

"Vůbec ne. A když už jsi tak zvědavý, ani jsem pokaždé nebyla ženou. Také silně pochybuji, že taková zůstanu po zbytek života. Pochopitelně mi vždycky nefíkali Zebra. Kdo by však chtěl být omezován jen jedním tělem, jednou identitou?"

"Nevím," řekl jsem opatrně, "ale na Vítězství je nad možností většiny lidí se vůbec nějak pozměnit."

"Ano. Pokud je mi známo, máte tam plné ruce práce s tím, abyste se navzájem pozabíjeli."

"To je velmi zjednodušené shrnutí našich dějin, ale není zas tak daleko od pravdy. Mimochodem, kolik toho o nás víš?"

Nikoli poprvé od chvíle, co vstoupila do pokoje, jsem si připomněl bolestný sen o táboře v džungli. A jak se na mě Gitta v tom snu dívala. Gitta a Zebra neměly mnoho společného, ale ve zmateném stavu po procitnutí mi připadalo snadné přenést některé Gittiny rysy na Zebra - pružnou postavu, vystouplé lícní kosti a tmavé vlasy. Nešlo o to, že by mi Zebra nepřipadala přitažlivá sama o sobě, byla však nejpodivnější tvor - lidský nebo jiný - s nímž jsem kdy sdílel jeden příbytek.

"Vím celkem dost," odpověděla Zebra. "U nás se o vaši historii docela zajímáme, byť trochu zvráceně. Připadá nám zábavná a malebně starosvětská, ale i děsivá."

Kývl jsem k lidem uvězněným ve stěně, k výjevu, o němž jsem se původně domníval, že jde o umělecké dílo. "Mně připadá pořádně děsivé, co se stalo tady."

"Taky že bylo. Ale přechkali jsme to. Kdo přežil, vlastně doopravdy nepoznal mor v jeho nejzuřivější formě." Zastavila se docela blízko mne a já poprvé pocítil vzrušení. "Ve srovnání s morem nám válka připadá velmi neosobní. Nepřítelem nám bylo naše město, naše vlastní těla."

Vzal jsem ji za ruku, podržel ji ve své a pak si ji přitiskl na prsa. "Kdo jsi, Zebro? A proč mi doopravdy pomáháš?"

"Myslela jsem, že tímhle jsme už prošli v noci."

"Já vím, ale..." Hlas jsem měl nejistý. "Pořád po mně jdou, vid'?" Lov neskončil jen proto, žeš mě přivedla do Nebes."

"Dokud jsi tady, jsi v bezpečí. Moje pokoje jsou elektronicky stíněné, takže tvůj implantát nezaměří. Krom toho samotná Nebesa jsou mimo hranice Hry. Hráči k sobě nechtějí přitahovat zbytečnou pozornost."

"Takže u tebe musím zůstat do konce života?"

"Ne, Tannere. Ještě dva dny a budeš za vodou." Vyprostila ruku z mé, pohládila mě po straně hlavy a našla bulku s implantátem. "Tato věcička, kterou ti Waverly umístil do hlavy, je nastavená, aby po dvaapadesáti hodinách ukončila vysílání. Tak to totiž s oblibou hrají."

"Dvaapadesát hodin? To je jedno z těch nedůležitých pravidel, o nichž se Waverly zmínil?"

Zebra přikývla. "Samozřejmě zkoušeli různé časové úseky."

To bylo příliš dlouho. Rejvičova stopa už teď dost vychladla, a kdybych čekal další dva dny, nemusel bych mít vůbec naději.

"Proč to vlastně hrají?" Napadlo mě, zda se její odpověď bude shodovat s odpovědí Juana, toho kluka, který jezdil s rikšou.

"Nudí se," řekla Zebra. "Mnoho z nás je nadsmrtelných. Dokonce i navzdory moru je smrt pro většinu pouze velice vzdálená starost. Možná ne tak vzdálená jako před sedmi lety, ale pořád to není ta řídicí síla, jakou musí být pro smrtelné, třeba pro tebe. Ten tichý hlásek, který tě nutí udělat něco dnes, protože zítra už může být pozdě... Ten zkrátka většinu z nás chybí. Za dvě stě let se žlutozemská společnost téměř nezměnila. Proč vytvářet velká umělecká díla zítra, když si můžeme naplánovat ještě lepší za padesát let?"

"Chápu," řekl jsem, "alespoň částečně. Po moru by to však mělo být jiné. Copak z vás neudělal zase smrtelníky?"

Domníval jsem se, že vám znemožnil gerontoterapii, zničil stroje ve vašich buňkách."

"To ano. Medistroje musely být naprogramovány, aby se zlikvidovaly a proměnily na neškodný prach, jinak by člověka zabily. Ale tím to neskončilo. Nedaly se provádět genové manipulace, protože ve velké míře závisely na medistrojích, které pracovaly s transkripčními mechanismy DNA. Problémy patrně neměli pouze lidé, kteří zdědili po rodičích geny extrémní dlouhověkosti, avšak ti nikdy netvořili většinu."

"Všichni se ale nemuseli vzdát nesmrtelnosti."

"Ne, jistěže ne..." Odmlčela se, jako by si chtěla urovnat myšlenky. "Určitě jsi zahlédl hermetiky. Pořád v sobě mají všechny stroje opravující buněčná poškození. Platí však za to vysokou cenu, nemohou se bez palankýnů volně pohybovat po městě. Opouštějí je pouze v izolovaném prostředí, kde nejsou reziduální morové výtrusy, ale ani tam to nemají jisté, neustále podstupují riziko."

Zahleděl jsem se na Zebra, snažil se ji odhadnout. "Nejsi hermetik. Přestala jsi být nadsmrtelná?"

"Kdepak, Tannere... Tak prosté to v žádném případě není."

"Tak jak je to?"

"Po moru se objevila novinka. Umožňuje uchovat si stroje v těle, přinejmenším většinu, a přitom se pohybovat po městě bez ochrany. Je to jistý druh léčiva, droga. Dokáže mnoho věcí. Nikdo neví, jak funguje, ale chrání stroje proti moru nebo oslabuje efektivitu morových výtrusů, které proniknou do našich těl."

"Ten lék - co to je?"

"Na to se neptej, Tannere."

"A co kdybych měl zájem stát se nadsmrtelným?"

"A máš?"

"Byla to jen řečnická otázka, nic víc."

"Napadlo mě to." Zebra rozvážně přikývla. "U vás považujete nesmrtelnost za bezúčelný luxus, že?"

"Pro ty, kteří nepocházejí z momios."

"Momios?"

"Na Santiagu jsme tak říkali spáčům. Byli nesmrtelní, ale posádka ne."

"Mluvíš, jako bys tam byl."

"Jenom jsem se překl. Jde o to, že nesmrtelnost nemá dvakrát velký smysl, pokud nevydržíš ani deset let, aniž by tě nezastřelili nebo nevyhodili do vzduchu při nějaké nesmyslné bitvě. Navíc Ultrové nasadili cenu, kterou si stejně nikdo nemůže dovolit, i kdyby chtěl."

"A ty bys chtěl, Tannere Mirabeli?" Políbila mě a pak se trochu odtáhla, aby se mi mohla zahledět do očí - podobně jako Gitta ve snu. "Chci se s tebou milovat, Tannere. Šokuje tě to? Nemělo by. Jsi přitažlivý muž. Jsi jiný. Nehraješ naše hry, dokonce je ani nechápeš, ačkoli se domnívám, že bys je hrál docela dobře. Nevím, co si o tobě myslet."

"Mám stejný problém," řekl jsem. "Má minulost je země neznámá."

"Hezké, ale ani trochu originální."

"Promiň."

"Jenže je to pravda, vid'? Waverly mi prozradil, že z tvého skenu nezískal nic konkrétního, prý jako by se pokoušel sestavit rozbitou vázu. Ne, tak to vlastně neřekl. Tvrdil, že mu to připadalo, jako by se snažil poskládat dvě nebo tři rozbité vázy, aniž by poznal, který střep patří ke které."

"Amnézie po oživení," řekl jsem.

"No, možná. Podle Waverlyho je ten zmatek sice o něco hlubší..., ale nechme to plavat."

"Souhlasím. Pořád jsi mi však neprozradila nic o tom léku."

"Proč tě tak zajímá?"

"Protože jsem ho nejspíš už viděl. Je to Palsen, vid'? Právě po něm pátrala tvoje sestra, když se dostala do maléru a přišla o život."

Chvilí trvalo, než promluvila: "Ten plášť... Není tvůj, že?"

"Ne, získal jsem ho od jednoho dobrodince. Co s tím má společného?"

"Kvůli němu mne napadlo, zda se mě nesnažíš obelstít. Jenže ty toho o Palsenu opravdu moc nevíš, mám pravdu?"

"Poprvé jsem o něm slyšel před pár dny."

"Tak to bych se ti měla s něčím svěřit," řekla Zebra. "V noci jsem ti vstříkla malou dávku."

"Cože?"

"Ne mnoho, ujišťuji tě. Nejspíš jsem se tě měla zeptat, ale byl jsi zraněný a unavený, a já věděla, že riziko je nepatrné."

Pak mi ukázala bronzovou svatební pistolku, kterou použila, v zásobníku byla skoro plná ampulka. "Palsen nejen chrání ty, kteří mají dosud v tělech stroje, ale má také všestranné léčebné účinky. Proto jsem ti ho dala. Musím si sehnat další." "Bude to snadné?"

Pousmála se, pak zavrtěla hlavou. "Ne tak snadné, jak bývalo. Leda bys měl přímé napojení na Zbožného poutníka."

Už jsem se chtěl zeptat, proč se zajímala o můj plášť, ale tímjištěm odvedla mou pozornost. Nevzpomínal jsem si, že bych je slyšel. "Kdo je Zbožný poutník?"

"Vládce podsvětí. Nikdo o něm moc neví, třeba jak vypadá nebo kde žije. Má absolutní kontrolu nad distribucí Palsenu v celém městě a s jeho lidmi není žádná legrace." "A právě teď omezují dodávky? Zrovna když jste na nich začali být závislí? S tímhle Zbožným poutníkem bych si nejspíš měl promluvit."

"Nezaplétej se do toho víc, než musíš, Tannere. Zbožný poutník je nesmírně nebezpečný." "Mluvíš snad z vlastní zkušenosti?" "Taky že ano." Zebra přistoupila k oknu a přejela rukou po skle. "Vyprávěla jsem ti o Mavře. O mé sestře, která milovala tuto vyhlídku." Přikývl jsem, připomněl jsem si rozhovor, který jsme vedli chvíli po tom, co jsme sem dorazili. "Také jsem ti řekla, že je mrtvá. Sestra se zapletla právě s lidmi Zbožného poutníka."

"Zabili ji?"

"To se nikdy nedozvím jistě, ale myslím si to. Mavra byla přesvědčena, že přiškrtili dodávky a zadržují jedinou substanci, kterou město zoufale potřebuje. Palsen je nebezpečné zboží, Tannere. Není ho dost, a přesto je pro mnohé důležitější látka, než si dovedeš představit. Pro něco tak životně nezbytného se nikoli pouze zabijí, ale přímo vedou války."

"A tak chtěla Zbožného poutníka přesvědčit, aby uvolnil zásoby?"

"Nic tak naivního. Mavra byla velký pragmatik. Věděla, že Zbožný poutník se snadno nevzdá. Ale kdyby se jí podařilo zjistit, jak se Palsen vyrábí, nebo dokonce co to vlastně je, mohla by informace předat jiným, aby ho mohli syntetizovat sami. Když nic jiného, alespoň by rozbila monopol."

"Obdivuju tvou sestru, že se o to pokusila. Musela vědět, že ji to může stát život."

"Ano. Mavra byla přesně taková. Nikdy by nevzdala lov." Zebra se odmlčela. "Slíbila jsem jí, že kdyby se něco stalo,

já..."

"Začneš tam, kde skončila?"

"Něco takového."

"Ještě není pozdě. Až se tohle přežene..." Dotkl jsem se bulky na hlavě. "Třeba ti pomůžu najít Zbožného poutníka."

"Proč bys to dělal?"

"Pomohlas mi, Zebro. Byla by to jen menší splátka." A taky proto, pomyslel jsem si, že Mavra mi musela být hodně podobná. Možná se dostala blízko k tomu, co hledala. Jestli ano, potom ji všichni, kteří na ni nezapomínají - a já se k nim začal počítat - dluží pokračování v jejím úsilí. Bylo v tom však ještě něco jiného.

Šlo o Zbožného poutníka. Připomínal mi pavouka, který sedí v temném středu pavučiny absolutní moci a představuje si, že je nezranitelný.

Znovu jsem pomyslel na Cahuella a na to, co mi proběhlo hlavou ve spánku. "Kvůli Palsenu, který jsi mi dala, jsem měl divné sny?"

"Někdy tak působí, zvláště když ho bereš poprvé. Propracovává se mozkiem, pohrává si s neuronovými spoji. Proto se mu taky říká Palsen - Palivo snů. Ale to je jenom polovina."

"Udělal ze mě nesmrtelného?"

Kouřová róba z ní spadla. Přitáhl jsem si Zebru k sobě a hleděl jí do očí. "Pro dnešek ano."

Procitl jsem dřív než Zebra, oblékl si vyprané svršky a potichu obešel byt, až jsem našel, co jsem hledal. Na okamžik jsem zadržel ruku nad mohutnou puškou, kterou měla s sebou, když mě zachraňovala. Bezstarostně ji nechala ležet v hale, jako by to byla vycházková hůl. V džungli na Skyově vítězství by tahle plazmová puška představovala užitečnou zbraň, ale použít ji ve městě mi připadalo málem nemístné. Na druhé straně mi stejně tak připadalo nemístné i umřít. Zvedl jsem pušku a potěžkal ji. Dosud jsem z podobné zbraně nestřílel, ale rozmístění ovladačů mi bylo okamžitě povědomé a číselníky ukazovaly důvěrně známé hodnoty. Usoudil jsem, že by tahle dokonalá zbraň dlouho nevydržela, kdyby se dostala do kontaktu se stopami moru, ale kvůli tomu jsem ji tady nemínil nechat ležet, když mě navíc sama pobízela, abych si ji vzal.

"Nerozvážené, Zebro," zašeptal jsem, "opravdu hodně nerozvážené."

Připomněl jsem si, že se minulou noc starala především o mé ošetření. Dalo se pochopit, že na zbraň zapomněla, sotva ji odložila za dveřmi, ale přesto to byla nedbalost.

Tiše jsem položil pušku zpátky.

Když jsem vešel do pokoje, Zebra dosud spala. Musel jsem se pohybovat opatrně, aby se nepřesouval nábytek, a také jsem ji nechtěl probudit hlukem či prudším pohybem. Našel jsem její plášť a prohledal kapsy.

Bankovky - hromada bankovek.

A sada nabitých energetických článků do plazmové pušky. Nastrkal jsem si peníze a zásobníky do kapes Vadimova pláště, který Zebru tak zaujal, a pak jsem váhal, zda mám nechat vzkaz. Nakonec jsem našel pero a papír, po moru se nejspíš vrátily do módy starodávne psací pomůcky, naškrábal jsem něco v tom smyslu, že jsem jí vděčný za všechno, co pro mě udělala, ale že nejsem ten typ, který během lovu vydrží čekat dva dny ve skrýši, kterou mi nabídla za útočiště.

Cestou ven jsem popadl plazmovou pušku.

Lanovůz parkoval tam, kde ho nechala, ve výklenku hned v sousedství bytu. Opět se mi zdálo, že se zachovala neuváženě, kabina byla nastartovaná a rozsvícený řídicí panel očekával příkazy.

Protože jsem Zebru při ovládání lanovozu pozoroval, odhadl jsem, že řízení je poloautomatické, řidič nemusí vybírat lana, ruční páky používá pouze k zadání potřebného směru a nastavení rychlosti. Vestavěné procesory vykonají zbytek, zvolí lana pro určenou trasu, ale pokud by se řidič snažil navést lanovůz do prostoru bez lan, pravděpodobně příkaz odmítnou provést nebo se pustí k cíli objíždkou.

Přesto bylo k řízení zapotřebí větší dovednosti, než jsem si představoval, jízda začala nepříjemným zhoupnutím, jako když se loďka dostane do vlnobití. Podařilo se mi však lanovůz přimět, aby se rozjel a klesal mřížovím Nebes, ačkoli jsem neměl sebemenší představu, kam vlastně jedu. Měl jsem na mysli cíl, velmi určitý cíl, ale noční zážitky úplně zmátly můj smysl pro orientaci, neměl jsem tušení, kde jsem, věděl jsem pouze, že se Zebřin byt nachází nedaleko jícnu kráteru. Alespoň že bylo světlo, dopolední slunce stoupalo nad okrajem moskytiéry a já viděl daleko přes město a začal rozeznávat některé typicky zdeformované stavby, které jsem včera spatřil z jiného úhlu a výšky. Jedna zvláštní budova vypadala jako lidská ruka sahající z oblohy, prsty prodloužené do chapadel se proplétaly s výrůstky přilehlých domů. Další připomínala dub, jiné nabobtnaly zduřeninami jako obličej rozežraný leprou.

Vedl jsem lanovůz dolů, Nebesa se zvedala nade mnou jako podivný mrak, mířil jsem do území nikoho, které oddělovalo Nebesa od Mulče. Jízda už nebyla tak hladká, kabina se místy neměla čeho zachytit, chvílemi klouzala po jediném lanu natolik prudce, až se mi zvedal žaludek.

Napadlo mě, že Zebra si už nejspíš všimla mé nepřítomnosti. Nebude trvat dlouho a zjistí, že zmizela také zbraň, peníze a lanovůz, ale co nadělá? Jestli Hra natolik prorůstá společností Nebes, stěží může oznámit krádež. Musela by vysvětlovat, co jsem dělal v jejím bytě, a pak by do toho byl zapleten i Waverly, oba by byli odhaleni jako sabotéři. Pode mnou se zvedal Mulč, všechny ty krivolaké uličky a zaplavené prolákliny a vilejšovitě sluny. Z ohýnků stoupaly proužky kouře a světla zářila, alespoň jsem narazil na obydlenou čtvrť. Už jsem dokonce viděl lidi, rikši a zvířata, a kdybych otevřel dvířka kabiny, ucítil bych, co na ohništích vaří a co v nich pálí.

Lanovůz poskočil a začal padat.

Pár nepříjemných okamžiků jsem při této jízdě už zažil, ale tenhle trval podstatně déle. Navíc se na řídicím panelu rozječel alarm. Pak se kabina zhoupala a opět klesala víceméně normálně, ačkoli trhaněji a rychleji, než bylo zdravé. Co se stalo? Došla lana? Nebo některé prasklo a lanovůz marně hledá jiný?

Když jsem na řídicím panelu uviděl schéma lanovozu a blikající rudý čtverec kolem oblasti poškození, všechno mi bylo jasné.

Jedno rameno bylo pryč.

22

Zaútočili na mě.

Důvěřoval jsem lanovozu, že najde bezpečnou cestu i beze mě, popadl jsem Zebřinu plazmovou pušku a snažil se projít rozhoupanou kabinou dozadu. Naléhavý jekot alarmu mi ani v nejmenším neusnadňoval úsilí udržet rovnováhu.

Přesunul jsem se k sedadlu pro pasažéry, kde jsem ležel předchozího večera, zapřel se a zvedl boční dvířka nejprve na jedné straně, potom i na protější, a vyklonil se co nejvíc do větru. Zem byla pořád několik set metrů pode mnou.

Riskoval jsem rychlý pohled na ramena lanovozu - jedno bylo čistě odstřeleno nějakou paprskovou zbraní, zbyl jenom rozteklý pahýl.

Potom jsem se podíval dozadu a nahoru. Asi o dvě stě metrů výš a právě tak daleko mne sledovaly dva lanovozy. Z bližší kabiny se vyklonila černá postava a zablýsklo se tak intenzivně, že na to nemám slov. Červený sloupec ionizovaného vzduchu práskl kolem mě jako píst a málem dřív, než mě ohlušilo zahřmění hroučícího se vakua v kanále proraženém paprskovou zbraní, mě do nosu udeřil ozon.

Pohlédl jsem dolů. Klesl jsem o dalších sto metrů, ale pořád jsem byl na můj vkus moc vysoko. Napadlo mě, zda si kabina poradí i bez jednoho háku.

Rychle jsem zapnul Zebřinu pušku a doufal, že není vybavena zařízením na rozpoznání uživatele. Kdyby byla, nefungovala by. Zbraň poznala, že ji zvedám k rameni, a začala nastavovat hledí, aby dostala sítnicovou projekci do mého zrakového pole. Ucítíl jsem, jak se zachvěla, když se zapnuly akumulátory a gyroskopy, jako by se v ní rozproudila magická energie. Náhradní energobloky mne tížily v kapsách jako olověné závaží. Čekal jsem, až se sítnicový zaměřovač zaostří, abych mohl vystřelit, ale nedařilo se mu to, pravděpodobně byl nastavený na Zebřiny nezvykle temné koňské oči, proto se nedokázal přizpůsobit mým. Sítnicové grafy sice nepřetržitě naskakovaly, jenže rozmazané, načež se zhroutily do slátaniny nečitelných chybových znaků.

Další sloupec ionizovaného vzduchu proletěl kolem, pak ještě jeden, který do boku lanovozu vypálil stříbrnou rýhu. Kabinu na chvíli naplnil zápach horkého kovu a roztaveného plastu.

"Krucí," zaklel jsem. Sítnicový zaměřovač nebyl k ničemu, ale můj cíl nebyl kdesi na půl cesty k horizontu, ani jsem nepotřeboval naprostou přesnost zásahu. Chtěl jsem jenom sestřelit ty parchanty z oblohy, a jestli při tom nadělám trochu nepořádku a současně jim natropím pořádnou škodu, tak ať.

Znáčkl jsem spoušť, zpětný ráz mne udeřil do ramene. Paprsek prořízl vzduch a jen taktak minul první vůz. Výborně. Měl jsem v úmyslu nejprve o chlup minout. Vysloužil jsem si opětovanou palbu, výstřel proletěl kolem, ale já už se stáhl do kabiny. Donutil jsem protivníka ke střelbě, musel si vybrat, zda buď vyřadí můj lanovůz, nebo dostane mě. Vyklonil jsem se ven, přiložil si zbraň k ramenu jediným plynulým pohybem, téměř podvědomým, a tentokrát jsem nehodlal minout.

Vystřelil jsem.

Mířil jsem na předeck prvního lanovozu, měl jsem odkrytý cíl, snadnější než můj protivník. Kabina se rozletěla na kusy, kolem se rozprskl šedý oblak roztavených úlomků. Řidič nejspíš zemřel okamžitě, ale střelec během exploze vypadl z kabiny. Viděl jsem, jak černá postava upustila pušku a řítí se k Mulči, ale když dopadla na zem uprostřed bludiště stánků a nahloučených obydlí, nic jsem neslyšel.

Tohle nebylo v pořádku. Cítil jsem, že přichází, zatemňuje mé myšlenky. Další Haussmannova epizoda. Bojoval jsem s ní, zoufale jsem se snažil zachytit v přítomnosti, ale už mě vtahoval jiný, snový svět. "Jdi k čertu," požádal jsem její. Druhý lanovůz zpomalil, chvíli pokračoval v sestupu, pak se rychlou a elegantní výměnou ramen otočil. Sledoval jsem, jak se zvedá k Nebesům, a náhle jsem si uvědomil, že siréna v kabině pořád ještě ječí. Jenže nyní jakoby o stupeň naléhavěji.

Odložil jsem zbraň a protáhl se rozhoupanou kabinou do řídicího křesla. Haussmannova epizoda se mi prohryzávala vědomím do centra pozornosti.

Zem se blížila příliš rychle. Kabina skoro padala, pravděpodobně klouzala po jediném lanu. Lidé, rikši i zvířata prchali na všechny strany, jako by se nemohli shodnout, kam dopadnu. Usedl jsem do křesla a mačkal ovladače, většinou náhodně, doufal jsem, že udělám něco natolik hloupého, co zpomalí rychlost klesání. A pak už byla ulice tak blízko, že jsem rozeznal výrazy Mulčáků pode mnou, ale nikdo se netvářil zvlášť potěšené, že jsem je přijel navštívit.

Potom kabina narazila do Mulče.

Sněmovní sál byl hluboko uvnitř Palestiny, oddělený od loď masivními vzduchotěsnými dveřmi, zdobenými kovovými úponky révy. Obdélníkový mahagonový stůl obklopovalo dvacet židlí s vysokými opěradly, jen deset však bylo obsazeno. Informace z domova podléhaly nejvyššímu utajení, proto každé plavidlo vyslalo pouze dva tři delegáty. Upjatě seděli kolem stolu, zrcadlili se v naleštěné stolní desce, která připomínala naprosto klidné jezírko ozářené měsícem. Projektor umístěný uprostřed promítal technické nákresy z první zprávy, pokaždé zablýskl, než se objevilo další nesmírně složité schéma.

Sky seděl vedle Balczara, naslouchal tichému namáhavému hvízdání starcovy podpůrné aparatury.

"...a tato úprava by nám měla poskytnout preciznější kontrolu topologie tlakové nádoby, než máme dosud." Šéfinženýr oddělení koncepce pohonu se pozastavil u jednoho nákresu. "V návaznosti na předchozí úpravy, které jsme viděli, můžeme získat výraznější brzdný efekt..., nemluvě o možnosti snížit průtok, aniž by došlo ke ztrátě stability magnetického pole. To nám umožní vypnout antihmotový motor, přestože tam bude palivo, a znovu nastartovat, což

při stávající konstrukci nelze."

"Kdybychom jim uvěřili, dokázali bychom tyto úpravy provést?" zeptal se Omdurman, velící důstojník Bagdádu. Na elegantní černé blůze se mu třpytily šedé a bílé distinkce. Ve spojení s bledou pokožkou a černými vlasy a vousy vypadal jako černobílá fotografie.

"Teoreticky ano." Pod lesklým povlakem potu vypadal obličej šéfinženýra bezvýrazně. "Budu upřímný. Zásadní úpravy by se musely provést uvnitř magnetické nádoby, několik centimetrů od pláště, což vyžaduje naprosto precizní práci, protože nemůžeme přecerpat antihmotu někam jinam. Jediný neopatrný pohyb - a na příštím shromáždění nebude zapotřebí tolika židlí."

"Do horoucích pekel s příštím shromážděním," zamumlal Balcazar.

Sky si povzdechl a přejel si prstem mezi propoceným okrajem límce a kůží na krku. Ve sněmovním sále bylo nepříjemné teplo, až ho téměř uspávalo. Nic mu tady nepřípadalo v pořádku. Na palubě Palestiny panovalo ovzduší cizoty, jaké nečekal, a jen zdůrazňovalo všechno, co nebylo cizí. Rozmístění chodeb a uspořádání lodí mu byly okamžitě známé, když ho s kapitánem odváděli z hangáru, měl pocit, že přesně ví, kde je. Přestože byli diplomatickými vyslanci, nikoli vězni, stále je doprovázela ozbrojená stráž, ale kdyby se Sky mohl vytratit, určitě by našel libovolnou cestu bez cizí pomoci, a možná by ho dokonce ani nikdo nezahlédl, neboť dobře znal slepé oblasti a zkratky na Santiagu, které byly pravděpodobně také na Palestině.

Kromě základního rozvrhu bylo všechno ostatní jiné, jako by se probudil do světa, kde jsou veškeré detaily odlišné. Vybavení bylo jiné, nápisy a značky v neznámém písmu namalované tam, kde na Santiagu měli holé stěny. Posádka nosila jiné uniformy a jiné distinkce, které nedokázal přesně identifikovat, a když mezi sebou promluví, nerozuměl jedinému slovu. Měli jinou výzbroj a při každé příležitosti řízně salutovali. Řeč jejich těl byla jako melodie zahráná trochu falešně. Vnitřní teplota na palubě mu připadala vyšší než na jeho lodi, bylo zde větší vlhko - a všude se vznášel neustálý zápach jakoby z jídla. Nebylo to vyložené nepříjemné, ale zesilovalo to pocit cizosti. Zdálo se mu, že je tu také větší gravitace, jeho kroky tvrdě bušily do podlahy. Možná zvýšili rychlost otáčení, aby měli výhodu před ostatními kolonisty, až dorazí na Cíl. Nebo to udělali jen proto, aby se během shromáždění všichni cítili nepohodlně, a tak zvedli i teplotu. Nebo si to jenom představoval.

Shromáždění samo bylo napjaté, ale nikoli tak napjaté, jak se bál - pokud to bylo správné slovo - kvůli kapitánovu zdraví. Balcazar byl už čilejší, málem při zdravém rozumu, neboť Rengo mu podal sedativum v takové dávce, aby jeho účinky odezněly do příletu na Palestinu. Sky si povšiml, že starší členové ostatních posádek jsou také neduživí jako jeho kapitán, vybavení vlastními biomedicínskými aparáty a ošetřovaní osobními lékaři. Byla to velmi osobitá sbírka hvízdajícího železářského zboží, skoro jako by se rozhodly přístroje, že se setkají, a přivlekly s sebou také své hostitele z masa a kostí.

Mluvili hlavně o vzkazech z domova. Všichni se shodli, že obě zprávy jsou pravé, pokud jde o jejich původ - což ovšem neznamenalo, že jsou také pravdivé - a tudíž nejde o složitý podvod spáchaný některou lodí proti ostatním plavidlům Flotily. Každá složka frekvence obou rádiových vzkazů vykazovala specifickou prodlevu, srovnatelnou s předchozími zprávami, způsobenou obklady mezihvězdných elektronů mezi Sluncem a Flotilou. Toto zkreslení by bylo velmi těžké přesvědčivě napodobit, i kdyby byl vysílač umístěn dostatečně daleko za Flotilou. Nepadla nejmenší zmínka o šesté lodi, ani Balcazar neudělal jedinou náarážku. Možná se skutečně o existenci šesté lodě vědělo pouze na Santiagu. Jinými slovy, takové tajemství stálo za to zachovat.

"Samozřejmě," řekl šéfinženýr, "může to být past."

"Proč by nám někdo posílal nebezpečné informace?" zeptal se Zamudio, velitel hostitelské lodě. "Ať už se nám stane cokoli, doma tím nikdo nic nezíská, tak proč by nám měli škodit?"

"Stejný argument lze použít také na užitečná data," prohlásil Omdurman. "Neměli by důvod nám je posílat. Kromě obvyčejné lidské slušnosti."

"K čertu s lidskou slušností... Ke všem čertům s ní," řekl Balcazar.

V té chvíli promluvil Sky, zvýšil hlas, aby kapitána přehlušil: "Snadno vám předložím argumenty pro obě možnosti."

Hleděli na něj trpělivě, jako by chtěli vyhovět děčku, které se pokouší vyprávět vtíp. V sále stěží někdo věděl, kdo je, snad kromě toho, že je syn Tita Haussmanna. Dokonale mu to vyhovovalo. Podceňovali ho, přesně jak potřeboval.

"Organizace, která vypustila Flotilu," pokračoval, "může tam doma stále existovat, možná i tajně. Pořád mohou mít zájem nám pomáhat, i kdyby jen proto, aby jejich úsilí nevyšlo nazmar. Pořád můžeme být jediná mezihvězdná expedice, na to nezapomeňte. Dosud můžeme být jediná naděje, že se vůbec někdy někdo dostane k jiné hvězdě."

Omdurman se probíral ve vousech. "Ano, je to možné. Jsme jako stavba velké mešity. Celý projekt potrvá stovky let, a nikdo ze zakladatelů ho neuvidí v plné kráse."

"Vem je ďas... Ať je všechny vezme ďas."

Omdurman zaváhal, ale pak se rozhodl předstírat, že nic neslyšel. "A přesto ti, kteří vědí, že zemřou dřív, než všechno skončí, mohou cítit jisté uspokojení, že k celku něčím přispěli, i když třeba jen tím nejmenším kamínkem v nejméně významné mozaice. Problém je v tom, že vlastně ani nevíme, co se doopravdy doma děje."

Zamudio se pousmál. "I kdyby nám poslali naprosto přesné nejnovější informace, stejně nemáme jistotu, zda jim můžeme důvěřovat."

"Jinými slovy, jsme zase na začátku," řekl Armesto z Brazílie, nejmladší kapitán Flotily. Byl jen o něco starší než Sky, který ho pozorně sledoval a snažil se jej odhadnout, protože se mohl stát jeho případným protivníkem, i když třeba až za desítky let.

"Zároveň mohu vyjmenovat důvody, proč by nás chtěli zabít." Sky se otočil k Balcazarovi. "Samozřejmě s vašim dovolením, pane."

Kapitán trhl hlavou, jako by se probudil. "Jen do toho, Tite, drahý hochu."

"Předpokládejme, že nejsme jediní hráči na hřišti." Sky se naklonil dopředu, lokty se opřel o mahagon. "Už je to století, co jsme opustili domov. Možná mají na kreslicím prkně rychlejší lodě, možná jsou již na cestě. Třeba tam existují frakce, které nás chtějí zastavit, než dorazíme k Labuti, aby ji mohly zabrat samy. Jistě, můžou s námi o ni bojovat, ale my máme čtyři velké lodě a jadernou výzbroj." Zařízení, o nichž se zmínil, vezli kvůli úpravě krajiny na Cíli - aby s jejich pomocí vytvořili průchod horami nebo prohloubili přírodní přístavy - ale klidně se dala použít jako zbraně. "Bojovat s námi by nebyla žádná hračka. Bylo by mnohem jednodušší přesvědčit nás, abychom se zničili sami."

"Takže jsou stejně silné důvody tomu vzkazu věřit i nevěřit?"

"Ano. A stejně argumenty se dají použít i na varování, abychom úpravy neprováděli."

Šéfinženýr zakašlal. "Má pravdu. Musíme sami posoudit technický obsah vzkazu."

"To nebude snadné."

"Jinak se vystavíme obrovskému riziku."

A tak to pokračovalo dál, argumenty pro i proti létaly bezvýsledně nad stolem. Objevily se nářky, že jedna či druhá skupina zadržuje cenné informace - což je pravda, pomyslel si Sky - ale žádný prst neukázal přímo, a shromáždění skončilo spíš ve stísněné náladě než vysloveně nepřátelské. Zástupci všech lodí souhlasili, že si budou předávat vlastní interpretace vzkazů a že vytvoří speciální skupinu expertů z celé Flotily, která bude zkoumat technickou proveditelnost navrhovaných úprav. Dohodli se, že nikdo nebude jednat samostatně, nebude upravovat motory bez souhlasu ostatních. Dokonce padl návrh, že si každá loď klidně může uskutečnit úpravy na vlastní pěst, ale v tom případě se musí vzdálit od Flotily, zvýšit odstup na čtyřnásobek současné vzdálenosti.

"To je nesmysl." Zamudio byl vysoký hezký muž, mnohem starší, než vypadal. Záblesk exploze Islámábádu ho oslepil.

Na rameni měl připevněnou kameru, vypadal jako mořský vlk s papouškem. Kamera se otáčela sem a tam, zdánlivě jakoby o vlastní vůli. "Tuto expedici jsme zahájili v duchu přátelství, nikoli jako závod o ceny."

Armesto vystrčil bradu. "Tak proč nejste ochotni podělit se s námi o zásoby, které jste nahamounili."

"My nehamouníme zásoby," prohlásil Omdurman nijak zvlášť přesvědčivě, "o nic víc než ty. Když už jsme u toho, ty sám jsi nám odmítl poskytnout náhradní díly pro spací mrazáky."

Zamudiova kamera se obrátila k němu. "To je směšné..." Odmlčel se, než pokračoval: "Nepopírám, že jsou na lodích rozdíly v životní úrovni, k tomu mám daleko. Ale to je součást plánu. Od počátku měly být posádky na sobě nezávislé a samy si řídit své záležitosti, když pro nic jiného, tak aby se stejných nepředvídatelných omylů nedopustili všichni.

Mělo to znamenat, že skončíme se stejně nízkou životní úrovní na všech lodích? Ne, pochopitelně že ne. Jinak by něco zásadního nebylo v pořádku. Nevyhnutelně musely nastat mírné rozdíly v úmrtnosti posádek, což je jen výrazem míry pozornosti, jaká je věnována velením jednotlivých lodí lékařské vědě." Zaujal už všechny posluchače, proto ztišil hlas, hleděl někam do neurčitá, zatímco oko kamery přejíždělo z jedné tváře na druhou. "Také procento selhání spacích mrazáků se liší od lodě k lodi. Diverze? Pochybuji, přestože by mě to uklidnilo."

"Uklidnilo?" zeptal se někdo, jako kdyby špatně slyšel.

"Ano, přesně tak. Nic by mě neuklidilo víc než paranoidní konspirátor, zvláště tam, kde se skrývají hlubší problémy.

Zapomeňte na diverzanty, místo toho uvažujte nad špatnými provozními postupy, nedostatečnou znalostí techniky... a tak bych mohl pokračovat dál."

"Nechtě toho blběho žvanění," řekl Balcazar v jasné chvíli. "Nepřiletěli jsme diskutovat o tomhle. Jestli se někdo chce zařídít podle toho přitroublého vzkazu, ať si poslouží. Strašně rád si počkám na výsledek."

Nezdálo se však pravděpodobné, že by někdo hodlal podstoupit takový krok jako první. Nejen kapitán Santiagu, ale i ostatní by dali přednost jiným, aby se dopustili chyby.

Další shromáždění se mělo sejít za tři měsíce, až budou vzkazy prozkoumány podrobněji. Teprve potom budou informovány posádky. Obvinění, která zde padla, byla tiše zapomenuta. Tajně doufali, že celá záležitost nezvýšila napětí mezi loděmi, ale naopak by mohla vést k mírné oblevě mrazivých vztahů.

Potom už Sky seděl v člunu s Balcazarem a mířili domů.

"Zanedlouho budeme zpět na Santiagu, pane. Proč si trochu neodpočnete?"

"Aby tě Čert spral, Tite... Kdybych si chtěl odpočinout, tak bych..." Balcazar usnul dřív, než dokončil větu.

Domovská loď byla jen tečka na čelním displeji taxíku. Někdy Skyovi připadalo, že lodě Flotily jsou jako droboučké ostrůvky malého souostroví, oddělené od svých sousedů mořem natolik, že leží těsně za horizontem. Nad souostrovím neustále vládla noc a slabé ohně na ostrovech nebyly vidět, pokud se k nim dostatečně nepřiblížil. Vyžadovalo to velkou důvěru, odrazit od pevniny do tmy a spoléhat pouze na navigační systém taxíku, že ho nezavede na širý oceán. Sky začal ze zvyku hloubat, jak spáchat dokonalou vraždu, a napadlo ho, že by se dal v člunu poškodit autopilot.

Muselo by se to udělat krátce před tím, než oběť odletí k jiné lodi. Bylo by v podstatě jednoduché zmást taxík natolik, aby zamířil opačným směrem, do nekonečné tmy. V kombinaci se ztrátou paliva nebo selháním podpory života to byla opravdu lákavá možnost.

Ne však pro něho. Vždycky doprovázel Balcazara, proto nemohl tuto variantu použít.

Vrátil se v myšlenkách na sněm. Ostatní kapitáni Flotily dělali, co mohli, aby nedali najevo, že si všimli výpadků Balcazarova soustředění a chvílemi i zdravého rozumu, ale Skyovi neuniklo, jak si nad nablýskaným mahagonovým stolem vyměňovali ustarané pohledy, jakmile si mysleli, že je nevidí. Očividně jim dělalo starosti, že jeden z nich tak nepokrytě přichází o rozum. Kdo může vědět, zda podobné šílenství nečeká i na ně, jakmile dosáhnou jeho věku? Sky se samozřejmě tvářil, že není nejmenší důvod k obavám o kapitánovo zdraví. Opak by byl závažným projevem nedostatku věrnosti. Ne, Sky udržoval pokerovou tvář a vnější zdání vážnosti a poslušnosti v přítomnosti svého kapitána, svědomitě přikyvoval při každé rušivé poznámce, kterou jeho nadřízený pronesl. Ani nenaznačil, že Balcazara považuje za natolik šíleného, jak se ostatní kapitáni obávali. Jinými slovy, loajální podřízený.

Zazvonění řídícího pultu mu připomnělo, že je v taxíku. Santiagu se zvětšil, ačkoli při rozsvícených světlech v kabině

byl stěží vidět. Balcazar pořád chrápal a slintal, lesklá kapka slin mu vyzdobila epoletu jako další frčka.

"Zabij ho," řekl Klaun. "Tak do toho, zabij ho. Ještě máš čas."

Klaun pochopitelně doopravdy v taxíku nebyl a Sky to věděl, ale přesto byl v jistém smyslu přítomen, jeho pisklavý chvějivý hlásek jako by se neozýval Skyovi v hlavě, ale z určité vzdálenosti za ní.

"Nechci ho zabít." A sám pro sebe tiše dodal: "Prozatím."

"Víš, že ve skutečnosti chceš. Stojí ti v cestě. Vždycky ti stál v cestě. Je to nemocný stařec. Vlastně mu prokážeš službu, když ho zabiješ právě teď." Klaunův hlas změkkl. "Podívej se na něho. Spí jako malé děčko. Určitě se mu zdá šťastný sen o dětství."

"To nemůžeš vědět."

"Jsem Klaun. Klaun ví všechno."

Tichý kovový hlas automatu Skye upozornil, že zanedlouho vstoupí do chráněné zóny kolem Santiaga. Co nevidět se taxíku zmocní automatický navigační systém a dopraví ho do doku.

"Dosud jsem nikoho nezabil," řekl Sky.

"Ale často na to myslíš, že?"

Nemělo smysl zapírat. Sky neustále fantazíroval o zabíjení. Vymýšlel způsoby, jak skoncovat s nepřáteli, s lidmi, kteří ho znevažovali nebo které podezíral, že ho za zády pomlouvají. Zdálo se mu, že někteří by zasloužili zabít jen proto, že jsou slabí nebo lehkomyšní. Na palubě lodi jako Santiago byla spousta příležitostí spáchat vraždu, ale jen malá šance, že by se vyhnul odhalení. Skyova vynalézavá fantazie však přesto tento problém rozebírala tak dlouho, až přišla s desítkou přijatelných postupů, jak snížit počet nepřátel.

Ale až do této chvíle, než to Klaun navrhl, mu stačilo bavit se fantaziemi. Přehrával si strašlivé vraždičky pořád dokola v myslí, pomalu je propracovával, což ho dostatečně uspokojovalo. Klaun však měl pravdu. Jaký má smysl kreslit složité plány do nejmenšího detailu, pokud podle nich jednoho dne nezačne stavět?

Znovu pohlédl na Balcazara. Vypadal pokojně, jak Klaun řekl. Tak pokojně. A tak zranitelně.

23

Mohlo to být horší.

Místo do Mulče jsem mohl narazit přímo do země, lanovůz naštěstí zpomalila dvě patra chatrných příbytků a obchůdků, jimiž proletěl. Zapíchl se nosem šikmo do plošiny. V okolí blikotala slabá světélka a ohníčky, ozývaly se zvýšené hlasy, ale spíš rozrušené než vzteklé či naříkavé, a tak jsem se odvážil doufat, že kabina nikoho nerozmáčkla. Po několika vteřinách jsem se zvedl z křesla a rychle zhodnotil svůj stav. Neměl jsem nic zlomeného, ačkoli všechno, co se mohlo zlomit, bylo aspoň pohmožděné. Vylezl jsem do zadu do kabiny, mezitím se přiblížily hlasy a znepokojivé šmátavé zvuky, které mohly způsobovat vyplašené krysy nebo děti prohlížející vrak. Popadl jsem pušku a ověřil si, že mám pořád Zebřiny peníze, pak jsem vyskočil na nejistou bambusovou plošinu, kterou před kabiny úhledně prorazila.

"Je tady někdo?" zavolal jsem do tmy, neboť jsem si byl jistý, že nejsem sám. "Nejsem nepřítel. Nejsem Nebesan. Mám na sobě šaty mendikantů. Jsem cizinec. Velmi naléhavě potřebuji vaši pomoc. Nebesané se mě snaží zabít."

Promluvil jsem severštinou. Byla mnohem přesvědčivější, než kdybych zvolil kanasijsčinu, jazyk kalderské aristokracie.

"Tak odložte zbraň a vysvětlete nám, jak jste k ní přišel!" Mužský hlas měl naprosto jiný přízvuk než obyvatelé města, s nimiž jsem se setkal. Vyslovoval nezřetelně, jako kdyby měl něco s patrem. Mluvil rovněž severštinou, ale váhavě, nebo snad příliš precizně, bez redukované výslovnosti, k níž dochází při skutečné znalosti jazyka. Pokračoval: "Přijel jste v lanovozu. To by rovněž stálo za vysvětlení."

Pak jsem na okraji bambusové plošiny spatřil muže. Jenže to vůbec nebyl muž.

Hleděl jsem na vepře.

Byl malý, měl bledou kůži a stál na zadních stejně nejistě jako vepř se samostřílem. Oči mu skrývaly brýle přidržované na hlavě koženými řemínky. Měl na sobě červené pončo. V jedné ruce s rohovitými paznehty držel obratně sekaček, jak to umí jen profesionál, kterého dávno neděsí nebezpečné ostří.

Pušku jsem neodložil, alespoň ne hned.

"Jmenuju se Tanner Mirabel," řekl jsem. "Včera jsem přiletěl ze Skyova vítězství. Někoho hledám, ale omylem jsem zabloudil do špatné části Mulče. Zajal mě chlap jménem Waverly a přinutil mě zúčastnit se Hry."

"A vám se podařilo uniknout s takovou zbraní a lanovozem? To je na nově příchozího docela šikovný trik, Tannere Mirabeli." Vyslovil mé jméno jako nějaké zařikávaní.

"Mám šaty od mendikantů a přízvuk ze Skyova vítězství, jak jste si určitě všiml. Trochu mluvím kanasijsky, jestli je to pro vás lepší."

"Severština mi vyhovuje. Vepři nejsou tak hloupí, jak si všichni myslíte." Odmlčel se. "Zbraň jste získal díky přízvuku? To tedy musí být silný přízvuk."

"Pomohli mi." Málem jsem vyslovil Zebřino jméno, ale v poslední chvíli jsem si to rozmyslel. "Ne všichni Nebesané s Hrou souhlasí."

"To je sice pravda, ale přesto jsou to Nebesané a přesto na nás kašlou."

"Někdo mu mohl pomoci," ozval se další hlas, tentokrát ženský. Zahleděl jsem se do šera. K muži přistoupil jiný vepř, nejspíš žena. Opatrně procházela mezi troskami, které jsem vytvořil svým nečekaným příjezdem, a tvářila se lhostejně, jako by to tady bylo na denním pořádku. Natáhla paži a vzala muže za loket. "Slyšela jsem o lidech, co si říkají sabíci. Sabotážníci. Jak vypadá, Lorante?"

Lorant si stáhl brýle a podal je ženě. Byla zvláště hezká, zplihlé prameny lidských vlasů rámovaly tvář podobnou panence. Nasadila si brýle a po chvíli přikývla. "Nevypadá na Nebesana. Je to člověk - přesně jak ho jejich bůh stvořil. Až na ty oči. Ačkoli to může být odraz světla."

"Není to světlem," řekl Lorant. "Vidí nás bez brýlí. Všiml jsem si toho, když jsi přišla. Prohlížel si tě." Vzal si brýle zpátky a řekl mi: "Možná mluvíte pravdu, Tannere Mirabeli, ale ne úplnou, to se vsadím."

A neprohrál bys, pomyslel jsem si bezmála nahlas. "Nechci vám ublížit." Odložil jsem pušku tak, aby to viděl, ale abych po ní mohl rychle sáhnout, kdyby vepř se sekáčkem vykročil ke mně. "Mám velké potíže, Nebesané se zanedlouho vrátí, aby mě vyřídili. Nejspíš jsem si nadělal nepřátele rovněž mezi sabotéry, protože jsem je okradl." Počítal jsem s tím, že přiznám-li, že jsem okradl Nebesany, v Lorantových očích mi to nijak neublíží, ale naopak prospěje. "A ještě něco. Nevím nic o lidech, jako jste vy, dobrých či zlých."

"Ale víte, že jsme vepři."

"To se dá těžko přehlédnout."

"Stejně jako naše kuchyně. A přece jste ji přehlédl, ne?"

"Zaplatím vám," řekl jsem. "Mám peníze." Sáhl jsem do objemných kapes Vadimova pláště a vytáhl z jejich hlubin papírové bankovky. "Není to moc, ale mohlo by to pokrýt alespoň část nákladů na opravu."

"Jenže tohle není náš majetek." Lorant si prohlížel bankovky v mé napřažené ruce. Musel by udělat krok, aby si je mohl vzít, ale v tomto okamžiku nemínil ani jeden z nás projevit takovou důvěru. "Člověk, který kuchyni vlastní, odešel k pomníku svého bratra v Památníku Osmdesáti. Nevrátí se do západu slunce. Neoplývá mírností či shovívavostí. A k tomu všemu ho budu muset obtěžovat zprávou o škodách, které jste způsobil, takže se jeho vztek zcela přirozeně obrátí proti mně."

Nabídl jsem mu půlku dalšího paklíku, čímž jsem sáhl hluboko do rezerv, které jsem si vytvořil Zebřinou zásluhou.

"Možná tohle vaše potíže zmírní, Lorante. Je to devadesát nebo sto ferrisů. Řeknete-li si o víc, mohlo by mě napadnout, že se mě snažíte oškubat."

Možná se usmál, ale nebyl jsem si jistý. "Nemůžu vás ukrýt, Tannere Mirabeli. Je to příliš nebezpečné."

"Máte v hlavě implantát," ozvala se žena, "I v této chvíli Nebesané vědí, kde jste. A jestli jste je rozzlobil, uvádíte do nebezpečí i nás."

"Vím o implantátu," řekl jsem. "Právě s ním potřebuji pomoci."

"Máme vám pomoci dostat ho ven?"

"Ne, znám někoho, kdo to udělá. Madam Dominika. Jenže vůbec nevím, jak se k ní dostat. Můžete mě tam dopravit?"

"Víte aspoň, kde je?"

"Na Hlavním nádraží," řekl jsem. Vepř se rozhlédl po zničené kuchyni. "No, dneska už toho stejně moc nenavařím, Tannere Mirabeli."

Párek vepřů patřil k uprchlíkům ze Rzivého pásu.

Předtím prchali odjinud, z chladných kometárních okrajů jiné sluneční soustavy. Ale kuchař a jeho družka - nedokázal jsem o nich už přemýšlet jako o vepřích - nevěděli, jak se tam dostali první jejich druhu, znali jen legendy a teorie. Podle té nejpravděpodobnější byli vzdálenými potomky staletí starého programu genetických inženýrů. Prasečí orgány se kdysi používaly k lidským transplantacím - mezi oběma druhy je víc podobností než rozdílů - zdálo se věrohodné, že tito vepři byli výsledkem pokusu vytvořit zvířecí dárce mnohem lidštější tím, že se jejich DNA spojí s lidskými geny. Možná to zašlo mnohem dál než podle původního záměru, takže spektrum genů náhodou přineslo vepřům inteligenci. Nebo k tomu možná experiment směřoval od počátku a jeho výsledkem mělo být služebné plemeno beze všech nepříjemných nedostatků automatů.

V určité fázi však museli být vepři ponecháni svému osudu a vypuštěni do hlubokého vesmíru, aby se o sebe postarali sami. Anebo jen někomu připadalo příliš namáhavé je všechny odchytat a zabít, případně vepři na vlastní pěst uprchlí z některé laboratoře a založili tajnou kolonii, Lorant tvrdil, že tehdy existovalo víc druhů, každý s jinou směsí lidských a prasečích genů, například bez schopnosti tvořit slova, přestože neuronové spoje v mozkové kůře byly v pořádku. Vepř, s nímž jsem se setkal, než mě zachránila Zebra, vytvářel zvuky, které mi připadaly jako pokus o řeč. Možná se o to opravdu snažil.

"Potkal jsem pár vašich," řekl jsem. "Včera."

"Klidně nám můžete říkat vepři, nám to nevadí. Přesně to totiž jsme."

"Připadalo mi, že mě ti vepři chtějí zabít."

Vypověděl jsem Lorantovi, co se stalo, načrtl jsem mu hlavní detaily, aniž bych přesně vysvětlil, co všechno jsem udělal pro to, abych se dostal do Nebes.

Pozorně mě poslouchal, potom pomalu a vážně zavrtěl hlavou. "Myslím, že nechtěli vás, Tannere Mirabeli. Zřejmě chtěli lidi, kteří šli po vás. Museli poznat, že vás honí. Nejspíš se vás snažili přesvědčit, abyste šel s nimi a skryl se." Znovu jsem si vybavil, k čemu došlo, a přestože mě Lorant úplně nepřesvědčil, opravdu to mohlo být tak, jak tvrdil.

"Jednoho jsem postřelil," přiznal jsem. "Ne smrtelně, ale jeho noha potřebovala ošetření."

"Netrapte se tím. Určitě to nebyli žádní andílci. Máme tady hromadu problémů s gangy mladých vepřů, vyvolávají nepokoje a způsobují škody."

Obhlédl jsem škodu, kterou jsem způsobil já. "Předpokládám, že jsem to poslední, co jste potřebovali."

"Všechno se dá opravit. Ale raději vám pomůžeme, abyste se odtud dostal, než napácháte další nepříjemnosti, Tannere Mirabeli."

Usmál jsem se. "To bude asi nejlepší, Lorante."

Když sem Lorant a jeho družka přiletěli ze Rzivého pásu, našli si zaměstnání u muže, který musel patřit k těm bohatším v Mulči. Měli vlastní pozemní vozidlo - metanem poháněnou tříkolku s velikými balonovými koly. Nástavbu vozidla tvořila směsice plastu, kovu a bambusu, krytá nepromokavými plachtami a deštníky. Vozítko vypadalo, že se rozpadne na kusy, když na ně jenom fouknu.

"Netvařte se tak znechuceně," řekla Lorantova družka. "Jezdí to. Nejste zrovna v situaci, kdy byste si mohl vybírat."

"Nikdy jste neměla větší pravdu."

Tříkolka se opravdu dala do pohybu a balonová kola odváděla slušnou práci, dostatečně utlumila drncání na zničené vozovce. Jakmile jednou Lorant přistoupil na mé podmínky, podařilo se mi ho přesvědčit, aby zajel k místu, kam dopadl vrak druhého lanovozu. Než jsme k němu dorazili, shromáždil se kolem početný dav, takže jsem musel Loranta přemluvit, aby na mě počkal, než se protlačím do středu. V pozůstatcích přední části lanovozu jsem našel Waverlyho. Byl mrtvý, hrud' mu propíchla bambusová tyč, jako by padl do pasti, kterou jsem kdysi nastražil na Rejviče. Z Waverlyho obličejů zbyla krvavá kaše, nepoznal bych ho, nebýt krví zalité jamky, kde mívá okulár. Musel ho mít operativně vsazený.

"Kdo to udělal?"

"Oni ho okradli." Shrbená žena vedle mě vyplivla ta slova dírami mezi zuby. "Byla to dobrá optika. Dostanou za ni slušný prachy."

Odolal jsem své nezřízené zvědavosti a nezjišťoval, kdo jsou ti "oni". Cestou k Lorantově tříkolce jsem měl pocit, že mám ve svědomí stejnou díru jako Waverly po okuláru.

"Tak co?" zeptal se Lorant, když jsem šplhal do vozítka. "Vzal jste si něco?"

"Myslíte, že jsem se vrátil pro trofej?"

Pokrčil rameny, jako by to vůbec nebylo důležité. Jakmile jsme však vyjeli, musel jsem si položit otázku, proč jsem se tam vracel, pokud ne právě z toho důvodu.

Jízda na Hlavní nádraží trvala hodinu, ale většinu času jsme promarnili objíždkami, abychom se vyhnuli nebezpečným nebo neprůjezdným oblastem Mulče. Možná jsme byli jen tři čtyři kilometry od domu, kde mě pronásledovali Sybilline a Fischetti. Bohužel jsem nezahlédl žádný orientační bod, který jsem si zapamatoval cestou ze Zebřina bytu, anebo jsem ho viděl z jiného úhlu, takže jsem ho nepoznal. Můj dřívější pocit, že se tu začínám orientovat, skládat si v duchu plán města, zmizel jako legrační sen. Postupem času by k tomu samozřejmě došlo, ne však dnes ani zítra, možná ještě ne celé týdny. Neměl jsem v úmyslu zůstat tak dlouho.

Když jsme konečně dorazili k Hlavnímu nádraží, připadalo mi, jako by uběhl jen okamžik, co jsem tu byl naposled a zoufale se snažil zbavit Quirrenbacha. Teď bylo podstatně časněji, dosud před polednem, pokud jsem mohl soudit podle slunce nad moskytiérou, v šerém prostoru nádražní haly to však nebylo poznat. Poděkoval jsem Lorantovi, že mě zavezl tak daleko, a zeptal se, zda mi k odškodnému, které jsem mu zaplatil, dovolí navíc koupit jídlo, ale odmítl, nechtěl se hnout ze sedadla za řídítka tříkolky. Díky brýlím, širokému klobouku a límci zvednutému kolem tváře vypadal jako člověk, ale v hale by tahle iluze dlouho nevydržela. Vypadalo to, že vepří nejsou všeobecně příliš oblíbení a že jsou pro ně celé úseky Mulče uzavřené.

Potřásli jsme si rukama - rukou a paznehty - a pak vyrazil pryč, do Mulče.

24

Nejprve jsem zamířil do stanu překupníka, kde jsem prodal Zebřinu pušku za vydřidušský zlomek skutečné ceny. Nestěžoval jsem si, nešlo mi o peníze, potřeboval jsem se zbraně zbavit dřív, než mě podle ní najdou. Překupník se zajímal, zda je kradená, ale na očích jsem mu viděl, že ho to nezajímá. Na zásah proti Rejvičovi byla moc nemotorná a nápadná. S takovým kusem železa jsem mohl vstoupit, aniž bych si vysloužil pozvednuté obočí, jedině tak na sjezd dělostřelců.

S povděkem jsem konstatoval, že modrobíle pruhovaná krabice Madam Dominiky je pořád na svém místě. Tentokrát jsem nepotřeboval, aby mě někdo táhl dovnitř, vstoupil jsem dobrovolně, kapsy pláště prověšené energobloky, které jsem zapomněl prodat.

"Není otevřeno," zadržel mě Tom, kluk, který nás sem s Quirrenbachem prvně dovlékl.

Vytáhl jsem pár bankovek a hodil je na stůl před vykuleného Toma. "Už je," prohlásil jsem a vrazil do zadní místnosti. Byla tam tma, ale za vteřinu či dvě jsem viděl celý vnitřek stanu naprosto zřetelně, jako by někdo rozsvítil slabou zelenou lampu. Madam Dominika spala na operačním lehátku, mohutné tělo skryté v oděvu, který původně klidně mohl být padákem.

"Probuďte se," řekl jsem nepříteli nahlas. "Máte zákazníka."

Pomalou otevřela oči jako praskliny v kynoucím těstě. "Copak, nemáte žádnou úctu?" vyhrkla poněkud rychle, ale natolik letargicky, že jsem žádný úlek nezaznamenal. "Nemůžete si sem jen tak vrazit."

"Peníze rozpustily ledy vašeho pomocníka." Zamával jsem Dominice před nosem bankovkou. "A jak se líbí vám?"

"Nevím. Nic nevidím. Co to máte s očima?"

"S očima nemám nic." Uvědomil jsem si, že ani mně samému to nezní přesvědčivě. Ostatně i Lorant poznamenal něco podobného. A hodně dlouho jsem už neměl nejmenší obtíže orientovat se potmě.

Zaplašil jsem znepokojivé myšlenky a tlačil dál na Dominiku: "Potřebuju, abyste pro mě něco udělala a taky mi zodpověděla několik otázek. Nežádám mnoho?"

Namáhavě se nadvzdla na lehátku a nacpala si půlky do postroje poháněného párou, který visel hned vedle. Uslyšel jsem zasyčení pístu, když rameno zatížila. Potom se odsunula od lehátka s půvabem nákladního člunu.

"Co mám udělat a jaké otázky?"

"Vyndat implantát. A rád bych se zeptal na jednoho přítele."

"Taky se vás možná zeptám na přítele." Netušil jsem, co tím myslí, ale než jsem se mohl otázat, rozsvítila svíčku a odhalila nástroje připravené kolem lehátka, postříkaného jemnými narezlými fličky zaschlé krve různého stáří a odstínů.

"Ale to bude něco stát," dodala. "Ukažte implantát." Chvilí ho zkoumala, ostré náprstky se mi zarývaly do kůže, dokud nebyla spokojená. "Jako implantát ze Hry. Jenže vy jste pořád živý."

Očividně usoudila, že v takovém případě to prostě nemůže být implantát ze Hry. Nehodlal jsem ji vyvádět z omylu.

Koneckonců, kolik štvaných mělo vůbec šanci dostat se až k Madam Dominice, aby jim stopovač odstranila?

"Můžete ho vytáhnout?"

"Jestli je neuronové propojení mělké, žádný problém." Přitáhla mě k lehátku a sklopila si před oči vyšetřovací přístroj. Hryzala si dolní ret, když mi nahlížela do lebky. "Propojení mělké. Stěží k mozkové kůře. Dobrá zpráva pro vás. Ale vypadá jako implantát ze Hry. Jak se tam dostal? Mendikanti?" Zavrtěla hlavou, záhyby špeku na krku se jí rozkývaly jako protizávaží. "Ne, mendikanti ne, leda byste včera lhal, když jste říkal, že nemáte implantáty. A tenhle je nově zapojený. Sotva den starý."

"Prostě mi ten krám vytáhněte," řekl jsem, "jinak odtud vypadnu i se všemi penězi, které jsem už dal tomu vašemu klukovi."

"To můžete, ale lepšího než Dominika nenajdete. To není hrozba, ale fakt."

"Tak dělejte," řekl jsem.

"Nejprve vaše otázka." Zvedla se a zakroužila kolem lehátka, aby si připravila nástroje a vyměnila náprstky. Obratně si přitáhla trs nástrojů ke špekátemu pasu, po hmatu vybrala, které potřebovala, aniž by se píchla nebo řízla do prstů.

"Můj přítel se jmenuje Rejvič. Dorazil asi den dva přede mnou, ztratili jsme kontakt. Podle mendikantů je to důsledek amnézie po oživení. Věděli jen, že bude v Nebesích."

"A dál?"

"Zdá se mi pravděpodobné, že vyhledal vaše služby." Nebo se jim nedokázal vyhnout, pomyslel jsem si. "Potřeboval se zbavit implantátů, stejně jako pan Quirrenbach, s nímž jsem k vám přišel." Pak jsem jí popsal Rejviče a dával si záležet, aby podoba byla jen přibližná, jako bych si vybavoval přítele, nikoli přesný popis vrahovy oběti. "Naléhavě se s ním potřebuju zase setkat, ale doposud jsem neměl štěstí."

"Vy myslíte, že ho znám?"

"To nevím. Nepomohla by vám další stovka osvěžit paměť?"

"Dneska ráno není paměť Dominiky moc dobrá."

"Tak tedy dvě stovky. Už se vám pan Rejvič vybavil?" Sledoval jsem její pantomimu, když hrála, že si náhle vzpomněla. Musel jsem nechat, že je opravdu dobrá. "Výborně, to jsem rád." Kdyby jen věděla, jak moc.

"Pan Rejvič zvláštní případ."

Samozřejmě. Aristokrat jako Rejvič by v sobě měl i na Skyově vítězství téměř tolik železa jako rozmařilý švihák za belle époque, možná dokonce víc než vysoce postavený Demarcha. A stejně jako Quirrenbach neslyšel o tavomoru, dokud na Žlutozem nedorazil. Rovněž neměl čas navštívit některou z mála zbývajících orbitálních klinik. Určitě spěchal na povrch, aby se ztratil v Kaldeře.

Madam Dominika nejspíš byla jeho první a poslední naděje na záchranu.

"Vím, že byl zvláštní případ," řekl jsem, "a proto taky vím, že znáte způsob, jak s ním navázat kontakt."

"Proč by ho Dominika kontaktovala?"

Povzdechl jsem si, neboť jsem si uvědomil, že s ní bude těžké pořízení nebo že se z toho vyklube drahá záležitost, případně obojí. "Například kdyby implantáty, které jste z něho vyndala, vypadaly čisté, ale o den později by se ukázalo, že vykazují stopy moru. Určitě byste mu chtěla prokázat laskavost a uvědomit ho, ne?"

Její výraz se během mého proslovu vůbec nezměnil, proto jsem usoudil, že je čas na pár neškodných lichotek. "Tak by to přece udělal zodpovědný chirurg, i když je mi jasné, že ne každý chirurg z bazaru by se kvůli tomu honil za klientem, ale jak jste správně poznamenala, nikdo není lepší než Madam Dominika."

Souhlasně zabručela. "Informace o klientech důvěrné," dodala, ale oba jsme věděli, co to znamená.

O několik minut později jsem byl o několik bankovek lehčí, ale získal jsem název místa v Nebesích - Escherovy výšiny, ačkoli jsem neměl představu, zda jde o byt, dům nebo rovnou celou čtvrť.

"Teď zavřete oči." Přiložila mi tupý konec náprstku na čelo. "Dominika udělá svoje kouzlo."

Než se dala do práce, poskytla mi lokální umrtvení. Netrvalo to dlouho, a zatímco mi vytahovala lovecký implantát, nic zvláštního jsem necítil. Klidně mi mohla odstraňovat cystu. Napadlo mě proč Waverly nezabezpečil implantát proti manipulaci, ale možná by to bylo považováno za nesportovní. Jak jsem vyrozuměl z náznaků Waverlyho a Zebry, během normálního průběhu Hry nesměli lovci implantát zaměřit. Mohli honit kořist pomocí jakékoli povolené techniky, která se jim líbila, ale zaměřit vysílač by bylo příliš snadné. Implantát tam byl pouze pro diváky a pro lidi jako Waverly, kteří sledovali postup lovu.

Když jsem tak nečinně ležel na Dominičině lehátku, popustil jsem uzdu fantazii a začal vymýšlet vylepšení, která bych provedl, kdyby to bylo na mně. Nejprve bych zajistil, aby se implantát nedal tak snadno vyjmout, zvolil bych hlubší neurální propojení, kterého se Dominika obávala. Potom bych připojil systémy proti porušení spojů, aby usmazily mozek, jakmile by se někdo pokusil zbavit implantátu předčasně. Lovci by měli vlastní implantáty, rovněž zajištěné proti vyoperování. Použil bych dva typy, jeden pro pronásledovatele, druhý pro pronásledovaného, vysílaly by kódovaný signál, který by navzájem poznali. Jakmile by se k sobě přiblížili na předem určenou vzdálenost - blok domů či méně - varovaly by je, že protivník není daleko, pomocí již zmíněného hlubokého propojení. Vyloučil bych tím diváky, ať si sledují lov vlastními prostředky. Celá záležitost by byla soukromější, a rovněž bych omezil počet lovců na hezké štihlé číslo, řekněme jedničku. Tak by se Hra stala mnohem osobnější. A proč omezovat lov pouze na padesát hodin? V tak velkém městě mohl trvat desítky dnů nebo déle, pokud by měl štvaný dostatečný náskok, aby se mohl skrýt v bludišti Mulče. A když už jsme u toho, neviděl jsem důvod, proč omezovat Hru pouze na Mulč nebo Kalderu. Proč by nemohla probíhat na všech osídlených místech planety, pokud touží po opravdovém dobrodružství?

Prozatím mě však nenapadlo, jak je k tomu přimět. Šlo jim pouze o rychlé zabítí, noční krveprolití, s tak malými náklady, minimálním nebezpečím a osobním nasazením, jak to jen bylo možné.

"Hotovo." Dominika mi přitiskla polštářek sterilní gázy za ucho. "Pan Mirabel hotov." Držela implantát mezi dvěma

prsty, třpytil se jako malý šedivý drahokam. "A jestli tohle není lovecký implantát, tak Dominika je nejhubenější ženská v Kaldeře."

"Nikdy nevíte," řekl jsem. "Zázraky se stávají."

"Dominice ne." Pomohla mi vstát z lehátka. Trochu se mi točila hlava, ale když jsem si ji osahal, rána se zdála malá, po opuchlině nebo jizvě ani známky. "Nejste zvědavý?" zeptala se, když jsem se nasoukal do Vadimova pláště, v němž jsem hledal navzdory horku a vlhkosti anonymitu.

"Nejsem zvědavý. Tedy - nač mám být zvědavý?"

"Až se zeptám na vašeho přítele."

"Na Rejviče? To už jsme přece vyřešili."

Začala si sundávat náprstky. "Ne. Na pana Quirrenbacha. Toho druhého přítele, co s vámi byl včera."

"Pan Quirrenbach a já jsme spíš spolucestující než přátelé. Tak o co vám jde?"

"Zaplatil mi, abych vám to neříkala. Hodně peněz. Tak nic neříkám. Ale vy teď bohatý, pane Mirabeli. Pan Quirrenbach proti vám hotový chudák. Chápete, co Dominika říká?"

"Quirrenbach vás podplatil, abyste mlčela, ale jestli zaplatím víc, zbavím vás slibu."

"Chytrý chlapík, ten pan Mirabel. Když Dominika operuje, žádné poškození mozku."

"To opravdu rád slyším." Se ztrápeným povzdechem jsem sáhl do kapes a požádal ji, aby mi prozradila, co Quirrenbach nechtěl, abych věděl. Nebyl jsem si jistý, co vlastně čekám - nejspíš nic moc, neboť jsem opravdu neměl čas dumat nad tím, zda měl co skrývat.

"Přišel s vámi," řekla Dominika. "Oblečený jako vy, šaty od mendikantů. Chtěl vytáhnout implantáty."

"Prozradte mi něco, co nevím."

Dominika se koketně usmála, a já pochopil, že z toho, co se mi chystá sdělit, má ryzí potěšení. "On neměl implantáty, pane Mirabeli."

"Jak to? Viděl jsem ho na lehátku. Operovala jste ho. Oholila jste mu vlasy."

"Chtěl, ať to vypadá opravdově. Dominika se na nic neptá. Prostě dělá, co klient řekne. Klient má vždycky pravdu. Zvlášť když dobře platí - jako pan Quirrenbach. Klient řekl, předstírejte operaci. Oholila jsem vlasy, ale jinak dělala všechno jenom jako. Vůbec jsem neotevřela hlavu. Nebylo třeba. Dobře jsem ho proskenovala. Nic neměl. Byl čistý."

"Tak proč by sakra -"

A pak mi to náhle došlo. Quirrenbach se nepotřeboval zbavit implantátů, protože si je nechal vytáhnout už před mnoha roky na začátku moru. Vůbec nebyl ze Vzneseného Tetonu. Dokonce ani z jiné soustavy. Byl to místní šikula, najali ho, aby mě sledoval a zjistil, co na mě platí.

Pracoval pro Rejviče.

Rejvič odletěl do Kaldery, zatímco já si ještě dával do kupy vzpomínky u ledových mendikantů. Několikadenní náskok není mnoho, ale očividně stačil, aby si najal pomoc. Quirrenbach mohl být jeho první kontakt. Poslal ho na orbitu, aby se zamíchal mezi přistěhovalce, kteří právě dorazili z hlubokého vesmíru. Měl v podstatě jednoduchý úkol. Prozkoumat mražené makovice z Orvieto a vytipovat, kdo by mohl být zabijákem.

Připomněl jsem si, jak se to všechno stalo.

Nejprve mě ve společenském centru Strelnikova oslovil Vadim. Sice jsem se ho zbavil, ale vzápětí začal obtěžovat Quirrenbacha. Přeletěl jsem centrum a donutil Vadima, aby dal Quirrenbachovi pokoj, pak jsem Vadima ztloukl sám. Dobře jsem se pamatoval, že to byl právě Quirrenbach, kdo na mě naléhal, abych Vadima nezabil.

Tehdy jsem to přičítal jeho shovívavosti.

Pak jsme s Quirrenbachem vlezli Vadimovi do kajuty. A zase jsem si uvědomil, jak byl Quirrenbach zpočátku nervózní, když jsme tam prohledávali, jak zpochybňoval morálnost mého jednání. Přel jsem se s ním, a tak byl nucen zúčastnit se loupení.

Po celou dobu jsem neviděl, co bylo očividné. Quirrenbach a Vadim pracovali spolu.

Quirrenbach se potřeboval ke mně dostat, aniž by vzbudil mé podezření, a mohl se o mně dozvědět víc. Oba se na mě připravili. Vadim nepochybně Quirrenbacha ve společenském centru zranil, ale pouze proto, že trocha realismu byla nutná. Museli vědět, že neodolám, abych se do toho nezapletl, zvlášť po předchozím setkání s Vadimem. Později na karuselu, když jsme byli přepadeni, stál Quirrenbach stranou, ruce mu držel za zády nějaký chlap, zatímco já schytl hlavní nápor Vadimovy pomsty. Měl jsem to prohlédnout už tehdy. Quirrenbach se na mě přilepil, což naznačovalo, že se vyzná, když si mě vybral mezi všemi cestujícími couráku - ale nemuselo to být nezbytně právě takhle. Rejvič mohl zaměstnat půl tuctu dalších agentů, aby sledovali cestující, každý užíval jinou strategii, jak se dostat k cíli. Rozdíl byl v tom, že všichni sledovali špatnou osobu, pouze Quirrenbach buď díky štěstí, intuici, nebo úsudku trefil do černého. Jenže teď už jsem se to nemohl dozvědět s jistotou. Při všech rozmluvách jsem si dával pozor, aby mi neuklouzlo nic, podle čeho by mohl vydedukovat, že jsem byl členem Cahuellovy ochranky.

Zkusil jsem se na to podívat Quirrenbachovými očima. Rovnou mě zlikvidovat muselo Quirrenbacha a Vadima hrozně lákat. Jenže to nemohli udělat, dokud nebudou mít naprostou jistotu, že jsem to opravdu já, koho mají zabít. Kdyby se mě zbavili hned, už nikdy by se nedozvěděli, zda dostali správného chlapa, a tato pochybnost by je provázela jako stín. Proto se Quirrenbach rozhodl sledovat mě tak dlouho, dokud se neujistí, že z nějakého blíže neurčeného důvodu hledám Rejviče.

Návštěva u Madam Dominiky byla důležitou součástí jeho plánu. Vůbec si neuvědomil, že bývalý voják žádné implantáty mít nebude, a tudíž stěží ocení talent skvělé Madam. Naprosto klidně mi však svěřil pár drobností, abych je prodal, zatímco měl být údajně pod nožem. Šikovný tah, Quirrenbachu, pomyslel jsem si, dokonale podpořil tvoji historku.

Ze zpětného pohledu jsem nechápal, jak jsem mohl být tak slepý. Holohlavý překupník mě přece upozornil, že

Quirrenbachovy mizerné kopie originálních proživačů byly v kurzu před několika týdny. Jenže Quirrenbach tvrdil, že zrovna přiletěl. Kdybych zkontroloval letový řád světlohonců, našel bych nějakou loď ze Vzneseného Tetonu, která sem dorazila zhruba před týdnem? Možná ano, možná ne. Záleželo na tom, jak pečlivě si celou kamufláž připravil. Pochyboval jsem, že zašel do takových detailů, protože měl na přípravu den, nejvýš dva.

Když jsem to zvážil kolem a kolem, neodvedl zase tak špatnou práci.

Někdy po poledni, sotva jsem skončil u Dominiky, se dostavila další epizoda z Haussmannova života. Opíral jsem se zády o zeď Hlavního nádraží a nečinně přihlížel, jak zručný loutkář baví skupinku dětí. Loutka ve skafandru, která měla představovat Marka Ferrise, lezla po kousku rozbité cihly jako po skále, aby se dostala na dno jicnu, kde na hromadě drahokamů seděla devítihlavá vesmírná příšera. Děti tleskaly a křičely, když loutkář zatahl za nitky a příšera zuřivě vyrazila proti Ferrisovi.

V té chvíli se mi zastavily myšlenky a jejich místo zaujala nová, ucelená příhoda.

Později, až jsem měl čas strávit, co mi bylo odhaleno, jsem se zamyslel nad předchozími úryvky. První epizody byly v podstatě neškodné, pouze opakovaly známá fakta, ale postupně se začaly odchylovat, napřed v bezvýznamných detailech, ale pak stále zřetelněji. V žádných dějinách, o kterých jsem kdy slyšel, nenajdete zmínku o šesté lodi nebo o tom, že Sky udržoval při životě chimerika, který zabil jeho otce, natož že mu to sám umožnil. Ale ve srovnání s faktem, že Sky zavraždil kapitána Balcazara, to byly jen nevýznamné aspekty celé historie. Dějepis Skyova vítězství se omezuje jen na stručnou poznámku, že Balcazar byl jedním ze Skyových předchůdců, žádný historik nikdy ani nenaznačil, že by ho Sky zavraždil.

Sevřel jsem pěst, krev kapala na podlahu nádražní haly, a divil se, čím jsem doopravdy nakažen.

"Nemohl jsem nic dělat. Spal, nevydal ani hlásku, vůbec mě nenapadlo, že něco není v pořádku."

Oba lékaři vstoupili do člunu, jakmile přistál. Sky předtím kvůli staroušovi vyvolal poplach. Valdivia a Rengo za sebou zavřeli poklop přetlakové komory, aby měli prostor k práci. Sky je napjatě pozoroval. Oba vypadali unaveně, byli nažloutle bledí, pod očima kruhy z přepracování.

"Nevykřikl? Nelapal po dechu, nic takového?" zeptal se Rengo.

"Ne," odpověděl Sky, "ani pípnutí." Hrál silně rozrušený, ale dával si pozor, aby to nepřehnal. Ostatně jakmile Balcazar neprekážel, cesta ke kapitánské funkci byla mnohem jasnější než dřív, jako by se ve složitém labyrintu náhle otevřel přímý průchod do středu. Protože to všichni tři věděli, bylo by mnohem podezřelější, kdyby nezmínil zámutek alespoň špetkou uspokojení nad tak nečekaně příznivou náhodou.

"Vsadím se, že ho ti parchanti z Palestiny otrávilí," řekl Valdivia. "Nesouhlasil jsem s tím, aby tam letěl."

"Bylo to opravdu náročné rokování," potvrdil Sky.

"A to nejspíš úplně stačilo." Rengo si mnul zarudlou pokožku pod okem. "Není zapotřebí obviňovat někoho dalšího.

Prostě ten stres nevydržel."

"Takže jsem mu stejně nemohl pomoci?"

Valdivia rozeplnul knoflíky na boku Balcazarovy blůzy, zkoumal medicínální korzet a pochybovačně do aparátu šťouchal. "Tohle mělo spustit alarm. Rozumím tomu dobře, že nic neslyšel?"

"Jak jsem řekl, ani nepípl."

"Ten zatracený krám zase nefungoval. Poslyš, Skyi, jestli se o tom někdo dozví, jsme naprosto vyřízeni. Ten zatracený krunýř se každou chvíli polámá, jenže já s Rengem jsme byli poslední dobou tak přetažení..." Vydechl a nevěřicně zavrtěl hlavou, když si představil, kolik hodin pracovali bez odpočinku. "Netvrdím, že jsme ho neopravovali, ale je snad jasné, že jsme nemohli trávit veškerý čas dohlížením na Balcazara, protože jsme se museli věnovat ošetřování ostatních. Na Brazílii mají lepší přístroje než tenhle vysloužilý šrot, ale k čemu je nám to teď dobré?"

"K ničemu." Sky horlivě přikyvoval. "Ostatní pacienti by zemřeli, kdybyste staroušovi věnovali příliš mnoho pozornosti. Naprosto vám rozumím."

"V to doufám, Skyi. Protože jakmile se rozkřikne, že je mrtvý, nastane pořádný poprask." Valdivia civěl na kapitána, jako by doufal, že se vzpomene, ale žádný zázrak se nekonal. "Budou nás vyslýchat, jestli jsme něco nezanedbali, a tebe si vezmou do parády, jak ses o něho během výletu na Palestinu staral. Ramírez a ostatní parchanti z výkonné rady se pokusí dokázat, že jsme to zvorali. A tebe usvědčit z nedbalosti. Věř mi, tohle jsem už zažil."

"Vždyť je jasné, že to nebyla naše vina," řekl Sky. Hleděl na kapitána, skvrnka zaschlých slin mu pořád zdobila epoletu.

"Byl to dobrý chlap a skvěle nám velel, přestože měl dávno odejít na odpočinek. Byl zkrátka moc starý."

"To byl. Stejně by do roka zemřel, i kdyby se mu teď nic nestalo. Jenže zkus tohle vysvětlit posádce."

"Takže si musíme krýt záda."

"Skyi... Nepovíš ani slovo, že ne? Nic z toho, co jsme ti řekli?"

Někdo zabušil na poklop a pokoušel se dostat do taxíku. Sky to ignoroval. "A co přesně chcete, abych řekl?"

Rengo se zhluboka nadechl. "Musíš tvrdit, že korzet spustil alarm. Nezáleží na tom, cos potom udělal. Nemohl jsi totiž dělat vůbec nic, chyběly ti prostředky i odborné znalosti a byl jsi daleko od lodi."

Sky přikývl, že je to dokonale rozumné a že by to sám navrhl. "Prostě nemám ani naznačit, že korzet nefungoval?"

Oba lékaři se na sebe podívali. "Přesně tak," potvrdil Valdivia. "Nikdo tě nebude z ničeho vinit, Skyi. Bude jim úplně jasné, žeš udělal všechno, cos mohl."

Sky si pomyslel, že kapitán vypadá opravdu velice vyrovnaně. Oči mu už zavřeli, aby mrtvému dodali aspoň zdání důstojnosti. Jak řekl Klaun, bylo docela snadné si představit, že se mu opravdu zdálo o dětství. Nezáleželo na tom, že jeho dětství na palubě lodi bylo zrovna tak prázdné a klaustrofobické jako Skyovo.

Bušení na poklop neustávalo. "Raději je pustím dovnitř," rozhodl Sky.

"Skyi..." zaúpěl Rengo prosebně.

Sky mu položil ruku na předloktí. "Nedělejte si starosti." Stiskl ovladač průlezu.

Venku stálo alespoň dvacet lidí, všichni se chtěli dostat do kabiny jako první. Pokoušeli se zahlédnout mrtvého kapitána, projevit starost, zatímco tajně doufali, že nejde o další falešný poplach. Balcazar měl nechutný návyk, že umíral už několik let.

"Proboha!" zvolala žena z oddělení koncepce pohonu. "Je to pravda, není to...? Co se probůh stalo?"

Jeden z lékařů chtěl promluvit, ale Sky byl rychlejší: "Selhal podpůrný aparát. "Cože?"

"Neslyšíte? Dával jsem na Balcazara celou dobu pozor. Byl v pořádku, dokud korzet nespustil alarm. Rozepnul jsem mu blůzu a podíval se na diagnostické údaje. Ukazovaly, že dostal infarkt."

"Žádný -" začali protestovat lékaři, ale stejně tak mohli mluvit do stěny.

"Víš určitě, že nedostal?" zeptala se teoretička.

"To těžko. Celou dobu byl při vědomí a mluvili jsme spolu. Žádná známka bolesti, jen rozmrzelost. Jenže krunýř oznámil, že provede defibrilaci. Nemusím dodávat, že to kapitána naprosto vyvedlo z míry."

"A co se stalo potom?"

"Chtěl jsem mu korzet sundat, jenže jsem si uvědomil, že to kvůli všem těm drátům za pár vteřin do začátku defibrilace nestihnu. Neměl jsem na vybranou, musel jsem toho nechat. Kdybych se ho dotkl, mohlo mě to zabít taky."

"Lže!" vykřikli lékaři.

"Nevšímejte si jich," řekl Sky mírně. "Nic jiného přece nemůžou prohlašovat. Netvrdím, že to bylo úmyslné..." Odměl se, nechal to slovo viset ve vzduchu, aby ostatní měli dost času vřít si je do paměti, než pokračoval: "Netvrdím, že to bylo úmyslné, jenom hrozná chyba vinou přepracování. Jen se na ně podívejte. Nemají daleko k nervovému zhroucení. Není divu, že začali dělat chyby. Neměli bychom je z toho moc obviňovat."

A bylo to. Až si budou lidé tento rozhovor v duchu přehrávat, nebude to Sky, kdo se snažil vyhnout vině. Budou si pamatovat velkorysého Skye, dokonce soucitného. Všichni si to uvědomí a budou jeho přístup schvalovat, přitom dojdou k závěru, že provinění vyčerpaných lékařů, kteří spí, kudy chodí, nelze pominout. Nebudou v tom vidět nic špatného, pomyslel si Sky. Velký a vážený stařec zemřel za politováníhodných okolností. Bude pouze správné a řádné, že padne nějaké obvinění.

Sebe ochránil dobře.

Ohledání mrtvolky prokáže, že kapitánovi opravdu selhalo srdce, přestože pitva ani údaje ze záznamu medicínálního korzetu nikdy zcela neobjasní přesný časový sled událostí, které předcházely jeho skonu.

"Vedl sis dobře," pochválil ho Klaun.

To byla sice pravda, ale i Klaunovi musel připsat zásluhy. Klaun mu našeptal, aby spícímu Balcazarovi rozepjal blůzu, Klaun mu ukázal, jak přeprogramovat interní funkce, aby korzet kapitána zasáhl defibrilačním impulzem, přestože se Balcazarovi nevedlo o nic hůř než obvykle. Klaun byl chytrý, přestože v koutku mysli Sky dobře věděl, že všechny ty vědomosti jsou jeho vlastní. Ale Klaun mu je vytáhl z paměti, a za to mu byl vděčný.

"Myslím, že jsme dobrý tým," řekl sám pro sebe Sky.

Sky sledoval těla padající do vesmíru.

Valdivia a Rengo byli popraveni nejprostším způsobem, jaký se dal na palubě vesmírné lodě provést - udušením v přetlakové komoře a vyhozením do vzduchoprázdna.

Proces, který měl objasnit staroušovu smrt, trval dva roky palubního času. Zoufale se vlekl jednak kvůli odvolání, jednak kvůli rozporům ve Skyově výpovědi. Odvolání však bylo zamítnuto a Skyovi se podařilo nesrovnalosti vysvětlit bezmála k všeobecné spokojenosti. A tak se teď kolem okének sousedících s komorou shromáždila skupina vyšších důstojníků, kteří si vyslechli bušení umírajících mužů na dveře, zatímco byl z přetlakové komory odčerpáván vzduch, a teď se pokoušeli ve tmě venku něco zahlédnout.

Jistě, uvědomoval si, že to byl krutý trest, zvláště při stávajícím nedostatku zkušených lékařů. Jenže takový zločin nelze brát na lehkou váhu. Příliš nezáleželo na tom, že neměli v úmyslu Balcazara zabít svou nedbalostí, ačkoli i o tom by se dalo pochybovat. Nikoli, na palubě byla nedbalost stejně těžkým zločinem jako vzpoura. Za nedbalost by se dalo rovněž považovat, kdyby oba lékaři nebyli exemplární potrestáni.

"Máš je na svědomí," řekla Konstance tak tiše, aby to slyšel jen on. "Ostatní jsi možná přesvědčil, ale mě ne. Na to tě znám příliš dobře, Skyi."

"Neznáš mě vůbec," zašeptal.

"Ale ano, znám. Znáš tě od doby, cos byl kluk." Přehnaně se zasmála, aby to vypadalo, že se spolu jen tak příjemně baví. "Nikdy jsi nebyl normální, Skyi. Víc než lidé tě zajímali zvrácení tvorové jako Hladký nebo zrůdy jako ten diverzant. Pořád ho udržuješ naživu?"

"Kdo koho udržuje naživu?" zeptal se a nutil se tvářit stejně vesele jako Konstance.

"Ty toho agenta." Zahleděla se na něho očima přimhouřenými podezřením. "Jestli to všechno nakonec nebylo jinak. Kde vlastně je? Na palubě Santiaga jsou stovky míst, kde bys ho mohl ukrýt. Jednou ho najdu a skončím s tím tvým roztočilým sadistickým experimentem. Stejně tak jednou dokážu, žeš vykonstruoval falešné obvinění Valdivii a Renga. Trestu neujdeš."

Sky se pousmál, když si vzpomněl na mučírnu, kde držel Hladkého a záškodníka. Delfín byl ještě o několik stupňů šílenější, stal se z něho nenávidný mučící nástroj, existoval jen proto, aby chimerikovi způsoboval bolest. Sky delfína přesvědčil, že za jeho uvěznění může kyborgizovaný diverzant. Chimerik teď v Hladkém viděl ďábla, kdežto za boha považoval Skye. Záškodník se dal snáze formovat, jestliže se jedné bytosti bál a pohrdal jí, a druhou uctíval. A tak se pomalu, ale jistě blížil k ideálu, který měl Sky od začátku na mysli. Až ho jednou, za řadu roků bude potřebovat, bude připravený.

"Nevím, o čem mluvíš, Konstance," prohlásil.

Na rameni mu spočinula těžká ruka. Patřila Ramirezovi, vůdčí osobnosti výkonné rady, která měla pravomoc vybrat

kapitánova nástupce. Šuškal se, že to bude s největší pravděpodobností právě Ramirez.
"Zase si zabíráš Skye pro sebe, Konstance?" zeptal se Ramirez.
"Jen jsme vzpomínali na staré časy. Klidně to může počkat, ujišťuji vás."
"Musíme být na něho hrdí, nemyslíš, Konstance? Jiní na jeho místě by mohli podlehnout pokušení nazírat na ty dva z hlediska presumpcí nevin, ale ne náš Sky."
"Ne, ten určitě ne," řekla Konstance, než se obrátila k odchodu.
"Ve Flotile není místo na pochybnosti." Sky se podíval, jak se obě mrtvoly zmenšují. Kývl ke kapitánovi, který ležel v chlazené rakvi. "Jestli mě náš drahý starouš něco naučil, tak především to, že pochyby si nesmíme dovolit."
"Drahý starouš?" zeptal se Ramirez pobaveně. "To myslíš Balcazara?"
"Byl pro mě jako otec. Druhý takový už nebude. Kdyby byl naživu, ti chlapi by si mohli gratulovat, kdyby z toho vyšli jenom s udušením. Balcazar by nepovažoval bezbolestnou smrt za vhodný odstrašující příklad." Sky se upřeně zahleděl na Ramíreze. "Souhlasíte se mnou, pane, že?"
"Já... Nebudu předstírat, že o tom něco vím." Ramirez se zdál trochu zaražený, ale zamrkal a hovořil dál: "Do Balcazarových myšlenek jsem příliš neviděl, Haussmanne. Ke konci údajně nebyly zrovna nejjasnější. Ale ty to víš nejlíp, když jsi byl jeho oblíbenec." Znovu mu položil ruku na rameno. "A to pro některé z nás hodně znamená. Věřili jsme Balcazarovu úsudku, stejně jako on věřil Titovi, tvému otci. Zkrátím to. Tvoje jméno padlo... Co bys tak řekl..."
"Funkci kapitána?" Nemělo smysl chodit kolem horké kaše. "To je trochu předčasné, ne? Mimo to - vy, s vašimi skvělými záznamy a rozsáhlými zkušenostmi..."
"Ještě před rokem bych nejspíš souhlasil. Pravděpodobně bych to vzal, ale už nejsem nejmladší. Nepochybuju o tom, že zanedlouho by znovu vyvstaly otázky, kdo nahradí mě."
"Máte před sebou ještě spoustu let, pane."
"Jistě, možná se dožiju toho, že uvidím Cíl, ale už nebudu v takové kondici, abych zvládl všechny problémy, které nás čekají během prvních let osídlení. Dokonce ani ty už nebudeš žádný mladík, Haussmanne..., ale budeš mnohem mladší než většina ostatních. A co je nejdůležitější, vidím, že máš odvalu a jasnou představu..." Ramirez se na Skye zvláště zahleděl. "Něco ti dělá starosti, že?"
Sky pozoroval tečky, které zbyly z těl popravených mužů, mizely do tmy jako dvě kapičky smetany v té nejčernější kávě. Loď pochopitelně nezrychlovala - letěla cestovní rychlostí celý Skyův život, což znamenalo, že bude trvat celou věčnost, než mrtvoly zmizí.
"Nic, pane. Jen jsem přemýšlel. Když teď nemusíme ty dva vyhozené muže vézt, budeme moci brzdit o něco účinněji, až přijde čas zapálit motory. To znamená, že můžeme udržovat stávající cestovní rychlost o něco déle. Z toho vyplývá, že přiletíme k Cíli dřív. Takže nám vlastně svůj zločin odplatili, i když zanedbatelným, stěžejícím způsobem."
"Napadají tě hodně divné myšlenky, Haussmanne." Ramirez ho ťukl do nosu a naklonil se blíž. Prozatím nehrozilo nebezpečí, že by jejich rozhovor zaslechli ostatní důstojníci, přesto zašeptal: "Dám ti radu. Nežertoval jsem, že padlo tvé jméno, ale máme i další kandidáty. Jediné nevhodné slovo by mohlo mít na tvoje vyhlídky katastrofální účinky. Vyjádřil jsem se jasně?"
"Nad slunce jasněji, pane."
"Výborně. Tak si dávej pozor, kam šlapeš, neustále měj všech pět pohromadě, a třeba se ti přání vyplní."
Sky přikývl. Domníval se, že Ramirez očekává vděčnost za tento projev důvěry, ale cítil - a ze všech sil se snažil skrýt - hluboké pohrdání. Jako by názor Ramíreze a jeho přítelíčků mohl mít nějaký vliv! Jako by mohli ovlivnit, zda bude kapitánem nebo ne. Ti ubozí slepí hlupáci!
Je to nula, řekl si Sky, ale musím mu dopřát pocit, že je užitečný.
"Zajisté," souhlasil Klaun, neboť nikdy nebyl daleko. "Sám bych nejednal jinak."

25

Jakmile epizoda skončila, bloumal jsem nádražní halou, až jsem našel stan, kde jsem si mohl na několik minut pronajmout telefon. Všichni Žlutozemci spoléhali na telefony, protože původní špičková a rychlá datová síť přestala fungovat. Byla to bezmála ostuda pro společnost, kde přístroje kdysi povýšily komunikaci na něco tak snadného, až se podobala telepatii, ale telefony se staly svébytným módním doplňkem. Chudí na ně sice neměli, zato bohatí je okázale předváděli, čím větší a nápadnější, tím lepší. Telefon, který jsem si pronajal, vypadal jako primitivní vojenská krátkovlnná vysílačka, masivní černý přístroj do ruky, s vyklápěcí dvourozměrnou obrazovkou a ohmatanými tlačítky s kanasijskými znaky.

Zeptal jsem se majitele telefonu, jak se spojim s orbitou nebo Nebesy. Na oba dotazy mi podal obšírný a podrobný výklad, který jsem se pokusil zapamatovat. Dovolat se na oběžnou dráhu bylo snazší, protože jsem znal číslo - stálo na vizitce od sestry Amélie, ale musel jsem proniknout přes čtyři pět nespolehlivých sítí, než jsem dostal dálkové spojení. Mendikanti spravovali své kongregace zajímavým způsobem. Udržovali kontakt s mnoha hosty, kteří hospic dávno opustili a léčbu opláceli příspěvky, jakmile dosáhli významného společenského postavení, takže habitaty byly stále solventní. Tím to však nekončilo. Mendikanti se spoléhali, že se jim bývalí hosté odvděčí i jiným způsobem, především informacemi a drobnými službami - dalo by se to označit za kultivovanou špionáž. Proto bylo v zájmu hospice, aby se dal snadno kontaktovat.

Musel jsem vyjít z nádraží na dešť, abych se napojil na místní bezdrátovou síť, ale i potom signál na dlouhé vteřiny mizel, než byla vytvořena přenosová cesta až do Tišiny. A když jsem konečně spojení dostal, hovor zdržovalo značné zpoždění a přerušovaly ho výpadky, jak se pakety dat v prostoru kolem Žlutozemě odrážely, nebo dokonce občas minuly parabolické antény, aby se už nikdy nevrátily.

"Bratr Alexej, hospic ledových mendikantů. Jak můžu vašim prostřednictvím sloužit Bohu?"

Muž na obrazovce měl hubený, protáhlý obličej a vpadlé tváře, soví oči se mu blahosklonně leskly. Zaregistroval jsem, že jedno oko má ozdobené tmavofialovou modřinou.

"Ale, ale, bratr Alexej!" spustil jsem. "Jak milé. Copak se ti stalo? Zakopl jsi o motyčku?"

"Nerozumím vám, příteli."

"Trochu ti osvěžím paměť. Jmenuju se Tanner Mirabel a Tišinou jsem prošel před několika dny. Přiletěl jsem na Orvietu."

"Já... Stále si na vás nemohu vzpomenout, bratře."

"To je zvláštní. Nepamatuješ se, co jsme si slíbili ve vaší jeskyni?"

Zaťal zuby, ale pokusil se shovívavě pousmát. "Ne... Lituji. Nic mi to neříká. Prosím, pokračujte."

Měl na sobě kutnu, ruce sepjaté na břicho. Za ním se zvedaly terasovité vinice a zahrady, zatáčely mu až nad hlavu, zalité polarizovaným světlem zářiče, který v habitatu nahrazoval slunce. Cestičky mezi vinohrady propojovaly chatky a útulky, studené bílé kostky v záplavě bujně zeleně jako ledové kry plující oceánem.

"Potřebuju mluvit se sestrou Amélií," řekl jsem. "Byla ke mně během mého pobytu laskavá a pomáhala mi s osobními záležitostmi. Jestli se nemýlím, vy dva se důvěrně znáte."

Shovívavý výraz se nezměnil. "Sestra Amélie je naše nejlaskavější pečovatelka. Nepřekvapuje mě, že si přejete projevit jí vděčnost. Obávám se však, že má zrovna práci v kryokryptě. Možná bych vám mohl být k službám já, i když nedostatečným způsobem, který určitě nesnese srovnání s obětavostí, s jakou se vám věnovala naše dokonalá sestra Amélie...?"

"Ublížils jí, Alexeji?"

"Bůh vám odpusť."

"Nech těch zbožných žvástů. Jestli jsi jí ublížil, přerazím ti hřbet. Dobře si to uvědomuješ, že? Měl jsem to udělat, dokud jsem měl příležitost."

Chvilí to trávil, než odpověděl: "Ne, Tannere... Neublížil jsem jí. Spokojený?" "Tak mi dej Amélii."

"Proč musíš mluvit jediň s ní, a ne se mnou?"

"Z našich rozhovorů vím, že se sestra Amélie setkala se spoustou nově přichozích, kteří prošli vašim hospicem, a já bych rád věděl, zda si vzpomíná na pana..." Málem jsem jmenoval Quirrenbacha, ale stačil jsem se kousnout do jazyka.

"Promiň, nezaslechl jsem jméno."

"To nevadí. Prostě mi dej Amélii." Zaváhal, pak mě požádal, abych zopakoval své jméno.

"Tanner," řekl jsem a zaťal zuby. Choval se, jako bychom se právě navzájem představili.

"Prosím okamžik... ehm... strpení, bratře." Tvářil se pořád stejně, ale v jeho hlase se ozvalo napětí. Povytl si rukáv hábitu, odhalil bronzový náramek, do něhož velmi tiše promluvil, pravděpodobně jazykem, jímž hovořili pouze mendikanti. Na náramku se cosi objevilo, ale bylo to příliš mřávé, abych rozpoznal víc než růžovou šmouhu, která mohla být lidskou tvář a mohla patřit sestře Amélii. Následovala pětivteřinová či šestivteřinová pauza, než si Alexej rukáv zase stáhl.

"Tak co?"

"Nedokážu se s ní okamžitě spojit, bratře. Ošetřuje mražené... hosty. Bylo by nemoudré, kdybych ji vyrušoval, když je tak velmi zaměstnaná. Zjistil jsem však, že vás hledá právě tak horlivě jako vy ji."

"Hledá mě?"

"Kdybyste mi laskavě zanechal vzkaz, kde vás může sestra Amélie zastihnout -"

Přerušil jsem spojení s hospicem dřív, než Alexej stačil dokončit větu. Představil jsem si ho, jak stojí na vinici a zamračeně zírá na slepou obrazovku. Zklamal. Nepodařilo se mu zachytit mou stopu. Zdálo se, že Rejvičovi lidé pronikli i mezi mendikanty. Čekají, až navážu kontakt, a doufají, že jim nějaká indiskrétnost pomůže odhalit místo mého pobytu. Málem jim to vyšlo.

Trvalo několik minut, než jsem našel Zebřino číslo, ale naštěstí jsem si nepamatoval jenom její přezdívku, kterou užívala mezi sabotéry, ale taky pravé jméno - Taryn. Netušil jsem, kolik lidí s tímhle jménem v Kaldeře žije, tentokrát však stálo štěstí na mé straně, protože jich nebyl ani tucet. Nemusel jsem telefonovat všem, přístroj mi ukázal plán města a pouze jediný účastník bydlel blízko jánu. Spojení jsem sice navázal rychleji než s hospicem, ale rozhodně jsem je nedostal okamžitě a nebylo bez poruch, jako by signál musel putovat elektrickým kabelem mezi kontinenty, ne jenom přeskóčit pár kilometrů vzduchu zhoustlého smogem.

"Tannere, kde jsi? Proč jsi odešel?"

"Já..." Zarazil jsem se dřív, než jsem stačil prozradit, že jsem na Hlavním nádraží, jenže to stejně musela poznat podle toho, co viděla za mnou. "Ne, raději ti to neřeknu. Věřím ti, Zebro, ale jsi příliš blízko Hry. Bude lepší, když to nebudeš vědět."

"Snad si nemyslíš, že bych tě zradila?"

"Nemyslím, přestože bych se nedivil. Nemůžu však riskovat, že to z tebe někdo vytáhne."

"Copak zbyl někdo, kdo by to ze mě mohl vytáhnout? Waverlyho jsi totálně vyřídil, jak jsem slyšela." Obrazovku zaplnila pruhovaná tvář, černobílé odstíny pokožky vyvažovaly zarudlé oči.

"Hrál za obě strany. Musel vědět, že na to dřív či později doplatí."

"Třeba byl sadista, ale patřil k nám."

"A co jsem měl dělat? Mile se na něho usmát a požádat ho, ať toho nechá?" Teplý poryv vnitřního deště švihl z moskytiéry, přesunul jsem se pod ochranu římsy a rukama jsem zakryl telefon. Zebřin obraz tančil jako odraz na vodě.

"Neměl jsem proti Waverlymu nic osobního, pokud tě to zajímá. Nic takového, co by nespravila horká kulka."

"Kulku jsi údajně nepoužil."

"Dostal mě do situace, z níž nebylo jiné východisko, než ho zabít. Udělal jsem to dost účinně, jestli chceš vědět."

Ušetřil jsem ji podrobností o tom, jak Waverly vypadal, když jsem se k němu dostal. Na věci by nic nezměnilo, kdyby se dozvěděla, jak ho Mulčáci očesali.

"Jsi docela schopný postarat se o sebe sám, že? Napadlo mě to, už když jsem tě našla na tom zříceném schodišti.

Většina štvanců se tak daleko nedostane, zvlášť jsou-li postřelení. Kdo jsi, Tannere Mirabeli?"

"Jenom se snažím přežít. Je mi líto, že jsem tě tak obral. Postarala ses o mě, a jsem ti vděčný. Jestli najdu způsob, jak ti to oplátit a nahradit, co jsem ti vzal, udělám to."

"Nemusel jsi nikam chodit," řekla Zebra. "Vždyť jsem ti nabídla útočiště, než lov skončí."

"Musím se postarat o jistou záležitost." Tohle byla chyba. Poslední, co Zebra potřebovala vědět, byla právě záležitost s Rejvičem. A teď jsem ji přímo vybídl, aby přemýšlela, co je tak důležité, že to vytáhne chlapa z úkrytu.

"Zvláštní, skoro ti věřím, že mi všechno nahradíš. Nevím proč, ale myslím si, že držíš slovo, Tannere."

"To máš pravdu," řekl jsem. "A jednoho dne to nejspíš bude má smrt."

"Co to mělo znamenat?"

"Ale nic. Půjdou dneska v noci opět lovit, Zebro? Napadlo mě, že bys to mohla vědět."

"Půjdou," řekla po chvilce váhání. "Ale nechápu, proč se o to zajímáš, Tannere. Copak jsi nedostal za vyučenou? Máš štěstí, že jsi naživu."

Usmál jsem se. "Nejspíš se mi Kaldera ještě dost nezhnusila."

Vrátil jsem telefon majiteli a zvažoval, jaké mám možnosti. Zebřina tvář a barva jejího hlasu vykukovaly za každou myšlenkou. Proč jsem jí vlastně volal? Neměl jsem pro to jiný důvod než omluvu, a dokonce i ta byla zbytečná, bylo to pouhé gesto, které mi mělo zalátat svědomí, nikoli poskytnout zadostiučinění ženě, kterou jsem okradl. Uvědomoval jsem si, jak moc Zebře má zrada ublížila, a rovněž jsem dobře věděl, že v dohledné budoucnosti jí to nebudu moci splatit. Přesto mě něco přimělo, abych jí zatelefonoval, a když jsem se snažil oloupat povrchní motivy, abych zjistil, co doopravdy leží pod nimi, našel jsem směs emocí a dojmů - její vůni, melodii jejího smíchu, křivku boků, i jak se jí zavlnily na zádech pruhy, když po milování ulehla vedle mne. Nelíbilo se mi, co jsem objevil, a tak jsem nad těmi myšlenkami rychle zabouchl víko, jako by to byla bedna plná zmijí...

Vmísil jsem se do davu na bazaru a dovolil, aby hluk potlačil mé vzpomínky, abych se místo nich mohl soustředit na přítomnost. Měl jsem nějaké peníze, podle měřítek Mulče jsem byl dokonce boháč, i když v Nebesích by nic neznamenal. Poptával jsem se kolem a srovnával ceny, až jsem si pronajal pokoj o několik bloků dál v Mulči, v oblasti, která na první pohled nevypadala tak zchátrale.

Čtvercový pokojík působil sešle dokonce i podle měřítek Mulče. Byl to vlastně rohový segment vratkého přístavku přilepeného na původní budově do výšky sedmého patra. Přístavek vypadal hodně staře a zabydleně, získal už další vrstvu parazitických konstrukcí ve formě žebříků, schodišť, vodorovných plošin, kanalizačního potrubí, laťových mříží a zvířecích klecí, takže celý komplex možná nebyl nejbezpečnější, ale očividně již několik let vydržel, proto nebylo pravděpodobné, že by si vybral zrovna můj příchod k tomu, aby se zhroutil. Do pokojíku jsem se dostal po řadě žebříků a odpočívadel, šlapal jsem po podlážkách spletených z bambusu, dláždění ulice bylo tak hluboko pode mnou, až se mi zatočila hlava. Pokoj osvětlovaly plynové lampy, přestože jsem si všiml, že jiné části komplexu jsou zásobeny elektrinou, dodávanou hlučnými generátory poháněnými metanem, které kdesi dole zuřivě soutěžily s pouličními muzikanty, vyvolávači, muezziny, stánkovými prodáváči a zvířaty. Brzy jsem však přestal všechny zvuky vnímat, a když jsem stáhl na oknech žaluzie, byla uvnitř přiměřená tma.

Kromě postele tam nebyl žádný nábytek, ale víc jsem nepotřeboval.

Posadil jsem se na pelest a přemýšlel o všem, co se mi přihodilo. Pro tuto chvíli jsem si připadal osvobozený od Haussmannových epizod, což mi umožnilo ohlédnout se s objektivním odstupem na ty, které jsem již prožil.

Bylo na nich něco divného.

Přiletěl jsem zabít Rejviče, a navíc, jakoby náhodou, se mi otevřelo něco mnohem většího, co se mi vůbec nelíbilo.

Nešlo jen o Haussmannovy epizody, přestože tvořily převážnou část. Začaly v podstatě normálně. Nijak zvlášť jsem se z nich netěšil, ale zhruba jsem věděl, jak budou probíhat, a tak jsem se domníval, že je dokážu překonat.

Jenže všechno bylo jinak.

Ty sny - vlastně spíš epizody, protože se začínaly objevovat i za denního světla - odhalovaly mnohem hlubší historii, další zločiny, z nichž Skye nikdo ani nepodezíral. Bylo zde několik záhad. Chimerik, který žil déle, než si všichni mysleli, šestá loď, bájný Caleuche, a skutečnost, že Titus Haussmann považoval Skye za jednoho z nesmrtelných. Jenže Skye Haussmann je mrtvý. Copak jsem na vlastní oči neviděl jeho ukřižované tělo v Nueva Valparaíso? I kdyby mrtvola byla jenom podvrh, nebylo pochyb, že v temných dnech po přistání byl Sky zajat, uvězněn, odsouzen na smrt a popraven, to vše před zraky mnoha lidí.

Tak proč pochybuju, že je doopravdy mrtvý?

To ti jen indoktrinační virus dělá zmatek v hlavě, řekl jsem si.

Ale když jsem usínal, nedělal mi starosti jenom Sky.

Hleděl jsem shora do pravoúhlé prostory, jako by to byla hradní hladomorna nebo propadliště a já stál na vyvýšené galerii. Stěny i podlaha pode mnou byly obloženy lesklými, oslnivě bílými keramickými kachlíky, sem tam se zelenaly vzrostlé kaprad'orosty a větve ve snaze napodobit džungli.

Na podlaze ležel muž.

Zdálo se mi, že tu bílou jámu poznávám.

Muž byl nahý, ležel schoulený do fetální polohy, jako by ho tam právě položili nebo zrovna probudili. Pokožku měl sinalou a lesklou potem, jako by ho pokrývala cukrová poleva. Pomalu zvedl hlavu a otevřel oči, rozhlédl se a opatrně se pokusil vstát - pouze pokusil, protože se zhroutil a zase se stočil do klubíčka. Jedna noha mu hned pod kotníkem končila pahýlem, připomínala zavázaný konec salámu. Zkusil to znovu, poskakoval po jedné noze, tentokrát se málem

dostal až ke stěně, než opět ztratil rovnováhu. Na tváři měl výraz nepopsatelného děsu. Začal křičet, jeho výkřiky byly postupně čím dál šilenější.

Pozoroval jsem ho, jak se třese. Potom se v temném výklenku v bílé stěně na protější straně něco pohnulo. Pohybovalo se to pomalu a tiše, ale ten muž věděl, že to tam je, a z jeho výkřiků se stal vriskot, podobný kvičení zapichovaného prasete. Z výklenku se vynořil živočich, lině rozvíjel hromadu závitů tlustých jako moje stehno. Sunul se kupředu, zvedal hlavu se složenou kápí a ochutnával vzduch. Občas se muž odmlčel, aby popadl dech, a v náhlém tichu se nezměrný děs v jeho křiku zdál ještě zoufalejší. A já necítil nic, jen jakési očekávání, srdce v hrudi jsem měl sevřené, zatímco se python plazil k muži, který neměl kam utéct.

Probudil jsem se zbrocený potem.

O něco později jsem vyrazil do ulic. Prospal jsem většinu odpoledne, a přestože jsem se necítil zvlášť odpočatý, i v hlavě mi to vřelo víc než předtím, nebyl jsem aspoň ochromený vyčerpáním.

Proplétal jsem se malátním pouličním ruchem Mulče - chodci, rikši, parní a metanové mašinky, příležitostně palankýn, letoun a lanovůz, ačkoli ty se tady dlouho nezdržovaly. Všiml jsem si, že nepřitahuji tolik pozornost, jako když jsem do města přijel. Neoholený, oči únavou zapadlé v důlcích - zkrátka hotový Mulčák.

Prodávači už otevírali noční stánky a rozvěšovali lucerny. Soumrakem těžkopádně plula neforemná červovitá vzducholoď plněná metanem, z gondoly duněly slogany zesílené megafonem, na projekční ploše pod gondolou blikaly reklamy. Zasluchl jsem táhlý zpěv, jako by muezzin svolával věřící k modlitbě, nebo jaké obřady v Mulči vlastně provozovali. Zablýhl jsem chlapíka s ušima tak obtěžkanými klenoty, že se mu pod jejich vahou protáhly, v proutěných košicích měl hady všemožných velikostí a barev. Když jsem ho pozoroval, jak otevírá košík a vytahuje tmavého hada, jehož smyčky se neklidně vlnily, vybavila se mi bílá prostora ze sna, a teprve teď jsem si uvědomil, že to byl bazén, kde Cahuella choval pythoni mláďe. Zachvěl jsem se a chvíli dupal, co to asi mělo znamenat.

Pak jsem si koupil zbraň.

Na rozdíl od pušky, kterou jsem ukradl Zebře a potom prodal, nebyla nemotorná ani nápadná. Pistole byla tak mrňavá, že jsem ji mohl pohodlně strčit do kapsy. Nepocházela ze Žlutozemě. Vystřelovala ledové šipky obalené ochranným pláštěm, série impulzů magnetických polí je při průletu hlavní urychlovala na nadzvukovou rychlost. Střely ze zmrzlé vody dokázaly napáchat stejnou škodu jako kovové nebo keramické projektily, jakmile se však v těle roztříštily, střípky se beze stopy rozpustily. Hlavní výhoda zbraně spočívala v tom, že ji stačilo naplnit dostatečně čistou vodou, ačkoli nejlip fungovala s důkladně předmraženými střelami v kryozásobnicích dodávaných výrobcem. Pokud došlo ke zločinu, bylo téměř nemožné zjistit pachatele, což z ní činilo ideální vražednou zbraň. Projektily sice neměly autonomní vyhledávač cíle a nedokázaly prorazit některé typy pancéřování, ale na tom nezáleželo. Použití k vraždě něco tak nesmyslně účinného, jako byla Zebřina puška, by mělo smysl pouze tehdy, kdybych měl příležitost střílet na Rejviče přes půlku města, což nebylo pravděpodobné. Nemohl jsem sedět u okna, zírat do zaměřovacího dalekohledu a čekat, až uvidím obraz oběti rozvlákněný kilometry teplého vzduchu, abych na ni umístil vlasový kříž. Od začátku jsem věděl, jak to provedu - vstoupím do tmavé místnosti a zastřelím ho pěkně zblízka, tak zblízka, abych uviděl bělmo strachem vytřeštěných očí.

Na Mulče se snášel večer. Kromě bazarů pouliční ruch utíchal, stíny vrhané ohromnými kořeny Nebes vytvářely zasmušilou, skličující atmosféru. Pustil jsem se do díla.

Kluk řídící rikšu mohl být týž, který mě prvně odvezl do Mulče, nebo jeho dvojče. Projevoval stejnou nechut' dopravit mě, kam jsem chtěl, dokud jsem žádost neoslavil příslibem štědrého příplatku. Dokonce i potom váhal, ale přesto jsme vyrazili, projížděli jsme tmavnoucím městem rychlostí, která naznačovala, že se nemůže dočkat, až mě vyloží a vrátí se zpátky. Jeho neklid se přenesl i na mě, protože mi ruka sama od sebe vklouzla do kapsy a dotkla se chladné zbraně, konejšivé jako mocný talisman.

"Co tam pán hledá? Kdekdo ví, že to není dobrej flák Mulče. Jestli pán chytřej, raděj se mu vyhne."

"Taková doporučení slyším pořád," pravil jsem. "Musíš se smířit s tím, že nejsem tak inteligentní, jak vypadám."

"Kdepak. Pán obrovsky platí, a tak má obrovsky za ušima. Jenom jsem chtěl poradit, to je všecko."

"Díky. A já ti zas radím, abys jel a koukal na cestu. Ostatní starosti přenech mně."

Tím jsem konverzaci ukončil, neměl jsem zrovna náladu na žerty. Pozoroval jsem, jak se kolem plouží temné kmeny budov, jejich znetvoření mi už začínalo připadat normální, měl jsem pocit, že právě tak by měla vypadat všechna města. Některé okrsky Mulče Nebesa téměř nezakrývala, nad jinými byly horní vrstvy tak husté, že moskytiéru nebylo vůbec vidět. Paprsky slunce nepronikly na zem, ani když stálo v nadhlavníku. Tyhle oblasti byly pravděpodobně nejhorší, vládla tam neustálá noc, jediným zákonem byl zločin, a obyvatelé hráli hry neméně krvavé a kruté než ty, jež měli v oblíbené lidé, kteří jim žili nad hlavami. Nepřesvědčil jsem kluka, aby mě odvezl do středu slumů, a tak mě vysadil na okraji. Vystoupil jsem, ruku na pistoli v kapse.

Zapadl jsem do kaluže až po kotníky a několik minut se jí brodil, než jsem se dostal k budově, kterou mi popsala Zebra. Skrčil jsem se před deštěm v průchodu. Potom jsem čekal a čekal, zatímco poslední skrovné zbytky denního světla mizely a stíny spiklenecky splývaly do jediného šedého příkrovu, až zahalily celé město.

Čekal jsem a čekal.

Na Kalderu padla noc, nade mnou se rozsvěcovala Nebesa, ramena propojených budov připomínala světélkující chapadla hlubinných mořských tvorů. Pozoroval jsem kabiny, jak se ve spleti větví pohupují z lana na lano jako obrázky přesouvané vlnami. Minula hodina, přinejmenším desetkrát jsem změnil polohu, aniž by se mi podařilo najít nějakou natolik pohodlnou, aby mě do deseti minut nezačaly chytat křeče. Vytáhl jsem pistolku z kapsy, prohlédl ji a dopřál si luxus vyplýtvat jeden náboj. Vystřelil jsem do zdi protějšího domu, abych vyzkoušel zpětný ráz a zjistil, jak je přesná. Nikdo mě nerušil a pochyboval jsem, že je někdo natolik blízko, aby zaslechl vysoké hvízdnutí výstřelu.

Ale nakonec přece jen přišli.

26

Pozoroval jsem elegantní lanovůz, jak se snáší k zemi dva tři bloky daleko, černý a lesklý jako z antracitu, s pěti teleskopickými rameny na střeše. Jakmile se dvířka zvedla, z kabiny se vyhnuli čtyři lidé, proti jejich zbraním vypadala má pistolka jako špatný vtíp. O dnešním lovu jsem věděl od Zebry. Nebylo to nic neobvyklého, štvance byly spíš běžné než výjimečné. Po dlouhém přesvědčování mi prozradila, kde se krvavé povražení bude odehrávat. Platící diváci, kteří sledovali každou noční štvanci, přišli o skvělou zábavu, když se lovcům nepodařilo mě zabít, proto si tentokrát dali záležet.

"Povím ti, kde to bude," řekla mi do telefonu Zebra, "výhradně za předpokladu, že této informace využiješ pouze k tomu, aby ses od nich mohl držet co nejdál. Je to jasné? Jednou jsem tě zachránila, Tannere Mirabeli, ale tys mou důvěru zradil. To bolelo. Nemám zrovna chuť pomáhat ti podruhé."

"Víš, proč tu informaci potřebuju, Zebro."

"Ano, vím. Alespoň mi nelžeš, to se musí nechat. Ty opravdu vždycky dostojíš svému slovu, že?"

"Nejsem zrovna takový, jak si myslíš." Měl jsem pocit, že jí tohle přiznání dlužím, pokud na to už nepřišla sama. Pak mi sdělila, který sektor byl vyklizen kvůli lovu. Štvanec už byl vybrán a vybaven implantátem. Když se během jedné noci konalo několik her, drželi oběti uspané, dokud nenastal jejich čas.

"Podařilo se už někomu přežít?"

"Tobě, Tannere."

"Myslím bez pomoci sabíků. Stává se to?"

"Divil by ses, ale možná častěji, než předpokládáš. Ne však proto, že by štvanci přelstili lovce, ale protože jim organizátoři tu a tam útěk umožní. Jinak by to bylo nudné, ne?"

"Nudné?"

"Chyběl by prvek nejistoty. Nebesané by vždycky vyhráli."

"To by opravdu bylo otravné," poznamenal jsem. A nyní jsem tedy pozoroval čtyři lovce, jak se kradou deštěm, tváře zamaskované, zbraně namířené hlavněmi před sebe, rozhlíželi se vlevo vpravo a zkoumali každou skulinu, každý kout. Oběť musela být nenápadně vysazena v této zóně před několika minutami, možná ne zcela při vědomí - jako nahý muž v bílé vykachlikovaném teráriu, který pomalu přicházel k sobě, aby si uvědomil, že není sám, ale že mu dělá společnost příšerný python.

Když se čtveřice přiblížila, rozeznal jsem dvě ženy a dva muže. Tváře skrývali za teatrálně vyzdobenými, ale současně účelnými škraboškami. Ženy měly kočičí masky, speciální čočky v protáhlých očních štěrbinách zesilovaly světlo, a rukavice končily drápy. Kdykoli se jim náhodně rozevřely černé pláště, zahlédl jsem na oděvu jedné tygří pásy, u druhé leopardí skvrny. Vzápětí jsem si však uvědomil, že nemají rukavice, nýbrž holé ruce. Jedna žena se zasmála krutému žertu přítele, blýskla velkými špičáky, zdobenými drahokamy. Přeměna mužů nebyla tak nápadná, demonstrovali zvířecí osobnosti výhradně kostýmy. Jeden měl medvědí hlavu, obličej se mu bělal pod horní čelistí, již maska končila. Jeho společník používal nehezke brýle napodobující složené hmyzí oči, fazety odrážely světlo z visutých Nebes. Čekal jsem, až se přiblíží k mé skrýši na dvacet metrů, pak jsem jim přeběhl přes cestu, přikrčený jako krab. Nepochyboval jsem, že si nestihnou včas připravit zbraně. Měl jsem sice pravdu, přesto byli lepší, než jsem předpokládal. Nezasáhli mě, ale pokropili mi kaluže hned za patami, taktak jsem se stačil skrýt v průjezdu na protější straně ulice.

"To není on," prohlásil ženský hlas. "Ten tady nemá co dělat!"

"Ať je to kdo chce, potřebuje přesný zásah, víc mě nezajímá. Rozestoupíme se a toho trhana dostaneme."

"Říkám ti, že to není on. Náš má být tři bloky na jih. A kdyby byl, proč by opouštěl skrýš?"

"Protože jsme ho už málem našli."

"Byl moc rychlý. Mulčáci obvykle tak rychlí nejsou."

"Aspoň to bude zajímavější. Stěžuješ si?"

Odvážil jsem se vystrčit nos z průjezdu. Zrovna v té chvíli udeřil blesk, takže jsem je viděl docela jasně.

"Teď jsem ho zahlédla!" vykřikla druhá žena.

Uslyšel jsem zavytí akumulátoru a vzápětí se nocí rozlehlo prásknutí střelné zbraně.

"Má něco divného s očima," řekla první žena. "Vysloveně mu svítily v obličej!"

"Snad nejsi vyděšená, Chanterelle."

Hlas možná patřil medvědímu muži, ozval se velmi blízko. Před očima jsem měl jejich nehybný obraz vypálený bleskem, ale v mozku jsem si ho odvíjel dál, posunul jsem je na místo, kam mezitím museli dojít, jako když herci dodržují aranžmá. Pak jsem se vynořil z úkrytu a čtyřikrát zmáčkl spoušť, tři ledové šipky přesně zasáhly cíl. Nemusel jsem vůbec měnit náměrem, protože skutečnost se naprosto shodovala s obrazem, který jsem si vytvořil v mysli. Mířil jsem nízko, tři ze čtveřice jsem zasáhl do nohou, ale posledním výstřelem jsem záměrně minul, potom jsem zase skočil do průjezdu. S průstřelem stehna se dost špatně stojí. Proto mě nepřekvapilo, že jsem zaslechl tři různé hlasité šplouchnutí, jak lovci spadli do vody. Alespoň se mi zdálo, že jsem je zaslechl, protože člověk s prostřeleným stehnem prostě nedokáže zůstat zticha. Minulou noc jsem utržil podobné zranění, a přestože zásah přesnou souborovou zbraní s úzkým rozptylem paprsku byl v podstatě bezbolestný, nijak zvlášť jsem si ten zážitek neužíval.

Měl jsem v úmyslu poslat tři z nich k zemi, vyřadit je ze hry natolik, aby nebyli schopni pořádně zamířit, i kdyby při pádu neupustili zbraně. Mohli by vypálit pár ran nazdařbůh přibližně mým směrem, ale typy zbraní, které používali, neodpouštěly nepřesnost. Jednu ženu jsem však potřeboval, proto se teď neválela v kaluži a nezvyšovala její hladinu svou krví.

Vystoupil jsem z úkrytu a dával si záležet, aby má pistole byla dobře vidět, což vzhledem k její velikosti nepůsobilo

příliš výhružně, takže jsem zalitoval, že nemám u sebe pořádný kus železa, jako byla Zebřina puška, z něhož bych načerpal morální podporu.

"S-stát!" vykřikla žena, která se dosud držela na nohou. Byla to slečinka Leopardí kůže, její pohyby však ztratily veškerou kočičí ladnost. Stála asi dvanáct patnáct metrů daleko a mířila puškou zhruba ke mně. "Stát, nebo budu střílet."

"Odhoďte tu hračku," řekl jsem, "jinak to udělám za vás."

Kdyby alespoň na chvíli zapřemýšlela, jak jsem zranil její společníky, třeba by jí došlo, že nejsem jen nějaký průměrný střelec a dokážu svůj slib splnit. Očividně však nebyla přemýšlivý typ, protože pozvedla hlavu a svaly na předloktí se jí napjaly v očekávání zpětného rázu.

Vystřelil jsem první, zbraň jí vyletěla z ruky, když o ni zacinkaly ledové stěly. Vyjekla jako štěně a podívala se na ruku, zda má dosud všechny prsty.

Dotklo se mě to. Copak si myslí, že jsem ubohý amatér?

"Výborně," pochválil jsem ji, "zahodila jste ji. Chytrá holka. Ušetřila jste mě nutnosti střílet vás do brachiálního nervu. Teď laskavě ustupte od těch směšných náhražek, které jste považovala za přátele, a běžte k lanovozu."

"Mizero, jsou zranění!"

"Podívejte se na to z té lepší stránky. Taky mohli být mrtví." Což budou, pomyslel jsem si, jestli jim v dohledné době někdo nepomůže. Dešťovka už dostávala třešňovou barvu, pokud jsem v tom chabém světle stačil zaznamenat.

"Udělejte, co vám říkám. Běžte do kabiny, a jakmile budeme ve vzduchu, zavoláte jim pomoc. Při troše štěstí se k nim nedostanou dřív Mulčáci."

"Jste gauner."

Brodil jsem se kalužemi a mířil střídavě na Leopardí kůži a její sténající přátele, procvachtal jsem mezi nimi a koutkem oka ohodnotil jejich stav. "Doufám, že nemají implantáty. Slyšel jsem, že je Mulčáci s oblibou sbírají, a nejsem si jistý, jestli napřed požádají o dovolení."

"Zmetku."

"Jste na mě našťavaná jenom proto, že jsem měl odvahu se vám postavit?"

"Nejste terč," prohlásila. "Nevím, kdo jste, ale nejste terč."

"Mimochodem, vy jste kdo?" Snažil jsem se vybavit si jediné jméno, které jsem od čtveřice lovců zaslechl.

"Chanterelle? Jmenujete se tak? Velice aristokratické. Vsadím se, že jste byli za demarchátu pořádní hlavouni, než se změnila ta vaše slavná belle époque na epochální starou belu."

"Nenalhávejte si, že víte něco o mně či mém životě."

"Ani po tom netoužím."

Zvedl jsem z louže pušku a podíval se na zásobník, zda je dosud funkční. Byl jsem napjatý, přestože jsem měl v podstatě situaci pod kontrolou. Měl jsem nepříjemný pocit, že se někde skrývá další lovec a zírá na mě dalekohledem vysoce účinné a nesportovně přesné pušky. Snažil jsem se nedat to najevo.

Rozhodl jsem se riskovat: "Obávám se, že jste byli oklamáni, Chanterelle. Ukázu vám drobnou ranku na mé hlavě. Tady, vidíte? Měl tam být implantát, jenže od začátku spolehlivě nefungoval." Doufal jsem, že Waverly ještě před smrtí stačil zapracovat na další oběti. Nebo ho okamžitě zastoupil stejně nepříjemný náhradník. "Ušili na vás boudu. Ten chlap je sabotér. Chtěl vás zavést do pastí. Dává obětem upravené implantáty, abyste nezjistili přesnou pozici." Drze jsem se usmál, přestože jsem nevěděl, zda by to bylo možné. "Nečekali jste můj útok, protože jste si mysleli, že jsem o několik bloků dál. Taky jste nečekali, že budu ozbrojený. Ale nevěšte hlavu, jednoho dne svého medvěda ulovíte." Podíval jsem se na zem na jejího přítele v medvědí masce. "Promiňte, zmýlil jsem se. Dneska jsem medvěda ulovil já."

Muž si držel stehno a svíjel se ve vodě. Chtěl něco říct, ale kopancem jsem ho umlčel.

Chanterelle se zastavila před černým lanovozem. Můj plán do značné míry závisel na tom, zda bude kabina prázdná, ale teprve nyní jsem se ujistil, že se uvnitř nikdo neschovává.

"Nastupte," pobídl jsem ji, "a nezkoušejte na mě žádné žertíky. Je o mně známo, že nemám smysl pro humor."

Interiér byl přepychově vybavený. Řídicí panel se jen třpytil, čtyři sedadla pro cestující byla potažená kaštanově hnědým plyšem, bar zabudovaný do stěny byl dobře zásobený a vedlejší vitrínu zaplňovaly lesklé zbraně a střelecké ceny. Přitiskl jsem pistolku Chanterelle k šíji a přiměl ji, aby kabinu zvedla do vzduchu.

"Předpokládám, že máte nějaký konkrétní cíl," ozvala se.

"Jistě, ale zatím bych se jenom rád dostal do šikovné výšky a trochu se projel. Můžete mě vzít na vyhlídkovou jízdu městem, jestli chcete. Je na to skvělá noc."

"Váš smysl pro humor opravdu za moc nestojí. Jste zábavný jako tavomor." Současně s tímhle bonmotem však nastavila kurz a zapnula autopilota, aby sám vybíral cestu. Potom se otočila tváří ke mně. "Kdo doopravdy jste? A co ode mě chcete?"

"Jsem přesně ten, jak jsem řekl - chlápek, který do vašich hrátek vnesl trochu rovnoprávnosti, jakou už dlouho potřebovaly."

Rychle natáhla ruku a dotkla se boku mé hlavy, což byl důkaz jak odvahy, tak pořádné hlouposti, vzhledem ke vzdálenosti hlavně mé pistole od její lebky, když už jsem předvedl ochotu zbraň použít.

"Opravdu tam není," konstatovala, jakmile prohmatala místo, odkud mi Dominika vytáhla sledovací implantát. "Pokud vůbec kdy byl."

"V tom případě Waverly lhal i mně." Dával jsem pozor, jak zareaguje, ale zdálo se, že jí jeho jméno nepřišlo v této souvislosti nevhodné. "Vůbec mi tam implantát nedal."

"Tak koho jsme sledovali?"

"Jak to mám vědět? Nestopujete přece oběť podle implantátu, že ne?" Lanovůz natáhl ramena ke vzdáleným lanům, a

kabina se nepříjemně zhoupala. "Nebo je to nové pravidlo, o kterém nevím?"

S Chanterelle to ani nehnulo. "Nevadilo by vám, kdybych přátelům poslala pomoc?"

"Poslužte si."

Při telefonování zněl její hlas náhle mnohem nervózněji. Vymyslela si historku, že jeli do Mulče natáčet dokumentární film a že byli přepadeni gangem mladistvých vepřů. Vyprávěla to natolik přesvědčivě, až jsem jí bezmála taky uvěřil.

"Neublížím vám, Chanterelle." Napadlo mě, nakolik přesvědčivě jsem to zvládl já. "Potřebuju pouze všeobecnou informaci. Nikomu neuškodíte, když mi ji poskytnete. A taky potřebuju, abyste mě zavezla na určité místo v Nebesích."

"Nevěřím vám."

"Pochopitelně že ne. Ani bych to nečekal. Taky vás o to nežádám. Za této situace je vaše důvěra ke mně naprosto nepodstatná. Prostě vám mířím na hlavu a dávám vám příkazy." Olízl jsem si rty, měl jsem žízeň. "A vy mě buď poslechnete, nebo vymalujeme kabinu vašim mozkiem. To přece není těžké rozhodování, ne?"

"Co chcete vědět."

"Povězte mi o Hře, Chanterelle. Něco jsem se dozvěděl od Waverlyho a znělo to celkem rozumně, ale nejsem si jistý, zda jsem přesně v obraze. To přece zvládnete, vidíte?"

Ukázalo se, že je velmi výřečná. Částečně jsem to připisoval přirozené touze vyhovět, která se u lidí obvykle objeví pokaždé, když se zahledí do hlavně pistole. Ale předpokládal jsem, že z větší části za to vděčím faktu, že Chanterelle ráda naslouchá svému hlasu. Nezazlíval jsem jí to. Měla hezký hlas a vycházel z pohledné hlavičky.

Vysvětlila mi, že její rodové jméno zní Sammartini, což byl jeden z hlavních klanů mocenské struktury Žlutozemě před morem. Jejich rodokmen sahal až do éry Amerikanců. Rody, které dokázaly vysledovat své předky tak daleko do minulosti, byly velmi vážené a patřily k elitě, která by se dala označit za příslušníky královské rodiny ve vznešených výšinách společnosti belle époque.

Sammartiniové měli svazky s nejznámějším klanem ze všech, s rodem Sylvestů. Sybilline mi už vyprávěla o Calvinovi, který vzkřísil zapomenuté a zdiskreditované technologie cerebrálního skenování, při nichž byli živí - ovšem se smrtelnými následky - přepsáni do nesmrtelných počítačových simulací.

Transmigranty nijak zvlášť netrápilo, že jejich těla byla během skenování zničena. Ale když začaly selhávat i simulace, velkou radost to nikomu neudělalo. První vlna čítala sedmdesát devět dobrovolníků - osmdesát včetně Calvina.

Většina simulací přestala fungovat dávno před tím, než mor zaútočil na logické prvky, v nichž byly zaznamenány. Na památku těchto mučedníků byl uprostřed města vybudován mohutný, pochmurný Památník Osmdesáti s pomníky transmigrantů, o něž pečovali příbuzní, kteří se rozhodli zůstat v tělech. Památník tam pořád stál, i po moru. Také rodina Chanterelle Sammartiniové v něm měla své drahé zesnulé.

"Ale měli jsme štěstí," pokračovala mnohohlavně, "skeny Sammartiniů jsou mezi pěti procenty simulací, které neselhaly, a protože babička i otec měli děti, pokračuje náš rod i tělesně."

Zkusil jsem si to srovnat v hlavě. Chanterellin klan se rozdělil, jedna větev žila v simulaci, druhá v tom, co zcela absurdně nazýváme skutečností. Pro Chanterelle Sammartiniovou to nebylo o nic neobvyklejší, než kdyby se její příbuzní přestěhovali někam za oceán nebo do jiné části sluneční soustavy.

"Protože čest naší rodiny tou tragédií nijak neutrpěla, mohli jsme sponzorovat další výzkum, navázat tam, kde Calvin skončil. Naše svazky s rodem Sylvestů byly vždy těsné, měli jsme přístup k většině jeho objevů. Poměrně rychle se nám podařil průlom. Nový způsob skenování nemá za následek smrt." Náhle změnila tón, zeptala se téměř nevrle: "Proč vás to zajímá? Nejste Mulčák, takže musíte být Nebesan. V tom případě stejně znáte vše, o čem mluvím."

"Z čeho jste usoudila, že nejsem Mulčák?"

"Jste chytrý, nebo přinejmenším nejste beznadějně hloupý. Mimochodem, to není kompliment, jenom pouhé konstatování."

Představa, že bych mohl pocházet z jiné sluneční soustavy, se natolik mýjela s její běžnou zkušeností, že ji to vůbec nenapadlo.

"Tak si to se mnou zkrátka užijte. Dala jste se skenovat, Chanterelle?"

Podívala se na mě, jako bych byl naprostý idiot. "Samozřejmě."

"Jak říkáte takovým interaktivním skenům?" "Simulace úrovně alfa."

"Takže někde ve městě právě teď běží vaše simulace?"

"Na orbitě, vy hlupáku. Skenovací technika by nepřečkala mor, kdyby nebyla v izolaci."

"Samozřejmě, jsem hlupák."

"Šestkrát sedmkrát ročně létám nahoru na doplnění. Návštěva Útočiště je tak trochu jako dovolená. Habitat je vysoko nad Rživým pásem, chráněný před morovými výtrusy. Nechám se skenovat, nové zkušenosti za poslední dva tři měsíce splynou s mou simulací, která už běží. Nemyslím na ni jako na kopii, ale jako na starší a moudřejší sestru, která zná všechno, co se mi kdy přihodilo, jako by mi celý život hleděla přes rameno."

"Musí vás nesmírně uklidňovat vědomí, že i kdybyste přišla o život, vlastně doopravdy nezemřete, jenom zmizí jeden způsob vaší existence. Jenže Nebesané neumírají ani fyzicky, že?"

"To byla pravda před morem. Ted' už ne."

Připomněl jsem si, co mi řekla Zebra. "A co vy? Nejste hermetička. Patříte k nesmrtelným, kteří se narodili s fenotypem extrémní dlouhověkosti?"

"Jestli máte na mysli geny, jež jsem zdédila, tak nejsou nejhorší."

"Ale ani nejlepší," poznamenal jsem. "Takže jste se musela spolehnout na stroje v krvi a buňkách, aby opravovaly drobné chyby přírody, je to tak?"

"Na to není zapotřebí hlubokých úvah."

"A co se s nimi stalo po moru?" Podíval jsem se dolů. Houkali jsme se nocí nad nadzemní železniční tratí, po níž

projížděla čtyřpodvozková lokomotiva s připravenou řadou vozů a mířila do nějaké vzdálené městské čtvrtě. "Nedala jste jim příkaz, aby se samy zničily, než se k nim dostane mor? Bylo mi řečeno, že většina z vás právě tohle musela udělat."

"Co je vám po tom?"

"Jenom jsem zvědavý, jestli užíváte Palsen, to je všechno."

Chanterelle mi neodpověděla přímo: "Narodila jsem se roku 2339. Mám sto sedmdesát osm standardních let. Viděla jsem divy, jaké si ani neumíte představit, a hrůzy, které by vás srazily na kolena. Hrála jsem si na boha, zkoumala možnosti této hry, ale pak jsem postoupila dál jako dítě, když odloží jednoduchou hračku. Přinejmenším tisíckrát jsem viděla, jak se Kaldera mění, jak je s každou proměnou krásnější a zářivější, ale také jsem viděla, jak se obrací v něco děsivého, temného a nebezpečného. A pořád tady ještě budu, abych viděla, jak se vyhrabe zpátky na světlo, ať to bude trvat sto nebo tisíc let. Domníváte se, že bych se tak snadno vzdala nesmrtelnosti nebo se uzavřela do komické bedny jako zbabělé děcko?" Ve štěrbinách kočičí masky jí zaplály oči se svislými zornicemi. "To určitě ne. Pila jsem z toho ohně, a takovou žížen nelze nikdy uhasit. Dokážete pochopit vzrušení, kráčet Mulčem mezi tolika podivnostmi naprosto nechráněná a vědět, že mám v sobě stále všechny stroje? Je to divoké vzrušení, jako chodit po žhavých uhlících nebo plavat mezi žraloky."

"Proto taky hrajete tu vaši Hru? Protože je to další divoké vzrušení?"

"A co myslíte?"

"Myslím, že jste bývala znudnější, než si dokážete vzpomenout. Proto hrajete, že? Tak jsem se to dozvěděl od Waverlyho. Když udeřil mor, vy a vaši přátelé jste již byli unaveni všemi legálními zážitky, jaké vám společnost mohla nabídnout, všemi zážitky, které bylo možno uspořádat nebo simulovat, každou možnou zábavou, dobrodružstvím nebo intelektuální výzvou." Vybízel jsem ji pohledem, ať mi zkusí odporovat. "Ale to nestačilo, že? Ještě jste nevyzkoušeli vlastní smrtelnost. Nikdy jste jí nemuseli čelit. Mohli jste pochopitelně opustit tuhle sluneční soustavu - venku je spousta potenciálního nebezpečí, vzrušení a slávy - ale kdybyste to udělali, přišli byste o podpůrný systém přátel, o celou kulturu, v níž jste vyrostli."

"Nejde jen o to." Chanterelle byla náhle ochotná podat mi dobrovolně informace, protože se domnívala, že její společnost nesprávně posuzují. "Někteří opravdu soustavu opustili. Ale věděli, čeho se vzdávají. Nikdy už nebudou skenováni. Jejich simulace se už nedají doplňovat. Postupně se natolik odchýlí od svých kopií, že nebudou kompatibilní."

Přikývl jsem. "Takže jste potřebovali něco blíž domovu. Něco jako je Hra. Způsob, jak se podrobit zkoušce, dostat se až na samu hranici a zažít trochu nebezpečí, ale krotkého, dokonale kontrolovaného."

"A bylo to dobré. Když přišel mor a my si mohli dělat, co nás napadlo, začali jsme se rozpomínat, jaké to je žít."

"Jenže abyste to poznali, musíte zabít."

Ani nemrkla. "Jenom toho, kdo si to zaslouží."

Opravdu tomu věřila.

Cestou městem jsem Chanterelle položil další otázky a snažil se vyzvědět něco o Palsenu. Slíbil jsem Zebře, že jí pomůžu pomstít smrt sestry, což znamenalo zjistit všechno, co se dalo, nejen o substanci samotné, ale také o dodavateli, tajemném Zbožném poutníkovi. Chanterelle zjevně Palsen užívala, ale brzy mi bylo jasné, že neví víc než ostatní, s nimiž jsem mluvil.

"Dovolte, abych si to trochu srovnal v hlavě," řekl jsem. "Padla byt' sebemenší zmínka o Palsenu před morem?"

"Ne," odpověděla Chanterelle. "Někdy si už ani nedokážu vzpomenout, jaké to tenkrát bylo, ale jsem si jista, že se Palsen objevil teprve v průběhu posledních sedmi let."

"Takže by ta droga mohla souviset s morem, nemyslíte?"

"Nechápu."

"Ať je Palsen cokoli, chrání vás proti moru, umožňuje vám procházet se Mulčem s hromadou strojů v těle. Z toho lze usoudit, že by mezi Palsenem a tavmorem mohla být úzká spojitost. Droga mor rozpozná a dokáže ho neutralizovat, aniž by ublížila hostiteli. To nemůže být náhoda."

Chanterelle pokrčila rameny. "Tak ji někdo vyrobil."

"V tom případě by šlo jenom o další nanotechniku." Zavrtěl jsem hlavou. "Je mi líto, ale nevěřím, že by někdo dokázal vyrobit něco tak užitečného, rozhodně ne tady a teď."

"Netušíte, jaké má Zbožný poutník možnosti?"

"To opravdu netuším. Ale třeba mi pomůže, když mi povíte všechno, co o něm víte."

"Proč vás tak zajímá?"

"Protože jsem něco slíbil."

"Musím vás zklamat. O Zbožném poutníkovi nic nevím a neznám nikoho, kdo by něco věděl. Promluvte si s někým, kdo má blíž k dodavatelům."

"Copak ani nevíte, odkud distribuci řídí, kde má laboratoře?"

"Někde ve městě. Víc mi opravdu není známo."

"Určitě? Poprvé jsem na Palsen narazil..." Odměl jsem se, nechtěl jsem prozradit, že mne oživil v hospici Tišina.

"Mimo Žlutozem."

"V Nebesích se nevyrábí, ale nevím to stoprocentně."

"Zbývá Mulč."

"Nejspíš ano." Přimhouřila oči, ze svislých zornic zbyly jen tenoučké třísky. "Kdo vlastně jste?"

"To by bylo příliš dlouhé vysvětlování," odpověděl jsem. "Určitě jste však to podstatné už uhodla."

Kývla k řídícímu panelu. "Nemůžeme tady kroužit věčně."

"Tak nás vezměte do Nebes. Na jakékoli veřejné prostranství poblíž Escherových výšin."

"Prosím?"

Název Escherovy výšiny mi sdělila Madam Dominika, jenom jsem doufal, že jsem před Chanterelle neprozradil, jak málo o tom místě vím, například zda se adresa vztahuje k jedné budově nebo celé čtvrti.

"Nemohu si vybavit, kde to je."

"Jenže můj prst na spoušti je netrpělivý. Prohrábněte paměť, Chanterelle. Kdybyste na nic nepřišla, určitě je tady někde plán. Proč se na něj nepodíváte?"

Rozmrzele udělala, oč jsem ji požádal. Jenom jsem hádal, že plán Nebes existuje, i když možná zasutý hodně hluboko v paměti lanovozu.

"Už si vzpomínám," poznamenala.

Plán města, který se rozsvítil na panelu, vypadal jako zvětšenina synapsí lidského mozku. Z kanasijského písma mi přecházel zrak.

"Tu čtvrt' moc dobře neznám," řekla. "Mor tam nabyl velice zvláštních forem. Je to tam zcela jiné než jinde v Nebesích, Escherovy výšiny nejsou příliš oblíbené."

"Nežádám vás, abyste si je zamilovala. Prostě mě tam jenom zavezte."

Půl hodiny jsme se proplétali různými štěrbínami, v dlouhém, nepravidelném oblouku jsme objížděli jícen kráteru, jehož poloha se dala rozpoznat podle nepřítomnosti čehokoli - hotová černá díra v osvětlené rozloze Nebes, kolem okraje zářila světla nechráněných staveb jako světélkující návnady kolem tlamy obrovitého hlubokomořského dravce. Na srázných stěnách, možná i kilometr hluboko, se daly zahlédnout rozličné konstrukce, tmavý oblak nad sopouchem však zakrýval mohutné potrubí, které sahalo do nedozírné hloubky, odkud pro město nasávalo plyny, páru a energii.

"A jsme tady," řekla konečně Chanterelle. "Escherovy výšiny."

"Teď už chápu."

"A co?"

"Proč se vám nelíbí."

Na rozloze několika čtverečních kilometrů se stromovitý pletenec Nebes radikálně měnil na neuspořádané seskupení abnormálních krystalických útvarů jako zvětšená ilustrace z učebnice mineralogie nebo jako mikrofotografie fantasticky upraveného viru. Nádherné barvy, růžové, zelené a modré, prozařovala světla z vyhloubených sálů, tunelů a dvoran vklíněných mezi krystaly. Mohutné vrstvy šedozlatých tabulí, podobných perleťově lesklému muskovitu, trčely v řadách pár set metrů nad nejvyšší úrovní Nebes. Křehké tyrkysové krusty turmalínu se stáčely do špičatých věží, narůžovělé křemenné sloupky měly rozměry hradů. Krystaly se spojovaly a pronikaly, složité konfigurace se vrásnily jedna na druhou takovým způsobem, že by to žádný mozek nikdy nevymyslel. Dívat se na Escherovy výšiny skoro bolelo. "To je šílené," prohlásil jsem.

"Většinou jsou duté, jinak by se nemohly zvednout tak vysoko. Odlomené části již před lety pohltil Mulč."

Naklonil jsem se, abych dohlédl na dno města pod krystaly, k nimž jsme se blížili, a pochopil jsem, co tím myslela - hranaté zříceniny prorůstal Mulč jako koberec lišejníku.

"Najděte nejbližší veřejné parkoviště a zastavte."

"Snažím se," odsekla Chanterelle, "přestože nevím, k čemu vám to bude dobré. Těžko se můžete procházet po náměstí s pistolí u mě hlavy."

"Třeba lidi usoudí, že předvádíme performanci, a nechají nás na pokoji."

"Nic lepšího nevymyslíte?" Znělo to, jako bych ji zklamal.

"Pokusím se. Tak třeba můj plášť. Má tak velké kapsy, že v nich bouchačku bez potíží schovám. Můžu se tvářit, jak mě těší, že vás vidím, a přitom na vás klidně mířit."

"Myslíte to vážně, že? Opravdu se chystáte přejít náměstí a mířit mi do zad."

"Kdybych vám mířil mezi oči, vypadalo by to trochu hloupě. Jeden z nás by musel jít pozpátku, což by nebylo vhodné. Mohl by narazit do některého vašeho přítele."

27

Zastavili jsme bez sebemenšího rozruchu.

Chanterellin lanovůz dosedl na převis podepřený kovovým pilířem, který vyčníval z boku Escherových výšin. Terasa byla natolik velká, že se na ni vešlo deset dalších lanovozů a také několik letounů s krátkými křídly. Jako všechny létající stroje ve městě byly štíhlé a hyperadaptivní, což znamenalo, že je zkonstruovali před morem. Muselo být obtížné létat s nimi křivolakým houštím proměněného města, ale piloty asi bavilo proplétat se tou změť, možná šlo dokonce o druh adrenalinového sportu.

Některé dopravní prostředky, do nichž cestující nasedali nebo z nichž vystupovali, nesly označení taxislužby, ostatní byly zřejmě soukromé. Na okraji přistávací plochy postávali kolem dalekohledů na stativě lidé a pozorovali město. Bez výjimky měli výstřední oblečení, rozevláté pláště nebo svrchníky doplňovaly bizarní pokrývky hlavy v široké paletě barev a materiálů, vedle nichž i okolní krystaly vypadaly krotce. Nebesané nosili masky nebo se ukrývali za típytivými závoji či elegantními vějíři a slunečníky. Na vodítkách drželi geneticky upravená zvířátka, která neodpovídala žádnému známému druhu, například kočky s šupinatými ještěřními hřebeny. Mnozí domácí mazlíčci však nebyli zdaleka tak podivní jako jejich majitelé. Byli tam třeba opravdoví čtyřnozí kentauri, jiní lidé sice měli standardní počet údů, ale jejich pokřivená a protáhlá těla vypadala jako avantgardní sochy. Nějaká žena si nechala natolik protáhnout lebku, že připomínala zoban exotického ptáka, a jakýsi muž se dal transformovat na letitý, nicméně vybájený prototyp absurdně tenkého a vysokého mimozemšťana s obrovskými mandlovými očima.

Chanterelle mi vysvětlila, že takové změny lze vytvořit během dnů, nejvýše týdnů. Někdo dostatečně odhodlaný mohl

přetvořit svůj vzhled klidně i desetkrát ročně, což bylo asi tak často, jak jsem si dával stříhat vlasy.

A to jsem čekal, že na takovém místě najdu Rejviče?

"Být vámi," řekla Chanterelle, "nepostávala bych tady a nezírala celou noc. Pokud jsem vás dobře pochopila, nepřejete si, aby si lidé povšimli, že nejste odtud."

Sevřel jsem pistoli v kapse a doufal, že zaznamenala, jak se mi napjaly svaly na paži. "Běžte. Až budu chtít radu, řeknu si." Po několika krocích jsem se však začal cítit provinile, že jsem na ni tak vyjel. "Promiňte, uvědomuju si, že jste mi chtěla pomoci."

"Je to v mém vlastním zájmu," řekla koutkem úst, jako by utrousila anekdotu. "Nechci, abyste na sebe přitáhl tolik pozornosti, že by to někoho mohlo přimět k nepředvídanému pohybu, a oba bychom skončili v křížové palbě,"

"Díky, že si o mě děláte starosti."

"Chráním jen sama sebe. Jak bych si o vás mohla dělat starosti, když jste před chvílí postřelil mé přátele, a dokonce ani neznám vaše jméno?"

"Vaši přátelé budou v pořádku," ujistil jsem ji. "Zítřka touto dobou už ani nebudou kulhat, pokud by si zranění záměrně nepěstovali, aby se měli čím chlubit. A taky můžou v loveckých kruzích přidávat k lepšímu roztomilou historku."

"A co vaše jméno?"

"Říkejte mi Tanner," představil jsem se a postrčil ji kupředu.

Vál teplý, vlhký vítr, kráčeli jsme přes terasu ke klenutému průchodu, který vedl do hlubin Escherových výšin. Před námi klouzalo několik palankýňů jako pohyblivé náhrobky. Alespoň že přestalo pršet. Možná nebyl déšť v této části města tak častý, nebo jsme byli natolik vysoko, že jsme unikli nejhoršímu náporu. Šaty jsem měl pořád mokré z Mulče, v tomto ohledu Chanterelle nevypadala o nic lip než já.

Průchodem jsme vstoupili do jasně osvětlené chodby chlazené vonným vzduchem, strop byl posázený řadou luceren, poutačů a pomalu rotujících větráků. Chodba pozvolna zatáčela doprava, kamennými můstky překlenovala ozdobná jezírka. Co jsem do Kaldery přijel, už podruhé jsem si všiml, jak na mě poulí oči koi.

"Co na těch oslizlých rybách vidíte?" zeptal jsem se.

"Neměl byste o nich tak mluvit. Mají pro nás velký význam."

"Vždyť jsou to jenom kapři."

"Jenže nám umožnili první krůčky na cestě k nesmrtelnosti. Díky nim jsme nadsmrtelní. Koi žijí velmi dlouho. Ani ve volné přírodě neumírají sešlostí věkem. Prostě rostou a rostou, až to jejich srdce nevydrží. To však není totéž jako zemřít stářím."

Když jsme přecházeli můstek, Chanterelle polohlasně zamumlala něco jako "Koi budiž pochváleni", a tak jsem taky cosi zabručel. Nerad bych, aby si někdo všiml, že sem nepatřím.

Na krystalických stěnách se donekonečna opakoval motiv osmiúhelníků, jednotvárnost občas narušily zahloubené butiky a salony nabízející nejrůznější služby květnatými klikyháky z neonů nebo blikajícími hologramy. Nebesané se procházeli většinou ve dvojicích, nakupovali nebo jen tak korzovali, a přestože vypadali mladě, neběhala kolem nich žádná drobtina; těch několik dětí, které jsem zahlédl, klidně mohli být dospělí po nejnovější tělesné úpravě nebo androidní zvířátka žvatlající pár naprogramovaných infantilních frází.

Chanterelle mě zavedla do velkolepé dvorany s mnoha nákupními středisky a tržišti v různých výškách. Z klenby visely lustry velikosti vylodňovacích kapslí, chodníky se vzájemně křížily, proplétaly se kolem jezírek s koi a okrasných vodopádů obklopených kiosky a čajovnami. Střed dvorany byl vyhrazen ohromné skleněné nádrži v kouřově modrém, filigránsky vypracovaném kovovém rámu. Kolem se tlačilo příliš mnoho lidí, strkali se slunečníky a vějíři a tahali mazlíčky za vodítka, takže jsem neviděl, co v akváriu plave.

"Sednu si tamhle k tomu stolu." Počkal jsem, až Chanterelle přikývne. "Vy půjdete do čajovny a objednáte šálek čaje pro mne a něco pro sebe. Vráťte se a budete se tvářit naprosto spokojeně."

"To mě budete mít pořád na mušce?"

"Berte to jako poklonu. Nedokážu z vás zkrátka spustit oči."

"Jste k popukání, Tannere."

Usmál jsem se a posadil se na židli, náhle jsem si uvědomil, že jsem přímo obalen špínou Mulče a že mezi výstředními chodci vypadám jako zaměstnanec pohřebního ústavu na karnevalu.

Napůl jsem čekal, že se Chanterelle nevrátí. Opravdu si myslela, že ji střelím do zad? A navíc - považovala mě snad za takového šikulu, že vystřelím z pistole v kapse, aniž by hrozilo, že zraním někoho jiného? Kdyby jednoduše odešla, naše známost by tím skončila. A stejně jako její přátelé by měla roztomilou historku, přestože noční lov nedopadl zrovna podle plánu. Vůbec bych se jí nedivil. Snažil jsem se v sobě posbírat vůči ní nechut', ale příliš se mi to nedařilo. Snadno jsem se dokázal ztotožnit se Zebříným stanoviskem, ale ani Chanterellin pohled nebyl beze smyslu. Věřila, že loví jenom špatné lidi, kteří si za svá provinění zaslouží smrt. Mýlila se, ale jak to měla vědět? Z jejího hlediska, zcela opačného, než jaké jsem díky Waverlymu zaujal já, se takový čin mohl zdát chvályhodný. Copak vlastně neprokazuje Mulči službu, když odděluje zrno od plev?

Jak vůbec můžu podobný názor připustit, byť ve mně nenašel živnou půdu?

Sky Haussmann by měl ze mě radost.

"Netvařte se tak vděčně, Tannere."

Chanterelle přinesla čaj.

"Proč jste se vrátila?"

Postavila dva šálky na tepaný stolek, zavlnila se jako kočka a usedla na židli proti mně. Zajímalo by mě, zda si nechala upravit příslušné motorické oblasti nervového systému, aby získala vláčné pohyby, nebo zda to bylo jen otázkou cviku.

"Ještě jste mě neznudil." odpověděla. "Naopak. Zaujal jste mě. A na veřejnosti mi nepřipadáte ani z poloviny tak hrozivý."

Napil jsem se. Čaj neměl žádnou chuť, připomínal spíš perorální ekvivalent vody, ve které si akvarelista vypral štětec.

"Určitě v tom není jenom tohle."

"Dodržel jste slovo. Klidně jste mohl mé přátele zabít. Namísto toho jste jim prokázal službu. Díky vám zakusili bolest, opravdovou bolest, žádnou náhražku z proživačů, a jak jste sám konstatoval, poskytl jste jim zážitek, jakým se mohou chlubit. Nemám pravdu? Zabít je by vás nestálo víc námahy, než je zranit, a nijak by to váš plán neovlivnilo."

"Podle čeho usuzujete, že mám nějaký plán?"

"Podle vašich otázek. Rovněž soudím, že na jeho provedení nemáte mnoho času."

"Můžu vám položit další otázku?"

Chanterelle přikývla a využila chvilky klidu, aby si sundala kočičí masku. Měla lví oči, jenže se svislými zornicemi, jinak byla její tvář lidská, široká a upřímná, s vysedlými lícními kostmi. Hřívá hnědých kudrn jí spadala až k výstřihu šatů.

"Co byste rád věděl, Tannere?"

"Krátce před tím, než jsem postřelil vaše společníky, někdo z vás mluvil. Možná jste to byla vy, ale tak dobře si to nepamatuju."

"Pokračujte. O čem mluvil?"

"O mých očích. Připadaly mu divné."

"To jsem byla já," přiznala Chanterelle nejspíš.

Takže jsem slyšel dobře. "Proč vám připadaly divné? Co jste viděla?"

Ztišila hlas, snad si uvědomila, jak je naše konverzace zvláštní. "Doslova vám zářily. Jako byste měl v obličejí dva světelné zdroje." Řekla to rychle, nervózně. "Domnívala jsem se, že máte masku, kterou jste si sundal, než jste se znovu objevil. Ale vy jste žádnou neměl, že?"

"Neměl. Byl bych raději, kdyby ano."

Upřeně se mi zahleděla do očí, až se jí svislé zornice zúžily. "Ať to bylo čímkoli, teď vám to nedělá. Naznačujete snad, že neznáte příčinu?"

"Nejspíš," dopil jsem bez zvláštního nadšení slabý čaj, "to bude jedna z těch malých záhad života."

"Co je to za odpověď?"

"Lepší vám v této chvíli nejsem schopen poskytnout. A jestli vám připadá jako odpověď člověka, který se trochu obává odhalit pravdu, třeba se tak úplně nemýlíte." Sáhl jsem si pod kabát a poškrábal se na prsou, pod šaty od mendikantů, nasáklými potem, mě svrběla kůže. "Teď bych raději tohle téma opustil."

"Promiňte, že jsem s tím začala," řekla Chanterelle ironicky. "Co bude dál, Tannere? Protože vás překvapilo, že jsem se vrátila, nejsem pro vás nijak důležitá, jinak byste mě tak snadno nepustil. Znamená to, že se nyní naše cesty rozdělí?"

"Znělo to málem zklamaně." Napadlo mne, zda si Chanterelle uvědomila, že už několik minut nedržím ruku na zbrani. Po pravdě jsem na pistoli sotva pomyslel. "Tolik jsem vás zaujal, nebo se jen nudíte víc, než jsem odhadl?"

"Asi obojí. Ale vy jste zajímavý, Tannere. A co horšího, jste hádanka, kterou jsem rozluštila teprve z poloviny."

"Už z poloviny? Raději zpomalte. Nejsem zas tak nevyzpytatelný. Seškrábejte nátěr a možná vás překvapí, jak málo je pod ním. Jsem jen -"

Co jsem jí vlastně chtěl říct - jen voják? Jen chlap, který drží slovo? Hlupák, který nepozná, kdy to má vzdát?

Vstal jsem, významně jsem vytáhl prázdnou ruku z kapsy. "Hodila by se mi vaše pomoc, Chanterelle, to je všechno. Ve mně však neobjevíte o moc víc, než co je na první pohled patrné. Jestli mi chcete ukázat okolí, budu vám vděčný. Ale klidně teď můžete odejít." "Máte peníze, Tannere?"

"Trochu. Tady to ale nejspíš bude ještě míň."

"Ukažte, co máte." Položil jsem na stůl žalostně malou hrst ušpiněných ferrisů. "Co si za to koupím? Při troše štěstí ještě jeden šálek čaje?"

"Třeba nové šaty, které byste si měl pořídi nehcete-li tady aspoň trochu zapadnout."

"Jsem tak nápadný?"

"Jste nápadný do té míry, Tannere, až hrozí nebezpečí, že začnete novou módu. Napadá mě však, že tohle jste asi neměl v úmyslu."

"To tedy opravdu neměl."

"Neznám Escherovy výšiny natolik, abych vám mohla doporučit to nejlepší, ale cestou jsem viděla několik butiků, kde by vás měli být schopni obléct."

"Nejprve se chci podívat, co je v té nádrži jestu vám to nevadí."

"Vím, co v ní je. Metuzalém. Zapomněla jsem, že ho tu chovají."

To jméno jsem znal, měl jsem mlhavý pocit, jako by mi ho během večera cosi připomnělo. Ale Chanterelle mě vedla pryč.

"Vrátíme se později, Tannere, až nebudete tak strašně výstřední."

Povzdechl jsem si a pozvedl ruce na znamení, že se vzdávám. "Můžete mi rovnou ukázat celé Escherovy výšiny."

"Proč ne. Noc je ještě mladá."

Cestou k nejbližšímu butiku si Chanterelle několikrát zatelefonovala, aby se ujistila, že její přátelé jsou živi a zdraví v Nebesích. Nenechala jim však vzkaz, ani se o nich už nezmínila.

Předpokládal jsem, že většina lidí, které jsem v Escherových výšinách potkával, určitě o Hře ví, možná ji i se zájmem sleduje, ale opěvuje tento sport pouze v soukromí, veřejně by se k tomu nikdo nepřiznal.

V butiku obsluhovali dva leskle černí, dvounoží servulové mnohem vyšší úrovně, než jaké jsem ve městě doposud viděl. Pronášeli květnaté komplimenty, přestože jsem věděl, že vypadám jako gorila v divadelní kostymě. Pod

Chanterelliným vedením jsem si vybral kalhoty a košili, které nemohly nikoho pohoršit a mě zruinovat. Měly podobný střih jako mendikantské oblečení, jehož jsem se vděčně zbavil, ale byly ušity z šileň efektního materiálu, zlatá a stříbrná kovová vlákna doslova házela prasátka. Připadal jsem si nápadný, ale když jsme vyšli z butiku - Vadimův plášť sešle plandal za mnou - Nebesané mi věnovali sotva letný pohled namísto podezíravého mračení, které jsem vyvolával předtím.

"Takže," řekla Chanterelle, "prozradíte mi konečně, odkud jste?"

"Kolik jste už sama uhodla?"

"Určitě nepocházíte odtud. Nejste ze Žlutozemě, skoro určitě nejste ze Rživého pásu, pravděpodobně ani z žádného osídlení v naší sluneční soustavě."

"Jsem ze Skyova vítězství. Přiletěl jsem na Orvietu. Vlastně jsem předpokládal, že jste poznala mendikantský oděv."

"To ano, ale mátl mě váš plášť."

"Tahle podivnost? Na Rživém pásu mi ho dal jeden starý přítel."

"Tak to pardon, ale takové pláště nikdo nikomu jen tak nedává." Chanterelle přejela prstem po hrubém duhovém stehu.

"Vůbec nevíte, co to znamená?"

"Dobře tedy, ukradl jsem ho. Člověku, který ho nejspíš sám ukradl. Nic lepšího si nezasloužil."

"To už je trochu věrohodnější. Hned jak jsem ho uviděla, zarazil mě. A když jste se pak zmínil o Palsenu..." Ztišila hlas natolik, že poslední slovo téměř vydechla.

"Promiňte, ale teď zarážíte vy mě. Co má Palsen společného s tímhle pláštěm?" Než jsem to dořekl, vzpomněl jsem si, že Zebra také naznačila stejné spojení.

"Víc než si myslíte, Tannere. Vypytáváte se na Palsen jako cizinec neznalý poměrů, a přitom nosíte plášť, podle něhož patříte k distribuční síti."

"Aha, a proto jste mi neřekla všechno, co o Palsenu víte?"

"Téměř všechno, ale kvůli tomu plášti jsem se bála, zda se mne nesnažíte obelstít, a tak jsem si dávala pozor."

"Klidně mi prozradte i zbytek. Jak velké jsou dodávky? Viděl jsem, že si lidé vstříkují najednou několik kubických centimetrů, a v zásobníku jich byla přibližně stovka. Odhaduju, že užívání Palsenu je omezeno na relativně malý počet lidí, pravděpodobně na elitu, na vaše odvážné přátele, ale o moc víc jich nebude. Nanejvýš několik tisíc lidí v celém městě, kteří drogu pravidelně užívají?"

"Nebudete daleko od skutečného čísla."

"Což znamená, že běžná dodávka je kolik? Pár set mililitrů na jednoho uživatele na rok? Řekněme milion mililitrů na rok pro celé město? To tedy opravdu není mnoho - tisíc litrů Palsenu."

"Nevím." Chanterelle očividně nebylo příjemné, že diskutujeme o závislosti. "Snad jste to odhadl. Vím jen, že dnes je těžší zboží získat než zhruba před rokem či dvěma. Musíme šetřit, bereme nejvýš tři čtyři dávky týdně."

"Nikdo jiný se drogu nepokusil vyrobit?"

"Samozřejmě ano. Každou chvíli se objeví někdo, kdo se snaží prodat nepravý Palsen. Ale nejde o kvalitu. Prostě to buď Palsen je, nebo není."

Přikývl jsem, přestože jsem tomu pořádně nerozuměl. "Trh je zjevně nenasycený. Zbožný poutník musí být jediná osoba, která má přístup ke správnému výrobnímu procesu. Vy, nadsmrtelní, ho nutně potřebujete, bez něho jste mrtvoly. Znamená to, že si Zbožný poutník může určit tak vysokou cenu, jak se mu zlíbí, pochopitelně v přiměřených mezích. Proto vůbec nechápu, proč dodávky omezuje."

"Cenu zvedl, o tom nepochybujte."

"Třeba jen proto, že nemůže prodávat tolik jako dřív, protože nastala stagnace ve výrobním řetězci, například problém se získáním surovin nebo něco podobného." Chanterelle pokrčila rameny, a tak jsem pokračoval: "Vysvětlíte mi, co znamená ten plášť?"

"Muž, od kterého jste ho získal, byl dodavatel, Tannere. To znamenají stehy na vašem plášti. Původní majitel musel mít napojení na Zbožného poutníka."

Připomněl jsem si, co jsme našli ve Vadimově kajutě a že si Quirrenbach a Vadim tajně napomáhali. "Měl u sebe Palsen, ale to bylo na Rživém pásu. Nemohl být tak blízko distributorům."

Ne, dodal jsem v duchu, ale co jeho spojenec? Možná Vadim a Quirrenbach spolupracovali ve více směrech.

Quirrenbach byl hlavní dodavatel a Vadim pouhý zprostředkovatel na Rživém pásu.

Docela rád bych si s Quirrenbachem zase jednou popovídal. Měl bych pro něj pár otázek.

"Možná váš přítel neměl k dodavatelům zrovna nejbližší," řekla Chanterelle, "ale jedno byste měl pochopit. Slyšel jste historky o Zbožném poutníkovi? Jak lidé zmizeli jenom proto, že se vyptávali nesprávných lidí na nesprávné věci?"

"A dál?" zeptal jsem se.

"Všechno je to pravda."

Potom mě Chanterelle vzala na závody palankýnů. Připadalo mi nadějně, že se Rejvič na podobné akci ukáže, ale přestože jsem pečlivě prohlížel zástupy diváků, nezahlédl jsem nikoho, kdo by se mu byť jen podobal.

Okruh byl složitý, procházela mnoha patry a nesčetné smyčky se proplétaly jedna s druhou. Místy dráha dokonce vyčnívala z budovy. Byly tam šikany, překážky a pasti, ale vnější části, které vybíhaly do noci vysoko nad Mulč, nechránily bariéry, takže palankýn nemělo co zastavit, aby nepřepadl, kdyby závodník nevybral zatačku. V každém závodě startovalo deset až jedenáct palankýnů, ozdobených důmyslnými ornamenty. Co je a není dovoleno vymezovala přísná pravidla. Chanterelle však tvrdila, že se berou jen napůl vážně, takže nebylo neobvyklé, že byl palankýn vybaven pomůckami, které znepříjemňovaly život ostatním závodníkům, například vysouvacími beranidly, jimiž se dal soupeř postrčit přes okraj visuté zatačky.

Soutěž vznikla tak, že se vsadili dva znudění nadsmrtelní hermetici, izolovaní na celý život v palankýnech, ale dnes se

mohl zúčastnit kdokoli. V dobré polovině beden dřepěli Nebesané, kteří se moru vůbec obávat nemuseli. Během nočních závodů změnily majitele značné obnosy, většinou však skončily v kapsách bookmakerů.

Podle mého názoru byly závody palankýnů stokrát lepší než Hra.

"Poslyšte, Tannere," zeptala se mě Chanterelle, když jsme opustili závodistiště, "co vlastně o mixmistrech víte?"

"Nic moc," odpověděl jsem vyhybavě, abych se neprozradil. Název mi byl povědomý, ale to bylo všechno. "Proč se ptáte?"

"Vy to opravdu nevíte, že? Tím je všechno jasné, Tannere. Opravdu nejste odtud, jestli jsem ještě měla pochybnosti."

Mixmistři existovali dávno před tavomorem, bylo to jedno z mála starých profesních společenství v soustavě Epsilon Eridani, které přestálo zkázu víceméně bez pohromy. Podobně jako řád ledových mendikantů byli nezávislí a také je zajímalo dílo Boží. Tím veškerá podobnost končila. Ať už byla světská činnost mendikantů jakákoli, duchovně sloužili Bohu. Mixmistři se naopak chtěli stát bohy.

A podle některých definic se jim to už dávno podařilo. Když Amerikánci před čtyřmi staletími osídlovali Žlutozem, přinesli s sebou veškeré genetické znalosti své civilizace - sekvence genotypů, vazby chromozomů a funkční genové mapy doslova milionů pozemských druhů, včetně savců a vyšších primátů. Genetiku dokonale ovládali. Na Žlutozem se dostali prostřednictvím nedokonalých robotických vyslanců, kteří sem dopravili oplodněná vajíčka. Stroje po přistání vytvořily umělá lůna, v nichž se z vajíček vyvinuli noví jedinci. Tento způsob rozmnožování pochopitelně nepřetrval, zanechal však odkaz - sekvence DNA, jež pozdějším kolonistům umožnily kombinovat dědičné znaky Amerikánců se svými a obohacovat druhové znaky osadníků, kteří přiletěli na vesmírných lodích.

Amerikánci toho po sobě zanechali mnohem víc. Zůstaly po nich obrovité soubory víceméně zastaralých odborných vědomostí, které se zdály bezcenné. Mixmistři si tyto informace přivlastnili. Stali se strážci veškerých biologických a genetických znalostí a rozšiřovali tuto oblast až k dokonalosti obchodováním s Ultry, kteří jim příležitostně poskytlí zlomky cizích informací o genetice, genomu vesmířanů nebo o manipulačních technikách zavedených v jiných slunečních soustavách. Přesto přese všechno neovládli Žlutozem mixmistři, nýbrž klan Sylvestů, mocný starý rod, který dával přednost kybernetické formě rozšíření vědomí.

Mixmistřům se však taky nevešlo špatně, neboť ne všichni Žlutozemci program Sylvestů podporovali, navíc po naprostém neúspěchu projektu Osmdesátí zájem o počítačové převtřelování znatelně ochladl. Mixmistři pracovali nenápadně, opravovali genetické abnormality novorozeňat a uhlazovali dědičné defekty rodových linií, které byly považovány za čisté. Zásahy byly tím nenápadnější, čím obratněji byly prováděny - jako dokonalá vražda, která nevypadá jako zločin a nikdo si ani nepamatuje, kdo byl obětí. Mixmistři se dali přirovnat k restaurátorům, kteří obnovují umělecká díla, uvádějí je do původního stavu, aniž by k nim něco svévolně přidávali, což u tvůrce nadaného fantazií není zas tak snadné. Přestože vládli děsivou mocí, drželi se zpátky, neboť společnost by netolerovala dva protichůdné způsoby hluboké transformace najednou, a mixmistři si toho byli vědomi. Kdyby pustili své umění z řetězu, roztrhlo by žlutozemskou společnost na kusy.

Mor společnost sice rozbil, jenže dopadla jako planetka rozervaná nedostatečnou ničivou silou, jednotlivé kusy nezískaly únikovou rychlost, aby se úplně rozpadla. Žlutozemská společnost se opět spojila, zlomkovitá, promíchaná a náchylná k rozkladu v kterémkoli okamžiku, ale přesto to byla společnost. A v této nové společnosti se stala ideologie kybernetiků jakýmsi druhem kacířství.

Mixmistři bez obtíží vklouzli na uprázdněné mocenské místo.

"Mají salony po celých Nebesích," řekla Chanterelle. "Můžeme si nechat rozluštit dědičné faktory, prověřit spřízněnost s jinými klany nebo si prohlédnout katalog úprav, které nabízejí." Ukázala si na oči. "Vše, s čím jste se nenarodil nebo co jste nezdedil. Může jít o transplantáty, i když se užívají zřídka, pokud ovšem nezatoužíte po něčem tak výstředním jako třeba po křídlech, jaká měl Pegas. Nejčastěji se úpravy provádějí změnou DNA, k proměně dochází přirozeně nebo alespoň natolik přirozeně, že v tom rozdíl nepoznáte."

"Jak to mixmistři dělají?"

"Docela prostě. Když se zraníte, nenaroste vám nová pokožka se srstí nebo šupinami, že? Samozřejmě že ne, protože ve vaší DNA jsou uloženy informace o stavbě vašeho těla. Mixmistři nedělají nic jiného, než že je upraví výběrem určitých úseků řetězce, takže vaše buňky opravují zranění nebo opotřebování podle nesprávného lokálního plánu. Zkrátka vám naroste něco, co se ve vašem fenotypu objevit nemělo." Chanterelle se odmlčela. "Jak jsem řekla, v Nebesích mají spousty salonů. Jestli vás zajímají vaše oči, můžeme do některého zaskočit."

"Proč zrovna moje oči?"

"Vám nepřipadá, že nejsou tak úplně v pořádku?"

"Ničeho si nejsem vědom." Snažil jsem se potlačit podráždění. "Ale asi máte pravdu. Třeba mi mixmistři poví něco zajímavého. Dá se jim důvěřovat?"

"Stejně jako každému jinému Nebesanovi."

"Skvělé. Teď jste mě opravdu uklidnila." Nejbližší genetický salon s křiklavým holografickým poutačem, kolem něhož jsme už jednou prošli, byl nedaleko můstku přes jezírko, v němž poklidně lokali vodu koi. Takových salonů by se vešlo do stanu Madam Dominiky několik. Za srpovitým ovládacím pultem, který se vznášel ve vzduchu, seděl muž v poměrně střídmé popelavé blůze bez rukávů, na prsou měl připnutý emblém mixmistřů - pár rukou přebírajících šroubovici DNA jako kolíbek z provázku. Nad terminálem rotovaly a blikaly projekce různých molekul v jasných základních barvách. Prsty v ochranných rukavicích tančil nad molekulami, které vypadaly jako dětské hračky, a organizoval kaskády dělení a rekombinací. Musel si nás všimnout okamžitě, jakmile jsme vstoupili, ale nedal to znát a pokračoval v manipulacích ještě aspoň minutu, než se uráčil vzít nás na vědomí.

"V čem vám mohu být nápomocen?"

Chanterelle se ujala slova: "Můj přítel si chce nechat prohlédnout oči."

"Proč ne." Mixmistr odstrčil terminál stranou a připravil si oftalmoskop. Když se ke mně naklonil, nakrčil nos, nejspíš oprávněně znechucen mým zápachem. Díval se mi nejprve do jednoho oka, potom do druhého natolik zblízka, že čočky vyšetřovací pomůcky zaplnily celou místnost. "A co se vám na vašich očích nezdá?" zeptal se znuděně.

Cestou jsem si vymyslel historku: "Zachoval jsem se jako hlupák. Chtěl jsem mít oči jako moje partnerka, jenže jsem si nemohl dovolit ceny mixmistrů. Byl jsem na orbitě a -"

"Byl jste na orbitě, přestože si nás nemůžete dovolit?"

"Nechávám se tam skenovat. To přece není levné, jestliže požadujete kvalitu, která vám zaručí řádnou ochranu dat."

"Aha." Tím výslechem ukončil. Mixmistři nesouhlasili s myšlenkou cerebrálního skenování, argumentovali, že duše nemůže být zachovávána uvězněním v nějakém stroji.

Mixmistr zavrtěl hlavou, jako bych porušil vážný slib. "Opravdu jste se zachoval jako hlupák, ale to už víte. Co se stalo?"

"Na karuselu nabízeli Černí genetici v podstatě stejné služby jako mixmistři, ale za mnohem nižší ceny. Protože zásah, který jsem si přál, nevyžadoval velkou anatomickou úpravu, myslel jsem si, že to za to riziko stojí."

"A teď jste samozřejmě přišel s prosíkem k nám."

Předvedl jsem mu svůj nejokajnější úsměv a v duchu se uklidňoval představou několika zajímavých a bolestivých způsobů, jak ho rovnou na místě usmrtit, aniž bych se u toho zapotil. "Je to už několik týdnů, co jsem se z karuselu vrátil, a nic se mi s očima nestalo. Pořád vypadají stejně. Chci vědět, jestli se mnou ti řezníci provedli ještě něco jiného, než že mě jenom oškubali."

"To vás bude něco stát. S chutí bych vám naučtoval víc, protože jste byl tak hloupý, že jste k těm řezníkům šel." Potom jeho tón sotva znatelně změkkl. "Ale nejspíš jste už dostal za vyučenou. Takže teď záleží pouze na tom, jestli najdu nebo nenajdu nějaké změny."

Z toho, co následovalo, jsem neměl žádné zvláštní potěšení. Musel jsem si lehnout na lůžko, mnohem lépe vybavené a čistší než u Madam Dominiky, potom mi mixmistr znehybnil hlavu ve vypolstrovaném svěráku. Nad oči se mi snesl přístroj s vysunutým vláknem tenkým jako vlas. Nepatrně se chvělo jako tykadlo. Sonda putovala nad mýma očima a mapovala je přerušovanými záblesky modrého laserového paprsku. Potom mi velmi rychle, takže to bylo spíš jako ledové bodnutí, vniklo tykadlo do oka, odebralo vzorek tkáně, stáhlo se, přesunulo se k jiné části, znovu vniklo dovnitř, alespoň desetkrát, a pokaždé odebralo vzorky z různé hloubky. Ale všechno se odehrávalo tak bleskově, že se ani nestačil spustit můj mrkací reflex, když přístroj skončil práci na jednom oku a přemístil se ke druhému.

"To by mohlo stačit," zabručel mixmistr. "Z toho už bych měl být schopen určit, co s vámi provedli, pokud vůbec něco, a proč se nic neprojeví. Říkal jste před několika týdny?" Když jsem přikývl, dodal: "Možná je ještě brzy, abych mohl vyloučit úspěšný zákrok." Měl jsem pocit, že mluví spíš pro sebe než ke mně. "Některé jejich postupy jsou docela komplikované, ale pouze ty, které jako celek ukradli nám. Samozřejmě odstranili všechna bezpečnostní omezení a používají zastaralé řetězce."

Usedl opět do svého křesla a přitáhl si terminál, z něhož se vysunul displej plný údajů, rolujících histogramů a souhrnných oken zaplněných alfanumerickými kódy, jímž jsem ani v nejmenším nerozuměl. Pak se ve vzduchu objevilo velké, asi půlmetrové oko jako nehmotná kresba z da Vinciho traktátu o anatomii. Na příkazy mixmistrových dlouhých prstů se části oka oddělovaly jako řezy koláče a odhalovaly hlubší vrstvy.

"Jsou tu jakési změny." Několik minut si mnul bradu a nořil se hlouběji do levitujícího oka. "Důmyslné genové změny, ale nevidím žádnou obvyklou signaturu mixmistrů."

"Signaturu?"

"Informace o autorství díla zakódované do redundantních sekvencí bází. V tomto případě tedy orbitální řezníci neukradli řetězce nukleotidů nám, jinak by tam zůstaly reziduální stopy konstrukce mixmistrů." Rozhodně zavrtěl hlavou. "Ne, tato práce určitě nemá původ na Žlutozemí. Je v podstatě na výši, ale..."

Zvedl jsem se z pohovky a setřel si z tváře slzu ukáplou z podrážděného oka. "Ale co?"

"Určitě to není to, oč jste žádal."

To jsem věděl, protože jsem v první řadě o nic nežádal. Vydal jsem však patřičné zvuky vyjadřující překvapení a hněv, neboť jsem věděl, že mixmistra potěší mé rozhořčení, jak mě řezníci napálili.

"Vím, jaký druh mutací je zapotřebí, abyste získal pupily jako kočka, ale v žádném správném úseku chromozomů nevidím změny. Vidím je však v částech, které vůbec neměly být upravovány."

"Můžete být přesnější?"

"Ne, v této chvíli ne. Příliš to neusnadňuje skutečnost, že ve většině řetězců nalézám fragmentaci sekvencí. Specifické změny DNA jsou běžně prováděny pomocí retroviru vyrobeného námi - nebo těmi řezníky - a naprogramovaného tak, aby provedl genové mutace pro vytvoření požadované transformace. Ve vašem případě se zdá, že se retrovirus nezkopíroval příliš úspěšně. Pozoruji jen velmi málo ucelených vláken, kde se změny plně projeví. Je to neefektivní a mohlo by to vysvětlit, proč zásah na celkovou strukturu vašeho oka neměl žádný vliv. Nic podobného jsem však dosud neviděl. Jde-li opravdu o práci řezníků, potom používají postupy, které vůbec neznáme."

"A to není dobré, že?"

"Když ukradnou nějaký postup nám, existuje alespoň minimální záruka, že bude fungovat nebo že přinejmenším nebude nebezpečný." Pokrčil rameny. "Obávám se však, že tady taková záruka není. Umím si představit, že již té návštěvy litujete. Jenže na litost je trochu pozdě."

"Díky za soucit. Můžu předpokládat, že pokud dokážete tyhle změny zmapovat, umíte je taky napravit?"

"To by bylo těžší, než je vytvořit. Ale za příslušnou cenu o tom lze uvažovat."

"To mě nepřekvapuje."

"Budete si tedy žádat svých služeb?"

Zamířil jsem ke dveřím a Chanterelle postrkoval před sebou. "Určitě vám dám vědět, spolehněte se."

Nebyl jsem si jistý, co Chanterelle od mixmistrova vyšetření čekala, zda si představovala, že mi osvěží paměť a že si náhle uvědomím, co vlastně s očima mám a čím to, že tak dopadly. Možná ano. A možná - ale jenom možná - jsem to čekal i já, neboť jsem se držel představy, že jsem jen dočasně zapomněl, co se mi stalo, že je to jen drobná mezera v paměti, přetrvávající po oživení.

Ničeho jsem se však nedočkal.

Nebyl jsem o nic moudřejší, zato podstatně znepokojenější, protože jsem se ujistil, že k něčemu opravdu došlo. Nemohl jsem odbýt mávnutím ruky, že mi svítí oči. Něco za tím muselo být. Od chvíle, co jsem dorazil do Kaldery, jsem si stále častěji uvědomoval schopnost vidět ve tmě, o níž jsem dosud nevěděl, zatímco ostatní lidé potřebovali brýle s infračerveným obrazovým měničem. Poprvé jsem si toho všiml, aniž bych tomu věnoval pozornost, když jsem vstoupil do pulklé budovy a podíval se nahoru na zničenou kostru točitého schodiště vedoucího do bezpečí a k Zebře. Nebylo tam dost světla, abych vůbec něco zahlédl, jenže jsem měl spoustu jiných starostí, a tak jsem si tím nelámal hlavu. Později, když kabina skončila v Lorantově kuchyni, se přihodilo totéž. Vyskočil jsem z vraku lanovozu na bambusovou plošinu a spatřil vepře s jeho družkou o hodně dřív než oni mě, přestože jsem neměl brýle pro noční vidění. Opět jsem však měl příliš vysokou hladinu adrenalinu v krevním oběhu, abych nad tím přemítal, ačkoli tentokrát už nebylo tak snadné pustit to z hlavy.

A nyní jsem se dozvěděl, že v mých očích došlo k hluboké genové změně, takže má schopnost není jen dílem fantazie.

Transformace už byla možná završena, bez ohledu na míru fragmentace chromozomů, kterou pozoroval mixmistr.

"Neřekl vám, co jste chtěl slyšet," poznamenala Chanterelle.

"Vždyť dohromady nic neřekl. Byla jste tam a slyšela každé slovo."

"Domnívala jsem se, že vy tomu budete rozumět."

"Taky jsem doufal, ale nerozumím."

Pomalu jsme se vraceli zpátky do dvorany s čajovnou, mysl mi běžela jako roztočený setrvačnick. Někdo si na genové úrovni pohrával s mýma očima, přeprogramoval je, aby se záhadným způsobem změnily. Mohl to vyvolat Haussmannův virus? Snad, ale co má vidění ve tmě společného s Haussmannem? Sky tmu nenáviděl. Příšerně se jí bál. Jenže Sky potmě neviděl.

K zásahu nemohlo dojít na Žlutozemí, pokud ho neprovedla Dominika, když mi vyndávala implantát. Byl jsem sice při vědomí, ale dostatečně dezorientovaný, aby se jí to mohlo podařit. Jenže to nesesedělo. Noční vidění jsem zaznamenal už před jejím zákrokem.

A co Waverly?

Chronologicky to sedělo. Když mi implantát zaváděl, byl jsem v bezvědomí. Jenže od provedení genové úpravy po začátek fyzických změn v očích uplynulo pouze několik hodin, rozhodně to nebylo dost dlouho na kontrolovaný růst. Ačkoli možná ano, protože šlo jenom o relativně malou oblast buněk, nikoli o celý orgán. Napadlo mě, že by to bylo možné přinejmenším z hlediska motivace. Waverly seděl na dvou židlích, a jestliže o mně řekl Zebře, dal mi sportovní šanci vyklouznout ze štvance živý. Ale že by mi poskytl i další výhodu - noční vidění? Možné to bylo. Dokonce uklidňující. Ale rozhodně jsem tomu nevěřil.

"Chtěl jste se podívat na Metuzaléma." Chanterelle ukázala na skleněnou nádrž v kovovém rámu, o kterou jsem se prve zajímal. "Nyní máte příležitost."

"Metuzalém je kdo?"

"Však uvidíte."

Protlačil jsem se zástupem lidí kolem nádrže. Vlastně jsem se ani nemusel moc tlačit. Sami mi ustupovali z cesty, dřív než jsem se jich stačil dotknout, a krčili nosy úplně stejně jako mixmistr. Upřímně jsem s nimi soucítil.

"Metuzalém je ryba," řekla Chanterelle, když jsme se dostali ke kouřově zelenému sklu. "Pořádně velká a pořádně stará. Vlastně ta nejstarší."

"Jak stará?"

"Nikdo neví, ale pochází z éry Amerikánců. Díky tomu je určitě nejstarším živým organismem na naší planetě, s výjimkou nějakých kultur bakterií."

Obrovitý, přebujelý koi, neuvěřitelně prastarý, vyplňoval nádrž jako mrož vyhřívající se na slunci. Jeho oko, velké jako talíř, na nás hledělo naprosto bez zájmu, jako bychom se dívali do poněkud zašlého zrcadla. Bělavé zákal se po něm táhly jako řetězy ostrovů v břidlicově šedivém moři. Šupiny měl bledé, téměř bezbarvé, mohutné tělo hyzdily podivné výčnělky a rýhy v nemocném mase. Skřele se otevíraly a zavíraly tak pomalu, až jsem měl dojem, že kaprem pohybuje vlastně jen proudící voda.

"Jak to, že Metuzalém nepošel jako ostatní koi?"

"Možná mu dali nové srdce nebo přidali další nebo mu vyrobili mechanické. Anebo ho prostě jenom nemusí moc používat. Ta voda je velice studená, téměř ledová, takže mu vstříkují něco do krevního oběhu, aby krev zůstala tekutá. Jeho metabolismus je tak pomalý, jak to jde, aniž by se úplně zastavil." Chanterelle se dotkla skla, prsty zanechaly otisky na oroseném povrchu. "Vážíme si ho. Všichni staří ho uctívají. Domnívají se, že pokud s ním navážou kontakt - dotknou-li se skla - zajistí si dlouhověkost."

"A co vy, Chanterelle?"

Přikývla. "Kdysi jsem k nim patřila, Tannere, ale i z tohoto jsem vyrostla."

Znovu jsem se zahleděl do zrcadlovitého oka a napadlo mě, co asi Metuzalém za všechny ty roky viděl a zda něco z toho prosáklo až do paměti téhle přerostlé věkovité ryby. Někde jsem četl, že zlaté rybky mají výjimečně krátkou paměť, že si nic nepamatují déle než několik vteřin.

Pro tento den jsem však už měl oči dost, dokonce i těch nevidoucích a nechápajících očí nesmrtelného kapra. Proto

jsem se podíval dolů, pod prověšenou křivku Metuzalémovy čelisti, do mihotavého lahvově zeleného šera a na protější stranu nádrže, kde za sklem civěla asi desítka tvář.

A uviděl jsem Rejviče.

Bylo to k nevíře, ale přesto tam stál, málem naproti mně na opačné straně akvária, tvář naprosto klidnou, jako by se ztratil v myšlenkách či rozjímání o prastarém tvorů, který nás dělil. Metuzalém nepopsatelně malátně pohnul ploutví a rozvířil vodu, Rejvičův obličej se zavlhl a pokrivil. Očekával jsem, že jakmile se voda uklidní, uvidím jen někoho z místních, kdo má podobnou směs genů, a tudíž i obvyklý aristokratický půvab.

Když se však voda zklidnila, pořád jsem hleděl na Rejviče.

Neviděl mě, přestože jsme stáli proti sobě, jeho pohled se nezkřížil s mým. Odvrátil jsem zrak, ale pořád jsem ho sledoval koutkem oka, pak jsem sáhl do kapsy pro pistoli, bezmála překvapený, že tam stále je. Přecvakl jsem bezpečnostní pojistku.

Rejvič se ani nepohnul.

Stál tak blízko. Přestože jsem Chanterelle tvrdil opak, nepochyboval jsem, že ho trefím, aniž bych pistoli vytáhl z kapsy. Ze tří výstřelů bych ho jednou zasáhl i skrze akvárium, i když by voda projektily odklonila z dráhy. Měly by však střely dostatečnou pohybovou energii, aby prorazily dvě tlusté skleněné tabule? To jsem nevěděl, ale stejně to byla jen akademická úvaha, protože mi v palbě překáželo ještě něco dalšího.

Přece jsem nemohl zabít Metuzaléma... Nebo mohl?

Samozřejmě že mohl. Stačilo stisknout spoušť, a vysvobodil bych toho giganta z absolutně bezduchého stavu, v němž se nacházel, natolik nevědomého, že už se ani nedal nazvat utrpením, tím jsem si byl jistý. Nebyl by to zločin o nic ohavnější, než zničit unikátní umělecké dílo.

Netečný stříbřitý talíř Metuzalémova oka přitáhl můj pohled.

Nedokázal jsem to udělat.

"Zatraceně," šeptl jsem.

"Co se děje?" Chanterelle mi stála v cestě, narazil jsem do ní, když jsem odstoupil od nádrže a couval do davu, který za mnou natahoval krky, aby zahlédl legendárního kapra.

"Někoho jsem uviděl. Na druhé straně za Metuzalémem." Měl jsem pistoli napůl vytaženou z kapsy, stačil bezděčný pohled některého z okolostojících, aby si všiml, co se chystám udělat.

"Tannere, zešílel jste?"

"Nepochybně trpím několika druhy šílenství, ale obávám se, že to na věci nic nemění. Jsem ve svém stávajícím poblouznění dokonale šťastný." Potom jsem vykročil kolem akvária a snažil se vypadat nenucené, dlaň na pažbě mi zvlhla potem. Povytáhl jsem bouchačku o kousek víc z kapsy a doufal, že vypadám zcela přirozeně, jako bych vytahoval pouzdro s cigaretami, jenže jsem ztuhl uprostřed pohybu, protože něco upoutalo mou pozornost.

Zahnul jsem za roh.

Rejvič byl pryč.

28

"Chystal jste se někoho zabít," obvinila mě Chanterelle. Lanovůz šplhal k jejímu bydlišti, houpal se mezi korálovitými útesy Nebes ověšenými lampami, v temném Mulči dole plálo jen několik málo roztroušených ohýnků.

"Prosím?"

"Zpola jste vytáhl zbraň z kapsy, jako kdybyste měl v úmyslu vystřelit. Nedržel jste ji tak, jako jste toutéž pistolí ohrožoval mne, ale jako byste hodlal stisknout spoušť bez jediného slova. Jako byste zkrátka chtěl k někomu přistoupit, vpálit do něj kulku a klidně zase odejít."

"Asi nemá smysl vám lhát."

"Musíte se mnou začít mluvit, Tannere. Musíte aspoň něco povědět. Domníváte se, že by se mi pravda nelíbila, protože by všechno zkomplikovala. Věřte mi, už je to komplikované dost. Nechcete aspoň trochu poodhrnout oponu, nebo si takhle budeme hrát pořád?"

Dosud jsem si promítal celou situaci v hlavě. Obličej za akváriem patřil Argentu Rejvičovi, stál jen několik metrů ode mne na veřejném prostranství.

Mohl mne spatřit dřív než já jeho? Je možné, že je mnohem chytřejší, než jsem předpokládal? Jestli mě poznal, musel náměstí opustit opačným směrem, než kterýni jsem obcházel akvárium s Metuzalémem. Natolik jsem se soustředil na představu, že pořád stojí u nádrže, že jsem si odcházejících lidí nevšímal. Takže možné by to bylo. Jenže pokud připustím, že o mně Rejvič věděl, naskýtala se spousta dalších a mnohem nepříjemnějších otázek. Proč tam zůstal, když mě uviděl? Proč jsme se tak snadno setkali? Prozatím jsem ho nehledal, chtěl jsem jen poznat Escherovy výšiny, než začnu stahovat síť. A jako by to nestačilo - když jsem si teď v duchu zopakoval, co se seběhlo od chvíle, kdy jsem ho objevil, do okamžiku, než jsem zjistil, že je pryč - uvědomil jsem si, že se stalo ještě něco. Viděl jsem ještě někoho, ale má mysl to potlačila, neboť zcela soustředila pozornost na chystané zabití.

Za sklem, velice blízko Rejviče, jsem zahlédl známou tvář.

Nápadné znaky zmizely, ale tvar kostí zůstal nezměněn, proto jsem ten obličej poznal.

Uviděl jsem Zebru.

"Ještě pořád čekám," řekla Chanterelle. "Toho vašeho zamyšleného výrazu mám právě tak dost."

"Promiňte, já jen..." Zjistil jsem, že se usmívám. "Už jsem si myslel, že jste si mě oblíbila kvůli tomu, jaký jsem."

"Nepokoušejte štěstí, Tannere. Je to sotva pár hodin, co jste na mě mířil pistolí. Většina vztahů, které takto začínají, má tendenci se rozpadnout."

"Souhlasím, běžně ano. Ale vy jste na mě taky mířila, navíc podstatně větší zbraní."

"Hmm, možná jsme si kvít." Neznělo to přesvědčivě. "Ale jestli máme pokročit dál - a představte si pod tím, co je libo - raději byste měl podrobněji probrat vaši temnou a záhadnou minulost. I když třeba nechcete, abych určité věci věděla." "Jenže těch je opravdu hodně, věřte mi."

"Tak je odhalte. Než dojedeme ke mně, chci vědět, proč má ten muž zemřít. A na vašem místě bych se usilovně snažila přesvědčit mě, že si to zaslouží. Jinak bych o vás mohla ztratit dobré mínění."

Kabina se opět zhoupla, ale už se mi z toho nedělalo tak zle. "Nemůžu tvrdit, že je to ničema, i když si zaslouží zemřít," začal jsem. "Na jeho místě bych udělal totéž." Jenže já bych se nezachoval jako amatér, pomyslel jsem si, nenechal bych nikoho naživu.

"Špatný začátek, Tannere, ale pokračujte, prosím."

Napadlo mě, že Chanterelle nabídne upravenou verzi mého příběhu, ale vzápětí jsem si uvědomil, že žádná upravená verze neexistuje. Tak jsem jí objasnil, jak to bylo s mou vojenskou službou a jak jsem se dostal ke Cahuellovi. Pověděl jsem jí, že Cahuella byl mocný a nelítostný, ale nebyl doopravdy zlý, a že držel slovo a dalo se mu věřit. Snadno si získal můj respekt a já se snažil zasloužit si oplátkou jeho úctu. Mám za to, že v našem vztahu bylo něco velmi ryzího - všechno kolem něj muselo být dokonalé, ať už šlo o jeho sbírky nebo partnerky, třeba Gittu. Dokonalost vyžadoval rovněž od svých zaměstnanců. Považoval jsem se za výborného vojáka, skvělého bezpečnostního experta, oddaného vazala, ozbrojence, zabijáka..., nebo jak to pojmenujeme. Ale Cahuella představoval něco nezpochybnitelného, podle čeho jsem mohl měřit své kvality.

"Mravně zkažený člověk, ale ne tak úplně zrůda?" zeptala se Chanterelle. "To má být dostatečný důvod, abyste pro něj pracoval?"

"Dobře platil."

"Prodejný mizero."

"Bylo v tom ještě něco víc. Moje znalosti a zkušenosti pro něho měly velkou cenu, nemínil riskovat, že o ně přijde, kdyby mě poslal do situace, kde hrozilo bezprostřední nebezpečí. Využíval mě výhradně jako poradce, málokdy jsem musel nosit zbraň. Na to jsme měli opravdové osobní strážce, moje mladší a zdatnější, ale i omezenější verze."

"A jak do toho zapadá člověk, kterého jste chtěl zastřelit v Escherových výšinách?"

"Jmenuje se Argent Rejvič. Dřív žil na Skyově vítězství. Jeho rod je tady u vás docela významný."

"V Nebesích je to velmi starobylé jméno."

"To mě nepřekvapuje. Jenom díky konexím mohl tak rychle do Nebes proniknout, zatímco já pořád mohl v Mulči."

"Předbíháte. Co sem Rejviče přivedlo? A pochopitelně také vás?"

Vyprávěl jsem jí, jak Cahuellova dodávka horkého zboží padla do špatných rukou, které je použily proti Rejvičově rodině, a jak Rejvič vysledoval zbraně k mému zaměstnavateli a rozhodl se, že se pomstí.

"To spíš zasluhuje obdiv, nemyslíte?"

"Docela s vámi souhlasím, ale kdybych se mstil já, ujistil bych se, že jsou všichni mrtví. To byla jediná chyba, jenže právě tu mu nemůžu odpustit."

"Nemůžete mu odpustit, že vás nechal naživu?"

"Nebyl to čin slitování, Chanterelle. Právě naopak. Ten parchant chtěl, abych trpěl za to, že jsem Cahuelli zklamal."

"Lituji, ale vaše logika je na mě poněkud zamotaná."

"Zabil Cahuellovu manželku, kterou jsem měl chránit. Ale Cahuelli, Dieterlinga a mě nechal naživu. Dieterling měl štěstí, protože vypadal jako mrtvý. Cahuelli a mě však ušetřil záměrně. Přál si, aby mě Cahuella potrestal, protože jsem dopustil Gittinu smrt."

"A udělal to?"

"Co měl kdo udělat?"

Chanterelle prohlásila, jako by už se mnou ztrácela trpělivost: "Udělal vám posléze Cahuella něco?"

Jednoduchá otázka. Očividně neudělal, protože posléze zemřel. Přestože se Cahuellovo zranění nezdálo vážné, o něco později ho zabilo.

Tak proč mi připadalo tak těžké Chanterelle odpovědět? Proč jsem to nedokázal vyslovit, proč se mi místo toho honilo hlavou něco zcela jiného? Proč jsem pochyboval, zda Cahuella opravdu zemřel?

Nakonec jsem řekl: "Už to nestihl. Musím však žít se svou hanbou. A to je taky trest."

"Ale co když to Rejvič viděl jinak?"

Projížděli jsme částí Nebes připomínající trojrozměrný obrázek plicních sklípků - samé nakupené koule protkané temnými vlákny jako kapilárami plnými husté krve.

"Jak jinak to mohl vidět?" zeptal jsem se.

"Co když vás Rejvič ušetřil, protože proti vám osobně nic neměl? Věděl, že jste jenom zaměstnanec, neměl spor s vámi, ale s Cahuelli."

"Hezká představa."

"A pravděpodobně správná. Nenapadlo vás, že toho muže vůbec nemusíte zabíjet, ale že mu naopak vděčíte za život?"

Tahle debata mě už začínala unavovat. "Ne, nenapadlo, a to z prostého důvodu, že na tom nezáleží. Je mi úplně jedno, proč mě Rejvič nechal naživu, jestli to myslel jako trest nebo slitování. Vůbec na tom nezáleží. Záleží jedině na tom, že zabil Gittu a já Cahuellovi přísahal, že její smrt pomstím."

"Pomstíte její smrt." Nevesele se usmála. "To je tak hezky středověké. Feudální čest a nezlomná oddanost. Přísahy věrnosti a odplaty. Kdy jste se naposledy díval do kalendáře, Tannere?"

"Nesnažte se předstírat, že tomu dokážete rozumět, Chanterelle."

Prudce zavrtěla hlavou. "Nesnažím. Kdyby ano, začala bych si dělat starosti o svůj zdravý rozum. Zatraceně, proč jste sem vlastně přiletěl? Splnit nějaký směšný slib? Così jako oko za oko?"

"Když jste to postavila takhle, nezdá se mi to ani trochu směšné."

"Vůbec to není směšné, Tannere. Je to tragické."

"Pro vás možná."

"Pro každého, kdo má aspoň ždíbec objektivitu. Uvědomujete si vůbec, kolik času uplyne, než se vrátíte na Skyovo vítězství?"

"Nejednejte se mnou jako s děckem, Chanterelle."

"Zatraceně, odpovězte na mou otázku."

Povzděchl jsem si. Napadlo mě, jak se mi to mohlo takhle vymknout z rukou. Bylo naše přátelství jen odchylka, vybočení z přirozeného stavu věcí?

"Nejmíň třicet," odpověděl jsem, jako kdyby čas nebyl důležitý, jako by šlo o týdny. "A než se zeptáte, jestli si uvědomuju, kolik se toho za tu dobu může změnit, tak vám odpovím, že si to moc dobře uvědomuju. Jenže ne důležité věci. Ty už se změnilly. I kdybych si to přál sebevíc, nikdy se nevrátí. Gitta je mrtvá. Dieterlingje mrtvý. Mirabel je taky mrtvý."

"Cože?"

"Řekl jsem, že Cahuella je taky mrtvý."

"Kdepak, neřekl. Řekl jste - Mirabel je taky mrtvý."

Díval jsem se, jak město ubíhá kolem kabiny, ale v hlavě mi hučelo, napadlo mě, jaký zmatek musím mít v mozku, když jsem se takhle přerekal. Taková chyba se nedala jednoduše připsat únavě. Haussmannův virus měl zjevně horší účinky, než jsem předpokládal, už nešlo jen o hloupou infekci úryvky Skyova života i za bdělého stavu, začal zasahovat do základního vědomí mé identity, podřýval mé vnímání sebe sama. A přesto... I tohle by byl uklidňující závěr. Sestra Duša tvrdila, že není problém virus vyplavit, že infekce dokonce časem odezní sama od sebe... A přesto jsou Skyovy epizody čím dál naléhavější. Jenže proč by měl Haussmannův virus plést mou vlastní minulost namísto Skyovy? Jak mě mohl natolik znást, že jsem si popletl Mirabelu se mnou?

Ne. Ne Mirabelu. Cahuellu.

Znepokojilo mne to. A protože jsem si nechtěl připomínat sen o beznohém muži v bílém bazénu, raději jsem se pokusil navázat nit rozhovoru: "Snažím se jen říct..."

"Oč se snažíte?"

"Snažím se říct, že rozhodně nečekám, že po návratu najdu, co jsem opustil. Ale nebude to o nic horší. Lidi, na kterých mi záleželo, jsou beztak mrtví."

Haussmannův virus mě opravdu rozhodil.

Začínal jsem se ztotožňovat se Skyem a Tanner Mirabel se čím dál víc stával - čím vlastně? Jakousi nezúčastněnou třetí osobou, která se mnou neměla nic společného?

Připomněl jsem si svůj zmatek, když jsem u Zebry v duchu několikrát probíral tu šachovou partii. Někdy jako bych vyhrál a někdy prohrál.

Ale vždy to byla táž partie.

Tam to muselo začít. Mé přereknutí jednoduše znamenalo, že tenhle zmatek překročil hranice snů - zrovna jako Haussmannův virus.

Ustaraně jsem se soustředil na naši konverzaci: "Snažím se jen říct, že až se vrátím, nečekám, že najdu, co jsem opustil. Ale nebude to o nic horší. Lidi, na nichž mi záleželo, zemřeli dřív, než jsem odletěl."

"Myslím, že vám jde o zadostiučnění, Tannere. Jako šlechtici v historickém prožívači, který hodí sokovi rukavici a žádá satisfakci. Tak je tomu i u vás. Když jsem se kdysi oddávala prožívačům, domnívala jsem se, že je to absurdní.

Připadalo mi to natolik směšné, že se to nemohlo odehrávat ani v zaprášených dějinách. Ale mýlila jsem se. Není to historie. Je to pořád živé a vtělilo se to do vás, Tannere Mirabeli."

Znovu si nasadila kočičí masku, čímž přitáhla mou pozornost k pohrdavému úšklebku úst, která jsem náhle zatoužil políbit, přestože jsem věděl, že vhodná chvíle, pokud kdy existovala, je navždy pryč.

"Tanner žádá satisfakci. A dopustí se čehokoli, jen aby se mu jí dostalo. Přestože je to absurdní. Přestože je to hloupé a zbytečné, přestože na závěr bude vypadat jako pořádný pitomec."

"Prosím, neurážíte mě, Chanterelle. Neurážíte mě za to, čemu věřím."

"To nemá nic společného s vírou, vy nabubřelý křupane. Je to jen hloupá mužská ješitnost."

Přimhouřila oči až do uzoučkých štěrbin a v hlase jí zazněla nevraživost, která mi přesto připadala přitažlivá - z nevzrušeného odstupu, odkud jsem sledoval naši hádku jako nestranný pozorovatel.

"Ještě mi prozradte jednu maličkost, Tannere. Maličkost, kterou jste dosud nevysvětlil."

"Cokoli si přejete, vy jedná prachatá rozmazlená žábo."

"Jak šíravé! Raději zanechte slovního šermu, Tannere, rapír vašeho ostrovtipu by na mne mohl být příliš britký."

"Na něco jste se chtěla zeptat."

"Na vašeho šéfa Cahuellu. Pokud cítil takové nutkání vydat se osobně na lov Rejviče, sotva se dozvěděl, že míří na jih k tomu - jak jste to nazval, Pavilon plazů?"

"Pokračujte," řekl jsem podrážděně.

"Pokud tedy cítil takové nutkání, proč to také osobně nedokončil? Vždyť jakmile mu Rejvič zabil Gittu, stala se pro něj celá záležitost mnohem osobnější. Nebyl by právě tohle zářný případ - mohu-li to tak označit - vyžadující satisfakci?"

"Pokračujte."

"Jen se divím, proč tady mluvím s vámi, nikoli s Cahuellou. Proč nepřiletěl Cahuella?"

Těžko jsem hledal odpověď, přinejmenším takovou, která by uspokojila mne. Cahuella byl tvrdý chlap, ale nikdy nebyl voják. Jisté dovednosti, které jsem se naučil tak dokonale, až mi vešly přímo do krve, Cahuella prostě neměl, a trvalo by

mu půl života, než by je získal. Znal zbraně, ale neznal skutečnou válku. Taktiku a strategii ovládal výhradně teoreticky - skvěle pochopil skryté detaily pravidel a uměl podle nich dobře hrát, ale nikdy ho neodhodila do bláta střepina šrapnelu, ani necívil na kus svého těla, který ležel na zemi mimo dosah a cukal se jako medúza na souši. Takové zkušenosti určitě neudělají nikoho lepším, ale rozhodně ho změní. Znamenal by však některý z těchto nedostatků pro něho handicap? Tohle přece nebyla válka. A já sám byl stěží dost dobře vybavený. Přestože to nebylo lichotivé, nemohl jsem se ubránit přesvědčení, že Cahuella už by touto dobou dávno dosáhl svého.

Tak proč jsem sem přiletěl já, ne on?

"Nemohl opustit planetu," odpověděl jsem. "Byl válečný zločinec. Měl omezenou volnost pohybu."

"Určitě by našel cestu, jak zákaz obejít," poznamenala Chanterelle.

Problém byl v tom, že měla pravdu. A to byla ta poslední věc na světě, o které jsem chtěl přemýšlet.

"Ráda jsem vás poznala, Tannere. Doufám."

"Chanterelle, ještě ne -"

Když se mezi námi spustila dvířka kabiny, viděl jsem, jak zavrtěla hlavou, ale její výraz za kočičí maskou mi zůstal skrytý. Lanovůz se zvedl do vzduchu, šplhal pryč se švihavými zvuky, podbarvenými zpěvem drnčících lan, když se napínala a zase uvolňovala jako struny. Alespoň že odolala pokušení vyklopit mě v Mulči. Vysadila mě však v části Nebes, kterou jsem neznal. Ale co jsem vlastně čekal? Nejspíš jsem tajně doufal, že bychom mohli skončit v posteli. Vzhledem k tomu, že jsme naši aférku začali tím, že jsme na sebe mřili a vyměňovali si hrozby, bylo by to určitě nečekané finále. Chanterelle byla velmi hezká, ne tak exotická jako Zebra a méně sebejistá, což ve mně nepochybně vzbudilo ochranné pocity. Ale určitě by se mi vysmála - hloupá mužská ješitnost! - a nejspíš právem. No a co? Líbila se mi, a jestliže jsem potřeboval nějaké vysvětlení, proč mě přitahuje, nezáleželo na tom, zda je racionální. "Do háje s tebou, Chanterelle," řekl jsem nepřesvědčivě. Zanechala mě na římsě podobné přistávací plošině v Escherových výšinách, ale ne tak rušné - Chanterellin lanovůz byl jediný, který sem přijel, jenže už byl zase pryč. Mrhání připomínalo vlhký dech obrovského draka skloněného nad Nebesy. Přistoupil jsem k okraji a cítil, jak s tím mřením přichází Sky.

29

Obcházel spáče.

Sky a Norquingo se nacházeli hluboko v jednom železničním tunelu v lodní páteři, podrážky bot jim cvakaly na kovových mřížích. Občas projela po kolejích řada automatických nákladních vagónů, vozily zásoby skupince techniků, kteří žili na vzdáleném konci loď, kde dnem a nocí jako zboží akolyté zkoumali motory. Právě jedna souprava přijížděla, rozblíkalo se oranžové výstražné světlo, vlak téměř vyplnil tunel. Oba muži ustoupili do nejbližšího výklenku, než projel. Sky si všiml, že Norquingo si zastrčí do kapsy košile kus papíru pokrytý zvláště seřazenými sloupci čísel.

"Jdeme," řekl Sky. "Chci se dostat do třetího uzlu, než projede další."

"Žádný problém," odpověděl druhý muž. "Příští by se měl objevit za... sedmáct minut."

Sky na něho udiveně pohlédl. "Ty to víš?"

"Samozřejmě, Skyi, jezdí podle jízdního řádu."

"To je přece jasné. Jen jsem nevěděl důvod, proč by si ho měl někdo pamatovat."

MLčky pokračovali k dalšímu uzlu. Tak daleko od hlavních obytných oblastí byla loď nezvykle tichá, hluk vzduchových čerpadel a dalších systémů podpory života byl sotva slyšet. Přestože spáči potřebovali neustálý kybernetický dohled, odebírali z lodního rozvodu zanedbatelné množství energie. Mrazicí stroje nemusely pracovat na plný výkon, neboť spací moduly byly záměrně umístěny na povrchu lodního pláště, momios dělilo od vzduchoprázdného prostoru jen několik metrů. Sky a Norquingo měli oblečené termické oděvy, při každém výdechu se jim dech srážel před nosem v bílých obláčkách. Sky si pravidelně natahoval na hlavu kapuci, dokud se zase nezahřál, kdežto Norquingo měl kapuci nasazenou pořád.

Dlouho nebyl s Norquincem ve spojení. Od Balazarovy smrti spolu málokdy promluvili, neboť Sky obětoval veškerý čas, aby získal významnou pozici mezi vyššími členy posádky. Z šéfa bezpečnosti se vyšplhal na post nejnižšího velícího důstojníka, teď byl zástupcem velitele. V cestě k absolutní vládě nad Santiagem mu stál už jenom Ramirez.

Konstance pořád představovala problém, přestože ji degradoval na bezvýznamné místo mezi bezpečáky, ale nedovolil, aby mu překazila plány. V novém mocenském systému měl kapitán značně nejistou pozici. Mezi loďmi probíhala studená válka, interní vztahy poznamenal strach a nedůvěra, chyby v úsudku se nelitostně trestaly. Postačí šikovně vykonstruovaný skandál, aby se Ramireze zbavil, vražda by mohla vypadat poněkud podezřele. Sky už měl jasnou představu, jaká aféra odstraní Ramireze a otevře přímou cestu jeho vlastním záměrům.

Došli ke spojovacímu uzlu a sestoupili k jednomu ze šesti modulů umístěných kolem této části páteře. V každém modulu bylo deset kójí, dostat se k jednotlivým spacím mrazákům nebylo jednoduché. Za jeden den se dal zkontrolovat jen malý počet momios. Ale za celou dobu, co šplhal na místo zástupce velitele, se nikdy nevzdaloval spáčům nadlouho.

Rok od roku bylo snazší všechny obejít a zkontrolovat jejich stav. Občas některý mrazák selhal, takže momio už nemohl být oživen. Sky pečlivě zaznamenával mrtvé, označoval skupiny, které mohly znamenat závady v podpůrném systému. Jenže k úmrtím docházelo zcela náhodně po celé páteři. Nic jiného se od tak zastaralých přístrojů nedalo čekat, v době startu Flotily byly jak choulostivé, tak experimentální. Vzkazy z domova naznačovaly, že v kryotechnice nastaly velké pokroky. Proti moderním mrazákům by tyhle nevypadaly o mnoho dokonaleji než egyptské sarkofágy. Jenže to už nikomu z Flotily nepomůže. Pokusit se staré jednotky vylepšit by bylo riskantní.

Sky a Norquingo prolézali trupem, až se dostali k prvnímu spacímu modulu. Jakmile do oddělení vstoupili, čidla zaznamenala jejich příchod, do kóje byl napumpován vzduch, světla se rozzářila a displeje indikující stav se rozsvítily.

Pořád tam však byla strašlivá zima.

"Tenhle je mrtvý, Skyi..."

"Já vím." Norquince zatím nenavštívil mnoho spáčů, tohle bylo poprvé, co ho Sky potřeboval s sebou. "Při jedné dřívější inspekci jsem si už označil selhání."

Varovné ikony mrazící jednotky zcela zbytečně pulzovaly ve všech odstínech rudé. Skleněný kryt zůstal vzduchotěsně uzavřený, Sky se musel zblízka podívat dovnitř, aby se ujistil, že spáček je opravdu mrtvý, že se nestane obětí indikátorů. Ale nebylo pochyb, jakmile zahlédl mumifikované tělo. Podíval se na tabulku se jménem, porovnal ji se svým seznamem a byl spokojený, že všechno souhlasí.

Opustil kóji s Norquincem v patách a přesunuli se do další.

Tady je čekala obdobná situace. Další cestující usmrcený stejnou závadou. Nebylo ani pomyšlení, že by ho mohli rozmrazit. V těle nezůstala jediná nepoškozená buňka.

"Jaká škoda," povzdychl si Norquince.

"To nevím," řekl Sky. "Možná pro nás z těch úmrtí vzejde něco dobrého, Norquince. Přivedl jsem tě sem z určitého důvodu. Chci, abys mě pečlivě poslouchal a dával si pořádný pozor, aby se nic z toho, co uslyšíš, nedostalo za tyto stěny, rozumíš?"

"Divil jsem se, proč se chceš zase setkat. Už uplynulo několik let, Skyi."

Sky přikývl. "Ano. A mnoho se změnilo. Ale nespustil jsem tě z očí. Našel jsi vhodné uplatnění pro své nadání. Totéž platí o Gomézovi - s ním jsem už mluvil."

"O co jde, Skyi?"

"Vlastně o dvě věci. V této chvíli bych začal tou nejnaléhavější. Nejprve se tě chci zeptat na jednu technickou záležitost. Co víš o spacích modulech?"

"Jenom to, co potřebuju vědět, ani víc, ani míň. Podél celé páteře je jich rozmístěno devadesát šest, v každém je deset spáčů."

"Ano. A spousta spáčů už zemřela."

"Nechápu, Skyi."

"Je to mrtvá váha. Nejen spáček, ale taky všechny přístroje, teď už zbytečné, protože nejsou zapotřebí, aby je udržovaly zmrazené. Sečti to všechno dohromady, a dostaneš značnou část celkové hmotnosti lodě."

"Pořád nechápu."

Sky si povzdychl a napadlo ho, proč ostatním není nikdy nic okamžitě tak jasné jako jemu. "Tuhle hmotu už nepotřebujeme. Právě teď nám nevádí, ale až začneme zpomalovat, zabrání nám brzdit tak účinně, jak bychom si přáli. Mám to vysvětlit ještě podrobněji? Znamená to, že pokud chceme zastavit u 61 Cygni A, musíme začít zpomalovat mnohem dřív, než by jinak bylo nutné. Kdybychom mohli nepotřebné moduly odpojit, dalo by se zpomalovat intenzivněji a rychleji. Tím bychom proti ostatním lodím získali náskok. Mohli bychom se k planetě dostat o celé měsíce před ostatními, takže bychom měli dost času na výběr nejlepšího místa k přistání a na založení sídliště."

Norquince se nad tím zamyslel. "To nebude jednoduché, Skyi. Nezapomeň na bezpečnostní opatření. Moduly nelze odpojit, dokud se nedostaneme na orbitu kolem Čile."

"Toho jsem si velice dobře vědom. Proto tady teď s tebou mluvím."

"Aha, chápu."

"Bezpečnostní opatření jsou elektronická, což znamená, že se dají obejít, bude-li na to dost času. Pořád na to máš celé roky. Nechci, aby se moduly začaly odpojovat dřív než v posledním okamžiku, až začneme zpomalovat."

"Proč chceš čekat až do té doby?"

"Copak to není jasné? Jsme uprostřed studené války, Norquince. Musíme si zachovat moment překvapení." Pozorně se na druhého muže zahleděl, neboť věděl, že ho bude muset zabít, dojde-li k závěru, že mu nemůže důvěřovat. Spoléhal však na to, že samotný problém Norquince dostatečně naláká.

"Jistě," řekl Norquince, "technicky vzato bych dokázal bezpečnostní opatření nabourat. Bylo by to těžké, obrovsky složité, ale mohl bych to udělat. A taky to bude trvat léta. Možná deset roků. Abych mohl pracovat tajně, musel bych jako záminku využít celkovou revizi systému, která se provádí každých šest měsíců... Jedině tehdy můžu hlubší funkce vůbec zahlédnout, natož se k nim dostat." Sky viděl, jak se mu myšlenky rozletěly. "Dokonce ani nepatřím ke skupině, která revize provádí."

"Proč ne? Přece jsi na to dost chytrý, ne?"

"Prý nejsem týmový hráč. Kdyby byli všichni jako já, zabraly by jim revize polovinu času."

"Je mi jasné, proč mají problémy přizpůsobit se tvé etice," řekl Sky. "Takový problém mají všichni géniové, Norquince. Málokdo je dokáže ocenit."

Norquince přikývl, zcela bláhově si představoval, že jejich vztah konečně překročil mlhavou hranici mezi vzájemnou užitečností a skutečným přátelstvím. "Doma není nikdo prorokem a tak dál. Máš pravdu, Skyi."

"Já vím," řekl Sky. "Já mám vždycky pravdu."

Otevřel svůj kompad a zkoumal data, až našel rozmístění spáčů. Přehledný, křiklavě barevný plánec vypadal jako neobvyklý sloupovitý kaktus, rozvětvený trnitý sukulent. Živé spáčky měl označené červenými ikonami, mrtvé černými. Sky už celá léta třídil živé a mrtvé, až zaplnil několik spacích modulů pouze mrtvými momios. Byla to velmi obtížná práce, vyžadovala přesouvat živé ve zmrazeném stavu, odpojit pouzdra a převézt je vlakem z jedné části páteře na druhou, zatímco je udržovaly v chladu záložní energetické jednotky. Občas se stalo, že přesun skončil dalším mrtvým momio.

Všechno to bylo součástí plánu. Až nadejde čas, bude Sky s Norquincovou pomocí připraven.

Ale ještě jednu záležitost chtěl s Norquincem probrat.

"Zmínil ses o dvou věcech, Skyi."

"Pamatuješ, když jsme byli mnohem mladší, nedlouho před tím, než zemřel můj otec, jak jsme s Gomézem mluvili o šesté lodi? Znal jsi její jméno."

Norquingo se na něho podezřívavě zahleděl, jako by očekával past. "Máš na mysli Caleuche?"

Sky přikývl. "Ano, přesně tak. Připomeň mi, o čem ta historka byla."

Norquingo doplnil k legendě další detaily, na něž si Sky nevzpomínal, například o delfinovi, který strašidelnou loď doprovázel. Nakonec prohlásil: "Ale ta loď neexistuje, Skyi. Byla to jen historka, kterou jsme si naháněli strach."

"Kdepak. Taký jsem si to myslel. Ale byla skutečná. Vlastně je skutečná." Sky pozorně sledoval, jaký účinek jeho slova na Norquina mají. "Prozradil mi to otec. Bezpečáci o ní odjakživa věděli, letí asi půl světelné sekundy za námi a má zhruba stejnou velikost a tvar jako Santiago. Je to další loď Flotily."

"Proč jsi mi o tom neřekl dřív, Skyi?"

"Protože jsem neměl možnost s tím něco udělat. Ale teď... teď už tu možnost mám. Chci se tam vypravit, Norquingo, ale tajně. Strategický význam té lodě je nepředstavitelný. Jsou na ní zásoby. Součástky. Stroje. Léky. Všechno, bez čeho jsme se museli poslední desítky let obejít. A ještě něco. Je tam antihmota. Pohonný systém pravděpodobně zůstal funkční. Proto chci, aby letěl taky Goméz. Nečekám, že tam najdeme někoho živého, takže se budeme muset dostat dovnitř, nastartovat systémy a obejít bezpečnostní opatření."

Norquingo na něho zvědavě hleděl. "To všechno dokážu, Skyi."

"Výborně. Proto tě potřebuju. Věděl jsem, že mě nezklameš." Slíbil Norquincovi, že poletí k přízračné lodi hned, jakmile se mu podaří zařídit, aby si mohli vzít člun, aniž by někdo získal sebemenší podezření o jejich skutečných záměrech, což byl problém, jehož řešení vyžadovalo pečlivou přípravu. Budou pryč několik dnů, ale ani toho si nesmí nikdo všimnout. Domníval se však, že riziko za to stojí. Ta loď lákala jako vábnička, přímo je vybízela, aby vyrabovali její bohatství. Pouze Sky jediný věděl určitě, že strašidelná loď existuje.

"Dobře víš," zaseptal Klaun, "že by byl zločin toho nevyužít."

Když mě Sky opustil - epizoda trvala jako obvykle pouze okamžik skutečného času - sáhl jsem do kapsy pro pistoli a napadlo mě, že to gesto má vlastně falokratický význam. Pak jsem pokrčil rameny a udělal to jediné, co se zdálo rozumné - vykročil jsem za světlem k průchodu, který vedl do téhle nebeské čtvrti.

Vešel jsem na vnitřní náměstí, vložil jsem do kroku co nejvíc arogance, jako bych nějakou zpětnou vazbou mohl získat větší sebejistotu. Ruch a shon byl stejný jako v Escherových výšinách, přestože půlnoc dávno minula. Takové tvary budov jsem však dosud neviděl. Místy vypadaly jako gondola, kde si mě vzal do parády Waverly, asymetrii zas připomínaly Zebřin byt. Tím však srovnání končilo, neboť křivolakost a deformovanost střežních klků a těstovitých stěn byla dotažena do takových extrémů, až z toho zůstával rozum stát.

Potuloval jsem se tam asi hodinu a pozoroval obličej, občas jsem se posadil u všudypřítomného jezírka s koi a dovolil myšlenkám, aby se mi volně převalovaly hlavou. Doufal jsem, že si aspoň některé události dám do souvislosti a konečně pochopím, co se vlastně děje a jakou roli v tom hraju. Ale viděl jsem jen zmatené úlomky a nejasné obrazy, jejichž věrohodnost navíc kazily chybějící kousky. Možná někdo chytřejší než já by už na něco přišel, ale byl jsem příliš unavený, než abych hledal jakési dovedně skryté významy. Znal jsem události jenom na povrchu. Přiletěl jsem zabít Rejviče, jenže než jsem ho vůbec začal hledat, stál navzdory pravděpodobnosti jen několik metrů ode mě. Měl bych být bez sebe nadšením, přestože jsem našeho setkání nevyužil. Místo toho jsem měl pocit, že něco není v pořádku, jako kdybych v pokeru dostal hned při rozdávání čtyři esa.

Taková šťastná náhoda bývá jen předehtou k pořádné smůle.

Sáhl jsem do jiné kapsy a nahmatal bankovky. Bylo jich méně, než s kolika jsem toho dne začal. Nové šaty ani konzultace s mixmistrem nevyšly levně, ale ještě jsem nebyl na mizině. Vracel jsem se zpátky po vlastních stopách k ploše, kde mě opustila Chanterelle, a dumal, co udělat, ale věděl jsem pouze to, že bych si rád promluvil se Zebrou. Už jsem se chystal náměstí opustit, když se z noci vyrojila parta zlaté mládeže v pestrých oděvech, doprovázená ochočenými zvířátky, servuly a létajícími kamerami. Vypadali jako procesí středověkých světců obklopených cheruby a serafy. Následoval je pár hojně zdobených bronzových palankýnů, ne větších než dětské rakve, a v jisté vzdálenosti další bedna, hranatá a šedá, vpředu se zamřížovaným okénkem. Palankýn neměl žádné manipulátory, jeho motory kvílely a kapal z nich olej.

Dostal jsem nápad, i když nebyl nic moc. Vmísím se do skupiny a zkusím zjistit, zda někdo nezná Zebrou. Pak začnu vymýšlet, jak se k ní dostat, i kdybych měl někoho donutit, aby mě tam dopravil lanovozem.

Parta se shlukla kolem chlapa s hlavou jako srpek měsíce. Zahlédl jsem, jak vytahuje z kapsy pouzdro s ampulkami Palsenu. Před svými společníky drogu nijak neskrýval, nicméně před ostatními chodci se ji pokoušel utajit.

Stáhl jsem se do stínu, spokojený, že si mě doposud nevšimli.

Parta obklopila chlapa s Palsenem, zablýskly satební pistole i obyčejné injekční stříkačky, muži i ženy si odhrnovali límce, aby si mohli zapíchnout ocelová žihadla do krku. Dva malé palankýny zřejmě patřily ke společnosti, ten hranatý však kroužil kolem. Jeden dva Nebesané se po něm nervózně ohlédli, zatímco čekali, až na ně přijde řada.

Šedá bedna s nimi nemá nic společného...

Právě jsem dospěl k tomuto závěru, když se palankýn zastavil, dvířka zaskřípěla, vyvalila se pára a ven vyklopýtal muž. Kdosi vykřikl, vmžiku všichni ustoupili, dokonce i malé palankýny klouzaly co nejdál.

Hermetik vypadal příšerně.

Dolní polovina obnaženého těla se zrádně zdála normální, stejně krásná a mladá, jako by patřila komukoli z party, k níž hermetik zamířil. Ale horní polovinu skrýval lesklý porost, svíral ji jako krunýř, nespočetné výhonky stříbřitě šedých vláken pronikaly masem a zase vyrůstaly ven na desítky centimetrů, až připomínaly jen nezřetelný šedivý oblak. Jak se

hermetik šoural kupředu, oblak vláken slyšitelně cinkal, když se drobounké úlomky oddělovaly jako semena.

Nešťastník se snažil promluvit, ale z jeho zrůdných úst vyšlo pouze děsivé zasténání.

"Spalte ho!" vykřikl někdo z party. "Proboha, spalte ho!"

"Sbor už je na cestě," ozval se někdo jiný.

Chlap se srpovitou hlavou udělal krok k nakaženému a zamával poloprázdnou ampulí. "Tohle chceš?"

Oběť tavomoru sténala a škobrtala blíž. Pomyslel jsem si, že ten člověk zatraceně riskoval, když si ponechal implantáty, ale nepodnikl náležitá opatření, aby se ochránil proti nákaze. Možná si vybral laciný palankyn, který nebyl neprodyšně uzavřený jako dražší modely. Anebo se nejprve nakazil, a teprve pak se v bedně zavřel, snad doufal, že nemoc bude postupovat pomaleji, nebude-li se vystavovat dalším morovým výtrusům.

"Tady máš. Rychle si to vezmi a dej nám pokoj. Sbor tu bude co nevidět." Chlap se srpovitou hlavou hodil ampulku nešťastnému muži.

Hermetik po ní skočil, zdravou rukou se ji pokusil chytit, ale spadla na dlažbu a rozbila se.

Palsen se rozlil.

Muž se vrhl na zem, až tvář téměř narazil do šarlatové loužičky. Při dopadu se z těla zvedl šedý oblak úlomků, nakažený zasténal, nedalo se však ani odhadnout, zda radostí či bolestí. Smočil zdravé prsty v Palsenu a podařilo se mu dopravit několik kapek do úst. Parta na něho fascinovaně civěla z uctivé vzdálenosti, celou příhodu natáčela kamerami.

Podívaná přitáhla pár dalších lidí, na nešťastného hermetika pohlíželi, jen jako by jeho znetvoření a skřeky byly součástí bizarního avantgardního představení.

"Extrémní případ," řekl kdosi. "Nikdy jsem neviděl tak rozvinutou asymetrii. Myslíš, že jsme od něho dost daleko?"

"To brzo zjistíš."

Hermetik pořád nešikovně šmátral po dlažbě, když na náměstí dorazil požární sbor. Speciální jednotka těžkooděnců to nemohla mít daleko. Přivezli si neforemný stroj, který připomínal nadměrný palankyn, ale s otevřeným dnem. Plastické symboly na krytu varovaly před nebezpečím. Nešťastník je nevnímal a dál olizoval Palsen, dokonce i když vrčící stroj přijel až nad něj. Pak z předku spustili poklop. Spalovači pracovali rychle a nezaújatě, domlouvali se přesnými gesty a šeptem, zatímco stroj bouchal a vrčel. Zvědavci je mlčky pozorovali, po Palsenu nebo stříkačkách najednou nebylo ani stopy. Když spalovací stroj odtáhli, po nešťastníkovi zůstala jenom vypulírovaná dlažba. Jeden specialista ji prozkoumal křížencem koštěte a minohledáčky. Několikrát přístrojem mávl, pak vztyčil palec, načež požární sbor i vrčící stroj opustili náměstí.

Parta hned neodešla, incident jim však zřejmě zchladil hlavy, protože brzy zmizeli ve dvou soukromých lano vozech, a já přišel o příležitost vetřít se do jejich přízně.

Nedaleko místa, kde ještě před chvílí stál chlap s hlavou jako dorůstající měsíc, jsem cosi zahlédl. Protože jsem předpokládal, že je to ampulka drogy, přistoupil jsem blíž, než ji někdo uvidí, ale byl to proživač. Pravděpodobně mu vypadl z kapsy, když vytahoval pouzdro s Palsenem.

Sehnul jsem se a zvedl tenký černý váleček označený u špičky stříbrným červem.

Na couráku jsem ve Vadimově veteši našel podobné proživače.

"Tanner Mirabel?"

V tom hlase se ozval jen slabý náznak zvědavosti.

Otočil jsem se, protože muž, který promluvil, stál za mnou. Měl na sobě černý kabát, což byl jediný ústupek nebesanské módy. Tvář měl vážnou a šedou jako majitel pohřebního ústavu ve městě nesmrtelných. Držení těla a napjaté svaly na krku prozrazovaly, že je připraven k boji.

S tímhle člověkem rozhodně nebylo radno si zahrávat.

Jakmile upoutal mou pozornost, promluvil tiše, sotva pohyboval rty: "Jsem soukromý detektiv. Mám zbraň s nervovým jedem, který vás do tří vteřin zabije, aniž bych na sebe upozornil. Nebudete mít čas na mě ani mrknout."

"Stačilo těch roztomilostí," řekl jsem.

"Jistě jste poznal, že jsem profesionál." Zdůraznil svá slova příkrynutím. "Stejně jako vy jsem byl vycvičen k zabíjení nejúčinnějšími způsoby. Domnívám se, že máme dost společného na to, abychom se mohli rozumně dohodnout."

"Nevím, kdo jste, ani co chcete."

"Nemusíte vědět, kdo jsem. I kdybych vám to řekl, byl bych nucen lhát, tak k čemu by to bylo?"

"Byla by to slušnost."

"Dobrá. Takže se jmenuji Pransky. A pokud jde o tu druhou záležitost, to už je snadnější. Jsem zde, abych vás odvedl k někomu, kdo se s vámi chce setkat."

"A co když nechci být odveden?"

"To záleží výhradně na vás." Pořád mluvil klidně a tiše jako mladý řeholník, který si přeřikává z breviáře. "Budete ovšem muset sám zvážit, zda se dokážete vypořádat s dávkou rybiho tetradotoxinu, která stačí na usmrcení dvaceti lidí. Samozřejmě je docela možné, že se vaše nervové membrány nepodobají neurochemii žádného jiného člověka, dokonce ani žádného vyššího obratlovce." Blýskl řadou dokonale bílých zubů. "Ale jak už jsem řekl, to si musíte rozhodnout vy."

"Takového rizika se raději ušetřím."

"Rozumný chlapík." Pransky mne vyzval otevřenou dlaní, abych vykročil středem krytého náměstí kolem ledvinovitého jezírka s koi.

"Než začnete být příliš domýšlivý," poznamenal jsem, abych si uhájil pozici, "možná byste rád věděl, že jsem taky ozbrojený."

"Jenže já to vím. Pokud chcete, prozradím vám, jakou máte zbraň nebo jaká je pravděpodobnost, že se vám podaří zabít mě vaší ledovou střelou dřív, než vám stačím píchnout jed, ale nemyslím, že by vás výsledek potěšil. Krom toho bych

vás rád upozornil, že právě teď máte pistoli v pravé kapse pláště, jenže tam nemáte ruku, čímž se užitná hodnota vaší zbraně rovná nule. Mám pokračovat?"

Namířil jsem si to k jezírku. "Pracujete pro Rejviče, že?"

Poprvé jsem na jeho tváři objevil stín, který naznačil, že není bezvýhradným pánem situace. "Nikdy jsem o něm neslyšel," řekl rozladěně.

Dopřál jsem si úsměv. Žádné velké vítězství to nebylo, ale pořád lepší než nic. Pransky mohl samozřejmě lhát, ale byl jsem si jistý, že by to dokázal líp. Nachytil jsem ho na hruškách.

Za jezírkem stál opuštěný stříbrný palankýn. Pransky vyčkal, až si nás nikdo nebude všimát, než bednu otevřel a řekl: "Určitě neuhodnete, oč vás teď požádám."

Nastoupil jsem do palankýnu a posadil se na rudé plyšové sedadlo. Jakmile se dvířka zavřela, zkusil jsem ovladače, ale neposlouchaly mě. Vtom se palankýn začal zcela nehluchně pohybovat. Zeleným okýnkem jsem viděl Pranského, který kráčet vpředu, a náměstí ubíhající dozadu.

Potom jsem začal být ospalý...

Zebra na mne chladně hleděla, jako by hodnotila novou pušku. Její výraz bylo těžké rozluštit. Všechny teorie, které jsem vymyslel, závisely na tom, zda ten výraz znamená potěšení nebo naopak vztek, že se znovu setkáváme.

Ale tvářila se pouze ustaraně.

"Co ksakru provádíš?" vybafl jsem. "Jestli se vůbec můžu na něco ptát."

Rozkročila se, pomalu vrtěla hlavou, když mi odpovídala: "Ty máš ale odvalu, ptát se mě, co dělám, po tom, cos udělal ty mně."

"Právě teď bych řekl, že jsme vyrovnaní."

"Kde jste ho našel a co dělal?" obrátila se k Pranskému.

"Jen se tak potuloval," odpověděl. "Příliš přitahoval pozornost."

"Snažil jsem se dostat k tobě," řekl jsem Zebře.

Pransky mávl rukou k jedné z praktických židlí, jimiž byla místnost vybavena. "Usedněte, Mirabeli, hned tak někam nepůjdete."

"Překvapuje mne, že jsi za mnou tolik spěchal," prohlásila. "Minulou návštěvu jsi ostatně nijak zvlášť neprotahoval."

Mrkl jsem na Pranského a pokusil se ho někam zařadit a odhadnout, kolik toho ví. "Nechal jsem ti přece vzkaz," řekl jsem Zebře tklivě, "a zatelefonoval, abych se omluvil."

"Že bych taky mohla vědět, kde bude probíhat štvance, byla jen ryzí náhoda."

Pokřčil jsem rameny a zkoumal škálu nepohodlí, kterou nabízela tvrdá židle. "Komu jinému jsem měl zavolat?"

"Ty jsi ale parchant, Mirabeli. Vůbec nechápu, proč tohle všechno dělám. Ani v nejmenším si to nezasloužíš."

Zebra vypadala pořád jako Zebra, ale musel jsem se soustředit na detaily. Nechala si změnit barvu pokožky, z pruhů nezbylo víc než šedivé pásy po stranách obličeje, stíny, jež v určitém světle zcela mizely. Z tuhé černé hřívy se stalo blondaté mikádo s ofinou. Šaty měla prosté, plášť podobného střihu jako můj jí sahal až po paty střevíčků na jehlových podpatcích, vlnil se jí kolem nohou jako tmavé jezero. Jediné, co pláští chybělo, bylo hrubé štěpování, které zdobilo Vadimův originál.

"Nikdy jsem netvrdil, že si něco zasloužím," řekl jsem, "ačkoli něco přece - vysvětlení. Můžeme se shodnout na tom, že jsme se spolu dnes večer už málem potkali, jenže nám v tom zabránil přerostlý kapr Metuzalém, který plaval mezi námi?"

"Stála jsem za tebou," prohlásila Zebra. "Viděl jsi můj odraz, nikoli mě. Přece nemůžu za to, že ses neotočil."

"Mohlas něco říct."

"Také jsi nebyl příliš hovorný, Tannere."

"Dobře. Můžeme začít znovu?" Pohlédl jsem na Pranského, zda získám i jeho souhlas. "Co kdybych ti řekl, co si o tom všem myslím já? Pro začátek."

"Připadá mi to docela rozumné," prohlásil detektiv.

Zhluboka jsem se nadechl, byl jsem si vědom, že se odhalím víc než v kterémkoli okamžiku od mého přiletu. Nyní jsem to však musel udělat. "Oba pracujete pro Rejviče."

Pransky pohlédl na Zebru. "Už jsem to jméno od něj slyšel. Nevím, kdo to je."

"To je v pořádku," řekla Zebra. "Já to vím."

Přikývl jsem, měl jsem naprosto paradoxní pocit úlevy a rezignace. Nijak zvlášť mě neuklidnilo zjištění, že Zebra pracuje pro chlapa, kterého jsem se vydal zabít - o to víc nyní, když mě zajala. Měl jsem však rovněž poraženeckou radost z toho, že se alespoň jedno tajemství odhalilo.

"Rejvič s tebou musel navázat kontakt hned, jak se sem dostal," pokračoval jsem. "Pracuješ - jak bych to řekl - na volné noze? Jsi soukromý detektiv jako taď Pransky? To by dávalo smysl. Umíš zacházet se zbraněmi a bylas krok před Waverlyho lidmi, když mě lovíli. Celá ta historka o sabotování lovu bylo jenom krytí. Pokud vím, hraješ ji každou noc společně s těmi nejlepšimi. Tak. Jak se mi to povedlo?"

"Skvělý výkon," řekla Zebra. "Nepřestávej, prosím."

"Bylas Rejvičem podrobně instruována, abys mě našla. Měl podezření, že ze Skyova vítězství někoho poslali, takže stačilo jen přiložit ucho na kolejnici a poslouchat. Ten hudebník byl součástí celé operace, muž v první linii, který mě sledoval z habitatu mendikantů."

"Jaký hudebník?" zeptal se Pransky. "Nejdřív Rejvič a teď zase hudebník. Ti lidé opravdu existují?"

"Zmlknete," poradila mu Zebra, "a nechejte Tannera mluvit."

"Ten hudebník byl dobrý," řekl jsem. "Nejsem si však jistý, jestli ze mě vytáhl tolik, aby mohl určit mimo jakoukoli pochybnost, že jsem člověk, kterého hledal, a ne jenom nějaký nevinný přistěhovalec." Podíval jsem se na Zebru, zda

to potvrdí, ale protože se ani nepohnula, pokračoval jsem: "Možná ten hudebník dokázal Rejvičovi nanejvýš říct, že bych to eventuelně mohl být já. Tak jste mě dál sledovali. Měli jste kontakty s lovci, možná napojení na skutečnou organizaci sabotérů, a díky Waverlymu jste zjistili, že si mě vyhlédli za oběť."

"Co nám to tady vypráví?" zeptal se Pransky, který byl buď její podřízený, poskok nebo učeň.

"Bohužel pravdu," řekla Zebra a zapíchla do detektiva zničující pohled. "Přínejmenším pokud jde o lov. Tanner zabloudil do špatné části Mulče, kde ho zajali. Dokázal sice bojovat, ale nejspíš by ho zabili, kdybych nedorazila včas."

"Musela mě zachránit," upozornil jsem Pranského. "Nebylo na tom nic šlechtetného. Potřebovala informace. Kdybych zahynul, nikdo by se už nikdy nedozvěděl, jestli jsem skutečně přiletěl zabít Rejviče. Tím by se Rejvič dostal do poněkud nepříjemné situace. Až do konce života by nenašel klid. Stále by hrozilo nebezpečí, že je mu v patách skutečný vrah, a čekala by ho spousta bezesných nocí. Tak to všechno bylo, že, Zebro?"

"Nepochybně," odpověděla, "když to tak vyplynulo z tvých zmatených představ."

"Musela jsi zjistit, jestli jsem ten, koho hledáš. Proč bys mě jinak zachraňovala?"

"Důvod znáš. Nenávídím lov, proto jsem ti chtěla pomoci přežít." Téměř omluvně zavrtěla hlavou. "Je mi líto, Tannere. Velmi ráda bych ti pomohla s tvou paranoidní historkou, jenže ničím víc bohužel není. Řekla jsem ti po pravdě, kdo jsem a proč jsem tak jednala. Ocenila bych, kdybys omezil zmínky o sabíciích na naprosté minimum, dokonce i ve ctěné společnosti Pranského."

"Ale právě jsi mně - tedy jemu - potvrdila, že víš, kdo Rejviče je."

"To vím, jenže až nyní. Tehdy jsem to nevěděla. Chceš pokračovat? Třeba by sis rád poslechl mou verzi."

"Nemůžu se dočkat."

Zebra se nadechla a pozorně se zahleděla na těstovitý strop, než se vrátila pohledem ke mně. Měl jsem pocit, že to, co se chystá říct, nemá předem připravené.

"Zachránila jsem tě před Waverlyho loveckou skupinou," začala Zebra. "Nepředstavuj si, že bys jim jinak unikl živý, Tannere. Jsi sice dobrý, to je zřejmé, ale nikdo není zase tak dobrý."

"Možná mě jen dobře neznáš."

"Ani nevím, jestli chci. Můžu pokračovat?"

"Jsem jedno velké ucho."

"Okradl jsi mne. Nevzal jsi mi jen peníze, ale také zbraň, jakou bys správně vůbec neměl znát, natož vědět, jak s ní zacházet. A to ani nemluvíme o lanovozu. Mohl jsi tady zůstat, dokud by implantát nepřestal vysílat, ale z nějakého důvodu ses domníval, že budeš ve větším bezpečí, začneš-li jednat na vlastní pěst."

Pokrčil jsem rameny. "Pořád jsem naživu, nebo ne?"

"Prozatím," připustila Zebra. "Waverly však nikoli. Byl jedním z mála spojenců, které jsme v samém ústředí Hry měli. Víš, že ho zabil, Tannere. Stopa, kterou jsi za sebou nechával, byla tak horká, že s klidně mohl kolem sebe rozstříkovat plutonium." Chodila po místnosti, jehlové podpatky cvakaly o podlahu jako dva seřízené metronomy. "To nebyl moc dobrý nápad, víš."

"Waverly se mi zkrátka připlétl do cesty. Což ovšem neznamená, že mám toho sadistického parchanta na seznamu lidí, kterým posílám novoroční přání."

"Proč jsi nemohl počkat?"

"Musel jsem se postarat o jistou záležitost."

"O Rejviče, že? Nejspíš se už nemůžeš dočkat, aby ses dozvěděl, odkud jeho jméno znám a jak vím, co pro tebe znamená."

"Zdálo se mi, že se mi to chystáš prozradit."

"Když jsi tak nouzově přistál s mým lanovozem," řekla Zebra, "objevil ses na Hlavním nádraží. Odtamtud jsi mi volal."

"Pokračuj."

"Byla jsem zvědavá, Tannere. Tehdy jsem již věděla, že je Waverly po smrti, a nedávalo mi to smysl. To z tebe měla být mrtvola, dokonce i se zbraní, kterou jsi mi ukradl. Tak jsem začala přemýšlet, koho vlastně chráním. Musela jsem to zjistit." Zastavila se, cvakání podpatků ustalo. "Nebylo to těžké. Neobyčejně ti záleželo na tom, aby ses dozvěděl, kde bude probíhat noční štvance. Tak jsem ti to řekla. Napadlo mě, že když tam můžeš být ty, budu tam i já."

Zdálo se mi, že se to odehrálo před stovkami hodin, ale ve skutečnosti to byl jen večer před dlouhou nocí, která ještě neskončila.

"Tys tam byla, když jsem zajal Chanterelle?"

"Takový vývoj jsem zrovna nečekala."

Samozřejmě že ne, jak by taky mohla? "A co Rejvič? Jak ten do toho zapadá?"

"Dozvěděla jsem se o něm od naší společné známé, Madam Dominiky." Zebra se usmála, neboť věděla, že mě překvapila.

"Šla jsi za Dominikou?"

"Proč ne. Pransky tě sledoval do Escherových výšin, a tak jsem zaskočila na nádraží promluvit si s tou milou starou dámou. Někde ti museli vyjmout implantát, tak proč ne na bazaru? Tušila jsem, že Dominika bude vědět, kdo takovou operaci provedl, pokud tě neošetřila právě ona. Což také samozřejmě byla pravda, a tím se všechno ohromně zjednodušilo."

"Zbyl v Kaldeě vůbec někdo, koho nezradila?"

"Možná ano, ale je to pouze teoretická možnost. Dominika je zářným příkladem filozofie obyvatel našeho města, tedy že všechny a všechno lze za určitou cenu koupit."

"Co ti vyžvanila?"

"Že jsi zajímavý člověk s mimořádným zájmem najít muže jménem Argent Rejvič, který o několik dní dřív dorazil do

Escherových výšin, kam tě Pransky zrovna sledoval. Zajímavá shoda okolností, nemyslíš?"

Uhlazený soukromý detektiv měl pocit, že nastal čas, aby se ujal vyprávění. "Sledoval jsem vás skoro celou noc, Tannere. Docela jste si s Chanterelle Sammartiniovou padli do oka, že? Kdopak by si to pomyslel, vy a ona!" Zavrtěl hlavou, jako bych porušil základní fyzikální zákon. "Procházeli jste se spolu jako staří přátelé. Dokonce jsem vás viděl i na závodech palankýňů."

"Jak nechutně romantické," poznamenala Zebra, aniž přerušila Pranského proslov.

"Zavolał jsem Taryn a domluvil si s ní schůzku," pokračoval detektiv. "Pak jsme vás sledovali společně, samozřejmě velmi diskretně. Zaskočili jste do butiků, odkud jste vyšel jako docela nový člověk, přinejmenším na povrchu. Potom jste šli k mixmistrovi. To už byl těžší oříšek k rozlousknutí. Nechtěl mi prozradit, co jste tam dělali, ale já bych se to strašně rád dozvěděl."

"Tak se ovládněte," řekl jsem.

"Dobrá." Pransky si propletl dlouhé štíhlé prsty a zapraskal klouby. "Snad na tom ani nezáleží. Samozřejmě těžko mohu odhadnout, jak to souvisí s tím, co se stalo pak."

Snažil jsem se tvářit, že mě to zajímá: "A co se stalo?"

"Málem jsi zabil člověka," prohlásila Zebra, když umlčela detektiva mávnutím. "Viděla jsem tě, Tannere. Chtěla jsem k tobě přistoupit a zeptat se, co tam děláš, když jsi náhle začal z kapsy vytahovat pistoli. Neviděla jsem ti do tváře, ale sledovala jsem tě dost dlouho, takže jsem si byla jistá, že jsi to ty. Dívala jsem se, jak jdeš s pistolí v ruce, sebejistě a klidně, jako by ses s ní už narodil." Odmlčela se. "A pak jsi zbraň zastrčil zpátky. Nikdo ti nevěnoval tolik pozornosti, aby si všiml, k čemu ses chystal. Rozhlížel ses, ale bylo zřejmé, že ten člověk zmizel - pokud tam vůbec byl. Šlo o Rejviče, vidíš?"

"Když toho tolik víš, tak si odpověz sama."

"Myslím, žeš ho sem přišel zabít," řekla Zebra. "Proč, nevím. Rejvičové jsou v Nebesích stará rodina, ale nemají tolik nepřátel jako jiné. Přesto to dává smysl. Vysvětluje to, proč ses tak usilovně snažil dostat do Nebes, až ses připlétl k lovu. A proč jsi nechtěl zůstat v bezpečí mého domova. Báł ses, že Rejvičovu stopu ztratíš. Přiznej, že mám pravdu, Tannere."

"Mělo by smysl to popírat?"

"Ne, vlastně ne, ale můžeš to zkusit." Měla pravdu. Stejně jako jsem se svěřil Chanterelle o něco dřív téhle noci, svěřil jsem se taky Zebře. Ale připadalo mi to miň důvěrné. Možná to bylo tím, že tam stál Pransky a všechno poslouchal. Anebo jsem měl pocit, že ve skutečnosti o mně vědí mnohem víc, než kolik přiznali, a že jim můžu povědět jen málo nového. Řekl jsem jim, že Rejvič pochází z mé mateřské planety a vlastně ani není špatný člověk, ale něco velice špatného provedl, ať z hlouposti či slabosti, a že za to musí být potrestán stejně přísně, jako kdyby byl nebezpečný psychopat, který zuby ohýbá nože.

Když jsem skončil a když mě Zebra a Pransky vyzpovídali až k bezvědomí, prozkoumali každý detail mého příběhu, jako by věřili, že v něm najdou mezery, nastal čas na poslední otázku. A ta byla moje.

"Proč jsi mě sem nechala dopravit, Zebro?" Zapřela si ruce v bok, rukávy černého pláště se jí zvedly až po lokty. "A proč myslíš?"

"Zvědavost? Ne, to by bylo málo."

"Jsi v nebezpečí, Tannere. Dělán ti laskavost."

"Jsem v nebezpečí od chvíle, co jsem přiletěl na tuhle planetu. To pro mě není nic nového."

"Máme na mysli skutečné nebezpečí," řekl Pransky. "Jste v tom až po uši. Přitáhl jste na sebe příliš mnoho pozornosti."

"Věř mi," řekla Zebra. "Dominika byla slabý článek. Touto dobou již mohla varovat půlku města. Rejvič určitě ví, že tady jsi, a také nejspíš ví, že jsi ho dnes v noci málem zabil."

"Tomu právě nerozumím." Zamyslel jsem se. "Pokud byl na mou přítomnost upozorněn, proč ze sebe ksakru dělá tak snadný terč? Kdybych byl o chlup rychlejší, mohlo být po něm."

"Třeba to setkání bylo náhodné," ozval se Pransky.

Zebra se na něho pohrdavě podívala. "V tak velkém městě? Kdepak, Tanner má pravdu. Tohle setkání Rejvič zařídil. A je tu ještě něco. Podívej se na mě, Tannere. Všiml sis něčeho?"

"Změnilas vzhled."

"Ano. A není to nijak těžké, věř mi. Rejvič mohl udělat totéž. Nemusel podstoupit nic drastického, stačilo jen zajistit, aby ho na veřejnosti nikdo nepoznal. Pár hodin pod nožem. Dokonce i méně zručný řezník to dokáže."

"Potom tomu už vůbec nerozumím," kroutil jsem hlavou. "Jako by si ze mě dělal legraci. Jako by chtěl, abych ho zabil."

"Možná chce," řekla Zebra.

Chvilemi jsem si myslel, že z té místnosti živý nikdy nevyjdu, že mě tam Pransky a Zebra dopravili, abych zemřel.

Pransky byl zjevně profesionál, ani Zebře nebyl pohled na smrt cizí, vzhledem k jejímu spojení se sabotéry.

Ale nezabili mě.

Odjeli jsme lanovozem do Zebřina bytu, kde nás Pransky opustil a šel se věnovat jinému případu.

"Kdo je to?" zeptal jsem se, když jsme osaměli. "Najatý pomocník?"

"Soukromý detektiv," odpověděla Zebra a rozhodila svůj plášť jako černé jezero. "V poslední době svět jako by zdivočel. Tolik nepřátelství v Nebesích, sváry a tiché války, někdy mezi rodinami, jindy dokonce mezi příbuznými."

"Měl ti pomoci mě najít."

"Zdá se, že se mu to povedlo."

"Přesto pořád nevím proč, Zebro."

Vyhlédl jsem z okna na oblak nad jícnem. Připadalo mi, že se sopka probudila a městu kolem hrozí destrukce. Na moskytiéře se objevily první ranní paprsky. "Jestli si myslíš, že mě můžeš nějak využít, mylíš se. Nezajímají mě

mocenské hrátky Nebesanů, do nichž můžeš být zapletena. Jsem tady pouze z jediného důvodu."

"Abys zabil zdánlivě nevinného muže."

"Vesmír je krutý. Nevadilo by ti, kdybys se posadil?" Sedl jsem si dřív, než odpověděla, mobilní křeslo se ke mně přisouvalo jako servilní sluha. "Srdcem jsem stále voják a k tomu patří tyhle zásady nezpochybňovat. Jakmile bych s tím začal, nemohl bych dělat náležitě svou práci."

Zebra se posadila na luxusní pohovku proti mně a přitáhla si kolena k bradě. "Někdo po tobě jde, Tannere. Proto jsem tě musela najít. Nejsi tady v bezpečí. Musíš se dostat z města."

"Nic jiného jsem ani nečekal. Rejvíš si určitě najal veškeré pomocníky, které mohl získat."

"Místní pomocníky?"

To byla podivná otázka. "Nejspíš ano. Určitě by nenajímali někoho, kdo město nezná."

"Jenže ten, kdo po tobě jde, není místní, Tannere." Strnul jsem, čímž jsem způsobil, že křeslo spustilo masážní vibrace.

"Co vlastně víš."

"Mnoho ne, jenom Dominika tvrdila, že tě někdo hledá. Muž a žena. Chovali se, jako by tady nikdy nebyli. Jako kdyby nepocházeli z naší planety. A velice jim záleželo na tom, aby tě našli."

"Tomu chlápkovi se to už povedlo," řekl jsem, neboť jsem myslel na Quirrenbacha. "Sledoval mě z orbity a vydával se za cizince. Ztratil jsem se mu u Dominiky. Třeba se vrátil s posilou." Možná s Vadimem, jenže by bylo pořádně těžké splést si Vadima se ženou.

"Je nebezpečný?"

"Každý, kdo si vydělává na živobytí lhaním, je nebezpečný."

Zebra přivolala jednoho ze servulů, kteří jezdili v kolejnici na stropě, obtíženého podnosem s karafami různé velikosti a barvy. Nalila mi sklenku vína, a já alespoň trochu spláchl nahromaděnou pachut' města a utišil zmatek v mysli.

"Jsem strašně unavený," řekl jsem. "Včera jsi mi tady nabídl útočiště. Můžu tvou nabídku přijmout teď, i kdyby jen do úsvitu?"

Podívala se na mne nad okrajem kouřově zbarvené sklenice. Už svítalo, ale věděla, jak to myslím. "Po všem, cos udělal, si ještě troufáš doufat, že moje nabídka pořád platí?"

"Jsem optimista," odpověděl jsem tónem naprostého odevzdání. Znovu jsem se napil vína a teprve teď jsem si začal uvědomovat, jak moc jsem ve skutečnosti vyčerpaný.

30

Výprava na přízračnou loď málem vůbec neopustila Santiago. Sky a jeho dva pomocníci, Norquingo a Goméz, se dostali na nákladovou palubu, když v tom se ze tmy vynořila Konstance.

Sky si pomyslel, že vypadá mnohem starší, jako by ve srovnání s ním předčasně uvadla. Zdálo se neuvěřitelné, že kdysi byli téměř stejně staré děti, které prozkoumávaly temná a spletitá zákoutí země divů. Nyní se jí stíny vrývaly nelichotivě do obličeje, zdůrazňovaly vrásky, když se jako obvykle mračila.

"Můžu se zeptat, kam se chystáte?" Konstance se postavila mezi ně a člun, který se jim podařilo připravit jen s velkými obtížemi. "Nevím o tom, že by někdo měl opustit Santiago."

"Obávám se, že nepatříš k okruhu informovaných," řekl Sky.

"Jsem členem bezpečnosti, ty nafoukaný červíku. Jak bych tedy mohla nepatřit k okruhu informovaných?"

Sky se podíval na ostatní, pohledem jim naznačil, ať ho nechají mluvit. "Budu stručný. Tahle záležitost nejde přes obvyklé bezpečnostní okruhy. Nemůžu být podrobnější, ale podstata výpravy je diplomatická a velmi choulostivá."

"Tak proč s tebou není Ramirez?"

"Protože hrozí riziko, že je to lůčka. Jestli do ní padnu já, Ramirez sice přijde o zástupce, ale běžné fungování Santiaga tím nijak neutrpí. A pokud je to opravdu pokus o zlepšení vztahů, Flotila si nebude moct stěžovat, že jsme neposlali vysokého důstojníka."

"Takže kapitán Ramirez o tom ví, ano?"

"To by měl. Schválil to."

"Tak si to ověříme, co říkáš?" Povyřádala rukáv a chystala se promluvit do náramku.

Sky si dovilil okamžik nerozhodnosti, než začne jednat, zvažoval důsledky dvou stejně riskantních postupů. Ramirez si opravdu myslí, že probíhá nějaká diplomatická operace, což byla výmluva, která Skyovi umožní opustit Santiago na pár dní, aniž by musel zodpovídat příliš mnoho otázek. Trvalo léta, než položil základ pro tento podvod, falšoval informace z Palestiny a upravoval zprávy, které skutečně dostávali. Jenže Ramirez je chytrý, Konstance by v něm mohla vzbudit podezření, kdyby se začala příliš zajímat o oprávněnost výpravy.

Tak se na ni vrhl a srazil ji na zem. Udeřila hlavou o hladkou podlahu nákladové paluby a zůstala bez hnutí ležet.

"Zabil jsi ji?" zeptal se Norquingo.

"Nevím," odpověděl Sky a poklekl k ní.

Konstance byla naživu, leč v bezvědomí.

Odtáhli ji na druhou stranu nákladové paluby a položili vedle sesuté hromady skladovacích palet. Mělo to vypadat, jako by se na ni při obchůzce zřítily a udeřily ji do hlavy.

"Nebude se na naše setkání pamatovat," ujist'oval je Sky. "A pokud nepříjde k sobě, než se vrátíme, sám ji najdu."

"Přesto bude mít podezření," řekl Goméz.

"Žádný problém. Zanechal jsem dostatek důkazů, aby to vypadalo, že Ramirez i Konstance povolili - přikázali - tuto expedici." Pohlédl na Norquina, který ve skutečnosti většinu těch důkazů vyrobil sám, ale tvářil se bezvýrazně.

Odletěli, než Konstance nabyla vědomí. Jindy by Sky nastartoval motory hned, jakmile by se dostal z doku, a nechal by je běžet. Nyní však potřeboval odletět pokud možno nenápadně, a tak zažehl motory jen nakrátko, dokud je skrýval

Santiago, aby člun získal vůči Flotile rychlost sto metrů za sekundu. Světla v kabině ztlumili, udržovali přísné komunikační ticho, mířili k zádi a současně se od lodě vzdalovali.

Trup Santiaga se kolem nich sunul jako šedý útes. Sky podnikl patřičné kroky, aby svou nepřítomnost na palubě utajil. Ve stávající atmosféře strachu se nikdo neodvážil klást nepříjemné otázky, ale odlet malého člunu nebylo možné zcela utajit před ostatními plavidly. Sky však ze zkušenosti věděl, že všechny radiolokátory jsou soustředěny na prostor mezi loděmi, aby odhalily řízené střely, a nebude je zajímat smítko, co se pomalu vzdaluje dozadu. Flotila totiž jako o závod odhazovala zbytečnou přítěž, lodě prakticky vyřazovaly veškerou nepotřebnou výstroj. Odpad se normálně nazdařbůh vystřeloval dopředu, aby do nich nenarazil, až budou zpomalovat, ale to byl jen nepodstatný detail.

"Takhle se povlečeme čtyřicet hodin," řekl Sky, "dokud se nedostaneme devět tisíc kilometrů za poslední loď Flotily. Pak zapneme motory a radar a namíříme si to na Caleuche. Pokud si někdo všimne plamenů z našich trysek a případně se za námi hned vydá, budeme mít dost velký náskok."

"Ale co když za námi opravdu vyšlou člun?" zeptal se Goméz. "Budeme mít k dobru jen několik hodin, nanejvýš den."

"Musíme ten čas rozumně využít. Pár hodin stačí, abychom se dostali dovnitř a zjistili, co se tam stalo. A dalších pár hodin na hledám použitelných zásob - lékařského vybavení, součástek pro spací mrazáky, prostě na co si vzpomeneš. Naložíme do člunu tolik, aby to stálo za to. A jestli tam toho bude víc, než dokážeme odvézt, budeme muset Caleuche udržet, dokud Santiago nevyšle konvoj nákladních člunů."

"Říkáš to, jako bychom měli rozpoutat válku."

Sky Haussmann odpověděl: "Možná se to vyplatí, Gomézi."

"Jiné lodě mohly Caleuche vyrabovat už před lety. To tě nenapadlo?"

"Ano. Ale mám za to, že i to je dostatečný důvod pro válku." Norquingo od startu sotva promluvil, studoval neuvěřitelně složité schéma počítačové sítě, typické pro lodě Flotily. Do takové práce se dokázal ponořit na celé hodiny, aniž by pomyslel na spánek či jídlo, seděl s nepřítomným pohledem, dokud nenašel uspokojivé řešení. Sky mu záviděl schopnost oddat se tak bezvýhradně jedinému problému, přesto se bránil představě, že by se sám mohl někdy stát natolik posedlým. Přesně věděl, jakou cenu pro něho Norquingo má - jako nástroj, který může s předvídatelným výsledkem použít na přesně vymezené úkoly. Pokud Norquincovi poskytl oříšek dostatečně složitý a záhadný, byl ve svém živlu. Právě takovou konkrétní úlohou byl pravděpodobný model architektury informační sítě přízračné lodě. Nemohl získat víc než pouhý znalecký odhad, ale neznal nikoho, komu by to světil raději.

Vrátil se k tomu málu, co o přízračné lodi věděl. Caleuche musel odstartovat z oběžné dráhy Merkura pohromadě s Flotilou, protože utajení bylo nemožné, ačkoli původně měl asi prozaičtější jméno než název vybájeného přízraku. Letěl společně s pětici lodí, možná dokonce celá léta.

Během prvních desetiletí cesty k Labuti se však něco stalo. V domovské soustavě docházelo k politickým a sociálním otřesům, jenže Flotila byla čím dál izolovanější. Jak se od Sluneční soustavy vzdalovali na světelné měsíce a později roky, udržet nepřetržité spojení bylo obtížnější. Z domova dál přicházely nejnovější technické informace a Flotila zas posílala zpátky hlášení, ale intervaly mezi přenosy se prodlužovaly a komunikace vázla. Vysílání z domova navíc často obsahovalo zcela protichůdné informace, což svědčilo o rozhádaných politických stranách s různými programy, a ne všechny měly zájem, aby Flotila dorazila k Cíli. A když se podařilo zachytit obyčejné zprávy z mateřských světů, dozvěděli se nepříjemnou pravdu, že vznikly frakce, které existenci Flotily popírají. Celkem vzato nebrali tyto pokusy poznamenat historii vážně, ale posádky znepokojilo, že se vůbec objevily.

Příliš daleko v čase i v prostoru. Skyovi zněla ta myšlenka v hlavě jako mantra. Stručné shrnutí, ale přesně vyjadřovalo jejich situaci.

Rovněž to znamenalo, že Flotila stále méně podléhala někomu zvenčí, a tak bylo mnohem snazší utajit, co se stalo s Caleuchem.

Skyův dědeček - vlastně otec Tita Haussmanna - musel vědět naprosto přesně, co se stalo. Pověděl o tom Titovi, ale nejspíš ne všechno, možná však jen proto, že v době, kdy umíral, si už ani on nepamatoval, co se doopravdy odehrálo. Nezbyly než dohady. Skyovi připadaly pravděpodobné dvě možnosti. Podle první došlo mezi loděmi k neshodě, která vyvrcholila útokem na Caleuche. Mohlo to dokonce dojít tak daleko, že použily jaderné zařízení na úpravu krajiny.

Titus sice tvrdil, že radarový odraz lodě souhlasí s tvarem ostatních plavidel Flotily, přesto mohla být vážně poškozena. Potom se posádky mohly za svůj čin natolik stydět, aby se rozhodly vymazat jej ze záznamů. Jedna generace musela žít s hanbou, avšak nikoli ta následující.

Druhá možnost, která se Skyovi líbila víc, nebyla sice tak dramatická, ale o to ostudnější. Co když se přihodilo něco strašného, co když na palubě Caleuche vypukla epidemie ale nikdo jim neposkytl pomoc? V historii se staly horší věci, kdo by je mohl vinit, že se báli, aby se sami nenakazili?

Ostudnější, snad. Ale taky pochopitelnější. Proto musí být převelice opatrní. Nesmí dát na předpoklady každá situace může být potenciálně nebezpečná. Současně však byl ochoten to riziko přijmout, protože kořist mohla být velká.

Pomyslel na antihmotu, která měla být jednoho dne použita k brždění, nyní však bez užitku dřímala v pasti nádrže přízračné lodě. Ještě může být využita, myslel si Sky, ale zcela jinak, než konstruktéři zamýšleli. Nakonec nejen oni, ale také ostatní posádky. Během několika hodin unikli ze seskupení Flotily. Jednou přes ně přejel paprsek radiolokátoru Brazílie jako prsty slepce který osahává neznámý předmět. Byl to napjatý okamžik, a zatímco je radar zkoumal, Skye napadlo, zda se nakonec přece jen nezmylil v úsudku. Ale paprsek se odklonil a už se nevrátil. Pokud na Brazílii došli k nějakému závěru museli usoudit, že se signál radiolokátoru odrazil od vyhozeného odpadu, neužitečného nebo neopravitelného stroje odhozeného do prostoru. Potom už byli sami.

Zažehnout motory se zdálo lákavé, ale Sky neztratil hlavu a nechal člun letět setrvačností celých čtyřicet hodin, jak se původně rozhodl. Uklidnilo ho, že nezachytili žádné signály ze Santiaga, jejich nepřítomnost tedy ještě nikdo neodhalil, prozatím nenastal žádný problém. Nebýt společnosti Norquinga a Goméze, cítil by se velmi osamělý,

vzdálený od lidské společnosti víc než za celý život. Jak děsivá tato osamělost kdysi byla pro malého chlapce, uvězněného v dětském pokoji, vystrašeného tmou. Nikdy by se dobrovolně natolik nevzdálil od domova. Nyní to však mělo svůj účel.

Čekal do poslední vteřiny, než nastartoval motory. Proti hvězdnému pozadí vypadaly fialové plameny, proudící z trysek, čisté a průzračné. Dával si záležet, aby nešlehaly přímo k Flotile, nebylo však možné je zcela skrýt. Příliš na tom nezáleželo. Už měli náskok, ať ostatní udělají cokoli, Sky se dostane na Caleuche první. Pomyslel si, že tohle je malý předkrm, aby ochutnal, jaký bude hlavní chod, až přivede Santiago k Cíli před všemi ostatními. Rovněž bylo dobré si připomínat, že všechno, co dělá teď, je jenom součástí většího plánu.

Uvědomoval si však jistý rozdíl. Cíl tam v dálce určitě byl, planeta byla skutečná. On však měl pouze Balcazarovo slovo, že Caleuche existuje.

Sky zapnul dálkový impulzně modulovaný radiolokátor a podobně jako Brazílie natáhl tápající ruku do tmy. Jestli tam ta loď je, najde ji.

"Nemůžeš ho jednoduše nechat na pokoji?" zeptala se Zebra.

"Ne. I kdybych byl ochoten mu odpustit, což nejsem, musím se dozvědět, proč se mi vysmívá a co tím chce získat."

Byli jsme v Zebřině bytě. Blížilo se poledne, mračný příkrov nad městem zřídil, slunce stálo vysoko, okolí vypadalo spíš melancholicky než dábelsky, dokonce i nejpokřivenější budovy získaly jakousi důstojnost - jako mrzáci, kteří se naučili žít se svým znetvořením.

Nepřipadal jsem si proto o nic klidnější, byl jsem stále víc přesvědčen, že s mými vzpomínkami je něco od základu v nepořádku. Haussmannovy epizody neustaly, přestože krvácení na dlani bylo mnohem slabší než na začátku infekčního cyklu. Téměř to vypadalo, jako by indoktrinační virus spustil nějaké uzamčené pradávne vzpomínky, které byly v přímém rozporu s oficiální verzí událostí na Santiagu. Virus už třeba neměl daleko k tomu, aby se sám vyčerpal, ale Haussmannovy prožitky přicházely stále silněji, moje sloučení se Skyem bylo stále dokonalejší. Původně to vypadalo, jako bych sledoval hru, nyní jsem měl pocit, že v ní sám hraju, slyšel jsem jeho myšlenky, cítil palčivou chuť jeho zášti.

To však nebylo všechno. Včera odpoledne se mi zdál sen o jednohohém muži v bílém vězení, a přestože jsem tehdy nedokázal vysvětlit, proč mě tak vyděsil, nyní, když jsem měl čas o tom přemýšlet, jsem pochopil.

Ten jednohohý muž jsem mohl být pouze já.

Jenže jsem na něho hleděl z pozice Cahuelly, hleděl jsem shora do pythoní jámy v Pavilonu plazů. Dalo se to připsat únavě, jenže to nebylo jenom v tomto případě, kdy jsem viděl svět jeho očima. V několika posledních dnech se objevily podivné útržky vzpomínek a snů, v nichž jsem byl v mnohem intimnějším vztahu s Gíttou, než tomu mohlo být, chvíle, kdy jsem cítil, že bych si dokázal vzpomenout na každou skrytou křivku jejího těla, okamžiky, kdy jsem měl pocit, že přejíždím rukou po prohlubni jejích zad a oblině jejích hýždí, kdy jsem se domníval, že znám její chuť. Bylo zde však ještě něco, co se Gitty týkalo, něco, čeho se mé myšlenky nemohly nebo nechtěly dotknout, něco příliš bolestivého. Věděl jsem pouze to, že to má něco společného se způsobem, jak zemřela.

"Poslyš, Tannere." Zebra mi dolila do šálku kávu. "Nemůže to být prostě tak, že si Rejvič přeje zemřít?"

Snažil jsem se soustředit na přítomnost. "Tohle přání jsem mu mohl splnit už na Skyově vítězství."

"Mám na mysli určitý druh smrti. Takový, kterého může dosáhnout pouze tady."

Vypadala hezky, mizející pruhy umožňovaly vystoupit přirozeným rysům její tváře, připomínala sochu zbavovanou křiklavého nátěru. Seděli jsme proti sobě u snídaně, blíž jsme se k sobě nedostali, co nás Pransky zase svedl dohromady. Nebyli jsme spolu v posteli nejen proto, že jsem byl nelidsky unavený. Zebra mě k tomu nevybídla a podle jejího chování či výběru oděvu se rozhodně nedalo poznat, že by náš vztah byl někdy jiný než chladně profesionální. Jako by současně se změnou vzhledu změnila celý postoj. Necítil jsem zklamání, a to nikoli proto, že jsem byl ještě unavený a neschopný soustředit myšlenky na něco tak přímočarého a nekomplikovaného, jako je tělesná intimita, ale především protože jsem vycítil, že její dřívější touha měla jen naplnit skrytý záměr.

Zkoumal jsem, jestli si připadám zrazený, ale nebylo tomu tak. Já sám k Zebře taky nebyl dvakrát upřímný.

"Reálnější mi připadá jiná možnost," řekl jsem, znovu se zahleděl Zebře do tváře a uvědomil si, jak snadno se změnila.

"Jaká?"

"Že muž, kterého jsem viděl, vůbec nebyl Rejvič." odložil jsem prázdný šálek a vstal.

"Kam jdeš?"

"Ven."

Stoupali jsme do Escherových výšin.

Kabina lanovozu drncl, teleskopické podpěry se dotkly přistávací terasy kluzké deštěm. Panoval zde větší ruch než posledně, byl koneckonců den, kolemjdoucí nepůsobili tak výstředně, jako by je vystřídalá zcela jiná, podstatně rezervovanější společnost Nebesanů, která se vyhýbá bláznivým nočním výstřelkům. Přesto však byli zvláštní podle všech měřítek, která jsem měl před přiletem na Žlutozem, a přestože jsem neviděl nikoho, jehož proporce by se radikálně odchylovaly od základních norem dospělého člověka, všemožné změny v těchto hranicích nebyly nijak zvláštní. Jakmile neplatily zjevné kategorie cizokrajné pigmentace pokožky a vlasů, nedalo se odhadnout, co patří k dědictví a co je prací mix mistrů nebo jejich pochybných kolegů.

"Doufám, že tato exkurze má nějaký smysl," řekla Zebra, když jsme vystoupili. "Jestli si vzpomínáš, pasou po tobě dva lidé. Domníváš se, že pracují pro Rejviče, ale nezapomeň, že i Waverly měl přátele."

"A to by sem Waverlyho přátelé přiletěli až odněkud z ciziny?"

"Asi ne. Jedině že by se za cizince pouze vydávali jako Quirrenbach." Zavřela dvířka a lanovůz odjel za dalším

zákazníkem. "Mohl se vrátit s posilou. Nebylo by logické, kdyby se snažil najít stopu u Dominiky, když ses mu právě tam ztratil?"

"Bylo by to dokonale logické." Doufal jsem, že mi v hlase nezaznělo podráždění. Šli jsme k okraji přistávací plochy, k dalekohledům na stativěch. Zídka kolem plošiny nám sahala po prsa, ale u všech dalekohledů byly podstavce, což znamenalo, že člověk stál nad zemí a snadno mohl přepadnout. Podíval jsem se do dalekohledu a pomalu přejížděl přes město, zápolil jsem se zaostřovacím šroubem, dokud jsem si neuvědomil, že nemůžu vidět ostře kvůli smogu. Změt domů, stěsnaná perspektivou, vypadala ještě zmateněji, spíš jako houští rostlin, jako řez hustě žilnatou tkání. Někde tam byl Rejvič, někde v tom blázinci, jediná krvinka v krevním řečišti města.

"Vidíš něco?" zeptala se Zebra.

"Zatím ne."

"Znělo to dost napjatě, Tannere."

"Ty bys v mé situaci nebyla napjatá?" Zatočil jsem dalekohledem na stativu. "Byl jsem vyslán, abych zabil muže, který si to pravděpodobně nezaslouží, a jediné ospravedlnění spočívá v absurdním zachování zákona cti, kterému už nikdo nerozumí, ani ho neuznává. Člověk, jehož mám zabít, se mi vysmívá. Další dva se možná zase pokoušejí zabít mě. Mám jeden či dva problémy s pamětí. A na dovršení všeho, jediný přítel, o němž jsem se domníval, že mu můžu věřit, mi celou dobu lhal."

"Nechápu, kam tím míříš." Z tónu Zebřina hlasu bylo jasné, že to ví. Možná nechápala všechno, ale věděla, kam mířím.

"Neřekla jsi mi o sobě pravdu, Zebro."

Opřel se do nás vítr a téměř odnesl její odpověď: "A co je lež?"

"Že nepracuješ pro Rejviče."

Vztekle zavrtěla hlavou, bezmála se rozesmála nad absurdností mého prohlášení, ale přehrála to. Nebyl jsem zrovna nejlepší lhář ve vesmíru, ale Zebra taky ne. Aspoň že se navzájem pilně učíme.

"Jsi blázen, Tannere. Vždycky jsem si myslela, že balancuješ tak trochu na hranici, ale ty už jsi dokonce za ní. A hodně daleko."

"Pracovala jsi pro něho už tenkrát v noci, když jsi mě našla, od prvního okamžiku, co jsme se setkali. Krycí historka o sabotáži byla celkem slušná, to musím přiznat, ale byla to jenom kamufláž." Seskočil jsem z podstavce a náhle jsem si připadal zranitelný, jako by mě prudký poryv větru mohl srazit a poslat na dlouhý pád do Mulče. "Lovci mě možná doopravdy unesli. Jenže jsi mě sledovala už před tím. Předpokládal jsem, že jsem setřásl očko, které na mě Rejvič nasadil, Quirrenbacha, ale musel mít ještě někoho, kdo si udržoval větší odstup, aby nebyl tak nápadný. Jenže jsi mě ztratila, dokud mi Waverly nevložil do hlavy lovecký implantát. Potom jsi znovu dostala možnost mě vystopovat. Jak mi to prozatím jde?"

"Samé nesmysly, Tannere." Ale její slova nezněla přesvědčivě.

"Zajímá tě, co mi otevřelo oči? Kromě všech drobných detailů, které do sebe prostě nezapadají?"

"Zkus mě překvapit."

"Neměla ses zmiňovat o Quirrenbachovi. Já jeho jméno vůbec nevyslovil. Vlastně jsem si dával velký pozor, abych ho vynechal, jenom pro případ, že by uklouzlo tobě. A měl jsem štěstí."

"Ty parchante." Řekla to natolik líbezně, že kdokoli by nás pozoroval, mohl by se domnívat, že pronáší láskyplná slova, jaká si vyměňují milenci. "Jsi prohnáný parchant, Tannere."

Usmál jsem se. "Mohlas použít nějakou výmluvu, kdybys chtěla. Mohlas tvrdit, že jeho jméno znáš od Dominiky, když ses jí vypytovala, kdo se mnou přiletěl. Napůl jsem čekal, že to uděláš, a nejsem si zrovna jistý, jak bych zareagoval. Ale teď už je to jenom teorie, že? Konečně víme, kdo jsi."

"A co ty drobné detaily, jen tak ze zvědavosti?"

"Profesionální hrdost?"

"Něco takového."

"Příliš jsi mi to usnadňovala, Zebro. Nechalas lanovůz nastartovaný, abych ho mohl ukrást. Nechala jsi pušku tam, kde jsem ji musel najít, a dost peněz, aby mi stálo za to si je vzít. Chtěla, abych to udělal, že? Chtěla jsi, abych to všechno ukradl, protože bys získala jistotu, kdo jsem. Že jsem přiletěl zabít Rejviče."

Pokrčila rameny. "To je všechno?"

"Ne, vlastně ne." Přitáhl jsem si Vadimův plášť těsněji k tělu. "Neuniklo mé pozornosti, že jsme se pomilovali hned první noc, přestože jsi mě sotva znala. A bylo to příjemné, to musím přiznat."

"Nepochlebuj mi. Ani sobě, když jsme u toho."

"Podruhé se ti sice ulevilo, že mě vidíš, ale neřekl bych, že bys zrovna zářila štěstím. Rovněž jsem neměl pocit, že by mezi námi problesklo něco erotického. Alespoň ne z tvé strany. Chvilí mi trvalo, než mi to došlo, ale nakonec jsem pochopil. Poprvé jsi doufala, že mi v intimních okamžicích uklouzne něco, co by mě usvědčilo. Proto jsi mě svedla, abych se s tebou vyspal."

"Existuje něco jako svobodná vůle, Tannere. Nemusel jsi podlehnout, pokud ovšem tvému mozku nevládne tvůj frantík. A neměla jsem dojem, žeš toho zrovna litoval."

"Nejspíš proto, že jsem nelitoval. Podruhé jsem byl na laškování příliš unavený, ale tys stejně neměla v plánu s tím začínat, vid'? Už jsi věděla všechno, cos potřebovala. Poprvé to byla čistě profesionální záležitost. Spala jsi se mnou, abys získala informace."

"Které jsem nezískala."

"Ne, ale v podstatě na tom nezáleželo. Dostalas je později, když jsem zmizel s tvou puškou a lanovozem."

"Skutečně dojemná historka, že?"

"Ne z toho místa, kde stojím." Nakoukl jsem přes okraj. "Odtud mi to připadá jako historka, která může skončit tvým

dlouhým pádem, Zebro. Víš, že jsem vážil dalekou cestu, abych Rejviče zabil.

Nenapadlo tě, že bych se nerozpakoval zabít kohokoli, kdo se mě pokusí zastavit?"

"Máš v kapse pistoli. Klidně ji použij, jestli se budeš cítit lip."

Sáhl jsem pro zbraň, abych zjistil, zda tam pořád je, a nechal jsem ruku v kapse. "Teď bych tě klidně mohl zabít."

Musel jsem ji přiznat, že se ani nepohnula.

"Aniž bys vytáhl ruku z kapsy?"

"Mám to zkusit?" Připadlo mi to jako fraška, jako stará divadelní hra, kterou stále opakujeme. Rovněž jsem měl pocit, že nemáme jinou možnost, než sledovat text až k závěru, ať bude jakýkoli.

"Opravdu si myslíš, že bys mě trefil?"

"Nebylo by to poprvé, kdy jsem někoho zabil z takového úhlu." Ale pomyslel jsem si, že by to bylo poprvé, kdy bych to udělal z vlastního rozhodnutí. Koneckonců jsem neměl v úmyslu zabít Gittu. A taky jsem si nebyl jistý, jestli chci zabít Zebra.

Neměl jsem v úmyslu zabít Gittu...

Snažil jsem se na to nemyslet, ale jako bych se ocitl v bludišti s jediným východem, myšlenky se mi vracely neustále zpátky k tomu okamžiku. Teď, když jsem je tak dlouho potlačoval, se vyřítily a hulákaly jako banda zdívocelých výtržníků. Až do této chvíle jsem si to nepamatoval. Gitta zemřela, to ano, ale úspěšně se mi podařilo vyhnout se vzpomínce na způsob, jakým zemřela. Zahynula při útoku - tak o čem bych měl ještě přemýšlet? O ničem. Kromě prosté skutečnosti, že jsem ji zabil já.

Na co jsem si vzpomněl?

Gitta procitla dřív. Jako první zaslechla útočníky, když prorazili obranou, maskovaní nepravidelnými záblesky bouře. Probudily mě její zděšené výkřiky, přitiskla se ke mně obnaženým tělem. Na stanovém plátně jsem uviděl tři stíny jako tři groteskní loutky stínového divadla. Kdykoli se zablýsklo, zahlédl jsem je někde jinde a v různém počtu, tu jednoho nebo dva, občas všechny tři. Slyšel jsem výkřiky, pokaždé jsem poznal hlas některého z našich mužů. Výkřiky byly krátké a silné jako zatroubení na trumpetu.

Ionizační stopy projely stanem a síla bouře vnikla trhlinami jako netvor z deště a větru. Přitiskl jsem Gittě jednu ruku na ústa a druhou hledal pod polštářem pistoli, kterou jsem si tam připravil, než jsme šli spát. Uspokojilo mě, když jsem se dotkl chladného kovu a našel tvarovanou pažbu.

Vyklouzl jsem z lůžka. Od chvíle, kdy jsem si uvědomil, že jsme byli přepadení, minula nejvýš vteřina či dvě.

"Tannere?" zavolal jsem a slyšel jsem vlastní hlas přes žalozpěv bouře. "Tannere, kde k čertu jsi!"

Nechal jsem Gittu pod tenkou přikrývkou, chvěla se navzdory horku a vlhku.

"Tannere?"

Mé noční vidění se zapojilo, vnitřní detaily zničeného stanu postupně zjasněly. Byla to dobrá úprava. Stála za cenu, kterou si Ultrové napočítali. Dieterling mě přesvědčil, abych si ji dal udělat, když si ji nechal provést sám. Genová modifikace spočívala ve vložení reflexní vrstvy zvané tapetum lucidum, která mi byla vpravena za sítnici. Tapetum odráželo světlo, zvyšovalo citlivost oka. Dokonce přesouvalo vlnovou délku odrážených paprsků, upravovalo je na optimální citlivost sítnice. Ultrové tvrdili, že jediná nevýhoda této úpravy je, pokud to lze nazvat nevýhodou, že mé oči budou zdánlivě zářit, kdykoli mi světlo dopadne na obličej.

Říkali tomu "svítící oči".

Tahle představa se mi však spíš líbila. Dlouho před tím, než někdo mé svítící oči uvidí, já uvidím jeho.

Změna však sahala hlouběji. Nacpali mou sítnici genově upravenými tyčinkami, jejich citlivost na světlo se blížila dokonalosti díky modifikaci základních světločivných pigmentových složek chromoproteinů. Šlo o jednoduché vylepšení několika genů X-chromozomu. Dostal jsem gen, jenž normálně dědí pouze ženy, který mi umožňoval rozlišovat odstíny červené barvy, o nichž jsem neměl ani tušení. Dokonce mi přidali skupiny buněk získané z hadů, jamkovité orgány rozmístěné kolem okraje rohovek, které registrovaly infračervené i ultrafialové světlo. Jejich nervová vlákna prorostla do mého zrakového centra v mozku, takže jsem tyto vjemy mohl zpracovávat jako vizuální překrytí přes mé normální zrakové pole, stejně jako chřestýši. Ale hadí vidění ještě nebylo aktivováno. Všechny mé nové schopnosti mohly být spuštěny nebo potlačeny upravenými retroviry, které vyvolávaly krátké řízené bujení, jež vytvářelo nebo rozebíralo potřebné buněčné struktury během několika dní. Potřeboval jsem ještě čas, než se naučím nové vnímání řádně využívat. Nejprve si osvojiím noční vidění, později barevné vidění přesahující normální spektrum. Protáhl jsem se tunelem do Tannerova stanu, kde byl dosud rozložený šachový stůl, na šachovnici stály figurky v postavení šachmat, který jsem mu jako vždy dal.

Tanner byl nahý, až na khaki šortky, klečel vedle lůžka, jako by si zavazoval botu nebo si prohlížel puchýř na patě.

"Tannere?"

Vzhlédl ke mně, rukama svíral cosi černého. Z úst mu vyšlo zasténání, a když se mi zrak zaostřil, pochopil jsem proč. Pod kotníkem mu chyběla noha, pahýl vypadal spíš jako uhel, jako by se měl rozpadnout na popel při pouhém doteku. Poznal jsem zápach spáleného lidského masa.

Náhle přestal sténat, jako by se mu v mozku spustil nějaký program, který rozpoznal, že jeho zranění neznamená bezprostřední ohrožení života, a proto potlačil bolest. Potom promluvil, podivně klidně a zřetelně: "Jsem těžce zraněný, jak sis možná všiml. Asi ti nebudu moc platný." Pak dodal: "Co máš s očima?"

Dirou v jedné stěně vstoupil útočník. Brýle pro noční vidění mu visely na krku, světlomet připevněný k pušce se zastavil na mně. Jeho chameleóni mundúr se měnil, jak se snažil přizpůsobit interiéru.

Střelil jsem ho do břicha.

"Nemám nic s očima," řekl jsem, když se mi přetrvávající vjem výstřelu zmenšil do růžové tečky. Překročil jsem mrtvolu, dával jsem pozor, abych bosou nohou nešlápl do vyhrzlých vnitřností. Sundal jsem ze stojanu se zbraněmi velký

bosonový paprskomet, zbytečně silný pro boj zblízka, a hodil ho na Tannerovo lůžko. "S očima nemám naprosto nic. Tohle si vezmi místo berly a začni konečně něco dělat, ať si zasloužíš plat. Jestli se z toho dostaneme, pořídíme ti novou nohu, tak to prostě považuj jenom za dočasnou ztrátu."

Tanner se podíval na paprskomet a pak zase na svou nohu, jako by zvažoval jedno proti druhému. Pak jsem se pohnul.

Opřel jsem se celou váhou o pažbu boseru a snažil se bolest zatlačit do nejzazšího koutku mysli. Noha byla k ničemu, ale Cahuella měl pravdu. Můžu žít i bez ní, paprsek provedl dokonalou kauterizaci, a jestli se mi podaří přepadení přežít, získám novou nohu jen za cenu několika dní nepohodlí. Pokud šlo o ohrožení života, už jsem utržil horší zranění, když jsem jako voják bojoval proti SK. Ale můj mozek to tak neviděl. Zaznamenal, že část mého těla chybí, a nevěděl, jak si s takovou ztrátou poradit.

Přes stan přeběhlo ostré modré světlo. Než mě ten zabítý postřelil, napočítal jsem tři útočníky - dva byli pořád venku. Naše stany byly velké, a tak se jim mohlo zdát, že máme větší palebnou sílu, než jakou jsme skutečně disponovali, mohli provádět přípravnou střelbu, než skončují s ostatními, které ještě nezlikvidovali.

Přibelhal jsem se k mrtvole, potmě jsem toho moc neviděl, jako bych hleděl tunelem bouřkových mračen. Nahmatal jsem mrtvého, stáhl mu z pušky svítilnu a z krku brýle s obrazovým měničem. Cahuella oslnil světlotmet a vystřelil nazdařbůh, a přestože zásah byl na můj vkus trochu nízko, trefil ho. Vzpomněl jsem si, jak jsem ho teprve před pár hodinami viděl střílet do tmy na cosi, co viděl jenom on.

"Něco s tebou a Dieterlingem udělali." Mluvil jsem se zaťatými zuby a doufal, že je mi rozumět. "Ultrové..."

"Pro ně je to hračka." Cahuellova rozložitá postava se tyčila přede mnou jako zeď. "Mají to všichni. Žijí na svých lodích skoro v úplné tmě, aby mohli lip obdivovat nádheru vesmíru, když nechají slunce za zády. Přežiješ to, Tannere?"

"Pokud vůbec někdo, tak já určitě." Nasadil jsem si brýle pro noční vidění, stan se rozjasnil zlostnou zelení. "Neztratil jsem moc krve, ale až se dostaví šok, nic s tím nesvedu. A brzo se dostaví. Nebudu ti nic platný."

"Vezmi si zbraň pro boj zblízka. Půjdem jim trochu znepríjemnit zábavu."

"Kde je Dieterling?"

"Nevím. Třeba je mrtvý."

Automaticky, aniž bych o tom musel přemýšlet, jsem si ze stojanu vzal kompaktní pistoli, přepnul energetický článek do stavu pohotovosti a uslyšel zakvilení, když se kondenzátory začaly nabíjet.

V sousedním stanu vykřikla Gitta.

Cahuella proběhl spojovacím tunelem přede mnou, ale znenadání se zastavil hned za závěsem. Bezmála jsem do něho vrazil, boser škrtal o podlážku, jak jsem se o něj opíral. Už jsem nepotřeboval brýle, protože tam zářila žárovka, kterou musela rozsvítit Gitta. Stála uprostřed stanu a tiskla si k tělu šedohnědou přikrývku.

Za Gittou stál útočník, jednou rukou ji držel za vlasy a zakláněl jí hlavu dozadu, druhou jí tlačil na napjaté hrdlo ošklivý nůž se zuby na horním ostří.

Už nekřičela. Vydávala pouze tiché přidušené zvuky, jako by se dusila.

Chlap, který ji držel, si sundal prilbu. Nebyl to Rejvič, jen nějaký průměrný gauner, který mohl ve válce bojovat se mnou, proti mně nebo na obou stranách. Obličej měl vrásčitý, tmavé vlasy stažené do ohonu jako samuraj. Ne že by se zrovna usmíval, na to byla situace příliš vyhrocená, ale přesto jeho výraz naznačoval, že z ní má požitek.

"Můžete buďto zůstat stát, nebo můžete udělat další krok," prohlásil překvapivě mírně drsným hlasem bez přízvuku. "V každém případě ji zabiju. Je to jenom otázka času."

"Tvoji kolegové jsou mrtví," řekl Cahuella naprosto zbytečně. "Jestli zabiješ Gittu, já zabiju tebe. Pouze s tím rozdílem, že každá vteřina jejího utrpení pro tebe bude znamenat hodinu. Povzbudil jsem tvou šlechtinnost?"

"Kašlu na to," řekl chlap a táhl ostří přes Gittino hrdlo. Pod nožem se vytvořila tenoučká krvavá čára, dával si však pozor, aby neřízl příliš hluboko.

S nožem to umí, pomyslel jsem si. Kolikrát musel takhle cvičit, než se to naučil tak přesně?

Gitta, všechna čest, se ani nepohnula.

"Mám pro tebe vzkaz." Chlap trochu oddálil čepel od její pokožky, takže bylo vidět zarudlé ostří. "Od Argenta Rejviče. Překvapuje tě to? Nemělo by. Protože pokud vím, tak jsi Rejviče čekal. Jenže ne tak brzo."

"Ultrové mi lhali," řekl Cahuella.

Chlap se usmál, ale pouze krátce. Veselí však zůstalo v jeho očích, přimhouřených do štěrbin. Uvědomil jsem si, že je to psychopat, jehož chování je nepředvídatelné.

Výjednávat se nebude.

"Taky jsou mezi nimi různé frakce," rozpovídal se chlap. "Zvlášť mezi posádkou. Orcagna podváděl, ale neber to osobně." Ruka, v níž držel nůž, se znovu napjala. "A teď laskavě odlož pistoli, Cahuello."

"Udělej to," zašeptal jsem za jeho zády. "Máš sice vylepšené oči, ale Gitta ho skoro zakrývá, a pochybuju, že právě teď jsi schopen přesně zamířit."

"Nevíte, že šeptání je neslušné?" řekl chlap.

"Udělej to," sykl jsem. "Můžu ji zachránit."

Cahuella pustil zbraň.

"Dobře," pokračoval jsem šeptem. "Teď mě poslouchej. Dokážu ho zasáhnout, aniž bych Gittě ublížil. Ale ty mi stojíš v cestě."

"Mluv se mnou, ty šupáku." Chlap přitiskl Gittě nůž na kůži a čepel vytvořila rýhu, aniž by pokožku prořízla. Teď by stačilo jen šmíknout, aby ji přeřízl krkavici.

"Vystřelím přes tebe," řekl jsem Cahuellovi. "Je to paprskomet, takže záleží jen na náměru. Z tohoto úhlu nezasáhnou žádný tvůj životně důležitý orgán. Ale připrav se na to."

Chlap přitlačil na nůž, rýha se zalila krví. Čas se zpomalil a já pozoroval, jak táhne čepel přes Gittino hrdlo. Cahuella začal mluvit.

Vystřelil jsem.

Tenký paprsek se mu zakousl do zad palec nalevo od páteře u prvního až druhého bederního obratle. Doufal jsem, že proletí šikmo mezi žaludkem a levou plící a vyhne se podklíčkové žíle. Jenže jsem věděl, že se Cahuella bude moci počítat za šťastlivce, jestli ho nezabiju, protože jsem neprováděl žádný precizní chirurgický zákrok. Ale taky jsem věděl, že kdyby se měl rozhodnout mezi životem a smrtí, aby Gittu zachránil, bezvýhradně by se obětoval, a dokonce by mi přikázal, abych to udělal. Stejně jsem mu věnoval jenom minimum pozornosti, protože Gittino postavení účinně omezovalo volbu úhlu palby. Musel jsem ji zkrátka zachránit, ať už to s jejím manželem udělá cokoli.

Vzplanutí paprsku netrvalo déle než desetinu sekundy, iontová stopa a záblesk vypálený do mé sítnice však ještě dlouho přetrvávaly. Cahuella se mi svalil k nohám jako pytel zrní.

Upadla však také Gitta, přesně uprostřed čela měla nevýraznou díрку, oči otevřené a zdánlivě vidoucí, z rány na krku jí prýštila krev. Netrefil jsem.

Nedalo se tomu vyhnout, nemohl jsem to nijak zmírnit ani přisladit. Měl jsem v úmyslu ji zachránit, ale úmysl není důležitý. Důležitá byla jen ta rudá dířka nad jejíma očima, kam jsem ji zasáhl ve snaze zabít chlapa, který jí držel na krku nůž.

Paprsek ho zcela minul.

Zklamal jsem. Právě v okamžiku, kdy nejvíc záleželo na tom, abych nezklamal, v tom jediném okamžiku mého života, kdy jsem si skutečně myslel, že mám vítězství na dosah, jsem selhal. Zklamal jsem sebe i Cahuella, zradil jsem to příšerné břímě důvěry, které mi tak bezvýhradně svěřil, aniž by řekl slovo. Jeho zranění bylo vážné, ale nepochyboval jsem, že při řádném ošetření přežije.

Gittě však už nebylo pomoci. Rád bych věděl, kdo byl ten šťastnější.

"Co se děje?" zeptala se Zebra. "Tannere, co se děje? Nedívej se tak na mě, prosím. Začínám věřit, že bys to skutečně mohl udělat."

"Napadá tě nějaký pádný důvod, proč bych neměl?"

"Jedině pravda."

Nepatrně jsem zavrtěl hlavou. "Lituju, už jsi mě s ní seznámila, ale nestačilo to."

"Neřekla jsem ti všechno." Tvářila se klidně, jako by se jí ulevilo. "Už pro něho nepracuji, Tannere. Myslí si, že ano, ale zradila jsem ho."

"Rejviče?"

Přikývla, s hlavou sklopenou, takže jsem jí stěží viděl do očí. "Jakmile jsi mě okradl, věděla jsem, že jsi ten člověk, před kterým Rejvič utíká. Věděla jsem, že jsi zabiják."

"Na to jsi nepotřebovala žádné hlubokomyslné úvahy."

"Ne, ale nezbytně jsem musela mít jistotu. Rejvič chtěl toho muže separovat a odstranit z cesty. Řečeno méně jemně, zabít."

Přikývl jsem. "To zní rozumně."

"Měla jsem to udělat okamžitě, jakmile získám jednoznačný důkaz, že jsi to ty. Potom by Rejvič mohl jednou provždy pustit celou záležitost z hlavy, nemusel by si dělat starosti, že zemřel nesprávný člověk a skutečný vrah pořád pobíhá kolem."

"Mělas spoustu příležitostí mě zabít." Povolil jsem sevření prstů na pistoli. "Tak proč jsi jich nevyužila?"

"Málem jsem to udělala." Zebra začala mluvit rychleji, ale tišeji, přestože na doslech nikdo nebyl. "Mohla jsem to skončit u sebe v bytě, ale zaváhala jsem. Nemůžeš se mi divit. Tak jsem ti podstrčila rovnou pod nos pušku a lanovůz, neboť jsem věděla, že obojí lehce vysleduji."

"Mohlo mě to napadnout. Bylo to tehdy příliš snadné."

"Jsem ráda, že mi přisuzuješ víc rozumu, než kdybych to dopustila náhodou. Samozřejmě byl ještě další způsob, jak tě najít, kdyby to zklamalo. Pořád jsi měl lovecký implantát." Odmlčela se. "Ale pak jsi lanovůz rozbil a implantát sis nechal vytáhnout. Zbývala pouze puška, ale nedokázala jsem získat jasnou stopu. Nejspíš jsi ji při bouračce poškodil."

"Potom jsem ti zavolal z nádraží, po návštěvě u Dominiky."

"A řekl jsi mi, kde tě později najdu. Najala jsem Pranského, aby mi pomohl. Je dobrý, nemyslíš? Musím přiznat, že by mohl na svém společenském chování ještě trochu zapracovat, ale podobné lidi přece neplatíme za jejich šarm a diplomacii." Zebra se nadechla, setřela si špinavý déšť z čela, takže kus čisté pokožky vypadal jako šmouha. "Ale není tak dobrý jako ty. Viděla jsem, jak jsi napadl lovce, jak jsi tři zranil a unesl čtvrtého, tu ženu. Celou dobu jsem na tebe mířila, mohla jsem ti na vzdálenost jednoho kilometru otevřít lebku, necítil bys ani zasvědění, než by tvůj mozek dopadl na dlažbu. Ale nemohla jsem to udělat. Nedokázala jsem tě prostě takto zabít. A tehdy jsem zradila Rejviče."

"Cítil jsem, že mě někdo pozoruje. Nikdy by mě nenapadlo, že jsi to ty."

"I kdyby tě to napadlo, ušchl bys, že jsem byla jen mrknutí víčkem od toho, abych tě zabila?"

"Odstřelovačská puška spouštěná mrknutím víčka? Hezká holka jako ty by si neměla s něčím takovým hrát."

"Co bude dál, Tannere?"

Vytáhl jsem z kapsy prázdnou ruku jako kouzelník, kterému se nepovedl trik. "Nevím. Ale tady venku je mokro a potřebuju se napít."

31

Metuzalém vypadal stejně, jako když jsem ho viděl naposledy, vznášel se v nádrži jako obludný rybovitý ledovec. Kolem zase postávalo pár lidí, chvíli setrvali v úžasu nad jeho stářím, než si uvědomili, že ve skutečnosti není nic

jiného než veliký kapr, a kromě velikosti na něm není nic, co by v zajímavější době nebylo na mladších, štihlejších a mrštnějších koi, kterým se dobře dařilo v jezírkách. Všiml jsem si, že se nikdo z odcházejících diváků netváří stejně šťastně, jako když přišel. Metuzalém jim způsobil rozčarování, a navíc je hluboce sklíčil. Nejspíš je příliš vyděsila představa vlastní budoucnosti, až budou stejně netečnou popelavou a nudnou ruinou.

Pili jsme se Zebrou čaj, nikdo nám nevěnoval nejmenší pozornost.

"Jak se vlastně jmenovala ta žena, s níž ses setkal?"

"Chanterelle Sammartiniová," odpověděl jsem.

"Pransky mi nevysvětlil, co se s ní stalo. Byli jste spolu, když tě našel?"

"Ne, pohádali jsme se."

Zebra se zatvářila nechápavě. "Copak hádka k tomu nepatří? Když někoho uneseš, nepředpokládáš, že se to bez hádky neobejde?"

"Já ji neunesl, ať si o tom myslíš co chceš. Požádal jsem ji, aby mě vzala do Nebes."

"Se zbrání v ruce."

"Jinak by mou žádost nesplnila tak ochotně."

"To máš pravdu. Mířil jsi na ni pořád, co jste byli spolu?"

"Ne, to vůbec ne." Tato diskuse se mi ani trochu nelíbila.

"Ukázalo se, že to není nutné. Zjistili jsme, že dokážeme strpět vzájemnou přítomnost i bez pistole."

Zebra povytáhla obočí. "Opravdu jste si s tím bohatým děvčetem z Nebes padli do oka, vid'?"

"Nijak zvlášť." Cítil jsem se v defenzivě.

Uprostřed dvorany mávl Metuzalém břišní ploutví, jeho náhlý pohyb, přestože mdlý a možná i nevědomý, vyvolal zašumění mezi přihlížejícími, jako by se právě hnula socha. Zajímalo by mě, jaké nervové podráždění ten pohyb způsobilo, zda byl záměrný, anebo se Metuzalém prostě jen pohnul jako rozvrzaný starý dům, o nic blíž myšlení než dřevo.

"Vyspal ses s ní?" zeptala se Zebra.

"Ne. Mrzí mě, že tě musím zklamat, ale prostě na to nebyl čas."

"Není ti příjemné, že o tom mluvíme, vid'?"

"A tobě by bylo?" Zavrtěl jsem hlavou, jednak abych se zbavil trochu toho zmatku a jednak abych popřel, že na mém vztahu s Chanterelle bylo něco hlubšího. "Předpokládal jsem, že ji budu nenávidět za to, co provádí, když se účastní Hry. Ale jakmile jsem si s ní promluvil, uvědomil jsem si, že to není tak jednoduché. Z jejího pohledu není na lovu lidí nic barbarského."

"To se ti opravdu povedlo."

"Chci říct, že si neuvědomuje nebo nedokáže uvěřit, že oběti nejsou takoví lidé, jak jí řekli."

"Dokud nepotkala tebe."

Mírně jsem přikývl. "Myslím, že jsem jí poskytl námět k zamyšlení."

"Nám všem jsi poskytl námět k zamyšlení, Tannere."

Pak Zebra mlčky dopila zbytek čaje.

"Zase vy." Mixmistrův tón nevyjadřoval potěšení ani zklamání, ale mixturu obojího. "Měl jsem za to, že jsem vám všechny otázky uspokojivě zodpověděl již během vaší první návštěvy. Očividně jsem se zmýlil." Pohled zpod těžkých víček přesunul na Zebra, netečným výrazem, posíleným genovým zásahem, na okamžik problesklo, že ji nepoznává.

"Vidím, madam, že jste od našeho posledního setkání podstoupila výraznou proměnu."

Minule jsem u něho byl s Chanterelle, ale rozhodl jsem se, že tomu parchantovi dopřeju trochu zábavy. "Zná hromadu dobrých řezníků," prohlásil jsem.

"Což se o vás rozhodně nedá říct," poznamenal mixmistr a zavřel vstupní dveře salonu před dalšími návštěvníky.

"Mluvív pochopitelně o vašich očích," dodal a usadil se za poletující ovládací pult, zatímco my zůstali stát. "Ale nemohli bychom se obejít bez té drobné lži, že tato práce má něco společného s řezníky?"

"O čem mluví?" zeptala se Zebra zcela oprávněně.

"Taková bezvýznamná soukromá záležitost," řekl jsem.

"Tento pán," pronesl mixmistr s přehnaným důrazem na posledním slově, "mě včera navštívil, abychom spolu probrali některé genové a strukturální anomálie jeho zrakového ústrojí. Tvrdil, že je to výsledek nekvalitního zásahu Černých genetiků. Málem jsem mu uvěřil, přestože upravené sekvence nenasyly žádnou obvyklou stopu práce řezníků."

"Už mu nevěříte?"

"Jsem přesvědčen, že změny provedla zcela jiná skupina. Mám pokračovat?"

"Buďte tak laskav."

"Jisté stopy naznačují, že tyto sekvence byly vloženy pomocí technik genetického inženýrství příznačných pro Ultry. Nejsou lepší ani horší než postupy řezníků, jsou jen jiné a velmi svérázné. Měl jsem si to uvědomit hned." Pousmál se, zjevně na něho udělala dojem jeho skvělá dedukce. "Genové manipulace provedené mixmistry jsou v podstatě trvalé, pokud klient výslovně nežádá něco jiného. Což pochopitelně neznamená, že je naše dílo naprosto nezvratné, ale ve většině případů budou jak genové, tak fyziologické mutace stabilní vůči regresi. Práce řezníků je podobná z toho prostého důvodu, že jejich sekvence jsou většinou pirátské kopie našich výtvorů, nejsou však dost vynalézaví, aby do nich dokázali vložit stárnutí. Kradou kódy, ale nedovedou se do nich nabourat. Ultranauti to dělají trochu jinak."

Mixmistr spojil dlouhé elegantní prsty před bradou a dal nám čas, abychom mohli jeho brilantní úvahy vychutnat, než pokračoval: "Úpravy, které nabízejí Ultrové, mají vestavěné stárnutí, takzvané mutační hodiny, chcete-li. Ušetřím vás podrobností, postačí budete-li vědět, že aparát virů a restričních enzymů, což jsou nástroje pro začlenění nových

genů do DNA, řídí časomíra, tedy jakési kontrolní hodiny, které fungují tak, že počítají nahromadění náhodných chyb ve vláknu DNA s cizími proteiny. Nemusím dodávat, že jakmile tyto chyby překročí předem stanovený limit, reparační schopnost buňky je osvobozena a začne eliminovat nebo opravovat změny." Mixmistr se znovu usmál. "Pochopitelně to nesmírně zjednodušuji. Jednak jsou hodiny nastaveny tak, aby se spouštěly postupně, takže produkce nového proteinu a dělení buněčného jádra na nový typ neustanou najednou. Mělo by to katastrofální následky, zvláště pokud vám změny umožňovaly přežít v nehostinném prostředí, například v oksyložené vodě nebo čpavkové atmosféře."

"Naznačujete, že Tannerovy oči upravovali Ultrové?"

"Neuvěřitelně bystrý postřeh. Je v tom však ještě něco víc."

"Tak to většinou chodí," poznamenal jsem. Mixmistrov prsty se roztančily nad terminálem, jako by drnkal na struny neviditelné harfy, ve vzduchu se začalo rozsvěcovat množství genetických informací, specifické párové sekvence nukleových kyselin, Áček a Těček, Céček a Gěček, se světelně zvýrazňovaly, vytvářely příčné vazby a řadily se do skupin anatomických a funkčních modelů lidského oka i příslušných oblastí mozkuvého laloku. Vypadal jako čaroděj vyvolávající strašidelné - a krvavé - duchy.

"Tady se přihodilo něco velmi podivného." Označil blok základních dvojic DNA propojených vodíkovou příčkou a zanechal brnkání. "To jsou báze, jejichž postupné chyby v párování se počítají, vnitřní hodiny." Přesunul ukazovák k druhému osvětlenému bloku, který vypadal na první pohled stejně. "A zde je chromozómová mapa, nezmutovaná DNA. Vzájemným porovnáváním - zaznamenáváním počtu mutací - jsou hodiny řízeny."

"Nezdá se, že by těch změn bylo mnoho," ozvala se Zebra.

"Na několika statisticky bezvýznamných místech došlo k vymazání nebo posunutí," vysvětloval mixmistr, "ale nic významného."

"Co to znamená?" zeptal jsem se.

"Znamená to, že hodiny ještě neběží dlouho. Tyto dva soubory DNA se taktak začaly odlišovat." Přimhouřil víčka.

"Znamená to, že zásah byl proveden nedávno, určitě vloni, možná teprve před několika měsíci."

"A v čem je problém?" vyzvíдалa Zebra.

"V tomhle." Začal prstem propichovat hustý slepenec fialových kuliček. "To je transkripční faktor, protein, který reguluje expresi určité skupiny genů. Není to však běžný lidský protein. Jeho funkcí - a pro tento účel byl vytvořen - je potlačovat ve vašem oku nově vložené geny. Neměl by tedy být přítomen, dokud se nespustily mutační hodiny, rozhodně ne v takovém množství, jaké tady vidím." "Mohli Ultrové Tannera podvést?" Mixmistr zavrtěl hlavou. "Není to pravděpodobné. Neměli by z toho žádný prospěch. Změny byly provedeny. Kdyby hodiny vynulovali, nebylo by to levnější. Spíš by to z dlouhodobého pohledu ublížilo jejich zisku, protože Tanner - pokud se tak majitel těchto očí jmenuje - by vyhledal služby konkurenční posádky."

"Máte jiné vysvětlení?"

"Mám, ale nemusí se mu líbit." Věnoval Zebře vysloveně lascivní úsměv. "Bylo by nesmírně složité hodiny vynulovat, dokonce i pro mixmistra, aniž by se spustily všemožné sekundární pojistky proti cizímu zásahu. Dokázal bych to, ale rozhodně by to nebyla jednoduchá práce. Opačný postup by byl nesrovnatelně jednodušší."

"Opačný postup?" Předklonil jsem se, cítil jsem, že už mám na dosah důležité odhalení. Opravdu jsem z toho neměl žádnou radost.

"Nastavit hodiny dopředu, takže se nové geny vypnou." Dovolil si okamžik zamyšleného ticha, zatímco špičkou prstu otáčel hrůzostrašnou projekcí oka. "Bylo by to jednodušší, protože bych nenarazil na žádnou ochranu. Ultry by nikdy nenapadlo zabezpečit se proti podobné manipulaci, protože by to klientovi způsobilo škodu. Neznamená to ovšem, že by to bylo snadné, přesto mnohokrát snazší než nastavit hodiny nazpátek. Dokáže to kterýkoli řezník, pokud by pochopil podstatu problému."

"Pokračujte."

V jeho hlase se ozval vážný tón, který tam před chvílí ještě nebyl, jako by spustil vlastní mutační změnu, aby prohloubil odezvu svého hrtanu. "Z neznámého důvodu někdo nastavil vaše hodiny dopředu, Tannere."

Zebra na mě pohlédla. "Chcete říct, mixmistře, že se jeho změny ztrácejí?" zeptala se.

Uvědomil jsem si, že dosud vůbec netuší, o jaké změny se jedná.

"Takový byl pravděpodobně záměr," prohlásil mixmistr. "Ať zasáhl kdokoli, provedl to odborně. Jakmile hodiny posunul, buňky vašeho oka začaly vyrábět běžné proteiny, buněčné dělení se vrátilo k normálnímu plánu." Povzdechl si. "Jenže byl buď nedbalý, nebo měl naspěch. Nebo obojí. Nařídil pouze zlomek hodin, a to ještě nedokonale. Ve vašich očích teď probíhá malá válka mezi různými složkami ultranautské genové rekombinace. Kdokoli hodiny přetáčet, předpokládal, že aktivaci vypne, ale neudělal nic jiného, než že do soukolí hodil maticový klíč." Nyní se mu do hlasu vkradla lítost. "Takový spěch. Takový strašný spěch. Pochopitelně byl jeho zásah odsouzen k nezdaru. Otázka zní, proč především předpokládal, že to stojí za tu námahu."

Vyčkávavě se na mě zahleděl, a já si uvědomil, že se domnívá, že mu odpovím. Neviděl jsem však důvod, proč mu to potěšení poskytnout, i kdybych odpověď znal. Místo toho jsem řekl: "Udělejte mi sken. Celého těla. To můžete, ne?"

"Záleží, na čem ho chcete. Jaké požadujete rozlišení."

"Nemusí být moc detailní. Potřebuju, abyste něco našel. Poškození kostí, svalové tkáně. Zranění, která se ještě úplně nezahojila."

"Mohu to zkusit." Ukázal na lůžko, ližina skeneru už sjížděla ze stropu.

Netrvalo to dlouho. Upřímně řečeno, překvapilo by mne, kdyby mixmistruv sken odhalil něco jiného, než co jsem čekal a čeho jsem se děsil. Ale chtěl jsem to mít potvrzeno objektivními přístroji, chtěl jsem konečně vyvrátit poslední důvody k popírání skutečnosti - a současně pohřbit poslední zbytky naděje, které ještě přetrvávaly.

Skener mě zkoumal až do morku kostí, odhaloval skrytá tajemství mých útrob rozmanitými vyšetřovacími technikami.

Přístroj byl v podstatě hodně vylepšený tomograf. Snímal buněčnou a genovou strukturu celého těla, nikoli pouze speciální charakteristiku nervové tkáně. Kdyby bylo dost času, rozlišil by strukturu hmoty až na atomovou úroveň, až na hranici kvantových neurčitostí, ale takovou přesnost jsem nepotřeboval, a tak skenování proběhlo rychle. Avšak výsledek mnou otřásl do hloubi duše.
Něco, co tam mělo být, chybělo.
Něco, co mělo chybět, tam bylo.

32

"Vypadáš, jako bys uviděl ducha," řekla Zebra.

Přinutila mě, abych se zase posadil ve dvoraně a vypil cosi horkého, sladkého a těžko popsatelného. "A nebyl to příjemný pohled."

"Proč tě tak vyděsil, Tannere? Něco podobného jsi přece čekal, jinak bys mixmistra o skenování nepožádal."

"Řekněme raději obával, než čekal." Netušil jsem, kde začít, dokonce ani od koho. Od přiletu ke Žlutozemí jsem měl pošramocené vzpomínky, navíc jsem se musel vyrovnávat s indoktrinačním virem. Nákaza mi vnutila nevídané náhledy do duše Skye Haussmanna, jenže současně se mi začaly vracet jednotlivé zlomky vlastní minulosti - kdo jsem, co dělám a proč chci zabít Rejviče. S tím vším bych se dokázal vyrovnat, přestože mi to na klidu nepřidalo. Jenže tím to neskončilo. Neskončilo to dokonce ani tím, že jsem se začal vcítovat do Skyovy minulosti a odhalovat tajemství jeho zločinů, o nichž nikdo nevěděl. A neskončilo to ani zmatenými vzpomínkami na Gittu, kterou jsem si vybavoval spíš z Cahuellova pohledu než ze svého.

Dokonce i pro to bych našel objasnění, ačkoli obtížně. Smísily se snad mé vzpomínky s Cahuellovými? Bylo to možné. Vzpomínky se daly koneckonců zaznamenat a přenést. Nedovedl jsem si představit, proč by některé Cahuellovy zážitky měly být smíchány s mými, ale dovedl jsem si představit, že by se to mohlo stát.

Jenže pravda, která z toho postupně vyvstávala, byla mnohem nepříjemnější.

Neměl jsem dokonce ani správné tělo. "Není lehké to vysvětlit," řekl jsem. Zebra zašeptala: "Člověk prostě nevejde do genetického salonu a nepožádá mixmistra, aby ho proskenoval, pokud ovšem nečeká, že nějaké poškození najde."

"Ne, já..." Zarazil jsem se. Představoval jsem si to, nebo jsem opravdu opět zahlédl ten obličej v davu kolem Metuzaléma? Tentokrát, po rozrušení u mixmistra, to mohla být halucinace. Nebo je mým údělem vidět Rejviče všude, kamkoli pohlédnu, nezávisle na okolnostech?

"Tannere..."

Neodvažoval jsem se tam dívat. "Měl něco najít. Měl najít určité zranění, ale nenašel. Kdysi se mi něco přihodilo, uzdravil jsem se, jenže nic se nezahojí dokonale."

"Jaké zranění?"

"Paměť mi říká, že jsem přišel o nohu. Můžu ti přesně vyličit, jak se to stalo, přesně popsat, co jsem cítil. Jenže po zranění není ani památky."

"Proste se ti noha dokonale zahojila."

"A co druhé zranění, které ve stejné době utržil můj zaměstnavatel? Paprsek proletěl rovnou skrz něj. A právě tohle zranění skener ukázal."

"Přestávám ti rozumět, Tannere." Rozhlédla se, pohled se jí na okamžik zastavil, než se otočila zpět ke mně. "Snažíš se mi naznačit, že nejsi ten, kdo sis myslel, že jsi?"

"Začínám o tom vážně uvažovat." Minutku jsem počkal, než jsem se zeptal: "Taky jsi ho viděla, že?"

"Koho?"

"Rejviče. Před chvílí jsem ho zahlédl, ale napadlo mě, že si to jenom představuju. Nebyla to představa, že?"

Zebra otevřela ústa, nejspíš aby to pohotově popřela, ale nevydala ani hlásku. Její lesklá skořápka pukla. "Všechno, co jsem ti řekla, je pravda," zašeptala, když zase dokázala promluvit. "Už pro něho nepracuji. Ale máš pravdu. Zahlédl jsi jeho tvář." Po chvíli dodala: "Jenže to není Rejvič."

Přítakal jsem, protože jsem to už uhodl. "Volavka?"

"Něco takového." Sklopila oči do svého šálku. "Dobře víš, že měl dost času změnit vzhled, jakmile dorazil do Kaldery. Byla to jediná rozumná věc, kterou musel udělat. A taky ji udělal. Skutečný Rejvič je někde ve městě, ale potřeboval bys vzorek jeho DNA a každého podezřelého bys musel přitáhnout pod mixmistruv skener. Jenže ani pak bys nezískal jistotu, protože lze změnit vše, pokud máš čas a peníze. Ani Rejvičova DNA by ti nebyla nic platná."

Koutkem oka jsem ho pořád viděl, postával na okraji davu natlačeného kolem akvária. Byla to neobyčejně dobrá Rejvičova napodobenina.

"Rejvič má sice dokonalou novou osobnost," pokračovala, "ale přesto tě chce odstranit, aby mohl v noci klidně spát a případně se vrátit ke staré identitě, kdykoli by si přál."

"Takže někoho přesvědčil, aby přijal jeho podobu."

"Nemusel nikoho přesvědčovat. Ten člověk byl velice ochotný."

"Tolik si přeje zemřít?"

Zavrtěla hlavou. "O nic víc než kterýkoli jiný nadsmrtelný v Nebesích. Jmenuje se Voronoff, ale nejsem si stoprocentně jistá, protože tak úzký kontakt jsem s Rejvičem nikdy neměla. Voronoffa neznáš, ale v jistých kruzích je velice populární. Patří k nejvýstřednějším hráčům, lov mu připadá nudný. Ale je dobrý, to tedy je - jinak by nebyl naživu."

"Mýlíš se. Voronoffa nevidím poprvé."

Pověděl jsem jí, jak jsem sledoval jeho skok do mlhy v jícnu, když mě Sybilline vzala do restaurace nad sopouchem.

"To je pro něj typické," řekla Zebra. "Voronoff se vždycky angažuje v čemkoli, co zahrnuje extrémní riziko a současně vyžaduje velkou dovednost. Nebezpečné sporty, cokoli, co vyvolá příliv adrenalinu a přivede ho až k tenké hranici

mezi smrtelností a bezmála věčným životem. Nikdy nezanechal lovu, považuje však štvanci pouze za zábavu, nikoli za skutečný boj. Ne proto, že je Hra neférová, ale protože pro zúčastněné nepředstavuje žádné osobní riziko."

"Kromě jednoho."

"Vím, jak to myslíš." Na chvíli se odmlčela, než navázala: "Lidé jako Voronoff jsou extrémisté. Obvyklé prostředky, jak se zbavit nudy, u nich nezabírají. Jako by si na ně vypěstovali imunitu. Potřebují něco silnějšího."

"Příležitost postavit se do dráhy mé kulce přišla jako na zavolanou."

"Voronoff drží situaci pevně v rukou. Máš za patami celou síť jeho špehů a informátorů. Když jsi ho zahlédl, dávno o tobě věděl." Polkla. "Poprvé to zařídil tak, aby mezi vámi stálo akvárium s Metuzalémem. Nebyla to náhoda. Ovládal okolnosti víc, než jsi vůbec tušil."

"Jenže právě to byla chyba. Přiliš se snažil, setkali jsme se, aniž bych ho hledal. Přinutil mě zapřemýšlet, co se tady děje."

"Ano," souhlasila Zebra. "Nedalo se mu v tom zabránit. Vymkl se naší kontrole."

Podíval jsem se jí do nezřetelně pruhované tváře, ale víc pobízet nepotřebovala: "Voronoffovi se nová role náramně zalíbila. Báječně mu vyhovuje. Dost dlouho plnil instrukce, udržoval diskrétní vzdálenost a nepřipustil, abys ho spatřil. Měl za sebou nechávat stopy, které by tě k němu přivedly, ale měl sis myslet, žeš ho našel sám. Jenže mu to nestačilo."

"Toužil po větším nebezpečí."

"Nestačilo mu čekat, zda budeš jeho stopy sledovat. Začal být nápadnější, čím dál víc riskoval, ale zvládal to. Proto jsem řekla, že je dobrý. Rejvičovi se to přestalo zamlouvat. Voronoff již nesloužil jeho záměru. Sloužil sám sobě, našel nový způsob, jak zahnat nudu. A myslím, že se mu to v téhle roli povedlo."

"Vůbec se mu to nepovedlo."

Vyskočil jsem, téměř jsem převrhl stolec. Ruka mi vklouzla do kapsy.

"Tannere." Zebra mne stačila chytit za rukáv. "Jestliže ho zabiješ, nic tím nezměníš."

"Voronoffe," řekl jsem hlasitě. Ne že bych křičel, ale pronesl jsem to jako zkušený herec. "Voronoffe, otočte se ke mně a ustupte stranou od akvária."

V ruce se mi zaleskla zbraň, teprve nyní si lidé všimli, že se něco děje.

Pohled muže s tváří Rejviče se setkal s mým. Podařilo se mu nevypadat příliš překvapeně. Nebyl však jediný, kdo na mě hleděl. Upoutal jsem všeobecnou pozornost, a kdo necívil na mě, zíral na pistoli. Pokud byl lov mezi Nebesany cosi jako vleklá choroba, jak tvrdili, většina už měla tu čest s mnohem většími kanóny. Jenže nikdy na veřejném prostranství a nikdy tak vulgárně. Tvářili se znechuceně, jako bych močil do jezírka s koi.

"Možná jste mě neslyšel, Voronoffe." Připadalo mi, že mluvím docela mírně. "Vím, kdo jste a oč tu kráčí. Jestli taky víte něco o mně, musí vám být jasné, že tohle klidně použiju." Popadl jsem pistoli oběma rukama, rozkročil se a zamířil.

"Odhoď to, Mirabeli."

Tenhle hlas jsem už nějakou dobu neslyšel a nevycházel z davu. Na zátylku jsem ucítil dotek kovu.

"Jsi hluchý? Odhoď zbraň! A hezky rychle, jinak ti místo ní odletí hlava."

Začal jsem spouštět ruce, ale člověku, který stál za mnou, to nestačilo. Zvýšil tlak na mém krku natolik, až jsem i já pochopil, že výrazně prospěje mému zdraví, jestliže nebudu na pistoli tak lpět.

Upustil jsem ji.

"Ty! Odkopni zbraň ke mně," přikázal zřejmě Zebře. "A ať tě ani nenapadne pokoušet se o nějakou lidovou tvořivost." Udělala, co jí řekl.

Koutkem oka jsem viděl ruku, jak zvedá pistoli ze země. Tlak hlavně na mém krku se trochu změnil, když se pro ni shýbal. Byl však dobrý, to jsem poznal, takže stejně jako Zebra ani mě nenapadlo zkoušet lidovou tvořivost. To bylo jenom dobře, protože v této chvíli mě veškerá tvořivost opustila.

"Voronoffe, ty hlupáku," řekl tajemný muž, jehož hlas mi připadal povědomý. "Podívej se, do čehos nás dostal."

Uslyšel jsem cvaknutí, když prohlížel pistoli, následovalo pobavené mlasknutí. "Je prázdná. Ta zatracená pistole není nabitá."

"To je pro mě novinka," poznamenal jsem.

"Udělala jsem to já." Zebra pokrčila rameny. "Nedivíš se, že ne? Měla jsem dojem, že tě napadne namířit ji na mě, tak jsem se postarala o svou bezpečnost."

"Příště se neobtěžuj," řekl jsem.

"Vlastně to vyšlo nastejno." Zebře se nepodařilo skrýt podráždění. "Ani ses z té zatracené pistole nepokusil vystřelit, Tannere."

Podíval jsem se nahoru, jako bych chtěl dohlédnout až za svá záda. "Spolupracuješ s tím šaškem?"

Vysloužil jsem si bolestivé šťouchnutí do krku. Muž řekl hlasitě zvědavcům: "Všechno je v pořádku. Jsem od bezpečnosti, situaci mám pod kontrolou." Koutkem oka jsem zahlédl, jak mává koženým pouzdrem s vypouklým odznakem, po němž rolovaly nějaké údaje.

Zdálo se, že dosáhl požadovaného účinku, polovina lidí se začala rozcházet a druhá předstírala, že je vůbec nezajímáme. Tlak na mém krku povolil, muž mne pomalu obešel a přitáhl si židli. Voronoff se k nám připojil, přesná napodobenina Rejviče se čiperně posadila proti mně, s nespokojeným výrazem vepsaným do obličeje.

"Mrzí mě, že jsem vám zkazil zábavu," řekl jsem.

Quirrenbach vypadal jinak než při našem posledním setkání, poněkud nebezpečně, poněkud méně zavalitě a mnohem méně trpělivě a nejistě. Zbraň v jeho ruce byla natolik malá a elegantní, že to mohl být jenom zajímavý zapalovač.

"Jak pokračuje symfonie?"

"To bylo ale hodně záluďné, Tannere, když jsi mne tak náhle opustil. Nejspíš bych ti měl poděkovat, žeš mi dal peníze, které jsi vydělal na mých prožívačích, ale odpusť, pokud tě nezahrnu přílivem vděčnosti."

Pokrčil jsem rameny. "Měl jsem zkrátka nějakou práci. Ty ses mi k ní nehodil."

"A jak to s tou prací vypadá teď?" zeptal se Voronoff, který se na mě pořád mračil. "Nechcete se nad ní znovu zamyslet, Mirabeli?"

"Poradte mi."

Quirrenbach se na mě krátce zašklebil jako vztekla opice. "Silné řeči od někoho, kdo ani nevěděl, že nemá nabitou zbraň. Možná nejsi tak skvělé pistolnické eso, jak nám tvrdili." Zvedl můj šálek s čajem, ale pořád na mě hleděl.

"Mimochodem, jak jsi zjistil, že to není Rejvič?"

"Zkus hádat," ozvala se Zebra.

"Za tuhle zradu bych tě měl zabít," řekl jí Quirrenbach. "Jenže bych do toho zrovna teď nedokázal vložit správné nadšení."

"Proč nezačneš s Voronoffem, ty pitomče?"

Zadíval se na Zebra, potom na muže předělaného na Rejviče, jako by nad tím návrhem vážně uvažoval. "To by ode mne nebylo hezké, nemyslíš?" Pak se jeho pohled vrátil ke mně. "Způsobili jsme poněkud rozruch, co nevidět se tady objeví oficiální úřední moc. Pochybují, že by na ni někdo z vás chtěl čekat."

"Takže nepatříš k bezpečnosti?"

"Mrzí mě, že tě musím připravit o iluzi."

"S tím si nedělej starosti," řekl jsem. "O iluze jsem přišel už hodně dávno."

Quirrenbach se usmál a vstal, titěrnou pistolí svíral v pěsti, jako by ji chtěl jediným stiskem rozmáčknout. Střídavě mířil na Zebra a na mě, v druhé ruce držel falešný odznak jako talisman. Protože Voronoff konečně vytáhl vlastní zbraň, drželi nás párem pistolí v šachu. Quirrenbach se tvářil natolik důležitě, že se nám lidé, mezi nimiž jsme procházeli, neodvážili věnovat pozornost. Nepokusil jsem se klást odpor nebo uprchnout, ostatně ani Zebra ne, protože by to za ten pokus nestálo.

Na přistávací ploše parkovaly pouze tři lanovozy, tři temné karoserie lesklé deštěm, ramena na střeše připravená k odjezdu, připomínaly pavouky zavěšené na vlákně hřbetem dolů. V jednom lanovozu jsem se Zebrou přijel. Poznal jsem i druhý, ale ne ten třetí, k němuž nás vedl Quirrenbach.

"Chceš mě zabít?" zeptal jsem se. "Protože jestli jo, ušetříš si hromadu potíží, když mě rovnou shodíš dolů."

Nemusíš mi zpřijemňovat poslední minutky projížďkou po Nebesích."

"Naprostě nechápu, jak jsem se dokázal obejít bez tvého ostrovtipu, Mirabeli." Quirrenbach si zdlouha a utrápeně povzdechl. "A mimochodem - ne že by ses o to zrovna moc zajímal - symfonie tvou zásluhou pokračuje přímo skvěle."

"Takže tvé veledílo nepatřilo k falešné identitě?"

"Zeptej se mě asi tak za sto let."

"Když už mluvíme o lidech, kteří váhají zabít ostatní," začal Voronoff, "mohl byste se také přidat k diskusi, Mirabeli."

Mohl jste mě dostat, když jsme se poprvé setkali u Metuzaléma. Trochu mě mate, že jste se o to ani nepokusil. A netvrdíte mi, že vám vadila ta ryba. Ať jste jaký chcete, Mirabeli, sentimentální určitě ne."

Měl pravdu. Zaváhal jsem, přestože jsem si to nerad přiznával. V jiném životě nebo alespoň na jiné planetě bych vystřelil na Rejviče (nebo na Voronoffa) dřív, než bych si uvědomil jeho přítomnost. Nevedl bych sám se sebou etické diskuse o hodnotě nesmrtelného kapra. "Třeba jsem věděl, že nejste správný terč."

"Anebo jsi jen neměl dost odvahy." Byla tma, ale přesto jsem zahlédl rychlé zablýsknutí Quirrenbachova úsměvu.

"Znám tvou minulost, Mirabeli. Všichni ji známe. Na Skyově vítězství jsi byl zatraceně dobrý. Problém je v tom, že nevíš, kdy to zabalit."

"Když jsem takový ubožák, proč mi věnuješ zvláštní pozornost?"

"Protože jste dotěrná moucha," řekl Voronoff. "Občas je zapotřebí ztrestat je plácačkou."

Jak jsme se blížili, lanovůz ožil, dvířka se vyplázla vzhůru jako mlsný jazyk a odkryla nástupní schůdky. Otvor zastínila dvojice goril ozbrojených nepřiměřeně mohutnými zbraněmi. Pokud jsem se zaobíral myšlenkou, že se budu zdráhat nastoupit, v této chvíli se mi vypařila z hlavy. Byli to profici. Vycítil jsem, že by mi nedopřáli ani tolik důstojnosti, abych mohl spáchat sebevraždu skokem z terasy. Kdybych se o to pokusil, přidali by mi na cestu pár střel do zad.

"Kam máme namířeno?" zeptal jsem se, aniž bych si byl jistý, zda opravdu chci znát odpověď, anebo jestli očekávám, že ta odpověď bude pravdivá.

"Do vesmíru," odpověděl Quirrenbach. "Na setkání s panem Rejvičem."

"Do vesmíru?"

"Znovu tě musím zklamat, Mirabeli, ale Rejvič vůbec není v Kaldeře. Celou dobu jsi bojoval s větrnými mlýny."

33

Hleděl jsem na Zebra. Zebra se dívala na mě. Mlčeli jsme.

Kabina, do níž nás gorily nacpaly, zářila novotou, kožené polstrování čišelo přepychem. Uzavřené zadní oddělení mělo šest sedadel kolem nízkého stolu, vzduch příjemně voněl, do stropu byl zapuštěn vkusný neonový obrazec. Voronoff a jedna gorila se usadili proti nám, zbraně v pohotovosti. Quirrenbach a druhý chlap nastoupili dopředu, přes dělicí přepážku jsme viděli pouze jejich kouřové stíny.

Lanovůz se hladce zvedl, ramena na střeše ztichounka cvakala jako pletací jehlice.

"Myslel tím vesmírem nějaké konkrétní místo?" zeptal jsem se Voronoffa.

"Habitat zvaný Útočiště. Je to karusel na vysoké orbitě," odpověděl. "Vám to ale může být jedno. Tohle není výlet."

Někdo se už o Útočišti zmínil, ale ne a ne si vzpomenout. "Co plánujete, až se tam dostaneme?"

"To záleží na panu Rejvičovi. Na vás je, abyste to zjistil. Můžete to nazvat vyjednáváním, ale nečekám, že byste vytáhl nějaké trumfy, Mirabeli. Podle toho, co jsem slyšel, vám žádné nezbyly."

"Vždycky mám v rukávě nějaké překvapení." Znělo to asi tak přesvědčivě, jako když se opilý pobuda vychloubá sexuálními schopnostmi.

Za postranním okénkem odplouvaly krystaly Escherových výšin. Zaregistroval jsem, což nebylo bez významu, jak další lanovůz, nikoli ten Zebřin, vystrčil ramena na maximální délku a v uctivé vzdálenosti se vydal za námi.

"A co vy, Voronoffe," zeptal jsem se, přičemž jsem okatě ignoroval gorilu. "Vaše hrátky skončily. Musíte si hledat nové potěšení."

"Není to potěšení, ignorante, je to bolest." Naklonil se nad stolek. Vypadal jako Rejvič, ale způsob chování a vyjadřování byly zcela jiné. Nezaslechl jsem ani náznak akcentu ze Skyova vítězství, také jeho živočišnost byla naprosto cizí Rejvičovým aristokratickým způsobům. "Je to bolest," opakoval, "a jediné tak ji mohu zahnat, chápete?"

"Vůbec ne, ale pokračujte."

"Nudu byste běžně nepřiřovnal k bolesti. To proto, že jste jí vystaven pouze v relativně malých dávkách. Neznáte její pravou chuť. Rozdíl mezi nudou, jakou znáte vy, a nudou, jakou jsem poznal já, je jako rozdíl mezi tím, když se dotknete sněhu, nebo strčíte ruku do nádrže s tekutým dusíkem."

"Nuda není stimul, Voronoffe."

"Nejsem si tím tak jistý," oponoval. "Za pocit, kterému říkáme nuda, je odpovědná určitá část mozku. To nemůžete popřít. Logicky se musí aktivovat nějakým vnějším stimulem, stejně jako mozkové centrum chuti nebo sluchu." Zvedl ruku. "Předvídám vaši další námitku. To je jeden z mých talentů - předvídání. Můžete namítnout, že je to pro můj stav příznačné. Jsem neurální síť natolik dobře adaptovaná na svůj vstup, že se nevyvíjela celá léta. Ale vraťme se k našemu tématu. Nepochybně jste chtěl říci, že nuda je naopak nedostatek stimulů, nikoli přítomnost konkrétního stimulu. Podle mne v tom není rozdíl. Sklenice je jak napůl prázdná, tak napůl plná. Vy slyšíte ticho mezi tóny, já slyším hudbu. Vidíte černobílý vzor, já bíločerný. Ale ve skutečnosti je toho víc - vidím obojí." Znovu se usmál jako maniak, který je dlouhá léta připoután v kobce a vede hlubokomyslné rozhovory se svým stínem.

"Já vidím všechno. Jinak to ani nejde, když člověk dosáhne mé... Jak bych to měl nazvat? Mé šířky zkušeností."

"Jste blázen, že?"

"Byl jsem blázen," odpověděl Voronoff, jemuž to zjevně nepřipadalo jako urážka. "Prošel jsem šílenstvím a vyšel na druhé straně. Nyní mě šílenství nudí stejně jako zdravý rozum."

Pochopitelně jsem věděl, že není blázen nebo že přinejmenším nepřišel o rozum docela. Kdyby ano, nebyl by Rejvičovi k užítku jako volavka. Voronoffovi musel zůstat aspoň zbytek chápání reality. Jeho duševní stav se však nepodobal ničemu, co jsem kdy zažil - a já samozřejmě poznal nudu. Bylo by však nebezpečné předpokládat, že neovládá dokonale své schopnosti.

"Můžete s tím skoncovat," nabídl jsem mu. "Sebevražda nemůže být zase tak obtížná ve městě, jako je tohle."

"Lidé to dělají," řekla Zebra. "Lidé jako Voronoff. Jenom tomu neříkají sebevražda. Pouze začínou náhle projevovat nezdravý zájem o nezdravé aktivity s velmi nízkou pravděpodobností přežití, jako třeba potápění do metanového obra nebo dostaveníčko se Zahalenými."

"Proč ne vy, Voronoffe?" Pak byla řada na mě, abych se usmál. "Ne, počkejte. Málem jste to udělal, že? Začal jste se vydávat za Rejviče. Doufal jste, že vás zabiju. Zbavil byste se trápení alespoň trochu důstojně. Moudrý starý nadsmrtnelný, kterého zastřelil nějaký cizácký hrdlofyz jen proto, že přijal podobu ohroženého uprchlíka."

"Bez nábojů? Kdybyste mi předvedl takový trik, tak to by stálo za to zemřít, Mirabeli."

"Dobrý postřeh."

"Jenže jste si uvědomil, že se vám to příliš zalíbilo," řekla Zebra.

Voronoff se na ni podíval se špatně skrývanou nenávistí. "A co se mi příliš zalíbilo, Taryn?"

"Že jste byl loven. Ulevilo vám to od bolesti."

"Co vy můžete vědět o bolesti?"

"Kdepak," řekl jsem. "Buďte upřímný, Voronoffe. Má pravdu, že? Poprvé za celé roky jste si doopravdy uvědomil, jaké to je žít. Proto jste začal podstupovat hloupé riziko, aby vzrušení neklesalo. Ale nic nebylo dost dobré, že? Dokonce i ty skoky do jícnu byly jen tak trochu zábavné."

Zahleděl se na nás s novou dychtivostí. "Byl jste někdy loven? Máte vůbec představu, jaké to je?"

"Už jsem měl to potěšení," odpověděl jsem. "Dokonce docela nedávno."

"Nemluvím o těch vašich směšných loveckých hrátkách." Voronoff ta slova vyplivl s naprostým opovržením. "Neřádi honí neřády - přítomné společnosti se to pochopitelně netýká. Když vás lovili, Mirabeli, vytvořili podmínky natolik nesouměrné ve vlastní prospěch, že vás klidně mohli oslepit a rovnou vám prohnat kulku hlavou ještě dřív, než vás vysadili v Mulči."

"Směšné, tehdy bych s vámi málem souhlasil."

"Ale mohlo by to být jiné. Mohlo by to být poctivé. Kdyby vám dali větší náskok, než vás začali pronásledovat, takže by vaše smrt nebyla naprosto nevyhnutelná. Kdyby vám umožnili najít si skrýše a využít je. To už by byl hodně velký rozdíl, ne?"

"Jistě," řekl jsem, "nebýt té drobnosti, že jsem se nepřihlásil dobrovolně."

"Možná byste se přihlásil. Kdyby to za to stálo. Kdyby byla cena dost vysoká. Kdybyste měl reálnou naději lovit přežít."

"Jaká je vaše cena, Voronoffe?"

"Bolest. Osvobození od bolesti. Alespoň na pár dnů."

Nejspíš jsem mu začal odpovídat, alespoň myslím, že jsem začal. Anebo to mohla být Zebra, nebo ta nemluvná gorila se zbraní velkou jako kyj. Jasně si však pamatuju jenom to, co se stalo o několik vteřin později, okanžiky před tím mám úhledně vymazané z paměti. Nejprve musel přijít záblesk světla a poryv žáru, když nás zasáhl paprsek vypálený z

druhého lanovozu. Pak musel následovat výbuch tak hlasitý, až praskaly bubínky, když se kabinou prohnala tlaková vlna a vyrvala z ní žhavé úlomky kovu a plastu. Amputovaná ramena na střeše nás už nedržela na lanech, a tak jsme padali.

Asi o vteřinu později se náš pád prudce zastavil, přibližně ve chvíli, kdy se mi vrátilo cosi jako normální vnímání. Nejprve jsem si uvědomil - před tím, než se dostavila bolest - že kabina je střechou dolů, takže stolek visí ze stropu a v podlaze s neonovým obrazcem že je zubatá díra, kterou je vidět nižší oblast města, zhnisaná spleť Mulče, neuvěřitelně zřetelná, ale neuvěřitelně hluboko.

Gorila zmizela, zbyla jenom ohromná zbraň, která rachotila po nově vzniklé podlaze, jak se kabina houpala sem a tam. Ruka gorily však dosud přítomna byla, ještě zbraň držela. V zápěstí ji úhledně oddělila střepina. Jakmile jsem uviděl holé kosti, připomnělo mi to stan a mou ustřelenou nohu, když nás přepadli Rejvičovi pistolníci, a jak jsem si ohmatal pahýl a pozvedl k očím dlaň umazanou krví, jako bych nemohl uvěřit, že část mého těla je pryč jako kus ztraceného území.

Jenže jsem nyní věděl, že se to nestalo mně.

Zebra a já jsme sklouzli do kouta kabiny, leželi jsme jeden přes druhého v podivném objetí. Po Voronoffovi nebo aspoň některé jeho tělesné části nebylo ani známky. Dotíraly na mne vlny bolesti, ale sotva jsem začal mému stavu věnovat náležitou pozornost, usoudil jsem, že nejsou natolik ostré, aby je vyvolávala zlomená kost.

Kabina se kolébala a skřípěla. Jinak bylo ticho, kromě našeho dýchání a tlumeného Zebřina sténání.

"Tannere?" Pootevřela ztřápené oči. "Co se stalo?"

"Byli jsme napadeni." Uvědomil jsem si, že o tom druhém lanovozu nevěděla, takže nic takového nečekala, zatímco já byl na útok duševně připraven. "Nejspíš těžký paprskomet. Myslím, že jsme uvízli v Nebesích."

"Jsme v bezpečí?" Cukla sebou, když se snažila vyprostit nohu. "Ne, počkej. Hloupá otázka. Neuvěřitelně hloupá otázka."

"Jsi zraněná?"

"Hmm... Vydřž chvíli." Oči jako by se jí na okamžik zastřely. "Ne, není to nic, co by nemohlo pár hodin počkat."

"Cos prováděla?"

"Prohlížela jsem si zobrazení těla, do jaké míry je poškozené," prohlásila přezíravě. "A co ty, Tannere?"

"Přežiju to. Za předpokladu, že to vůbec někdo přežije."

Kabina se náhle naklonila a padala svisle dolů, než ji něco zastavilo, ovšem nepříliš spolehlivě. Snažil jsem se odvrátit pohled od díry v podlaze, protože se mi zdálo, že Mulč je ještě dál, vypadal jako plán ulic, který držím na délku paže. Výhled mi přetínalo několik nejnižších propletených větví Nebes, ale byly tenké a neobydlené, takže jen zvyšovaly dojem strašné výšky. Za kouřovou přepážkou se začaly pohybovat stíny, kabina se zase pohnula.

"Někdo nás zachrání, že?" zeptala se Zebra.

"Někdo by nemusel mít náladu plést se do něčeho, co naprosto jasně vypadá jako soukromá záležitost." Kývl jsem k přepážce. "Nejmíň jeden je tam naživu. Raději bychom měli vypadnout, než udělá něco, čeho bychom mohli litovat - třeba že nás zastřelí."

"Kam chceš vypadnout, Tannere?"

Pohlédl jsem na díru v podlaze. "Nemáme zrovna moc možností, co myslíš?"

"Jsi cvok."

"To je možné." Klekl jsem si, chytil se okrajů díry a chystal se prostrčit hlavu dolů. "Ale kdo v tomhle městě není."

Spustil jsem se do otvoru, až jsem pod nohama ucítil oporu na sukovité větvi, na níž jsme přistáli. Větev byla úzká, uvízli jsme nedaleko konce, kde se rozdělovala do větvíček tenkých jako cibulová nať. Jakmile jsem získal rovnováhu, natáhl jsem se a pomohl Zebře, přestože se svými prodlouženými údy mou asistenci nepotřebovala.

Podívala se nahoru a hodnotila poškození lanovozu. Kde bývala střecha, trčely jen ožehlé nebo roztavené součástky, zbylo pouze jedno teleskopické rameno, a právě to drželo kabinu, nejspíš a nakřivo se zahákló za větev o kousek výš. Vypadalo to, že stačí lehký vánek, a vrak se zřítí do Mulče. Quirrenbach a druhá gorila zápasili v předním oddělení s dvířky, která zaklínal výrůstek větve.

"Voronoff je pořád naživu." Ukázal jsem o kus dál, kde se větev rozšiřovala. Pomalu a metodicky po ní lezl, právě ona nejspíš zastavila jeho nedobrovolný pád.

"Co uděláš?"

"Nic," odpověděl jsem. "Daleko se nedostane."

Výstřel přesně zasáhl cíl, ale nebyl tak silný, aby hrozilo nebezpečí, že přetrhne větev. Pouze Voronoffa zastavil, prozatím se však nevydal zpět za námi.

Zebra vzhledla vzhůru k propletenosti větví, odkud se vynořil střelec. Pokrčil jednu nohu a těžkou pušku si opřel o stehno.

Pak si Chanterelle pověsila zbraň na rameno a začala sestupovat po improvizovaném žebříku ze spletených větví k nám. Z jejího lanovozu, zaparkovaného nahoře, vyskákaly tři černě oděné postavy a kryly její postup ještě mohutnějšími a hrozivějšími zbraněmi.

Zpočátku to byla jenom malá světélkující šmouha na obrazovce radiolokátoru. Ale znamenalo to mnoho. Poprvé od chvíle, co se vzdálili od lodě, nabyli jistoty, že za Flotilou něco je, něco jiného než roky prázdného prostoru. Sky zesílil intenzitu směrového signálu a zaměřil ho na oblast, z níž se odraz elektromagnetických vln vrátil.

"Musí to být on." Goméz se nakláněl Skyovi přes rameno. "Musí to být Caleuche. Nic jiného tam být nemůže."

"Nebo odhozený odpad," mínil Norquingo.

"Ne." Sky hleděl na stínítko pozorovací obrazovky, na níž paprsek postupně vykresloval detaily. Šmouha dostávala

tvár. "Je to hodně velké. Myslím, že je to přízračná loď. Jiný objekt této velikosti nemůže Flotilu sledovat."

"Jak je velký?"

"Délku nelze určit, ale pokud je to loď, míří podélnou osou přímo na nás, takže její kurz odpovídá kurzu Flotily." Stiskl několik kláves a přimhouřil oči, když na stínítku vyskočily nové informace. "Průměr objektu a tvar je shodný s našimi loděmi. Radar dokonce zachytil určitou asymetrii na přídi, kde by měly být antény, jenže to nevypadá, že loď rotuje. Z nějakého důvodu se otáčení zastavilo."

"Třeba už je přitažlivost vyvolaná odstředivou silou zrudila. Jak je daleko?"

"Šestnáct tisíc kilometrů. Je to výborné, urazili jsme půl světelné vteřiny. Při minimálním tahu motorů tam budeme za několik hodin."

Chvilí diskutovali, než se shodli, že nejlepší bude přiblížit se nenápadně. Loď se držela kurzu Flotily, z toho vyplývalo, že to není bezcílně letící vrak. Přinejmenším navigace pořád fungovala. Sky sice pochyboval, že by na palubě mohl být někdo naživu, ale musel to vzít v úvahu. A pokud pracovaly automatické obranné systémy, mohly by na neohlášený přilet cizího člunu zareagovat nepřátelsky. "Vždycky se ještě můžeme ohlásit," navrhl Goméz. Sky zavrtěl hlavou.

"Bezmála století letí za námi a nikdy se nepokusili o kontakt. Můžeš si myslet, že jsem paranoidní, ale domnívám se, že o hosty zrovna moc nestojí, ať ohlášené nebo ne. Stejně nevěřím, že posádka žije. Někaké systémy dosud běží, sledují Flotilu a udržují antihmotu v klidu, ale to bude asi tak všechno."

"Brzy se to dozvíme," řekl Norquingo, "jakmile se dostaneme na dohled. Pak se podíváme, jestli je loď poškozená."

Další dvě hodiny plynuly trýznivě pomalu. Sky upravil přibližovací dráhu tak, aby se k objektu dostali poněkud ze strany. Radiolokátor změnil délku, ale nečekalo je žádné překvapení. Až na nepatrné, nicméně záhadné odchylky vypadal Caleuche jako každá jiná loď Flotily.

"Tady jsou stopy poškození." Goméz ukázal na obrazovku. Kromě přízračné lodi byla naprosto prázdná. Byli neuvěřitelně osamělí. Flotila nedala nijak najevo, že by si všimla, že se něco děje. "Víš, jsem skoro zklamaný."

"Opravdu?"

"Kdesi v koutku myslí jsem pořád choval naději, že objevíme něco mnohem záhadnějšího."

"Tak přízračná loď pro tebe není dost záhadná?" Sky opět upravil kurz, aby k plavidlu přilétli z druhé strany.

"Jistě, ale když teď víme, co to je, odpadlo tolik zajímavějších možností. Víš, co jsem si myslel? Že by to mohla být loď vyslaná za Flotilou z domova mnohem později, mnohem rychlejší a vyspělejší. Že ji za námi poslali, aby nás z bezpečné vzdálenosti sledovala, třeba aby nás jenom pozorovala, ale aby zasáhla a pomohla nám, kdyby se stalo něco vážného."

Sky se snažil zatvářet pohrdavě, ale tajně některé Gomézovy pocity sdílel. Co když to bude ještě horší, pomyslel si. Co když se ukáže, že Caleuche nemá žádné použitelné zásoby a že neexistuje bezpečný způsob, jak z něho získat antihmotu. Jen proto, že nějaká skutečnost dala podnět ke vzniku legendy, automaticky to neznamená, že na ní musí být něco pravdivého. Vzpomněl si na původní Caleuche, strašidelnou loď, která se údajně objevovala na moři jižně od Chile, mrtví na její palubě byli uvězněni ve věčné a hrůzostrašné oslavě a nad vlnami se nesla truchlivá melodie hraná na akordeon. Kdykoli však někdo Caleuche zahlédl, vždy projevil kouzelnou schopnost proměnit se na skálu pokrytou chaluhami nebo kus plovoucího dřeva.

Možná ani teď nic jiného nenajdou.

Poslední hodina uplynula stejně pomalu jako předchozí, ale nakonec byli odměněni prvním nezřetelným pohledem na přízračnou loď. Patřila k Flotile - klidně mohli přilétat k Santiagu, až na to, že na Caleuchi nesvítala žádná světla. Viděli ho pouze v záři reflektorů člunu, a když se k lodi přiblížili na několik set metrů, dokázali rozeznat i detaily, ale vždy jenom v mučivě malém kruhu světlometů.

"Velitelská sekce vypadá nedotčená," řekl Goméz, zatímco reflektory přejížděly po mohutné kouli na přídi. Průzory byly temné, zahlédli šterbiny detektorů a komunikační antény vyčnívající z miskovitých prohlubní, ale ani známky po přítomnosti posádky či energie. Přední část koule byla poseta nesčetnými drobnými impakty, ale ty měl i Santiago, a na první pohled se nezdálo, že by tahle loď utrpěla větší poškození.

"Leť dál podél páteře," řekl Goméz. Norquingo za jejich zády měl plné ruce práce s lodním schématem.

Sky trochu upravil tah trysek, pomalu minuli velitelskou sekci a následně válcovitý modul, kde měl Caleuche mít nákladové paluby a kotviště s vlastními čluny. Všechno vypadalo, jak mělo. Dokonce i propusti do doků byly na stejných místech.

"Žádné výrazné poškození nevidím," řekl Goméz. "Myslel jsem, že radar ukazoval -"

"Taky že ukazoval," potvrdil Sky. "Ale poškození je na opačném konci. Podíváme se na motorovou sekci."

Pomalou letěli podél páteře, elipsy reflektorů odhalovaly jeden spací modul za druhým, aby vzápětí utonuly v temnotě. Sky je začal počítat, protože předpokládal, že některé mohou chybět, ale brzy zjistil, že to nemá smysl. Byly tam všechny. Až na přiměřené opotřebování byla loď pořád přesně taková jako po startu.

"S tou lodí není něco v pořádku," Goméz přimhouřil oči. "Něco nevypadá úplně správně."

"Nezdá se mi, že by byla v nepořádku," řekl Sky. Norquingo na okamžik vzhlédl od mnohem zajímavějšího schématu.

"Taky mi připadá úplně normální."

"Jenže není. Vypadá jaksi rozmazaně. Copak to nevidíte?"

"To je tím kontrastem," řekl Sky. "Zrak se nedovede vyrovnat s rozdílem mezi osvětlenou a neosvětlenou částí."

"Když myslíš."

Dál letěli mlčky, ve skutečnosti nechtěli přiznat, že Goméz má pravdu a že s Caleuchem opravdu všechno není, jak by mělo být. Sky si vzpomněl na Norquincovo vyprávění, že prastarý strašidelný koráb, plavící se po pozemských oceánech, býval obklopen mlhou, takže se nedal zřetelně spatřit. Naštěstí Norquina nenapadlo, aby mu to připomněl, protože by to asi nesnesl.

"Kryogenické jednotky nevyzařují žádné infračervené světlo," ozval se Goméz po chvíli, když za sebou měli už hodný kus páteře. "Což není dobré znamení. Kdyby mrazáky fungovaly, zaregistrovali bychom infračervené záření z chladicích agregátů. Nemůžeš někde odebírat teplo, aniž bys je jinde vydával. Momios nemůžou být naživu."

"Tak se raduj," řekl Sky. "Přál sis přízračnou loď a tady jednu máš."

"Jenže na ní nebudou žádné příznaky. Jenom hromada mrtvých lidí."

Dosáhli konce páteře, kde se napojovala na pohonnou jednotku, a přiblížili se na deset patnáct metrů. Detaily lodního povrchu by teď měli jasně vidět, nemohli však popřít, že Goméz měl pravdu. Všechno se zdálo neostře, jako by na loď hleděli přes zamlžené sklo, kromě okraje trupu proti vesmíru. Jako by se trochu natavila a pak ztuhla.

Nebylo to v pořádku.

"Na motorech žádné poškození nevidím," prohlásil Goméz. "Antihmota musí být pořád v nádržích, izolovaná zbytkem energie."

"Jenže po energii není ani stopy. Nesvítí jediné světélko."

"Vypnuli všechny nedůležité systémy, Skyi. Ale antihmota tam musí být. Ať se stalo cokoli, naše cesta nebyla marná."

"Podíváme se, jak to vypadá na protější straně. Víme, že tam radar něco našel."

V ostrém úhlu zatočili za zející jícny trysek. Goméz měl pochopitelně pravdu. Antihmota tam musela být, o tom nebylo pochyb. Kdyby motory vybuchly jako na Islámábádu, nezůstalo by nic, jen pár nezvyklých stopových prvků rozptýlených v mezihvědném prostoru. Loď musela mít pořád dost antihmoty, aby ji dokázala zabrzdit, kontejnerový systém musel pořád normálně fungovat. Skyova posádka by tu antihmotu mohla využít. Dalo by se experimentovat přímo tady, mohli by testovat motory Caleuche způsobem, jaký by na vlastní lodi nikdy neriskovali, a najít postup, jak z nich vymáčkout vyšší výkon. Přízračná loď by se taky dala připojit k Santiagu jako obrovská raketa, čímž by se enormně zvýšila brzdná křivka; až by dosáhli snížení rychlosti na podstatný zlomek rychlosti světla, druhou loď by prostě odhodili. Nabízela se ještě třetí možnost, která se Skyovi zamlouvala nejvíce - získat zkušenosti experimentováním na palubě Caleuche, potom dopravit nádrž na Santiago a připojit ji k jeho zásobám paliva. Tak by nebyla antihmota zbytečně vyplývána na zpomalování připojené lodě, a navíc by se to dalo udržet v tajnosti.

Otočili se a letěli zpátky podél opačné strany, která se na radiolokátoru jevila asymetricky. Když ji uviděli, nevěřili vlastním očím. Goméz tiše zaklel, Sky vyjádřil své pocity pomalým pokyvováním hlavou. Po celé délce, od kulovité velitelské sekce až na zád k motorovému úseku, vyhržela z lodního boku nechutná leprózní hmota napěněná jako chuchvalce žabích vajíček. Mlčky na to dobrou minutu zírali, aniž dokázali pochopit, na co vlastně civí. A už vůbec si to nedovedli srovnat s tím, co o šesté lodi věděli.

"Tady se stalo něco podivného," zamumlal Goméz. "Něco moc a moc podivného. Vůbec se mi to nezamlouvá."

"Myslíš, že mně se to zamlouvá?" řekl Sky.

"Odleť kousek dál od trupu," požádal Norquince.

Sky ho výjimečně bez zaváhání poslechl. Upravil tah trysek a vzdálil se s člunem na dvě stě metrů od lodě. Mlčky čekali, až se jim naskytne celkový pohled na poničený bok. Sky si pomyslel, že vypadá jako kůže plná puchýřů nebo jako zjizvená, špatně zhojená tkáň. Tohle v žádném případě nečekal.

"Vpředu něco je!" Goméz ukázal rukou. "Podívejte, nedaleko velitelské koule cosi trčí. Nevypadá to jako součást lodě."

"Je to člun," řekl Sky.

Pomalu se přibližovali, netrpělivě zkoumali temnou hmotu reflektory. Mezi vyhrželými bublinami se skrývalo malé vesmírné plavidlo. Bylo velké jako jejich člun, až na detaily mělo shodný tvar. Označení bylo jiné.

"Kruci," zavrčel Goméz, "někdo se sem dostal před námi."

"Už to tak vypadá," mínil Sky. "Ale můžou tady být desítky let."

"To je pravda," souhlasil Norquince, "ten člun není od nás."

Opatrně se blížili, dávali si pozor, protože to mohla být past. Člun se však zdál stejně opuštěný jako velká loď, k níž ho poutala trojice lan s kotvami nastřelenými do pláště. Průnikové kotvy patřily ke standardnímu bezpečnostnímu vybavení člunů, Sky však nečekal, že je uvidí použité tímhle způsobem. Proč nezakotvili u neporušených propustí na přistávací palubu na opačné straně Caleuche!

"Zlehka a pomalu nás tam doved'," řekl Goméz.

"A co jiného dělám?" Jenže přiblížit se k nehybnému člunu bylo mnohem těžší, než se zdálo, jejich korekční motory ho odstrkovaly. Spojení bylo mnohem tvrdší, než by si Sky přál. Jakmile zámky palubního průlezu držely, mohli pustit do druhého plavidla energii a probudit systém, který pouze dřímá. Nebylo to obtížné, protože spojovací části člunů byly zkonstruovány tak, aby byly dokonale kompatibilní.

Kontrolky zablikaly, v obou přechodových komorách se začal vyrovnávat tlak.

Všichni tři se navlékli do skafandrů, připjali si speciální detektory a vysílačky a vzali si pušky opatřené svítilnami, které Sky obstaral. Se Skyem v čele propluli spojovacím průlezem do druhého člunu, osvětlená kabina byla až podezřele podobná té, kterou právě opustili. Nebyly tam žádné pavučiny ani prach, podle něhož by mohli odhadnout, kolik času uplynulo. Ožilo dokonce několik stavových indikátorů. Pak našli tělo ve skafandru.

Ten člověk byl bezpochyby mrtvý - stačilo mrknout na vyceněnou lebku za ochranným sklem. Zdálo se však, že nezemřel násilnou smrtí. Seděl v pilotním křesle, ruce složené v klíně, rukavice jakoby spojené k modlitbě.

"Oliveira," přečetl Goméz ze štítu na přilbě. "To je portugalské jméno. Musel být z Brazílie."

"Proč tady umřel?" divil se Norquince. "Měl přece dost energie, ne? Mohl se vrátit domů."

"Ani ne." Sky ukázal na jeden stavový indikátor. "Energii sice měl, ale neměl palivo. Musel ho spotřebovat, když se sem snažil rychle dostat."

"No a co? V Caleuchi musí být desítky člunů. Mohl se vrátit jiným."

Postupně dali dohromady hypotézu, která by přítomnost mrtvol vysvětlila. Žádný o Oliveirovi neslyšel, ale byl z jině

lodě a nejspíš zmizel již před mnoha lety.

Oliveira se musel o Caleuchi také dozvědět, možná stejným způsobem jako Sky, pečlivým shromažďováním pověstí, z nichž se nakonec vyloupila fakta. Stejně jako Sky se rozhodl, že poletí dozadu a podívá se, co může přízračná loď nabídnout, možná doufal, že získá pro svou posádku nebo třeba jen pro sebe nějakou velkou výhodu. Proto vzal tajně člun, jak se dalo předpokládat, jenže se rozhodl, že poletí rychle, s vysokou spotřebou paliva. Možná byl k této strategii přinucen krátkým oknem, během něhož mohl opustit loď, aniž by byla jeho nepřítomnost zaznamenána. Muselo mu to připadat jako rozumné riziko. Ostatně, jak tvrdil Goméz, na palubě Caleuche jsou zásoby paliva a další čluny. Dostat se zpátky by neměl být problém.

Přesto očividně byl.

"Je tady vzkaz." Norquingo hleděl na řadu číslic.

"Cože?"

"Vždyť to říkám, je tu vzkaz. Předpokládám, že od něho." Než se mohl Sky zeptat, Norquingo vyvolal zprávu, protáhl ji několika softwarovými programy a pak jim ji přepojil do skafandru přes audiokanal napojený do normálního komunikačního kanálu, vizuální složku jim promítl na displej ve výši očí, takže to vypadalo, jako by se k nim připojil Oliveirův duch. Měl na sobě skafandr, v němž zemřel, hledí však měl zvednuté, takže zřetelně viděli jeho obličej. Vypadal mladě, měl tmavou pleť a v očích pohled vyjadřující jak děs, tak rezignaci.

"Nejspíš se zabiju," řekl portugalsky. "Nejspíš to udělám. Připadá mi to jako jediný rozumný čin. Myslím, že v mé situaci by to udělal každý. Není k tomu zapotřebí velké odvahy. Existuje deset bezbolestných způsobů, jak se zabít ve skafandru. Slyšel jsem, že některé jsou ještě lepší než bezbolestné. Brzo se to dozvím. Dejte mi vědět, zda jsem umřel s úsměvem na tváři, ano? Doufám, že to tak bude. Jinak by to ani nebylo spravedlivé."

Sky se musel soustředit, aby slovům rozuměl, ale nebylo to zvlášť obtížné. Když ještě byl bezpečnostní důstojník, patřilo k jeho povinnostem ovládat ostatní jazyky Flotily. Portugalština byla španělštině mnohem bližší než arabština. "Předpokládám, že jste sem přiletěli ze stejného důvodu jako já, ať už jste kdokoli. Z čistě, neomezené chtivosti. Vůbec se vám nevidím, ale pokud jste tady z nějakého altruističtějšího důvodu, přijměte mou upřímnou omluvu. Jenže o tom pochybuji. Stejně jako já jste museli slyšet o přízračné lodi, a napadlo vás, zda nevezle něco, co by stálo za to vyrabovat. Jenom doufám, že jste neudělali stejnou chybu jako já, pokud jde o zásoby paliva. Nebo jste možná udělali a nyní naprosto přesně víte, o čem mluvím, protože jste už byli uvnitř. Pokud potřebujete palivo a ještě jste uvnitř nebyli, je mi líto, ale budete zklamáni. Jestli je to ovšem ten správný výraz." Odmlčel se a pohlédl na indikátory podpory života na svém skafandru. "Protože ta loď není to, co jste předpokládali. Je nekonečně mň. A nekonečně víc. Musím to vědět. Byl jsem uvnitř. Oba jsme tam byli."

"Oba?" zeptal se Sky.

Jako by ho Oliveira slyšel, řekl: "Nebo jste Laga ještě nenašli. Už jsem se o Lagovi zmínil? To jsem měl, moje chyba. Byl to můj dobrý přítel, ale nyní je právě on tím důvodem, proč se zabiju. Nemohu se vrátit domů bez paliva, a kdybych požádal o pomoc, stejně by mě za to, že jsem sem letěl, popravili. I kdyby mě nepověsili na Brazílii, vyžadovaly by to posádky ostatních lodí. Ne, opravdu nemám východisko. Ale jak jsem říkal, právě Lago mě k tomu přiměl. Chudák, chudák Lago. Vždyť jsem ho jenom poslal pro palivo. Je mi to opravdu moc líto." Náhle jako by se vytrhl ze zasnění a zdálo se, že každému pohlédl do očí. Už jsem vám říkal to další? Že byste měli okamžitě odletět, jestli můžete? Nevím, jestli jsem to říkal."

"Vypni tu pitomost," požádal Sky.

Norquingo zaváhal, pak poslechl, Oliveirův duch zůstal zmrzle viset před nimi, ztuhlý uprostřed monologu.

34

"Vystupte," poručila Chanterelle, sotva z dvířek vyhlédla Quirrenbachova pohmožděná a zakrvácená tvář. "A vy rovněž." Kývla hlavní na gorilu, která byla na rozdíl od partáka při vědomí.

"Dlužím vám poděkování," začal jsem nejistě. "Předpokládala jste, že váš útok přežiju, že?"

"Napadlo mě, že byste mohl. Jste v pořádku, Tannere? Zdáte se mi trochu pobledlý." "To brzo přejde."

Její tři mrzutí přátelé zadrželi Voronoffa a odvedli ho do Chanterellina lanovozu, aby si ošetřil pohmožděné zápěstí.

Nevrle po mně pokukovali, ale vůbec jsem se jim nedivil. Když jsme se potkali naposledy, prošpikoval jsem jim stehna ledovou tříští.

"Dostala jste se do vážných potíží," prohlásil Quirrenbach, jakmile jsme byli v kabině a on měl Chanterellinu pozornost pro sebe. "Ať jste kdokoli."

"Vím, kdo to je." Voronoff zíral na malého servula, který se vysunul ze stěny a obvazoval mu ruku. "Chanterelle Sammartiniová. Jeden z nejlepších lovců, pokud to lze považovat za doporučení."

"Jak to k čertu můžete vědět?" zeptal se Quirrenbach. "Protože byla s Mirabelem u Metuzaléma, když jsem se mu poprvé ukázal. Prověřil jsem ji."

"Ale ne dost důkladně," upozornil ho Quirrenbach. "Zmlknete. To vy jste mu měl šlapat na paty, jestli si nepamatujete."

"Ale, ale, hoši." Zebra měla zbraň ledabyle položenou na klíně. "Nemusíte se hned hašteřit jen proto, že jsme vám sebrali vaše velké pušky."

Quirrenbach namířil prst na Chanterelle. "Jak to, že Taryn má zbraň, Sammartiniová? Jestli jste si to ještě neuvědomila, patří k nám."

"Podle Tannera už pro vás dávno nepracuje." Chanterelle se usmála. "Popravdě, ani mě to nepřekvapuje."

"Díky," poděkovala Zebra opatrně. "Ale nevím, proč mi věříte. Já na vašem místě bych váhala."

"Tanner řekl, že bych vám věřit měla. V několika drobnostech jsme se neshodli, ale v tomto případě jsem ochotna dát

na jeho slovo. Mohu vám důvěřovat, Zebro?"

Usmála se. "Už jste se rozhodla, ne?" Pak dodala: "A co dál, Tannere?"

"Totéž, co chtěl udělat Quirrenbach," řekl jsem. "Poletíme na Útočiště."

"Žertuješ? Je to léčka."

"Ale taky jediný způsob, jak s tím vším můžu jednou provždy skoncovat. A Rejvič to dobře ví, nebo ne?"

Quirrenbach mlčel, jako by si nebyl jistý, jestli vyhrál, nebo naopak ztratil veškerou naději na záchranu. Potom neutrálně prohlásil: "Musíme se dostat na kosmoport."

"Později, Quirrenbachu, později." Ted' bylo na mně, abych si začal hrát. "Nejdřív se potřebuju dostat někam jinam."

Někam mnohem blíž. A myslím, že víš, jak mě tam dopravit."

Vytáhl jsem ampulku Palsenu, kterou mi dala Zebra, nyní prázdnou. "Už ti to došlo?"

Nevěděl jsem určitě, zda má Quirrenbach k výrobě Palsenu blíž než Vadim, ale zdálo se mi to jako rozumný předpoklad.

Vadim měl zásoby drogy, jenže jeho vyděračské královstvíčko se omezovalo na Rživý pás a okolí. Pouze Quirrenbach se volně pohyboval mezi Kalderou a orbitou, takže bylo docela pravděpodobné, že Vadimovi přivezl zásobu Palsenu právě on.

Znamenalo to, že by Quirrenbach také mohl znát zdroj.

"Tak co?" zeptal jsem se. "Přihořívá?"

"Netušíš, do čeho strkáš nos, Tannere. Nemáš nejmenší představu."

"Dovol, abych si s tím dělal starosti sám. Ty se starej, jak nás tam dostat."

"Kam nás má dostat?" zeptala se Chanterelle.

Otočil jsem se k ní. "Slíbil jsem Zebře, že budu pokračovat v pátrání, kterým se zabývala její sestra, než zmizela."

Chanterelle pohlédla na Zebra. "Co se stalo?"

Zebra tiše řekla: "Má sestra kladla příliš mnoho nepříjemných otázek o Palsenu. Zabijáci Zbožného poutníka ji dostali, a já chci vědět proč. Nepokoušela se je nijak zastavit, chtěla se jen něco dozvědět o zdroji."

"Nepochybně nebude takový, jak byste čekali." Quirrenbach se na mě úpěnlivě zahleděl. Lanovůz jel směrem od Hlavního nádraží, kde jsme vysadili Voronorfa a gorilu. "Pro všechno na světě, Tannere. Podívej se na to rozumně."

Není nutné, aby ses pouštěl do nějaké křížové výpravy, zvlášť když jsi cizinec. Nemáš potřebu ani právo míchat se do našich záležitostí."

"Žádné nepotřebuje," řekla Zebra.

"Ušetři mě svého spravedlivého rozhořčení. Vždyť tu látku sama užíváš."

Přikývla. "Ano. A taky několik tisíc dalších lidí. A to především proto, že nemáme na vybranou."

"Vždy je možnost výběru," řekl Quirrenbach. "Připadl vám svět méně barvitý bez implantátů? Skvělé. Naučte se s tím žít. A jestli se vám to nelíbí, můžete se stát hermetiky."

Zebra zavrtěla hlavou. "Bez implantátů začneme vymírat stářím. Alespoň většina z nás. S implantáty bychom museli prožít půl života zavření v palankýnech. Promiň, ale to mi nepřipadá jako velký výběr. Rozhodně ne, pokud existuje třetí možnost."

"Potom nemáš vůbec žádné morální právo odsuzovat existenci Palsenu."

"Já ho neodsuzuji, ty nudný mrňousi. Chci pouze vědět, proč se nedá snáze sehnat, když ho všichni tolik potřebujeme. Měsíc co měsíc je těžší ho získat, měsíc co měsíc zaplatím Zbožnému poutníkovi za jeho vzácný elixír o něco víc."

"To je zákon nabídky a poptávky."

"Mám mu za vás dát pár facek?" zeptala se Chanterelle živě. "Vůbec by mi to nedělalo potíže."

"To je od vás šlechetné." Zebra zjevně potěšilo, že našla u Chanterelle zastání. "Ale pro tuto chvíli ho potřebujeme při vědomí."

Přikývl jsem. "Alespoň do té doby, než nás dostane do střediska výroby. Chanterelle, jste si jistá, že pořád chcete s námi?"

"Kdybych nechtěla, zůstala bych na nádraží."

"Já vím. Ale bude to nebezpečné. Nemusíme se z toho dostat všichni."

"Má pravdu." Quirrenbach zřejmě stále doufal, že mi to rozmluví. "Být vámi, vážně bych se nad tím zamyslel. Nebylo by lepší, kdybychom tam jeli později, s řádně připravenou jednotkou a s něčím, co by alespoň trochu připomínalo plán?"

"Cože? To bych měl přijít o svou milou společnost?" zeptal jsem se. "Tohle město je velké, Quirrenbachu, a Rživý pás ještě větší. Kdo ví, jestli bych tě ještě někdy uviděl, kdybych souhlasil, že náš malý výlet odložíme?"

Odfíkl si. "Nemůžeš mě přinutit, abych tě tam zavedl."

Usmál jsem se. "To budeš překvapený. Můžu tě přinutit udělat skoro všechno, co budu chtít. Je to v podstatě jen otázka nervů a tlakových bodů."

"Chceš mě mučit?"

"Řekněme, že jenom použiju velice přesvědčivé argumenty."

"Jsi parchant, Mirabeli."

"Tak raději řiď."

"A taky se dívej, kudy jedeš," upozornila ho Zebra. "Jsme moc nízko, Quirrenbachu."

Měla pravdu. Málem jsme se dotýkali Mulče, klouzali jsme pouhých sto metrů nad střechami nejvyšších slumů a kabina se nepříjemně houpala, neboť v této výšce bylo málo lan.

"Vím, co dělám," zabručel Quirrenbach. "Zmlkni a užívej si projížďku."

Náhle jsme se ocitli v kaňonu mezi slumy, klesali jsme po jediném dlouhém lanu, které mizelo v karamelově kalné vodě. V chatrných stavbách po obou stranách hořely ohničky, loďky poháněné parními stroji hučely a funěly, jak uhýbaly lanovozu blížícímu se k hladině.

"Uhodl jsem to, že?" zeptal jsem se Quirrenbacha. "Pracovali jste s Vadimem společně."

"Domnívám se, že náš vztah by se dal lépe označit jako pán a otrok." Zručně zacházel s ovladači, zpomalil sestup okamžik před tím, než jsme se dotkli hnědé vody. "Myslíš, že Vadim toho velkého hloupého banditu jen hrál? Vůbec nemusel hrát."

"Zabil jsem ho?"

Promnul si jednu z řady modřin. "Neudělal jsi mu nic, co by Palsen nespravil."

Přikývl jsem. "Myslel jsem si to. Takže co je to, Quirrenbachu? Musíš to vědět. Vyrábějí to?"

"Záleží na tom, co si představuješ pod pojmem výroba."

"Zbláznil se," řekl Sky. "Uvázl tady a věděl, že už se nemůže dostat domů. Není v tom žádná záhada."

"Myslíš, že ten druhý, Lago, skutečně existoval?" zeptal se Góméz.

"Možná. Ale vlastně na tom nezáleží. Stejně musíme jít dovnitř, ne? Jestli ho tam najdeme, budeme vědět, že přinejmenším něco byla pravda. Podívej," Sky se ze všech sil snažil mluvit co nejrozumněji, "co když Laga zabil? Mohli se přece pohádat. Třeba ho právě vražda přítele připravila o rozum."

"Pochopitelně za předpokladu, že o rozum opravdu přišel," řekl Góméz, "že to zkrátka nebyl dokonale racionálně uvažující člověk, který musel čelit něčemu strašlivému."

O několik minut později se oddělili od Oliveirova člunu, mrtvého zanechali tak, jak ho našli. Opatrně, jen s jemnými úpravami tahu, letěli k nezničenému boku Caleuche.

"Poškození je omezeno výhradně na jednu stranu," prohlásil Góméz. "Santiago ožehnutý výbuchem Islámábádu sice vypadá jinak, ale umístění je podobné, nemyslíš?"

Sky přikývl, vzpomněl si na matčin stín vypálený do lodního pláště. Caleuchi se přihodilo něco zcela jiného, ale evidentně šlo o nějaké poškození. "Nepřipadá mi, že by spolu obě události souvisely."

Pult zazvonil, ozval se automatický varovný systém, který provizorně přidal Norquince. Sky se podíval na oba muže.

"Co se děje, nějaký zádrhel?"

"Sice ne technický, ale jeden problém máme. Někdo na nás zrovna vyslal modulovaný signál."

"Odkud to přišlo? Z Flotily?"

"Je to tím směrem, ale ne přesně. Myslím, že to je další člun, Skyi, který letí po podobné trase, jakou jsme zvolili my."

"Pravděpodobně sleduje tepelnou stopu našich trysek," řekl Góméz. "Tak jo, kolik času máme?"

"Nevím, dokud se na něho taky nepodíváme radarem. Možná den, ale taky třeba jen šest hodin."

"Krucí. Jdeme dovnitř a uvidíme, co najdeme."

Přelétali nad nepoškozenou stranou velitelské sekce a hledali vhodný spojovací průlez. Sky se nepokoušel přistát uvnitř Caleuche, na povrchu mělo být dost propustí pro rychlý přesun posádky, tam se dal člun ukotvit. Normálně by loď odpověděla na přilet člunu aktivací některých vrat, rozsvítila by naváděcí světla a vysunula zpomalovací drápky, které by člun těch několik posledních metrů navedly. Jestli v lodním rozvodu zbyla energie, měly se přistávací mechanismy probudit i po desítkách let nečinnosti. Ale přestože odvysílali kontaktní signál, nic se nestalo.

"Tak dobře," řekl Sky. "Uděláme totéž co Oliveira. Použijeme ukotvovací lana."

Navedl člun ke spojovacímu průlezu a vystřelil lana. Průnikové kotvy se nehlučně zabodly do Caleuche a člun se začal přitahovat jako pavouk šplhající po pavučině. Vypadalo to, že kotvy moc pevně nedrží, kývaly se jako háčky zapíchnuté do kůže, ale doufali, že prozatím vydrží. I kdyby se člun z ukotvení vytrhl, zatímco budou v lodi, autopilot zabráni, aby se vzdálil.

Ve skafandrech vpluli do přetlakové komory a vyčerpali vzduch. Sky umístil člun naprosto dokonale, spojovací uzávěry člunu přesně navazovaly na lodní, vedle nich byl zapuštěný panel s ovládací pákou. Sky ze zkušenosti věděl, že přetlakové komory jsou dobře zkonstruované. I kdyby je nikdo celé roky nepoužil, ruční otevírání by mělo fungovat. Jednoduše pákou otočí a odsune vnější poklop. Uvnitř komory je složitější panel s tlakoměry a spínači, které umožňují naplnit celou komoru vzduchem z lodě. Jestli uvnitř není žádný tlak, měl by poklop bez problémů otevřít.

Popadl páku, sotva však rukavicí sevřel kov, věděl, že něco není v pořádku.

Páka ani v nejmenším nevypadala jako kovová.

Vypadala jako z masa.

Přestože si to uvědomil, jeho mozek současně vyslal ruce signál, aby pákou otočila. Tím by se měl poklop odsunout.

Jenže pákou se otočit nedalo - ohnula se a protáhla jako guma. Podíval se zblízka, téměř přitiskl hledí na panel.

Okamžitě mu došlo, proč páka nemůže nikdy fungovat. Splývala s panelem. Ostatní ovladače byly stejné, všechno bylo z jednoho kusu. Pozorně se zadíval na poklop. V rámu nebyla žádná drážka. Hladce navazoval.

Jako by byl Caleuche uplácáný z šedého těsta.

Janovůz se stal dalším plavidlem na hnědé řece plynoucí Mulčem. Quirrenbach postrkoval kabinu líným proudem pomocí střešních ramen, natahoval je na obě strany k převýslým slumům. Očividně to nedělal poprvé.

"Blížíme se k okraji kupole." Zebra ukázala dopředu.

Měla pravdu. Moskytiéra klesala až dolů, slumy se po jejím špinavém povrchu drápaly vzhůru. Zdálo se neuvěřitelné, že prověšená kupole byla vůbec kdy průhledná.

"Vnitřní nebo vnější okraj?" zeptal jsem se.

"Vnitřní," odpověděla Zebra. "Znamená to -"

"Znamená to," řekl jsem, než stačila větu dopovědět, "že nás Quirrenbach veze k jicnu."

Jak jsme se blížili k moskytiéře, světla v kaňonu ubývalo, chatrné stavby se stále nebezpečněji vršily jedna na druhou, až se spojily do klenby, z níž crčely nedefinovatelné tekutiny. Pochyboval jsem, že tady navzdory přelidnění Mulče může někdo přebývat.

Quirrenbach rozsvítil přední reflektory lanovozu a zajel do podzemí. V přítmí se občas mihly krysy, ale po jiných tvorech - lidech či vepřích - nebylo ani památky. Geneticky upravené krysy pocházely z lodi Ultrů, kde čistily odpadní vody. Několika párům se podařilo proklouznout do Kaldery již před staletími, unikly domestikaci a vrátily se k divokému typu chování. Teď prchaly před jasnou září reflektorů, plavaly hnědou vodou tak rychle, až se za nimi táhla brázda.

"Co vlastně chceš, Tannere?" zeptal se Quirrenbach.

"Odpovědi na otázky."

"To je všechno? Nebo bys rád vlastní zásobu Palsenu? Jen do toho. Mně to můžeš prozradit. Jsme přece staří přátelé."

"Dávej pozor na cestu," odsekl jsem.

Tunel se rozdvojil. Museli jsme plout podzemím nejstarší části města. Bylo hodně zchátralé, ale od moru se nejspíš příliš nezměnilo.

"Je opravdu nutné jet tudy?" zeptal jsem se.

"Vedou tam i jiné cesty, o téhle však skoro nikdo neví. Použijete-li tajný vchod, nikdo nebude pochybovat, že máte právo vstoupit dovnitř."

Nevšiml jsem si, kdy Quirrenbach navedl lanovůz na pruh blátivé půdy, dokud jsme nezastavili nedaleko Hekáte a zchátralé zdi mokvajících šedou plísni.

"Račte vystoupit," vyzval nás Quirrenbach.

"Ať tě ani nenapadne se o něco pokusit," varoval jsem ho. "Nebo z tebe udělám nevšední živočišný detail v rostlinné výzdobě okolních stěn."

Dovolil jsem mu, aby vystoupil první. Kabinu jsme nechali na bahnitém výběžku. Hluboké rýhy byly zřejmě otisky po jiných lanovozech. Nebyli jsme první, kdo sem přijel.

"Následujte mě," řekl Quirrenbach. "Není to daleko."

"Jezdíš sem často?"

"Pokud nemusím, tak ne," odpověděl upřímně. "V distribuci Palsenu jsem jenom malá ryba, Tannere, nepatrné kolečko složitěho soukolí. Pokud se rozkřikne, že jsem vás přivedl až sem, je po mně. Můžeme to považovat za tajnou návštěvu?"

"Přijde na to. Už jsem se zmínil, že potřebuju pár odpovědí."

Nahmatl něco na zdi. "Nemohu tě dostat až do jádra organizace, ale to už jsi jistě pochopil. Prostě to není možné.

Nejlepší bude, když tam půjdeš sám. A zapomeň na to, že bys tam vyvolal nějaké nepříjemnosti. Na to bys potřeboval víc než pár pušek."

"Tak kam nás vlastně vedeš?"

Místo odpovědi zatáhl za něco skrytého ve sliznaté špině na zdi, stranou se odsunul posuvný plát. Nad našimi hlavami se objevil dva metry široký obdélný otvor.

Dával jsem si pozor na možné uskoky, třeba kdyby chtěl Quirrenbach díru použít k útěku, a tak jsem šel první. Pak jsem nahoru pomohl Quirrenbachovi i Chanterelle. Zebra šla poslední, ostrážitě se ohlížela přes rameno. Ale jediné oči, které nás z tunelu pozorovaly, patřily krysám.

Lezli jsme v podřepu úzkou kovovou rourou, zdálo se mi, že je dlouhá nejmíň sto metrů, ale nejspíš to nebylo víc jak několik desítek. Ztratil jsem orientaci, ale něco mi říkalo, že se blížíme k jícnu. Možná jsme už dokonce minuli okraj moskytiéry. Za několika metry skály nad námi mohla být jedovatá atmosféra.

Konečně, když už mě záda rozbolela natolik, že se to nedalo vydržet, jsme vylezli do větší komory. Byla tam tma, ale Quirrenbach rozsvítil na stropě řadu prastarých světel.

Napříč komorou vedly stříbřité roury, tři čtyři metry tlusté jako potrubí ropovodu. Z jedné trčela šikmo nahoru armatura stejného průměru, na konci uzavřená kovovou zápletkou.

"Jistě víš, co to je," Quirrenbach ukázal na dlouhé roury.

"Vlastně ne." Čekal jsem, jestli se ozvou ostatní, ale zdálo se, že nejsou o nic moudřejší než já.

"Mnohokrát jsi to viděl." Přistoupil k jedné rouře a zaklepal na ni. "Je to část rozvětveného potrubního rozvodu, který zásobuje město vzduchem. Roury vedou ze štěpné stanice v jícnu. V některých proudí vzduch, v jiných voda, v dalších přehřátá pára." Všiml jsem si, že na armatuře je oválný kryt víceméně stejné velikosti jako ten, kterým jsme prolezli do zdi. "V téhle je normálně pára."

"Co je v ní teď?"

"Tlak několik set megapascalů. Nic, s čím by sis musel dělat starosti."

Quirrenbach položil ruce na kryt, lehce ho odsunul stranou a odkryl vypouklé tmavě zelené sklo ve stříbrném kovovém rámu a řadu tlačítek. Štítky byly popsány starobylým jazykem, který připomínal severštinu.

Amerikánština.

Quirrenbach stiskl několik tlačítek, uslyšel jsem řadu vzdálených bouchnutí a vzápětí v rouře zahučelo, jako když se na helikon zatroubí nejhlubší tón. "Teď byla pára převedena do jiného potrubí. Nastavil jsem inspekční režim."

Zmáčkli tlačítko, zelené sklo se odsunulo a odhalilo velký bronzový stroj, který zaplňoval skoro celý průměr roury. Oba konce měl samý píst, harmonikové díly byly ověněné trubkami a hrotovými elektrodami, servomotory a černými přísavkami. Nedalo se odhadnout, jestli ta mašinka pochází z doby Amerikánců, nebo zda je nová, sestavená až po moru. Tak či tak nevypadala spolehlivě. Uprostřed byla zpevněná skořepina vybavená dvěma polstrovanými sedadly a

jednoduchým ovládacím panelem. Jednokolák proti tomu vypadal jako prostorná limuzína.

"Tak spust'." vybědl jsem ho.

"Tohle je opravářský robot. Projíždí potrubím, hledá trhliny, zkorodovaná místa a deformace. Ale rovněž je to - nedomyslíš si to sám?"

"Dopravní prostředek." Prohlížel jsem si stroj a zvažoval, jaká je pravděpodobnost, že se v něm svezu a přežiju to.

"Chytré, to musím uznat. Jak dlouho jede tam, kam jede?"

"Vezl jsem se v tom jenom jednou," přiznal Quirrenbach. "Piknik to zrovna nebyl."

"Neodpověděl jsi na otázku."

"Téměř dvě hodiny, než se dostaneš pod vrstvu mlhy. Cesta zpátky trvá stejně dlouho. Až tam dorazíš, nedoporučuji ti, aby ses tam moc dlouho zdržoval."

"Tak jo. Ani jsem to neměl v úmyslu. Když v tomhle přijedu dolů, budou mě považovat za někoho, kdo ví, oč běží?"

Sjel mě pohledem. "Touto dráhou jezdí pouze lidé, kteří vědí, oč běží. S Vadimovým pláštěm budeš vypadat jako distributor, který patří k řetězu, jenom nesmíš příliš často otevírat ústa. Ať potkáš kohokoli, prostě prohlásíš, že jdeš navštívit Zbožného poutníka."

"Zdá se, že už to nemůže být snadnější."

"Ty to zvládneš. Tento stroj by dokázala řídit i opice. Promiň. Nechtěl jsem tě urazit." Quirrenbach se nervózně pousmál. "Podívej, je to jednoduché. Bez problému poznáš, kdy tam dorazíš."

"Samozřejmě," řekl jsem. "A to zejména proto, že jedeš se mnou."

"Špatné rozhodnutí, Tannere. Špatné rozhodnutí." Quirrenbach se rozhlédl po ženách, jako by hledal morální podporu.

"Tanner má pravdu." Zebra pokrčila rameny. "Je to logické."

"Ale já nikdy neměl ke Zbožnému poutníkovi přístup. Není zaručeno, že mě budou brát vážněji než Tannera. Co mám říct, když se zeptají, co tam děláme?"

Zebra se do něho zabodla pohledem. "Improvizuj, ty bezpáteřný mrňousi. Řekni, že jsi slyšel fámy o chatrném zdraví Zbožného poutníka a že sis je chtěl ověřit sám. Řekni, že jsou stížnosti na kvalitu konečného produktu, který se dostane na ulici. Zabere to. Tyhle výmysly totiž dopomohly mé sestře, aby se přiblížila ke Zbožnému poutníkovi."

"Vždyť vůbec nevíš, jestli se k němu dostala dost blízko."

"Tak dělej, co umíš, Quirrenbachu. Tanner ti jistě poskytne veškerou morální oporu, kterou budeš potřebovat."

"Nikam nejedu."

Zebra pozvedla hlaveň. "Nechceš si to rozmyslet?"

Quirrenbach stiskl rty a zíral na zbraň, pak na Zebra. "Táhni k čertu, Taryn. Pokud jde o náš profesionální vztah, spálila jsi důkladně všechny mosty."

"Nasedni, buď tak laskav."

Otočil jsem se k Zebře a Chanterelle. "Dávejte na sebe pozor. Nemyslím, že by vám tady hrozilo nebezpečí, ale pro každý případ mějte oči otevřené. Počítám, že budu zpátky za několik hodin. Můžete tak dlouho počkat?"

"Mohla bych, ale nemám to v úmyslu," prohlásila Zebra. "Ve stroji je místo pro tři, jestli tady na to Chanterelle dohlédne."

Chanterelle pokrčila rameny. "Nemám velkou radost, že tu mám strávit několik hodin sama, ale budu raději tady než s vámi dole. Dlužíte to své sestře."

Zebra přikývla. "Udělala by pro mě totéž."

"Tak běžte. Doufám, že za to ten výlet bude stát."

Řekl jsem Chanterelle: "Nepodstupujte větší riziko, než bude nutné. Pokud budeme muset, najdeme způsob, jak se odtud dostat, takže kdyby se něco stalo... Víte, kde je zaparkován lanovůz."

"Se mnou si nedělejte starosti, Tannere. Dávejte pozor hlavně na sebe."

"To už je takový můj zvyk." Plácl jsem Quirrenbacha po rameni s dobrosrdečností, kterou bych rád cítil. "Tak co, jsi připraven? Všechno zlé je k něčemu dobré. Třeba tě cestou dolů popadne inspirace. Vymyslíš něco ještě depresivnějšího než obvykle."

Pevně na mě pohlédl. "Ať už to máme za sebou, Tannere." Navzdory Zebřinu tvrzení bylo uvnitř opravářského robota sotva místo pro dva lidi, museli jsme se nepříjemně mačkat, aby se k nám vešla. Její klouby našťestí nebyly tak docela člověčí, dokázala se téměř zázračně poskládat do nevelkého prostoru, který jsme jí uvolnili, byť za cenu značného nepohodlí.

"Doufám, že to nebude trvat příliš dlouho," prohlásila.

"Nastartuj," řekl jsem Quirrenbachovi.

"Tannere, ještě je -"

"Nastartuj ten zatracený krám," přerušila ho Zebra, "nebo už nic nesložíš, protože se rozložíš."

To zabralo. Quirrenbach stiskl tlačítko, stroj s rachotem ožil. Dusal rourou jako loudavá mechanická stonožka, přísavky bušily do plechu. Předek a zadek se posunovaly trhaně, ale část, v níž jsme seděli, se pohybovala poměrně plynule. V rouře už sice nebyla pára, ale z kovu sálalo nepříjemné horko, vzduch jako by vyvěral přímo z hlubin pekelného chřtánu. Bylo tam těsno a temno, až na slabá světélka kontrol na panelu. Stěny roury byly hladké jako zrcadlo, naleštěné přišerným tlakem páry. Potrubí sice vedlo kus vodorovně, ale potom zatočilo a stala se z něj málem svislá šachta. Visel jsem v sedadle jako v nepohodlném postroji a představoval si ty kilometry, kterými bychom prosvištěli, než bychom dopadli na dno jícnu, nebýt pružných přísavek na obou koncích robotu, jejichž deformace způsobovala podtlak, takže lnuly k povrchu.

"Míříme ke štěpné stanici?" zeptala se Zebra natolik hlasitě, aby překřičela rachot stroje. "Tam Palsen vyrábějí, že?"

"Chytrá hlavička." Uvědomil jsem si, že potrubí zásobuje město nezbytnými látkami, jako by to byly kořeny uchycené

hluboko v jícnu, kde pod neproniknutelnou vrstvou mlhy, skryté lidským zrakům, nasávají titánské stroje horké jedovaté plyny vyvěrající z nitra planety. "Stanice nespadá pod ničí pravomoc a je vybavena chemickými přístroji, které se dají využít i k syntéze Palsenu."

"Myslíš, že jsou do tajemství zasvěceni všichni, co dole pracují?"

"Ne, pravděpodobně jen malá skupinka, která drogu syntetizuje. Nikdo na stanici o nich neví. Je to tak, Quirrenbachu?"

Zatáhl za páku, rychlost jízdy se zvýšila. "Už jsem ti říkal, že jsem se nikdy nedostal ke zdroji." Z bušení přísavky se stalo ostré staccato.

"Tak co vlastně víš? Ale konkrétně. Musíš o syntéze něco vědět."

"I kdyby, proč by to právě tebe mělo zajímat?"

"Protože nemám rád záhady," odpověděl jsem. "Tavomor zničil složité implantáty a nanoroboty. To bylo pro nadsmrtné nepříjemné, co? Dlouhověkost zpravidla vyžaduje poměrně dost zásahů medistrojů, jak těm molekulárním stroječkům říkáte. Najednou se bez nich museli obejít."

"No a?"

"No a znenadání se objeví něco, co nejenže dovede totéž, ale je to dokonce v mnoha směrech lepší. Aplikovat Palsen je naprosto snadné, ani se nemusí zvlášť upravovat pro člověka, který ho potřebuje. Léčí zranění a obnovuje paměť."

Vzpomněl jsem si na hermetika, který se plazil po zemi a zoufale se do sebe snažil dostat alespoň kapku rudé tekutiny, přestože mu mor už sežral půlku těla. "Navíc chrání před morem lidí, kteří se nezbavili nanostrojů. Je to až moc dobré, aby to mohla být pravda, Quirrenbachu."

"Kam tím míříš?"

"Udivuje mě, jak mohli něco tak užitečného objevit zločinci. Neumím si představit, že by se něco podobného dalo vyrobit před morem, přestože Žlutozem tenkrát měla prostředky na vývoj úžasných nových technologií. A teď? V půlce Mulče nemají ani parní pohon. A přestože v Nebesích přežívá pár supermoderních enkláv, Nebesany zajímá víc zahánění nudy než vymýšlení zázračného léku. Jenže se zdá, že přesně to tady máme, i když je přísun v poslední době trochu omezený."

"Před morem Palsen neexistoval," upozornila mě Zebra.

"To je zatraceně velká náhoda," řekl jsem. "Mám takový dojem, že obojí může mít stejný původ."

"Nenamlouvej si, že jsi první, kdo na to přišel."

"To by mě ani ve snu nenapadlo." Setřel jsem si pot z čela, cítil jsem se jako po hodině v sauně. "Ale musíš uznat, že je to oprávněný závěr."

"Nevím. Mě to nijak zvlášť nezajímá."

"Přestože by na tom mohl záviset osud celého města?"

"Jenže nezávisí, že? Nanejvýš osud několika tisícovek nadsmrtných. Pro ty, kteří se bez Palsenu neobejdou, je to drahocenná substance, ale pro většinu lidí vůbec nic neznamená. Ať si umrou, mně je to fuk. Za několik staletí po nich zbude jen drobná poznámka v historických knihách. To já mám mnohem významnější a mnohem ambicióznější želízko v ohni..." Quirrenbach upravil nastavení pák a zaťukal na číselníky. "Jenže já jsem umělec, pro mě je toto vše pouhá odbočka. Na druhé straně musím přiznat, že tě opravdu nechápu, Tannere. Možná máš nějaký závazek k Taryn, ale tvůj zájem o Palsen byl zřejmý již ve chvíli, kdy jsme spolu prohledávali Vadimovu kajutu. Přiletěl jsi k nám zabít Argenta Rejviče, nikoli vyřešit nedostatky zásobování našeho nekalého drogového obchodu."

"Jen jsem si to trochu zkomplikoval, to je všechno."

"To je všechno?"

"Palsen mi nedá pokoje, Quirrenbachu. Mám totiž dojem, že jsem ho už někdy viděl."

Cesta dovnitř přesto vedla. Sky, Norquingo a Goméz ji našli až po třiceti minutách, když odhodili kotevní lana a zkoumali lodní plášť. Díru museli použít Oliveira a Lago, protože byla pouze několik desítek metrů od portugalského člunu. Otvor byl nedaleko místa napojení páteře na příď a byl tak malý, že ho Sky při prvním přeletu přehlédl, ztrácel se mezi vyhrzlými bublinami na poškozeném boku.

"Myslím, že bychom se měli vrátit," řekl Goméz.

"Jdeme dovnitř."

"Copak jsi vůbec Oliveiru neposlouchal? Copak tě ani v nejmenším nezneklidňuje, že tahle loď je z čehosi podivného, že vypadá jako hrubá napodobenina našich lodí?"

"Jistě, zneklidňuje mě to, ale o to víc se chci dostat dovnitř."

"Lago se tam taky vypravil."

"Tak bychom se po něm měli poohlédnout, nemyslíš?" Sky byl připravený. Ani se nenamáhal sundat si přilbu, když naposledy prošel přetlakovou komorou.

"Taky chci vidět, co je uvnitř," prohlásil Norquingo.

"Aspoň jeden z nás by měl zůstat tady," řekl Goméz. "Pokud ten člun, který nás zachytil radarem, přiletí během šesti hodin, bylo by dobré, aby tady byl někdo, kdo s tím něco udělá."

"Výborně," řekl Sky. "Právě ses dobrovolně přihlásil."

"Nechtěl jsem..."

"Je mi jedno, cos nechtěl. Prostě to vezmi. Jestli s Norquincem natrefím na něco, k čemu tě budeme potřebovat, budeš první, kdo se to dozví."

Opustili člun a pomocí pohonných jednotek na zádech skafandru přeletěli krátkou vzdálenost ke Calauchi. Když dopadli vedle díry, bylo to, jako by se dotkli mírně pružné matrace. Postavili se, na plášti je přidržovaly adhezivní

podrážky.

Naskytla se naprosto zřejmá, podstatná otázka, které se Sky prozatím vyhýbal, ale s níž se teď musel vypořádat. Podle jeho zkušeností bylo naprosto nemožné, aby se lodní plášť přeměnil do houbovitého stavu. Kov zkrátka nic takového nedělá, dokonce ani když je vystaven explozi antihmoty. Ne, na to, co se tady stalo, jeho zkušenosti zdaleka nestačily. Vypadalo to, jako by povrch přízračné lodě atom po atomu nahradila jakási záhadná látka, která původní detaily napodobovala pouze přibližně, takže sice měly podobný tvar i barvu, ale nefungovaly. Jako by to byl jen hrubý odlitek původní lodě. Stojí na Calauchi, nebo na nějaké další chatrné domněnce?

Sky a Norquingo nejprve strčili do temného otvoru hlavně zbraní. Okraj byl potrhaný a ožehlý, svraštlý a zkrabatělý jako pootevřené rty. Do hloubky dvou metrů pokrývala stěny tlustá vrstva vláknité hmoty, která se trochu zaleskla, když na ni posvítili. Sky tu hmotu poznal. Byla to epoxidová pryskyřice zpevněná hyperdiamantovými vlákny, rychleschnoucí tmel na utěsnění proraženého trupu. Oliveira pravděpodobně našel na Cakuchi slabé místo - musel promarnit hodně času zkoumáním hustoty pláště, než je vybral - pak proti němu namířil laserový hořák nebo žár trysky člunu. Jakmile propálil díru, postříkal ji tmelícím sprejem z havarijní výbavy člunu, aby se otvor nezavřel.

"Tady se dostaneme dovnitř," řekl Sky. "Oliveira zřejmě našel nejvýhodnější místo pro průchod, nemá smysl dělat ještě jednou totéž, když máme tak málo času."

Ověřili si, že jim fungují inerciální kompas vestavěné do skafandrů, a označili své výchozí postavení jako bod nula. Calauche nerotoval, ani se nijak nepřevracel, takže se vevnitř díky kompasům neztratí. Ale i kdyby se kompas ukázaly jako nespolehlivé, Norquingo bude cestou rozmotávat lanko, podle kterého se vrátí k ráně v lodním plášti. Sky zarazil myšlenky. Udivilo ho, proč ho napadlo použít pro díru výraz "rána".

Vlezli dovnitř, Sky první. Díra je zavedla do štol s drsnými a pružnými stěnami, která se deset dvanáct metrů rovně prořezávala pláštěm. Na Santiagu by už dávno procházeli řadami úzkých servisních komor a protahovali se mezi informačními a elektrickými kabely a chladicími potrubími, možná by se dostali i do některého železničního tunelu. Sky věděl, že i na jeho domovské lodi je místy plášť tlustý několik metrů, ale byl si jistý, že v téhle části to rozhodně není. Stěny štol nebo chodby - netušil, jak průchod nazvat - ztvrdly a byly hladší, už nepřipomínaly kůži slona, ale spíš chitinový pancíř členovců. Mířil světelnou do tmy před sebe, světlo klouzalo po lesklém černém povrchu. A pak, když se zdálo, že chodba končí, prudce zatočila doprava. Kvůli pohonné jednotce na zádech měl potíže protáhnout se úzkou zatáčkou, ale hladké stěny jim alespoň neprotrhnou skafandry, ani neulomí nějakou životně důležitou součástku. Sky se ohlédl; Norquingo, který šel za ním, byl o něco rozložitější, zatáčka mu "dala zabrat".

Vzápětí se chodba rozšířila, a když se spojila s jinou, bylo to ještě snazší. Sky se co chvíli zastavoval, aby se ujistil, že Norquingo pořádně odmotává lanko a zda je napjaté, přestože inerciální kompasy řádně zaznamenávaly jejich postup vzhledem k bodu nula.

Vyzkoušel rádiové spojení. "Gomézi, slyšíš mě?"

"Hlasitě a zřetelně. Co jste našli?"

"Zatím nic, ale zřejmě můžeme konstatovat, že tohle není Caleuche. Jsme už dvacet metrů uvnitř lodě, ale pořád nás obklopuje jakási jednolitá hmota."

Gomézi chvíli mlčel, než odpověděl: "To nechápu."

"Samozřejmě, pokud vycházíš z předpokladu, že se tahle loď podobá Santiagu. Já si to nemyslím. Je to něco zcela jiného, co jsme rozhodně nečekali."

"Pochází ze Sluneční soustavy? Poslali ji za námi po odletu Flotily?"

"Ne, měli na to jen století, Gomézi. To není dost času, aby vymysleli něco takového." Postupovali stále hlouběji.

"Nepřipadá mi to ani trochu jako výrobek lidských rukou. Dokonce ani jako stroj."

"Ale zvenčí vypadá stejně jako naše loď."

"Dokud se nedostaneš blíž. Podle mne nás to napodobilo, jako by to chtělo použít ochranné maskování. Což se povedlo, vždyť i Titus... můj otec... se domníval, že za námi letí další loď Flotily. Bylo to sice podivné, ale dalo se to vysvětlit nějakou událostí, která se odehrála v minulosti. Kdyby věděl, že nás sleduje loď vesmíranů, všechno by bylo jinak."

"Co by s tím mohl dělat?"

"Nevím. Třeba upozornit Flotilu. Nejspíš by usoudil, že to pro nás znamená ohrožení."

"Možná by měl pravdu."

"Těžko. Letí to za námi přílišně dlouho, ale nic to neudělalo."

Vtom se ozval jakýsi zvuk, který spíš ucítili než uslyšeli, jako hlučné zadunění velikého zvonu. Pokud kolem nich bylo vzduchoprázdno, rezonanci musel přenášet trup.

"Co to kčertu bylo?"

Gomézi nevyrazně odpověděl: "Nevím, tady se nic ne stalo. Ale najednou tě slyším o hodně slaběji."

Když jsme klesali už málem dvě hodiny, uviděl jsem ve svislé rouře hluboko pod námi zlatavou záři.

Blížila se.

Přemýšlel jsem o epizodě, kterou jsem právě prožil. Dosud jsem cítil Skyův strach, když vstoupil do Caleuche, tvrdý a kovový jako chuť kulky. Bezmála stejný strach jsem pocíťoval sám. Oba jsme sestupovali do tmy, oba jsme hledali odpovědi - nebo odměnu - věděli jsme, že se vystavujeme velkému nebezpečí a měli jsme jen malou představu o tom, co je před námi. Poslední epizoda souzněla s mou nynější situací, až mě zamrazilo. Sky do mě pronikl mnohem hlouběji, než šlo už jen o obyčejnou náказu mě mysli obrázky a dojmy. Jako by mě řídil, jako by směřoval mé činy, aby připomínaly jeho pradávne skutky. Byl jako loutkář, který tahá za nitky přes tři staletí. Sevřel jsem pěst, čekal jsem, že epizoda spustí krvácení.

Ale na dlani jsem neměl ani kapku.

Opravářský robot pokračoval v rachotavém sestupu. Quirrenbach v posledních minutách neudělal nic, abychom se pohybovali rychleji. Bylo nesnesitelné vedro, jaké bychom děle než tři čtyři hodiny nevydrželi. Zahyneme horkem a dehydratací.

Ale bylo stále světleji.

Brzy jsem pochopil proč. Přibližovali jsme se k úseku špinavé, nicméně průhledné roury. Quirrenbach zapnul rotaci, aby nás nikdo nemohl zahlédnout, až bude stroj projíždět skleněnou částí. Přesto jsem měl slušný výhled na tmavou a hodně prostornou halu zaplněnou velkými oblémi tlakovými kotli, propojenými lesklými střevy trubíc a ověšenými křehkými lávkami. Mohutné turbíny stály v řadě jedna za druhou jako spící dinosauři.

Dorazili jsme do štěpné stanice.

Rozhlížel jsem se po rozlehlé, ale liduprázdné hale.

"Nezdá se, že by měl někdo službu," řekla Zebra.

"Je to obvyklé?" zeptal jsem se.

"Jistě," odpověděl Quirrenbach. "Výroba běží víceméně automaticky. Příliš by mě nepotěšilo, kdyby si někdo všiml, že jedeme dolů."

Desítky rour z tlustého skla, vyztužené kovovými obručemi jako potrubí, jímž jsme projížděli, mizely ve stropě. Nad ním už byly jen jedovaté výpary, protože štěpná stanice se nacházela hluboko v jícnu zpravidla přikrytém mlhou. Když ji na okamžik protrhly chaotické termální proudy, které spirálovitě stoupaly jícnem, zahlédl jsem mohutné skalní stěny.

Vysoko, převysoko nahoře se jako anténa tyčila Lodyha, kam mě Sybilline vzala na večeri, odkud jsem viděl skokany do mlhy. Bylo to teprve před několika dny, ale připadalo mi to jako věčnost.

Byli jsme hluboko pod městem.

Opravářský robot sestupoval ještě hlouběji. Čekal jsem, že zastavíme v přízemí štěpné stanice, ale Quirrenbach pomalu vedl stroj podlahou sálu s turbínami do tmy. Domníval jsem se, že vjedeme do další strojovny. Chvilí jsem tomu i věřil, než mi došlo, že klesáme už příliš dlouho.

Naše roura štěpnou stanicí jen procházela.

Sjížděli jsme hlouběji a hlouběji, několikrát jsme prudce zatočili, v jednom okamžiku jsme se doslova naklonili na bok, pak jsme zase klesali a klesali. Stálo mě značné úsilí nezadřímát, jak mi bylo horko. Ústa jsem měl tak vyprahlá, že jen představa sklenice studené vody působila hotová duševní muka. Přesto se mi podařilo zůstat při vědomí, věděl jsem, že až dorazíme na konečnou, budu potřebovat jasnou mysl.

Po další půlhodině jsem ve směru jízdy zpozoroval další světlo.

Zdálo se, že jsme dorazili k cíli.

"Já tebe taky, Gomézi. Hele, Norquincó, ověř..." Ale ani nedokončil větu, protože namířil baterku zpátky a zpozoroval, že lanko už není napnuté, že se prověšuje, jako by bylo příliš dlouhé. Muselo se přetrhnout.

"Pojďme hned odtud," řekl Norquincó. "Nejsme moc daleko. Ještě pořád můžeme najít cestu zpátky."

"Jednotlivým trupem? Lanko se nepřetrhlo samo od sebe."

"V člunu je laser. Goméz nás dostane ven, když bude vědět, kde jsme."

Sky se nad tím zamyslel. Norquincův návrh zněl rozumně. A každý rozumný člověk by se ze všech sil snažil dostat ven. Jedna jeho část to chtěla udělat. Ale ta druhá, paličatější, byla ještě pevněji rozhodnutá pochopit, co je vlastně zač tato loď, pokud to vůbec je loď. Bylo to cizí, tím si byl naprosto jistý, a to znamenalo, že je to první důkaz cizí inteligence, s jakou se kdy lidstvo setkalo. A bez zjevného důvodu se připojila k Flotile, našla si ty pomalé, křehké archy v nekonečném prostoru. Přesto se rozhodla, že s nimi nenaváže kontakt, pouze je dlouhé desítky let sledovala.

Co najdou uvnitř? Zásoby, které doufali nalézt na palubě Caleuche? Vždyť i nádrž plná antihmoty by mohla být bezvýznamná ve srovnání s tím, co je skutečně před nimi a jen čeká na prozkoumání. Loď srovnala rychlost s Flotilou, dosáhla osmi procent rychlosti světla, a něco mu říkalo, že pro vesmířany nebylo těžké dosáhnout takové rychlosti, naopak to pro ně bylo směšně jednoduché. Někde uvnitř toho děravého černého trupu musí být řídicí mechanismus, který loď navedl na současnou rychlost - mohl by ho využít. Třeba ne rovnou pochopit, to si přiznal, ale určitě využít. A možná ještě mnohem víc.

Musí se dostat hlouběji. Jinak by to znamenalo selhání. "Jdeme dál," řekl Norquincovi. "Ještě hodinu. Uvidíme, jestli do té doby něco najdeme, a budeme dávat pozor, abychom se neztratili. Pořád máme inerciální kompas." "

"Nelíbí se mi to, Skyi."

"Tak si představ, co se můžeš dozvědět. Představ si, jak tahle loď může fungovat, jaké má datové sítě, protokoly, už její vzhled je toho příkladem. Můžou být úplně cizí, můžou mít úplně jiný způsob myšlení, jako je třeba vlákno DNA nesrovnatelné s jediným řetězcem polymeru. Pouze výjimečná mysl bude schopna alespoň vytušit něco z principů, které tady můžeme objevit. Neobvykle bystrá mysl. Netvrd' mi, že nejsi ani trochu zvědavý, Norquincó."

"Doufám, že se usmažíš v pekle, Skyi Haussmanne."

"Chápu to jako souhlas."

Opravářský robot zajel do podobné odbočky, jako byla armatura, kde jsme do stroje nasedli. Bušení přísavky konečně umlklo, robot jenom slabounce předl. Seděli jsme ve tmě a naslouchali hučení páry valící se sousedním potrubím. Dotkl jsem se špičkou prstu horké roury. Lehce vibrovala. Doufal jsem, že se k nám neřítí pod tlakem stovek megapascalů hradba horké páry.

"Ještě není pozdě na návrat," řekl Quirrenbach.

"Kde zůstala tvá zvědavost?" zeptal jsem se a cítil se jako Sky Haussmann, když pobízel Norquincó.

"Asi osmkilometrů nad námi."

Právě v té chvíli někdo odsunul panel a podíval se na nás, jako bychom byli zásilka výkalů z Kaldery.

"Tebe znám." Muž pokynul Quirrenbachovi. Pak ukázal na Zebra a na mě. "Tebe neznám. A tebe taky ne."

"A já zas sakra neznám tebe," prohlásil jsem, abych se ujal slova dřív, než chlap, který otevřel rouru, nade mnou získá převahu. Už jsem se vysoukal z robotu, blažený, že po několika hodinách ještě dokážu natáhnout nohy. "Teď mi ukaž, kde tady dostanu něco k pití."

"Kdo jsi?"

"Jsem chlápek, co tě žádá o trochu vody. Co je to s tebou? Někdo ti zacpal uši prasečími bobky?"

Zdálo se, že to zabralo. Spoléhal jsem na to, že nás nepřivítala žádná významná osobnost podniku, který má tady dole sídlo, že má v popisu práce zejména spolknout urážky příjezdějících, gangsterů, co stojí v hierarchii o chlup výš.

"Tak se hned neurážej, chlape."

"Ratko," oslovil ho Quirrenbach, "tohle je Tanner Mirabel. A tohle... Zebra. Volal jsem, že jsme na cestě za Zbožným poutníkem."

"Jo," řekl jsem, "a jestli jsi ten pitomý vzkaz nedostal, tak je to tvůj zatracený problém, ne náš."

Quirrenbacha to natolik zaujalo, že se připojil: "To je zatraceně pravda. A dej tomuhle zatracenému chlapovi... Dej tomu chlapovi zatraceně to zatracené pití, o které tě zatraceně požádal." Otřel si vyprahlé rty rukávem. "A mně taky, Ratko, ty zatracený cucáku."

"Cucáku? To je dobrý, Quirrenbachu. To je fakt dobrý." Muž ho poplácal po zádech. "Koukám, že chodíš na lekce asertivity - fakt to má výsledky." Pak se na mě podíval se sympatií jako profesionál na profesionála. "Tak jo. Pojdte za mnou."

Vyšli jsme za Ratkem ven z haly s rourami. Jeho výraz bylo těžké odhadnout, oči měl skryté za kouřovými brýlemi, z obrouček trčela drobná čidla. Na sobě měl plášť podobný Vadimovu, ale kratší, stehy byly zářivější a ne tak hrubé.

"Tak jo, přátelé," řekl Ratko, "co vás sem dolů přivádí?"

"Můžeš tomu říkat kontrola kvality," prohlásil jsem.

"Neslyšel jsem, že by si někdo stěžoval."

"Zřejmě jsi moc dobře neposlouchal," odsekla Zebra. "To svinstvo se dá sehnat čím dál hůř."

"Fakt?"

"Jo, fakt," řekl jsem. "Kromě nedostatku Palsenu je taky problém s čistotou. Zásobujeme se Zebrou zákazníky na Rživém pásu. Měli jsme stížnosti." Snažil jsem se, aby to znělo výhruzně. "Takže by to mohlo znamenat problém v distribučním řetězu někde mezi vámi a Pásem. Tenhle řetěz má spoustu slabých článků a věř mi, prověřuju všechny. Taky to může znamenat, že základní produkt je znehodnocený. Řezaný, zředěný, říkej tomu jak chceš. Proto jsme se rozhodli pro osobní návštěvu za asistence pana Quirrenbacha. Potřebujeme si ověřit, že pořád vyrábíte kvalitní Palsen. Jestli ne, někdo někomu lže, a to smrdí víc než vojenská latrina. Což si někdo pořádně odskáče."

"Hele, poslouchej." Ratko pozvedl ruce. "Všichni víme, že se zdrojem jsou problémy. Ale proč, to ví jenom Zbožný poutník."

Nahodil jsem udičku: "Slyšel jsem, že si potrpí na soukromí."

"Nemá totiž moc na vybranou." Ratko se zachechtal, div mu nespadly brýle.

Taky jsem se zasmál a doufal jsem, že to znělo upřímně, přestože jsem nechápal, co je tady k smíchu. Ale Ratko se zjevně domníval, že se mu povedl skvělý vtip.

"To tedy nemá." Když jsme teď položili základy vzájemného respektu, jakkoli chatrné, mohl jsem si dovolit změnit tón.

"Nemusíme přece být tak formální, ne? Co kdybychom prozatím odložili pochybnosti o kvalitě stranou a vyzkoušeli - jak to nazvat? - reklamní vzorek."

"Copak?" Ratko vytáhl z kapsy tmavorudou ampulku. "Snad jsi nesáhl do vlastních zásob moc hluboko?"

Vzal jsem ampulku, Zebra mi podala svatební pistoli. Věděl jsem, že to musím udělat, neboť jedině Palsen mi umožní odhalit poslední tajemství minulosti.

"Však víš, jak to chodí," řekl jsem.

Sky a Norquingo postupovali kupředu, pořád ostražitě sledovali inerční kompas. Šachta se větvila a točila, avšak displeje v přilbách, umístěné ve výši očí, stále udávaly jejich polohu vůči člunu i dráhu, kterou zatím urazili, nehrozilo tedy, že se ztratí, i kdyby cestou zpátky narazili na překážky. Zvolená trasa vedla víceméně středem lodi směrem k velitelské kouli. Šli dál asi pět minut, když se přihnala další rezonanční vlna, jako by se rozezněl zvon, jako kdyby někdo udeřil do lodě jako do gongu. Tentokrát se zvuk zdál hlasitější než prve.

"Konec," řekl Norquingo, "vracíme se."

"Ne, nevracíme. O lano jsme už přišli a stejně se musíme prořezat. Prostě se jen prořežeme větší vrstvou."

Norquingo ho následoval, nyní váhavěji. Něco se však měnilo. Detektory na skafandrech zachytily stopy dusíku a kyslíku místo nevlídného vzduchoprázdna. Vypadalo to, jako by v šachtě přibýval vzduch, jako by dvojitý úder zvonu, který zaslechli, patřil k mechanismu obrovské přetlakové komory vesmíranů.

"Vpředu je světlo," řekl Sky, když tlak vzduchu dosáhl padesáti kilopascalů a dál stoupal.

"Světlo?"

"Bledé, nažloutlé světlo. Neblouzním. Zdá se, jako by vycházelo přímo ze stěn."

Zhasl svítidlo a přikázal Norquincovi, aby udělal totéž. Na okamžik zůstali skoro potmě. Sky se zachvěl, znovu pocítil starou hrůzu ze tmy, kterou získal v dětském pokoji a nikdy ji zcela nepřekonal. Ale oči se mu už začínaly přizpůsobovat okolnímu osvětlení, po chvíli viděl stejně, jako by měl svítidlo stále zapnutou. Vlastně lépe, protože slabé žluté světlo ozařovalo tunel před nimi na celé desítky metrů daleko.

"Skyi? Ještě něco se stalo."

"A co?"

"Najednou mám pocit, jako bych šel z kopce."

Chtěl se Norquincovi vysmát, ale ucítil to taky. Něco výrazně tlačilo jeho tělo k jedné straně šachty. Tlak byl jemný, ale jak se šoural dopředu (a nyní se skutečně jen ploužil), sílil, až měl téměř stejný pocit jako na palubě Santiaga s umělou gravitací vytvořenou rotací. Jenže loď vesmíranů se neotáčela ani nezrychlovala.

"Goméz?"

Odpověď byla neuvěřitelně slabá: "Ano? Kde jste?"

"Hluboko. Někde nedaleko velitelské koule."

"To tedy nejste, Skyi."

"Ukazují to naše inerciální kompasy."

"Tak ukazují špatně. Vaše rádiové signály přicházejí asi z pülky páteře."

Na vteřinu sevřel Skye děs, ale tentokrát neměl nic společného s tmou. Nepostupovali dovnitř tak dlouho, aby se dostali do poloviny lodě, navíc směrem k zádi. Copak se během té krátké doby trup záhadně přetvářoval a úslužně je přepravil jinam? Zaměření rádiových signálů musí být správné, myslel si, Goméz by měl jejich polohu znát, ačkoli kvůli hmotě lodi, která je dělila, ne zcela přesně. Znamená to, že inerciální kompasy poskytují nesprávné údaje již od chvíle, co vstoupili do lodě. A teď se pohybují jakýmsi druhem statického gravitačního pole, které musí být vlastností trupu, není to iluze vytvořená zrychlením nebo rotací. Zdálo se, že je táhne libovolnými směry v závislosti na konfiguraci šachty. Nebylo divu, že inerciální kompasy podávaly falešné údaje. Gravitace a setrvačnost jsou tak pevně propojené, že nelze změnit jedno, aniž by se změnilo i druhé.

"Musí dokonale ovládat Higgsovo pole," prohlásil Norquingo nadšeně. "Škoda, že tady není Goméz. Už by měl nějakou teorii."

Higgsovo pole, jak Norquingo Skyovi připomněl, mělo být cosi, co proniká veškerým prostorem, veškerou hmotou. Hmotnost ani setrvačnost ve skutečnosti nejsou vlastnostmi látek a těles, ale jednoduše projev interakce Higgsova pole - něco jako strkání, jemuž je vystavena celebrita, která se snaží projít sálem plným obdivovatelů. Norquingo se domníval, že konstruktéři této lodě našli způsob, jak celebritě umožnit, aby sálem prošla bez obtěžování, nebo jak ji zabránit, aby se do sálu vůbec dostala, jako by dokázali zvýšit nebo snížit množství obdivovatelů či zvýšit nebo snížit jejich schopnost ji obtěžovat. Sky věděl, že je to značně přibližná metafora, aby si dokázal představit něco, co Goméz a nejspíš i Norquingo chápou bez zbytečných podobenství, neboť vidí přímo třípytnou matematickou podstatu problému, ale jemu to tak stačilo. Vesmírané zkrátka manipulovali s gravitací a setrvačností stejně snadno jako s tím slabým žlutým světlem, možná dokonce s menším úsilím.

Což samozřejmě znamenalo, že jeho tušení bylo správné. Jestli je na téhle palubě technika, která to všechno dokáže, snadno si představil, co by to znamenalo pro Flotilu - či lépe řečeno, pro Santiago. Už celé roky se snaží zbavit hmoty, aby mohli začít brzdit až v poslední chvíli. Co kdyby jednoduše vypnuli hmotnost Santiaga jako světlo vypínačem? Přiletěli by do soustavy Labutě rychlostí osmi procent rychlosti světla a zastavili by přímo na orbitě Čile, v jediném okamžiku by zrušili rychlost letu. Dokonce i kdyby se nedalo provést něco tak dramatického, uvítal by snížení rovnoměrného přímočarého pohybu třeba jen o několik procent.

Tlak v chodbě byl nyní nad sto kilopascaly, ale stoupal již mnohem pomaleji. Vzduch byl teplý a vlhký, obsahoval stopové plyny, sice neškodné, ale ve vyšších dávkách, než jaké Sky normálně dýchal. Gravitace dosáhla poloviny g, občas se sice snížila, ale nikdy nebyla vyšší. A to bledé žluté světlo natolik zjasnělo, že by se při něm dalo číst. Občas museli překročit jakási koryta plná hustě tmavě rudé kapaliny. Krvavé krůpěje byly všude, na každém kousku povrchu.

"Skyi? Tady Goméz."

"Mluv. Stěží tě slyším."

"Skyi, poslouvej. Do pěti hodin budeme mít společnost. Blíží se k nám dva čluny. Vědí, že jsme tady. Riskoval jsem a zaměřil je radarem, abych získal údaje o jejich vzdálenosti."

V pořádku, v této situaci by sám udělal totéž. "Nech to plavat. Nemluv s nimi a nedělej nic, podle čeho by mohli poznat, že jsme ze Santiaga."

"Tak odtamtud vypadněte, ano? Ještě pořád se stihneme vrátit."

"Norquingo a já jsme dosud neskončili."

"Skyi, nejspíš si neuvědomuješ -"

Přerušil spojení. Něco se k nim blížilo, pohybovalo se to střídavým smršťováním a natahováním červovitého těla jako žízala.

"Norquingo?" Posunul si zbraň dopředu a namířil hlavě do chodby. "Myslím, že nás někdo chce přivítat na palubě." Napadlo ho, jestli to neznělo vyděšeně.

"Nic nevidím. Ne, počkej, teď už ano."

Živočich nebyl delší než paže, nemohl jim ublížit. Na hladkém růžovém těle zjevně neměl zuby ani žádné jiné nebezpečné orgány. Mával před sebou vějířem peříčkovitých tykadel. I kdyby byla jedovatá, ve skafandrech byli v bezpečí. Podle všeho postrádal oči i chápavé končetiny. Přestože měly tyto postřehy Skye uklidnit, poněkud ho zklamalo, když prozkoumal své emoce a zjistil, že se bojí stejně jako předtím.

Nezdálo se však, že by červa návštěvníci vyděsili. Prostě se zastavil a zamával na ně jemnými tykadly. Světlerůžové článkované tělo zrudlo, mezi segmenty vytekl temně červený sekret a vytvořil louži. Pak ta louže natáhla vlastní tykadla, plížila se k nim, jako by stékala z kopce. Sky měl zmatený pocit, že je šachta najednou svislá, jako kdyby nastala místní změna směru působení gravitace. Kapalina se k nim valila jako šarlatová vlna, potom se zvedla a obalila jejich skafandry. Skyovi na okamžik připadalo, že se otočil vzhůru nohama a že padá. Hledí na přilbě potáhl rudý film,

jako by hledal cestu dovnitř. Pak to pominulo.

Gravitace se vrátila do normálu. Ztěžka dýchal, byl vyděšený, zíral, jak červená kaluž teče zpátky a vsakuje do červa. Na okamžik byl rudý, pak pomalu bledl až k růžové barvě.

Vzápětí udělal červ něco zvláštního. Neotočil se čelem vzad, ale zatáhl tykadla do těla a vysunul je na druhém konci. Odplazil se do žlutých hlubin chodby, jako by se nic nestalo.

Nato k nim promluvil hlas. Zahřměl skrze stěny silně jako hlas Boží, příliš hluboký, aby mohl být lidský.

"Je příjemné mít zase společnost," řekl portugalsky.

"Kdo jste?" zeptal se Sky.

"Lago. Přijďte mě navštívit, prosím, není to daleko."

"A co když vás raději opustíme?"

"To by mi bylo líto, ale nebudu vás zdržovat."

Ozvěna božího hlasu dozněla a všechno bylo jako před tím, než k nim dorazil červ. Oba ztěžka dýchali jako po rychlém běhu. Uplynuly dlouhé okamžiky, než Norquingo promluvil: "Vracíme se do člunu. Hned."

"Ne. Jdeme dál, jak nás Lago vyzval."

Norquingo stiskl Skyovi paži. "Ne! To je šílenství! Copak sis vymazal z krátkodobé paměti všechno, co se stalo?"

"Byli jsme pozváni dál do lodě bytostí, která nás už dávno mohla zabít, kdyby to měla v úmyslu."

"Ta bytost, si říká Lago. Jenže Oliveira..."

"Jenže Oliveira se vůbec nezmínil, že by Lago byl mrtvý." Sky se ze všech sil snažil, aby se mu v hlase neozval strach.

"Jenom že se mu něco stalo. Pokud jde o mě, velmi rád bych zjistil, co to bylo. A taky všechno ostatní, co by nám tahle loď, nebo co to vlastně je, mohla prozradit."

"Výborně. Tak pokračuj. Já se vracím."

"Ne. Zůstaneš. Půjdeš se mnou."

Norquingo zaváhal, než odpověděl: "Nemůžeš mě přinutit."

"Ne, ale můžu ti vysvětlit, že by se ti to vyplatilo." Ted' sevřel Sky ruku svého společníka. "Zapoj fantazii, Norquingo. Musí tady být věci, které můžou roztříštit spoustu našich vědeckých teorií. Přinejmenším tu musí být věci, které nás můžou dostat na Cíl dřív než ostatní lodě, a možná nám dokonce poskytnou taktickou výhodu, až začnou zabírat území."

"Nacházíš se na palubě kosmické lodě vesmíranů, ale dokážeš myslet jen na malicherné lidské záležitosti, jako je hašteření o teritorium?"

"Věř mi. Za pár let už ti to vůbec nebude připadat malicherné." Sevřel Norquincovu paži ještě pevněji, cítil, jak se povrch skafandru pod jeho stiskem prohýbá. "Mysli, chlapče! Všechno může vzejít z tohoto okamžiku! Celou naši budoucnost může ovlivnit to, co se stane tady a teď. Nejsme žádní malí hráči, Norquingo, jsme obři. Pochop to a alespoň na malou chvilku si zkus představit, jaký vděk čeká lidi, kteří tvoří dějiny. Lidi, jako jsme my." Letmo si vzpomněl na Santiago, na tajnou kajutu, kde věznil chimerika. "Mám jisté dlouhodobé plány, Norquingo. Má bezpečnost na Cíli je zaručena, i kdyby se okolnosti obrátily proti nám. Pokud by k tomu došlo, mohl bych se postarat i o tvoji bezpečnost, o tvou ochranu. A jestli se situace proti nám neobrátil, můžu z tebe udělat velice mocného člověka."

"A když se teď otočím a vrátím se do člunu?"

"Nepoužiju to proti tobě," řekl Sky tiše. "Tohle je koneckonců příšerné místo. Neposkytnu ti však útočiště v letech, která jsou před námi."

Norquingo uvolnil svou paži ze Skyova sevření, hleděl stranou, dokud nenašel odpověď. "Tak dobře. Jdeme dál. Ale nestrávíme tady víc než hodinu."

Sky přikývl, přestože to bylo zbytečné gesto. "Jsem rád, Norquingo. Věděl jsem, že jsi rozumný."

Postupovali kupředu. Chůze byla snadnější, jako by se chodba nakláněla dolů, bez námahy kráčeli dál. Sky si vzpomněl, jak ho obklopila ta červená kapalina. Ovládání gravitace bylo tak přesné, že tekutina vypadala jako živá, tekla jako hodně zrychlený slimák. Bytosti, které tuto loď postavily, uměly víc, než jen měnit Higgsovo pole. Dokázaly na ně hrát jako na piano.

Ať jsou cokoli, pomyslel si, byť jsou všechny jako ten červ, musí být miliony let před lidstvem. Flotila jim musí připadat neuvěřitelně primitivní. Možná si ani nejsou jisti, zda vůbec jde o výtvar inteligentních tvorů. A přesto je zajímá.

Tunel vyústil do ohromné jeskyně s hladkými kroužkovanými stěnami, ozářené chorobně žlutým světlem. Přes husté výpary málem neviděli protější stranu. Zastavili se kus nad hladinou rudého jezera, které zalévalo celou dutinu. Muselo být poměrně hluboké, protože v něm plavaly desítky červů, někteří beznála ponoření v tekutině. Většinou se lišili tvarem i velikostí od červa, s nímž se setkali v chodbě. Někteří byli mnohem větší než člověk a na tykadlech měli zvláštní doplňky, možná i smyslové orgány. Jeden dokonce civěl na Skye a Norquina jediným okem na dlouhé stopce - vypadalo jako lidské. Ale ten zdaleka největší červ spočíval uprostřed jezera, světlerůžové tělo se zvedalo vysoko nad hladinu, muselo být desítky metrů dlouhé. Otočil k nim vrchní část, věnec tykadel se třepotal jako vějířovité listy ve vánku.

Pod tykadly se rozevřel ústní otvor, nesmyslně malý ve srovnání s velikostí červa. Připomínal tvarem i rudými rty lidská ústa a rovněž z nich vycházely lidské zvuky - ovšem tím hromovým, dunivým hlasem.

"Zdravím vás," řekl červ. "Jsem Lago."

Než jsem ampulku zasunul do svatební pistole, prohlédl jsem si ji proti světlu. Způsob, jakým se rudá tekutina zatřpytila a jak se pomalu a vzápětí zas překvapivě rychle přelévala, až příliš připomínal červené jezero uvnitř Caleuche. Jenže žádný Caleuche nikdy neexistoval. Pouze cosi velmi zvláštního, k čemu se legenda o přízračné lodi přilepila jako parazit.

A copak se tyto Skyovy vzpomínky neskrývaly odjakživa kdesi v koutku mé mysli? Poznal jsem Palsen ihned, jakmile jsem ho uviděl.

V tom červeném jezeře ho bylo tolik, že by se v něm mohl člověk utopit, pomyslel jsem si.

Přitiskl jsem si svatební pistoli na krk a vstříkl si Palsen do krční tepny. Nedostavil se žádný rauš, žádný halucinogenní stav. Palsen nebyl omamná látka, účinkoval v celém mozku, nezasáhl jen jedinou oblast. Zadržoval buněčný rozpad a napravoval nedávná poškození, obnovoval vzpomínky a propojoval přerušená nervová vlákna. Jako by se napojil na původní stavební plán těla, jako by tělo mělo trvalé informační pole, které se mění mnohem pomaleji než samotné buněčné vzory. Proto byl Palsen schopen opravit stejně snadno zranění i vzpomínky, aniž by musel vědět cokoli o traumatologii či neurofyziologii.

"Zatraceně kvalitní štáva," prohlásil Ratko. "Já užívám jen to nejlepší, chlape."

"Mám si z toho domyslet, že ne všechno, co odtud vychází, je takhle dobré?" zeptala se Zebra.

"Hele, už jsem řekl. To záleží na Zbožném poutníkovi."

Ratko nás vedl řadou klikatých, jakoby provizorních tunelů. Měly osvětlení a hrubou podlahu, ale většinou byly vytesány rovnou ve skále. Jako by celý komplex byl vyhlouben ve stěně jícnu.

"Donesly se mi fámy o nevalném zdraví Zbožného poutníka," navázal jsem. "Tohle je prý důvod, proč se na ulici objevilo podřadné zboží. Údajně je na tom tak že nezvládá zásobování."

Doufal jsem, že jsem neřekl nic, čím bych prozradil znalost skutečné situace, ale Ratko jenom pronesl "Zbožný poutník pořád produkuje. Na ničem jiném nezáleží."

"O tom se přesvědčím, teprve až ho uvidím, ne?"

"Není to moc hezký pohled. Doufám, že s tím počítáš."

Usmál jsem se. "Leccos se povídá."

36

Zatímco Ratko nás tři vedl ke Zbožnému poutníkovi, podvolil jsem se další epizodě. Nyní to probíhalo zase jinak, záleželo na mně, kdy k tomu dojde, jako bych se pouze prohrabával tři sta let starými vzpomínkami, chronologicky je řadil a pak si v mysli pustil další díl. Už mi nepřipadaly tak křiklavě cizí. Jako bych přesně věděl, co se stane, jen jsem si na to už dlouho nevzpomněl - jako bych otevřel knihu, kterou jsem dávno nechal do ruky, jejíž obsah mě však nemůže překvapit.

Sky a Norquingo opustili chodbu a slezli po kluzké, ale vroubkované stěně dutiny, až konečně stanuli nedaleko okraje rudého jezera.

Desítky metrů od nich ležel červ, který se před chvílí představil jako Lago.

Sky si dodal odvahy. Měl pořádný strach a cítil se nesvůj v neznámém prostředí, ale byl přesvědčen, že jeho osudem není zahynout právě zde. "Lago?" zeptal se. "Tomu nevěřím. Pokud vím, Lago byl člověk."

"Jsem také ten, který existoval před Lagem." Hlas zazněl sice silně, ale klidně, naprosto postrádal jakoukoli hrozivost.

"Těžko se to vysvětluje Lagovým jazykem. Jsem Lago, ale jsem také Odvážný poutník."

"Co se stalo s Lagem?"

"Ani to není snadné objasnit. Omluvte mne." Během následující odmlky vypustil červ do jezera celé litry rudé tekutiny a pak je nasál zpátky. "Teď je to lepší. Mnohem lepší. Dovolte, abych to vysvětlil. Před Lagem zde byl jen Odvážný poutník, jeho pomocní červi a vesmírné doupě. Ukázal tykadly na stěny a strop dutiny. "Ale vesmírné doupě bylo poraněno a mnoho ubohých pomocných červíků muselo být... V Lagově mysli na to není slovo. Rozbouráno? Rozpuštěno? Znehodnoceno? Ne však zcela ztraceno."

Sky se podíval na Norquina, který zatím neřekl ani slovo. "Co se dělo, než byla tvá loď poškozena?"

"Ano - loď. To je správně. Ne vesmírné doupě. Loď. Mnohem lepší." Ústní otvor se děsivě rozšklebil a z červa zase vytekla rudá tekutina. "Je to hodně dávno."

"Začni od začátku. Proč nás sleduješ?"

"Nás?"

"Flotilu. Našich pět lodí. Pět vesmírných doupat." Navzdory strachu se Sky vztekl. "Proboha, vždyť to není tak složité!" Zvedl ruku a jeden po druhém natahoval prsty. "Jedna. Dvě. Tři. Čtyři. Pět. Chápeš? Celkem pět. Pět vesmírných doupat. Postavili je lidé jako Lago a ty letíš za nimi. Chci vědět proč."

"Pět před poraněním. Potom zbyla čtyři vesmírná doupata."

Sky přikývl. Červ zřejmě pochopil, co se stalo s Islámábádem. "Víc si nevzpomínáš?"

"Nepřilíš dobře."

"Snaž se. Odkud pocházíš? Proč ses připojil k Flotile?"

"Je mnoho prázdných prostorů. Přilíš mnoho, aby si Odvážný poutník mohl vše pamatovat až k počátku."

"Nemusíš vzpomínat úplně na všechno, jenom mi prozrad, jak ses dostal sem."

"Napřed jsme byli pouze my, Červi, přestože bylo mnoho prázdných prostorů. Hledali jsme jiné druhy Červů, ale žádné jsme nenašli."

Sky vyrozuměl, že kdysi se civilizace Červů, jak Odvážný poutník své plemeno nazval, vydala do vesmíru, ale nesetkala se s žádnou další inteligentní formou. "Jak je to dávno?"

"Strašně dávno. Jeden a půl otáčky."

Skye až zamrazilo posvátnou bázní z kosmu. Možná se mýlil, ale měl podezření, že Červ mluví o rotaci Mléčné dráhy. O čase, který potřebuje hvězda, aby oběhla kolem galaktického středu. Ve vzdálenosti od jádra, kde se nacházeli teď, trval jeden oběh bezmála dvě stě třicet milionů let... Znamenalo by to, že druhová paměť Červů, pokud něco takového mají, zahrnuje více než tři sta milionů roků putování vesmírem. Před třemi sty miliony lety neexistovali pozemští dinosauři ani

jako náčrt na rýsovacím prkně evoluce. Proti takovému časovému rozpětí vypadalo lidstvo i všechno, co kdy dokázalo, jako vrstvička prachu na vrcholku hory.

"Pověz mi co bylo dál."

"Nalezli jsme další Červy. Ale nebyli jako my. Nevypadali jako Červi. Nechtěli nás... tolerovat. Připomínali vesmírné doupě, ale... prázdné. Nebyli víc než vesmírné doupě."

Loď bez živých tvorů.

"Strojová inteligence?"

Červ se opět pokusil o úsměv. Vyšel mu z toho příšerně obscénní škleb. "Ano. Strojová inteligence. Hladové stroje. Stroje požírající Červy. Stroje požírající nás."

Stroje požírající nás.

Přemýšlel jsem, jak to Červ vyslovil. Jako by vše, co to obnáší, znamenalo jen mírně nepříjemnou součást reality, která se prostě musí vydržet a na níž nikdo nenese vinu. Poraženecký postoj Červa ve mně vzbudil odpor.

Ne - nebyl to můj odpor, uvědomil jsem si. Cítil jsem odpor Skye Haussmanna.

Bylo to tak, nebo ne?

Ratko nás vedl nahrubo vysekanými tunely výrobní Palsenu. Procházeli jsme většími, tlumeně osvětlenými sály, laboranti v lesklých šedých pláštích se skláněli nad pracovními stoly zastavěnými chemickými aparaturami, takže připomínaly makety skleněných měst. Mnoho pracovníků mělo brýle jako Ratko, speciální okuláry bzučely a cvakaly, jak se pro dílčí úkoly výrobního procesu čočky vyměňovaly. Velké baňky obsahovaly litry třpytivého, krvavě rudého Palsenu. Výrobní řetězec končil vyrovnanými řadami naplněných ampulí, připravených k distribuci.

"Kam nás vedeš?" zeptal jsem se.

"Chtěl ses napít, ne?"

Quirrenbach zašeptal: "Myslím, že nás vede za tím mužem. Všechno to tady řídí, tak ne abyste ho podceňovali, přestože má poněkud zvláštní představu o světě."

"Zbožný poutník?" zeptala se Zebra.

"Jasně, ten k tomu patří," řekl Ratko, který ji zjevně nepochopil.

Dalšími chemickými provozy jsme prošli do kanceláře s hrboлатыmi stěnami, za otlučeným plechovým stolem ležel nebo seděl, to nebylo hned patrné, seschlý stařec. Trůnil v těžkém kolečkovém křesle, černá armovaná konstrukce spočívala na festovních kolech s prohnutými drátěnými paprsky. V křesle tiše pobublávalo, z netěsnících šoupátek syčela pára. Bylo připojeno hadicemi k parnímu potrubí ve stěně a zřejmě se dalo odpojit.

Starcovo tělo se málem nedalo rozeznat pod vrstvami pokrývek z hliníkového termomateriálu. Vystrčil pár neuvěřitelně kostnatých rukou, levou položil na stehno, pravou si pohrával s celou armádou černých páček a knoflíků vsazených do boční opěrky křesla.

"Zdravím vás," řekla Zebra. "Vy musíte být ten muž."

Podíval se na nás hezky po řadě. Jeho obličej tvořila jen kůže natažená na lebce, místy tenká jako pergamen, takže se zdála průsvitná. Přesto bylo stále patrné, že býval pohledný, a když se na mě zadíval, jeho pohled bodal jako špičaté rampouchy mezihvězdného ledu. Silná brada působila pohrdavě. Rty se mu zachvěly, jako by se chystal odpovědět. Místo toho se pravačka rozběhla po ovladačích, přepínala páčky a mačkala tlačítka tak obrátě, až mě to překvapilo. Jeho prsty, přestože vyzábly, vypadaly silné a nebezpečné jako supí pařáty.

Zvedl ruku z ovladačů. Uvnitř křesla se něco spustilo, ozvalo se rychlé cvakání mechanických spínačů. Když ustalo, křeslo promluvílo, zvonivým šepotem syntetizovalo slova, ale dalo se jim rozumět, pokud se člověk dostatečně soustředil.

"Samozřejmě. Co byste rádi?"

Udiveně jsem na něho hleděl. Představoval jsem si Zbožného poutníka všelijak, ale rozhodně ne takhle.

"Ratko nám slíbil něco k pití," řekl jsem.

Stařec přikývl velice úsporným pohybem. Ratko zašel do alkovny ve skalní stěně v rohu kanceláře, a když se vrátil, nesl dvě sklenice vody. Svou jsem vypil na jeden hlt. Nechutnala špatně, uvážíme-li, že to ještě před chvilkou pravděpodobně byla pára. Ratko nabídl také Zebře, která sklenici přijala s očividnou nedůvěrou, avšak žízeň zjevně potlačila obavy, že bychom mohli být otráveni.

Postavil jsem prázdnou sklenici na plechový stůl. "Jste jiný, než jsem čekal, Zbožný poutníku."

Quirrenbach do mě šťouchl. "Tohle není Zbožný poutník, Tannere. Tohle je, no..." Odmlčel se, než tiše dodal: "Ten muž, jak už jsem říkal."

Stařec vyťukal novou sadu příkazů na křesle. Následovalo další cvakání, než zhruba po patnácti vteřinách začal hlas opět skřehotat: "Ne, nejsem Zbožný poutník, ale určitě jste o mně slyšel. Já stvořil toto místo."

"Cože?" podívala se Zebra. "Tohle bludiště tunelů?"

"Ne," odpověděl stařec po delší pauze, během níž křeslo zpracovávalo slova. "Bludiště tunelů ne. Celé město. Celou tuto planetu." Tady naprogramoval odmlku. "Jsem Marco Ferris."

Vzpomněl jsem si, že mě před chvilkou Quirrenbach upozornil, že ten muž má podivnou představu o světě. Tohle do ní určitě zapadalo. Nemohl jsem si pomoci, ale cítil jsem s tím starcem v parním kolečkovém křesle jakousi spřízněnost. Vždyť ani já si nebyl jistý, kdo vlastně jsem.

"Dobře, Marco," řekl jsem, "odpovězte mi na jednu otázku. Řídíte to tady vy nebo Zbožný poutník? Existuje vůbec Zbožný poutník?"

Křeslo zacvakalo a zarachotilo: "Řídím to tu rozhodně já, pane..." Přešel mé jméno lehkým mávnutím druhé ruky, bylo by příliš složité zastavit stroj uprostřed věty a zeptat se mě. "Ale Zbožný poutník tady je. Zbožný poutník tady byl vždy. Bez Zbožného poutníka bych tady nebyl já."

"Tak proč nás k němu nezavedete?" zeptala se Zebra.

"Protože to není třeba. Za Zbožným poutníkem nikdo nechodí bez pádného důvodu. Všichni děláte obchody mým prostřednictvím, tak proč do toho tahat Zbožného poutníka? Je pouze dodavatel. Nic neví."

"Přesto bychom s ním rádi prohodili slovíčko," řekl jsem.

"Lituji. Není to možné. Rozhodně to není možné." Odjel s křeslem od stolu, velká kola hřmotila po podlaze.

"Přesto chci Zbožného poutníka vidět."

"No tak." Ratko vykročil, aby se dostal mezi mě a starce, který si myslel, že je Marco Ferris. "Slyšel jsi ho nebo ne?" Ratko se mě pokusil zneškodnit, ale byl pouhý amatér. Zlomil jsem mu předloktí a srazil ho na zem, kde zůstal ležet a sténal.

Vybídl jsem Zebru, aby mu sebrala zbraň, po níž sáhl. Ted' jsme byli ozbrojeni oba. Vytáhl jsem svou zbraň, zatímco Zebra mířila na Ferrise, nebo kdo to vlastně byl.

"Máte dvě možnosti," řekl jsem. "Zavedete mě ke Zbožnému poutníkovi. Nebo mě k němu zavedete, ale budete při tom řvát bolestí. Co si vyberete?"

Přepínal a mačkal další řadu ovladačů, křeslo se odpojilo od parního potrubí. Předpokládal jsem, že má v té rachotině zabudované zbraně, ale pochyboval jsem, že je dovede natolik rychle ovládat, aby mu k něčemu posloužily.

"Tudy," zaskřehotal Ferris po dalším, tentokrát krátkém cvakání.

Vedl nás jinými tunely, opět klesaly dolů. Křeslo při jízdě rychle pufalo, Ferris je zručně řídil úzkými chodbami ve skále. Přemýšlel jsem o něm. Quirrenbach, možná i Zebra měli za to, že žije v klamu. Jenže jestli není ten, za koho se považuje, kdo tedy je?

"Povězte mi, jak jste se sem dostal," požádal jsem ho, "povězte mi, co máte společného se Zbožným poutníkem."

Ozvalo se další cvakání: "To je dlouhá historie. Naštěstí mě často žádali, abych ji vyprávěl. Proto mám naprogramované prohlášení." Křeslo chvíli cvakalo, pak opět spustil syntetický hlas: "Narodil jsem se na Žlutozemí, vznikl jsem v ocelovém lůně a vychovali mě roboti. Stalo se to předtím, než jsme uměli přepravovat živé lidi od hvězdy ke hvězdě. Tehdy nás museli vypěstovat ze zmrazené buňky a přivést k životu roboti, kteří sem přiletěli."

Věděl jsem už, že Ferris byl původní Ameríkánec. Jenže jejich éra skončila tak strašně dávno, dokonce ještě před časem Skye Hausmanna, že mi splynula s všeobecnou historií, s plachetnicemi, konquistadory, koncentračními tábory a černým morem.

"Našli jsme kalderu," pokračovalo křeslo. "Zvláštní úkaz. Ze Sluneční soustavy ji nikdo neviděl, dokonce ani nejlepšími přístroji. Na to byla příliš malá. Ale jakmile jsme začali naši planetu zkoumat, nemohli jsme ji přehlédnout. Hluboká díra v planetární kůře, odkud vyvěrala směs horkých plynů, které jsme mohli měnit na vzduch. Z geologického hlediska jsme tomu příliš nerozuměli. Jistě, znám teorie o tom, že na Žlutozem musely při setkání s řidkým obrem působit slapové síly a že tepelná energie z jejího jádra unikla na povrch podobnými jícny, jako je kaldera. Možná na tom je něco pravdy, přestože to není ani zdaleka vše. Nevysvětluje to podivnosti kaldery, proč jsou plyny jiné než atmosféra - proč jsou teplejší, proč obsahují vodní páru a proč jsou o několik řádů méně jedovaté. Vypadalo to téměř jako pozvánka. Ve skutečnosti to pozvánka byla. Já to musím vědět. Vypravil jsem se dolů, abych zjistil, co je na dně."

Spustil se do kráteru v jednomístném průzkumném letounu, letěl po spirále hlouběji a hlouběji do jícnu, až pod vrstvu mlhy. Používal radar, aby se neroztříštil o stěny, přesto to bylo nebezpečné, v jednom okamžiku vysadila stroji energie, což způsobilo, že se propadl velmi hluboko. Nakonec přistál na balvanité suti na dně, třicet kilometrů pod povrchem. Naskočily automatické opravné systémy, ale mělo trvat desítky hodin, než ho letoun bude moci vynést na povrch. Protože neměl nic lepšího na práci, navlékl si skafandr pro extrémní tlaky, teploty a agresivní prostředí a pustil se do zkoumání sesutých balvanů, které nazval "hromadou kamení". Horké plyny bohaté na kyslík vyvěraly z mezer mezi kameny.

Ferris lezl dolů, hledal cestu mezi nakupenými, nebezpečně rozpálenými balvany. Mnohokrát se mohl zabít při pádu, ale pokaždé se mu podařilo najít pevnou půdu pod nohama a cestu do podzemí, až se dostal stovky metrů hluboko. Vrstvy kamení byly čím dál víc stlačeny k sobě, ale vždycky našel mezery, jimiž se dokázal protáhnout, pukliny, do nichž mohl zarazit skoby a ukotvit lano. Myšlenka na smrt ho neopouštěla, ale byla to jen abstraktní představa. Žádný prvorozený Ameríkánec smrt nechápal, neznali nikoho staršího, než byli sami, neviděli nikoho zestárnout a umřít. Chyběla jim zkušenost, na jejímž základě by to mohli skutečně pochopit.

Což bylo dobře. Kdyby totiž Ferris riziko chápal jen o trochu lip a kdyby přesně věděl, co smrt znamená, pravděpodobně by neslezl tak hluboko pod hromadu kamení.

A nikdy by nenašel Zbožného poutníka.

Museli se šířit vesmírem, až narazili na další druh, pomyslel si Sky, jakýsi druh inteligentních robotů nebo kyborgů. Postupně a únavně pomalu dostal z Odvážného poutníka aspoň trochu souvislou historii. Mirumilovná, nevinná civilizace Červů cestovala vesmírem mnoho milionů let, než narazila na stroje. Červi expandovali do kosmu z nějakých tajemných důvodů, které Odvážný poutník nedovedl vysvětlit, omezil se na prohlášení, že neměly nic společného se zvědavostí nebo potřebou nových zdrojů. Tak to prostě Červi dělali, plnili jakýsi příkaz, který byl do nich vložen v dávnověku evoluce. Nijak zvlášť se nezajímali o vědu a vystačili si s technikou, kterou si osvojili tak dávno, aspoň podle termínu druhové paměti, že základní technické principy byly zapomenuty.

Dalo se předvídat, že nedopadnou moc dobře, když se jejich vzdálené kolonie setkaly se stroji požírajícími Červy.

Červozrouti začali pomalu pronikat do prostoru Červů, nutili je měnit vzorce chování, které se neměnily desítky milionů let. Aby Červi přežili, museli nejprve pochopit, že jsou pronásledováni.

Trvalo milion let, než jim to došlo.

Pak se sice nezačali aktivně bránit, ale aspoň si pomalu jako ledovec vyvíjeli strategii přežití. Opustili kolonie na

planetách a zcela přesídlili do mezihvězdného prostoru, kde se mohli Červožroutům ztratit. Postavili si vesmírná doupata velká jako planety. Postupem času narazili na utrpené zbytky jiných plemen, rovněž pronásledované Červožrouty, přestože je nazývala jinak. Červi si přivlastnili techniku vyhovující jejich potřebám, aniž by se obtěžovali ji pochopit. Ovládání gravitace a setrvačnosti pocházelo od druhu, který si říkal Stavitelé hnízd. Princip okamžité komunikace jim předala civilizace, která si říkala Skokani. Červi byli přísně napomenuti, když se zeptali, zda se stejné postupy dají použít rovněž k okamžitému cestování. Pro Skokany existovala tenká, ale posvátná hranice mezi komunikací rychlejší než světlo a létáním. To první bylo přijatelné za přesně určených podmínek použití. To druhé byla nevýslovná zvrácenost, představa natolik nechutná, že kultivovaní Skokani seschli a zcepeněli hnusem.

Pouze neotesané, mladé druhy něco takového nedokázaly pochopit.

Ale veškerá technika, kterou Červi a jejich prořídli spojenci měli, nestačila na to, aby porazili stroje. Stroje byly vždy rychlejší, vždy silnější. Občas se podařilo organickému životu zvítězit, ale události všeobecně směřovaly k vítězství Červožroutů.

Sky o tom přemýšlel, když znovu zavolal Goméz. Naléhavost jeho hlasu byla patrná navzdory slabému signálu.

"Špatné zprávy, Skyi. Ty dva čluny vypustily pár nepilotovaných sond. Můžou to být jenom kamery, ale podle mého odhadu nesou antikolizní hlavice. Mají velké zrychlení, dostanou se k nám asi za patnáct minut."

"To by neudělali," prohlásil Norquingo. "Dokud nezjistí, co se tady děje, nezaútočí. Neriskovali by, že zničí celou loď. Flotily se zásobami a lidmi, kteří snad přežili, jako jsme si to mysleli my."

"Kdepak," řekl Sky. "Klidně to udělají, jen aby nám zabránili získat všechno, o čem jsou přesvědčení, že tady je."

"Tomu nevěřím."

"Proč ne? Udělal bych totéž."

Přikázal Gomézovi, ať zůstane na místě, a přerušil spojení. Těch několik hodin, které měli k dobru, jak si myslel, se nyní smrklo na necelou čtvrt hodinu. Nestačila by jim ani na to, aby se vrátili do člunu a odletěli, i kdyby cestou nenarazili na překážky, kterými by se museli prořezat. Na něco však čas pořád byl. Ještě měl dost času poslechnout si zbytek vyprávění Odvážného poutníka. Mohlo by mít velký význam. Sky se snažil nemyslet na to, jak minuty odtikávají a jak se střely řítí blíž, a raději požádal Červa, aby pokračoval.

Červ mu ochotně vyhověl.

"Zbožný poutník." Stařec na kolečkovém křesle přerušil vyprávění svého příběhu rychlou řadou příkazů.

Dostali jsme se do přírodní jeskyně, stáli jsme vysoko na vyduť skální stěně. Římsa byla dost široká, aby se na ni vešlo kolečkové křeslo. Napadlo mě, že postrčím Ferrise přes okraj, ale ochranné zábradlí vypadalo pevně, bylo přerušeno pouze v místě, kde začínalo točité schodiště chráněné kovovou sítí, které vedlo až na dno jeskyně.

"Sakra," zaklel Quirrenbach, když se podíval dolů.

"Na to si zvykneš," řekl jsem.

Byl bych šokován stejně jako Quirrenbach, kdybych nevěděl, co Sky objevil v hlubinách Caleuche. Dole ležel Červ, dokonce ještě větší než ten, s nímž rozmlouval Sky, ale neměl kolem sebe pomocné červíky.

"Tohle jsem opravdu nečekala," ozvala se Zebra.

"Tohle nečeká nikdo," zaskřehotalo starcovo křeslo.

"Vysvětlíte mi laskavě, co je ta zatracená potvora zač?" zeptal se Quirrenbach, jako by se zoufale držel posledního roztržepeného útržku zdravého rozumu.

"Ta zatracená potvora je přesně to, na co vypadá," odpověděl jsem. "Obrovský vesmířan. Je svým způsobem inteligentní. Říkají si Červi."

"Jak - to - víš," procedil Quirrenbach slova jedno po druhém skrze zaťaté zuby.

"Měl jsem už to potěšení se s jedním setkat."

"Kdy?" vyzvíдалa Zebra.

"Hodně, hodně dávno."

Quirrenbachovi nechybělo mnoho k nervovému zhroucení. "Vůbec ti nerozumím, Tannere."

"Věř mi, ani já si nejsem jistý, jestli tomu všemu rozumím." Kývl jsem na Ferrise. "Navázali jste s tímhle Červem výhodný vztah, že?"

Křeslo zacvakalo: "Je to opravdu velice prosté. Zbožný poutník nám poskytuje, co potřebujeme. A já ho na oplátku udržuji naživu. Co může být poctivější?"

"Mučíte ho."

"Jistě, někdy potřebuje povzbudit."

Pohlédl jsem znovu na Červa. Ležel v kovové ohradě, v hluboké vaně s příkrými stěnami, kde bylo po kolena poloslané, inkoustově tmavé kapaliny. Vesmířan byl připoután řetězy, kolem něj se zvedala trubková lešení a mřížované manipulační lávky. Neznámé, na pohled pracovní stroje čekaly na pojízdných jeřábech, až budou přesunuty nad vanu. Do červa se na různých místech po celé délce nořily elektrické kabely a hadice.

"Kde jste ho našel?" zeptala se Zebra.

"Právě tady," odpověděl Ferris. "Ve zbytku lodě. Ztroskotal na dně kaldery, možná před milionem let. Milion let. Ale pro něho to nic neznamená. Přestože jeho loď nebyla schopná letu, pořád ho udržovala při životě v jakési poloviční hibernaci."

"Prostě sem jen tak spadl?" podivil jsem se.

"Nebylo to jen tak. Před něčím utíkal. Před čím, to se mi nikdy nepodařilo zjistit."

Přerušil jsem zvuky vycházející z křesla. "Zkusím hádat. Prchal před druhem inteligentních vražedných strojů. Už miliony let napadaly jeho plemeno a taky další, hnaly je od hvězdy ke hvězdě. Postupně zatlačily Červy do kosmického

prostoru, daleko od světla hvězd. Zbožného poutníka sem něco muselo přivést, například výzvědná výprava."

Nařukal další větu, a křeslo zaskřehotalo: "Jak tohle všechno můžete vědět?"

"Už jsem prozradil Quirrenbachovi, že se s nimi znám hodně, hodně dlouho."

Vyvolal jsem si Skyovy vzpomínky na vyprávění jeho Červa. Uprchlíci se naučili skrývat - a dobře skrývat - aby mohli přežít. Ve vesmíru existovaly oblasti, kde se dlouho nezrodila žádná inteligence, oblasti sterilizované explozemi supernov nebo splynutím binárních pulzarů. Tyto vyčištěné sektory byly nejlepší skrýše. Přesto i tam číhalo nebezpečí. Rozumný život byl vždy připraven povstat, stále se rozvíjely nové civilizace a rozlévaly se vesmírem. A právě tato vzplanutí života přitahovala dravé stroje. Rozmístily kolem slunečních soustav špehovací automaty a pasti, které se měly okamžitě spustit, jakmile na ně natrefí nová civilizace pronikající do vesmíru. Proto byli Červi a pár zbylých spojenců neobyčejně podezíraví a ostražitě hlídali známky nového života.

Zemi a Sluneční soustavě nevěnovali Červi zvláštní pozornost. Zvědavost vyžadovala úsilí a projev vlastní vůle, přinutili se projevit zájem teprve tehdy, až začaly být známky inteligence na Zemi příliš křiklavé. Pozorovali a čekali, zda lidé začnou pronikat do mezihvězdného prostoru, ale po celá staletí a tisíciletí se nic nedělo.

Jenže nakonec se něco stalo, a vůbec to nebylo příznivé.

Co se dozvěděl Ferris od Zbožného poutníka, dokonale zapadalo do poznatků, které získal Sky na palubě Cakuche. Ferrisův Červ byl pronásledován na stovky světelných let - několik století, vyjádřeno časem - jediným neúnavným nepřítelem. Nepřátelský stroj se pohyboval rychleji, dokázal ostřeji zatáčet a prudčeji zpomalovat. Ve srovnání s tímto nepřítelem vypadalo Červovo mistrné ovládání pohybové energie a setrvačnosti nanejvýš nemotorně. Přestože byly vražedné stroje tak rychlé a silné, měly svá omezení - přesněji by se to dalo nazvat slepá místa, která Červi pečlivě zaznamenávali po celá milénia. Na tak výkonné zabijáky měli překvapivě nepřesnou techniku detekce gravitačních vln. Plavidla Červů jim mnohdy unikla, protože se skryla poblíž nebo uvnitř většího tělesa, které je zamaskovalo svou hmotností.

Vražedný stroj Zbožného poutníka rychle doháněl, ale jakmile našel žlutou planetu, chopil se příležitosti. Lokalizoval hluboký geologický útvar a pocítil emoci natolik blízkou prudké radosti, jak jen to jeho nervový systém dovoloval. Sotva se nepřítel přiblížil, zaútočil na Červa dalekonosnými zbraněmi. Ale Červ skryl svou loď za měsíc planety a salva střel s antihmotou vyhloubila řetěz kráterů na povrchu měsíce. Červ počkal, až mu poloha měsíce umožnila provést rychlý, nepozorovaný sestup do atmosféry a pak do kaldery, potenciální skrýše, kterou si už vybral z vesmíru. Zvětšil ji a prohloubil svými zbraněmi, zahrabával se hlouběji a hlouběji do kůry planety. Hustá jedovatá atmosféra naštěstí skryla většinu jeho činnosti. Cestou dovnitř jícnu však udělal osudnou chybu, oťel se o příkré stěny předsunutým pásmem silového krunýře. Zřítily se na něho miliony tun kamení a uvěznily ho, přestože měl v úmyslu se skrýt jen na tak dlouho, dokud vražedný stroj neodletí, aby si vyhledal jiný terč. Byl připraven vyčkávat snad tisíc let - podle měřítek Červů to byl jen okamžik.

Než se však někdo objevil, trvalo to podstatně déle.

"Musel chítit, abyste ho našel," řekl jsem.

Ferris odpověděl: "Ano. Tehdy už usoudil, že nepřítel odletěl. Pomocí své lodi měnil složení plynů v kaldeře a ohříval je, aby dal najevo svou přítomnost. Vysílal rovněž další signály - exotické záření. Jenže to jsme vůbec nezaznamenali." "Nejspíš ani ostatní Červi ne."

"Domnívám se, že po dlouhou dobu udržovali kontakt. Něco jsem totiž v jeho lodi našel. Nevypadalo to jako její součást, bylo to nedotčené časem, kdežto všechno ostatní poznamenalo stáří a opotřebování. Vypadalo to jako jiskřivá ochmýřená hlava odkvetlé pampelišky, asi metr velká, vznášela se ve vlastní prostoru v silovém poli. Pohled na ni byl nádherný a hypnotizující."

"Co to bylo?" zeptala se Zebra.

Ferris otázku předvídal. "Pokoušel jsem se to zjistit, ale výsledky, založené na neobyčejně přibližných a omezených pokusech, které jsem mohl provést, byly protichůdné; paradoxní. Zdálo se, že pampeliška má tak úžasnou hustotu, že by dokázala na místě zastavit let slunečních neutrin. Způsob, jakým ohýbala světelné paprsky, naznačoval přítomnost obrovského gravitačního pole, přestože žádné neměla. Zkrátka se tam jen tak vznášela. Člověk by se toho chmýří mohl dotknout, kdyby kolem nebyla bariéra, z níž brnely prsty." Po celou dobu, co stařec mluvil, vytřukával na opěradlo křesla další příkazy jako hbitý pianista hrající rozložené akordy. "Později jsem se to samozřejmě dozvěděl, ale musel jsem Červa přesvědčit, aby mi to prozradil."

"Přesvědčit?" zeptal jsem se.

"Má něco, co lze označit jako receptory bolesti, a v nervovém systému oblasti, kde vznikají nepříjemné emoce podobné strachu a úzkosti. Stačilo jen je najít."

"Takže co to vlastně bylo?" vyzvídala Zebra.

"Komunikační zařízení, ale velmi ojedinelé."

"Rychlejší než světlo?"

"Ne tak docela," odpověděl mi po obvyklé pauze. "Určitě ne v tom smyslu, jak to chápeme my. Vůbec nevysílá ani nepřijímá informace. Tento přístroj ani jemu podobné na lodích červů to nepotřebují. Obsahují už všechny informace, které by kdy mohly přijmout."

"Nejsem si jistý, jestli vám rozumím," řekl jsem.

"Pak mi dovozte, abych to vyjádřil jinak." Ferris už musel mít odpověď připravenou: "Všechna jejich komunikační zařízení obsahují veškerá sdělení, která by kdy mohla být oznámena jiné lodi. Sdělení jsou uzamčena v přístrojích, nedostupná až do přesného okamžiku, kdy budou uvolněna. Něco jako zapečetěné rozkazy na pradávných námořních lodích."

"Pořád vám nerozumím," řekl jsem.

Zebra přitakala. "Ani já ne."

"Dávejte pozor." Stařec se předklonil, což ho muselo značně namáhat. "Je to vlastně velmi jednoduché. Červi uchovávají záznam každého sdělení, které kdy za celou historii jejich druhu odeslali. Daleko v jejich budoucnosti, mnohem dál než v naší budoucnosti, se záznamy spojí do něčeho. Do čeho, to jsem nikdy nepochopil, ale je to jakýsi tajný aparát, rozmístěný po celé Galaxii. Přiznávám, že detaily mi vždycky unikaly. Pouze název je jasný, ačkoli překlad je pouze přibližný." Odmlčel se a zahleděl se na nás nezvykle ledovými očima. "Definitivní galaktická paměť. Je to - nebo to bude - jakýsi obrovský dynamický archiv. Myslím, že prozatím existuje pouze v neúplné formě, pouhá kostra toho, čím bude za miliony či miliardy let. Podstata je však přesto prostá. Ten archiv - ať už je to cokoli - přesahuje čas. Udrží kontakt se všemi minulými a budoucími verzemi sebe sama jak v přítomnosti, tak hluboko v minulosti. Neustále přesouvá data sem a tam, provádí nekonečné iterační operace. Jestli jsem to správně pochopil, tak ta pampeliška je kousek původního velkého celku. Maličký fragment archivu, který obsahuje časově nastavená sdělení červů a hrstky jejich spojenců."

"Co jim brání, aby si sdělení přečetli dřív, než bylo odesláno, a dozvěděli se tak, jak zabránit budoucím událostem?" Ferris tuto otázku opět předvídal. "To nemohou. Zařízení všechna sdělení zakóduje, bez klíče se k nim nedostanou. Opravdu důmyslné. Tím klíčem je momentální gravitační záření kosmického pozadí, aspoň jak to můj červ vysvětluje. Jakmile je do komunikačního zařízení vloženo sdělení - tímto způsobem je totiž zároveň uchovává - přístroj si zjistí gravitační tep vesmíru, odtikávání pulzarů kroužících blízko sebe, hluboké úpění dalekých černých děr hltajících hvězdy v jádrech galaxií. To vše slyší, a vytvoří jedinečnou charakteristiku, klíč, kterým nové sdělení zašifruje. Toto sdělení obsahují všechna zařízení, ale nedá se přečíst, dokud přístroj nerozpozná totožné gravitační pozadí. Nebo spíše téměř totožné, pochopitelně, odpovídající prostorové pozici příjemce. To dává přístrojům účinný dosah přibližně několika tisíc světelných let. Pokud jsou pampelišky od sebe víc vzdáleny, nerozpoznají správnou charakteristiku pozadí. Pokusy pozadí napodobit či předpovědět budoucí gravitační charakteristiku kosmu podle dostupných údajů zřejmě nikdy nevyšly. Pampeliška se prý prostě sklápne a uvaďne."

Červ tedy mohl po celá staletí udržovat jakýsi kontakt se svými vzdálenými příbuznými. Když se blížil limitu skladovací kapacity svého komunikačního zařízení, začal sděleními šetřit. Nepřítel měl rovněž údajně přístup k těmto sdělením, protože používal kopie pampelišek, takže nebezpečí hrozilo stále. Když byl Červ pronásledován, domníval se, že je osamělý, ale teprve nyní začal chápat, že samotou vlastně nikdy nepoznal. Samota je neúprosná drtivá síla, podobná tunám skály nad ním. Přesto si uchoval zdravý rozum, dopřával si hovory se svými spojenci vždy po několika desetiletích, udržoval si křehký pocit spřízněnosti, že stále hraje malou roli v té velké aréně, v níž se odehrávají záležitosti Červů.

Jenže Ferris vytáhl Červa z lodi, oddělil jej od komunikačního zařízení. To musel být skutečný počátek pádu nešťastného tvora do šilenství.

"Vy ho ždímáte, že?" zeptal jsem se. "Ždímáte z něj Palsen. A nejen to. Využíváte jeho děs a osamění. Extrahujete tyto pocity a prodáváte je."

Ferris zaskřehotal: "Zasunuli jsme mu do mozku elektrody, které čtou jeho paměťové stopy. Ty potom na Rživém pásu proženeme softwarem a získáme extrakt, jaký lidé dokáží jakž takž strávit."

"O čem to mluví?" zeptala se Zebra. "O prožívácích," odpověděl jsem. "O těch se stříbrným motivem červa na špičce. Jeden jsem vyzkoušel. Vůbec jsem netušil, co si o tom myslet."

"Slyšela jsem o nich," řekla Zebra. "Ale nikdy jsem je nezkoušela, vlastně jsem si nebyla jistá, jestli to není jen nějaká kalderská povídačka."

"Není, opravdu existují." Pamatoval jsem si strach, který se mi vlil do mozku, když jsem prožívač zkoušel na palubě Strelnikova. Převládajícími pocity byly hrůza a přišerná drtivá klaustrofobie - přesto podbarvená představou tak děsivou, až se z ní svíral žaludek, že deprimující uzavřený prostor je pořád lepší než vesmír plný dravců. Stále jsem cítil ten děs, který na mě dýchl z prožívače, měl trochu cizí přichuť, přesto byl neomylně rozpoznatelný. Tenkrát jsem nechápal, proč by lidé měli platit za takové prožitky, ale nyní mi to dávalo smysl. Natolik extrémní zkušenost mohla ztupit ostří nudy.

"Co dostane za to, co pro vás dělá?" zeptala se Zebra. "Úlevu," řekl Ferris.

Věděl jsem, jak to myslí. Tam dole, v nádrži naplněné inkoustovými slizem, se oháněli pracovníci v šedých oděvech nástroji, které vypadaly jako bodce na pohánění dobytka. Stáli v té brečce po kolena. Občas některý přejel špičkou bodce po popelavém boku Červa, čímž způsobil, že se po celé délce zachvěl bolestí. Z pórů skvrnitě stříbrošedé kůže vytryskla načervenalá tekutina. Jeden pracovník ji zachycoval do nádoby.

Z ústního otvoru Červa vyrazilo vysoké pronikavé vřeštění. "Zdá se, že už neposkytuje tak kvalitní Palsen jako dřív," řekl jsem znechuceně. "Za co ho vlastně považujete? Za nějaký organický stroj?"

"Něco takového," odpověděl Ferris bez zvláštního zájmu. "Koneckonců, to on sem přitáhl tavomor."

"Přitáhl?" opakovala Zebra. "Vždyť už tady je tisíce let."

"Ano. A celou tu dobu existoval v latentní formě, dokud jsme nedorazili my a nezačali pobíhat po povrchu a budovat naše ubohá mrňavá sídliště a města."

"Věděl, že má tavomor?" zeptal jsem se.

"Silně pochybuji. Patrně měl tavomor, aniž by to tušil, nejspíš stará infekce, na kterou se dávno adaptoval. Palsen může být o něco málo mladší, je to ochrana, která se u nich vyvinula nebo kterou si vyrobili - kypící guláš mikroskopických strojů, neustále vylučovaný jejich těly. Tyto stroje jsou odolné proti moru a drží ho na uzdě, ale umí mnohem víc než jen to. Léčí a ošetřují svého hostitele, předávají informace mezi červy... Postupně se stal natolik jejich součástí, že už bez něj nemohli přežít."

"Jenže mor se nějak dostal do města," řekl jsem. "Jak dlouho jste tady dole, Ferrisi?"

"Větší část uplynulých čtyř století, od doby, kdy jsem červa objevil. Mor pro mě samozřejmě nic neznamenal - neměl jsem v sobě nic, co by mohl poškodit. Naopak Palsen - jeho krev - mě udržoval naživu, když jsem neměl přístup k jiným postupům prodlužujícím život." Přitáhl si stříbrnou pokrývku těsněji ke kostnatému tělu.

"Proces stárnutí pochopitelně nebyl zadržen zcela. Palsen je blahodárný, ale není to zázračný všelék."

Zeptal jsem se: "Takže jste nikdy neviděl město Kalderu?"

"Ne - ale vím, co se tam stalo." Pronikavě se na mě zahleděl, měl jsem pocit, jako by mi pod tím pohledem klesla tělesná teplota. "Předpověděl jsem to. Věděl jsem, že se to stane, že se město nestvůrně promění a zaplní demony a mrchožrouty. Věděl jsem, že se naše nejchytřejší, nejrychlejší a nejdrobnější stroje obrátí proti nám, zkazí mysl i tělo, že vybuchí zvrácenosti a hnusu. Věděl jsem, že přijde doba, kdy se budeme muset vrátit k jednodušším strojům, starším a nedokonalejším." Zvedl vyčítavě prst. "Všechno tohle jsem předvídal. Umíte si představit, že své křeslo jsem sestrojil sám za pouhých sedm let?"

Sledoval jsem pracovníka, který se z lávky nakláněl nad Zbožným poutníkem s nástrojem, který vypadal jako motorová pila, a odřezával mu ze zad velký strup hrající duhovými barvami.

Podíval jsem se na pableskující švy mého pláště. "Tak dobře, Ferrisi," řekla Zebra. "Dovolíte mi poslední otázku, než půjdeme zase svou cestou?"

Vyťukal odpověď na svém křesle. "Ano?"

"Předvídal jste také tohle?" Namířila na něj a vystřelila.

Cestou zpátky jsem přemýšlel nad tím, co mi ukázal Ferris a co jsem se dozvěděl ze Skyových vzpomínek.

Červi zaznamenali velké uvolnění energie v okruhu Sluneční soustavy: pět jisker, které nesly signaturu anihilace hmota-antihmota. Pět vesmírných doupat nabíralo rychlost, která by v žádném případě neurazila Skokany: pouhých osm procent rychlosti světla. Přesto to byl nesporný úspěch, uvážíme-li, že před pouhým milionem let se tam ještě primáti mlátili kostmi po hlavách.

V době, kdy bylo vypuštěno pět lidských lodí, utrpěli Červi ohromné ztráty. Obrovská vesmírná doupata byla zničena a rozprášena při potyčkách s nepřítelem. V následujícím období, na které hledí zpět dlouhověcí Červi s lítostí, byla doupata rozdělena do menších, hbitějších poddoupat. Velcí Červi byli společenší tvorové a rozdělení jim působilo obrovskou bolest, přestože zůstávali v omezeném kontaktu se svými bratry pomocí nadsvětelného komunikačního systému Skokanů.

Později se jedno malé doupě připojilo k pěti lidským lodím. Doupě změnilo tvar, aby vypadalo jako plavidla, která sledovala. Statistický rozbor deseti milionů let potyček ukázal, že tahle taktika se Červům vcelku vyplácela, přestože při jednotlivém setkání mohla mít katastrofální důsledky.

Plán Odvážného poutníka byl jednoduchý dokonce i podle měřítek Červů. Bude lidi pozorovat a pak se rozhodne, co s nimi udělá. Jestli budou vykazovat známky hromadné expanze do této oblasti vesmíru a začnou vytvářet přesně ten typ neklidu, který Žrouti nemohou přehlédnout, potom se může ukázat nezbytné tento druh zredukovat. Některá z přeživších plemen byla ochotna zhostit se tohoto bolestného, leč nezbytného úkolu.

Odvážný poutník doufal, že k tomu nedojde. Doufal, že lidé zůstanou jen drobnou mrzutostí, která nebude vyžadovat bezprostřední zásah. Pokud neměli v úmyslu nic víc, než jen osídlit jednu či dvě nejbližší sluneční soustavy, mohl by je nejspíš nechat na pokoji. Redukování druhu byla sama o sobě činnost, při níž hrozilo riziko, že přitáhne Žrouty, takže se k němu sahalo pouze tehdy, když byl důvod opravdu pádný. Ale mýjela desetiletí a lidé neudělali žádný krok, ať už nepřátelský či vstřícný, a tak Odvážný poutník přesunul vesmírné doupě blíž k hrstce lidských lodí. Možná bylo načase dát o sobě vědět, navázat dialog s lidmi a vysvětlit jim, jak je situace choulostivá. Červ ještě pořád vymýšlel, jaký by měl zvolit postup, když jedna z lodí vybuchla.

Explodovalo několik tun antihmoty. Vesmírné doupě Odvážného poutníka zasáhla značná část výbuchu, poškodila maskování slupky a zabila mnoho červíků, kteří pracovali nedaleko povrchu. Agónie jejich umírání se přenesla na Odvážného poutníka prostřednictvím jejich sekretů. Vstřebal tolik individuálních vzpomínek, kolik mohl, zatímco byli zranění pomocní červíci rozpouštěni zpět na základní organické složky.

Odvážný poutník, plný bolesti ze ztráty dobré poloviny vzpomínek, vzdálil vesmírné doupě od Flotily.

Ale někdo si toho všiml. Oliveira a Lago dorazili krátce poté, aniž by tušili, s čím se setkají, neboť napůl uvěřili staré legendě o přízračné lodi, o šestém členu Flotily, který byl vymazán z historie.

Objevíli však pochopitelně něco docela jiného.

Oliveira poslal Laga, aby našel palivo, které potřebovali na cestu zpátky, a Lago brzy zjistil, že není v lidské lodi. Když ho pomocní červíci dopravili k Odvážnému poutníkovi, začala se situace vyvíjet nedobře. Odvážný poutník chtěl tomu tvorovi jen pomoci, snažil se ho přesvědčit, že nepotřebuje skafandr, protože oba dýchají stejný vzduch. Ze zpětného pohledu však nezvolil zrovna ideální způsob, když poručil pomocným červíkům, aby skafandr pozměnili. Lago to roztušilo a začal ubližovat červíkům řezacím hořákem. Jakmile oheň pomocníky popálil, Odvážný poutník prostřednictvím jejich sekretů plných utrpení prožíval stejnou bolest, jako by byl zraněn sám.

Bylo to nepříjemné, ale neměl na vybranou, musel Lago rozložit. Lago to samozřejmě nepřivítal s velkým nadšením, ale bylo pozdě. Pomocní červíci oddělili většinu jeho výběžků a některé zajímavější vnitřní části, aby se dozvěděli, jak různé kusy fungují a jak do sebe zapadají, než ve svém sekretu rozpustí jeho centrální nervový systém. Odvážný poutník přijal tolik Lagových vzpomínek, kolik dokázal pochopit. Naučil se vydávat stejné zvuky jako Lago a dát těm zvukům smysl, napodobil Laga a vytvořil si ústa. Pomocní červíci zkopírovali Lagovy smyslové orgány a některé jeho části dokonce začlenili do svých těl.

Jakmile Odvážný poutník Lagovi lépe porozuměl, pochopil, proč pohled na hnízdo plné červů přijal tak špatně. Litoval toho, co byl nucen Lagovi udělat, a snažil se to napravit tím, že co nejvíc používal vše, co zbylo z Lagovy paměti a jeho

tělesných částí.

Byl si jist, že lidé jeho gesto ocení.

"Po setkání s Lagem jsem byl znovu osamělý," ozvalo se z těch úst. "Mnohem osamělejší než předtím."

"Vůbec jsi nechápal, co je to osamění, dokud jsi Laga nesežral, ty zatracená hloupá žízalo."

"To je... možné."

"Tak dobře - pozorně mě poslouchej. Vysvětlil jsi mi, že bolest cítíš. Skvělé. To jsem potřeboval vědět. Určitě máš taky silně vyvinutý pud sebezáchovy, jinak bys nepřežil tak dlouho. Mám tvarovač terénu. Jestli tomu pojmu nerozumíš, podívej se do Lagovy paměti. Ten to určitě věděl."

Následovala krátká pauza, během níž se Červ neklidně vrtěl, rudá tekutina šplouchala jako mořské vlny o velrybu vyvrženou na břeh. Tvarovače terénu byly nukleární hlavice, které Flotila vezla na výpomoc při úpravě krajiny na Cíli.

"Rozumím."

"Výborně. Možná můžeš použít ten svůj trik s gravitací a zabránit, aby tvarovač fungoval, ale docela se s tebou vsadím, že nedokážeš vytvořit tak snadno libovolně silné pole, protože jinak bys něčím takovým znehynil Laga, když ti začal dělat potíže."

"Prozradil jsem ti příliš mnoho."

"Ano, to nejspíš ano. Ale přesto chci vědět ještě víc. Hlavně o této lodi. Účastnili jste se války, že? Třeba jste ji nevyhráli, ale rozhodně byste ji ani nepřežili, kdybyste neměli nějaké zbraně."

"My nemáme zbraně." Červova ústa vypadala dotčeně. "Máme pouze obranný krunýř."

"Obranný krunýř?" Sky nad tím chvíli dumal, snažil se proniknout do Červova způsobu myšlení. "Energetický štít, že? Dokážeš vytvořit kolem lodi silové pole?"

"To jsme kdysi dokázali. Ale důležité části byly poškozeny při zničení pátého vesmírného doupěte. Nyní lze vytvořit pouze částečný krunýř. Proti tak zdatnému nepříteli, jako jsou Červožrouti, se nedá použít. Oni ty díry totiž vidí."

"Dobře, poslouchej mě. Víš o dvou malých strojích, které se k nám blíží?"

"Ano. Jsou to rovněž přátelé Laga?"

"Ne tak docela." V těch členech, které je vyslaly, pomyslel si Sky, možná sedí Lagovi přátelé, ale určitě to nebudou současně přátelé Skye Haussmanna, a jedině na tom teď záleželo. "Chci, abys použil svůj krunýř proti těm strojům - jinak použiju tvarovač proti tobě. Je ti to jasné?" Zdálo se, že Červ pochopil.

"Chceš, abych je zničil?"

"Ano. Jinak já zničím tebe."

"To bys neudělal. Zabilo by tě to."

"Nechápeš," řekl Sky přátelsky. "Já nejsem Lago. Nemyslím jako on a rozhodně nejednám jako on."

Vybral si nejbližšího červíka a vyprázdnil do něj polovinu zásobníku samopalů. Střely prorazily do růžové kůže díry velké jako palec, vytryskla rudá tekutina a z některé části těla se ozval příšerně pronikavý řev. Jenže vzápětí zjistil, že se mýlil. Ten kvilivý řev vydával velký Červ, nikoli tvor, kterého postřelil.

Zraněný červík se zhroutil do rudého moře a téměř zmizel pod hladinou. Několik dalších pomocníků se k němu přivlnilo a začalo ho osahávat tykadly.

Postupně se pronikavý projev muk ztišil do pouhého sténání.

"Ublížils mi."

"Chtěl jsem, abys mě dobře pochopil," řekl Sky. "Lago ti ublížil bez rozmyslu, protože se bál. Já se nebojím. Ublížil jsem ti, protože potřebuju, abys přesně věděl, čeho jsem schopen."

Několik pomocných červíků se prodíralo ke břehu pouze pár metrů od místa, kde stáli Sky a Norquingo.

"Kdepak," řekl Sky. "Jestli se ještě přiblíží, střelím dalšího - a nezkoušej nějaké směšné triky s gravitací, jinak spustím tvarovač."

Červíci se zastavili, hystericky mávali tykadly. Žluté světlo - to světlo, které zalévalo celou jeskyni - zhaslo. Sky tmu nečekal. Na okamžik ho sevřela bezedná hrůza. Zapomněl, že Červ ovládá osvětlení. Ve tmě mohli provádět cokoli. Představil si, jak ho červíci táhnou za kotníky do rudého jezera a požírají jako Laga. Může nastat okamžik, kdy už nedokáže spustit tvarovač, aby unikl utrpení.

Možná by ho měl spustit hned. Ale žluté světlo znovu zazářilo.

"Udělal jsem, co jsi chtěl," řekl Odvážný poutník. "Bylo to těžké. Potřeboval jsem veškerou energii, abych vysunul krunýř do takové vzdálenosti."

"Vyšlo to?"

"Jsou tam ještě další dva stroje - malá vesmírná doupata."

Čluny. "Ano. Ale ty tady hned tak nebudou. Potom můžeš provést stejný kousek."

Zavolal Goméze: "Co se tam stalo?"

"Sondy prostě vybuchly, Skyi - jako by do něčeho narazily."

"Nukleární výbuch?"

"Ne. Nenesly antikolizní hlavice."

"Dobrá. Zůstaň, kde jsi."

"Skyi, co se tam uvnitř kčertu děje?"

"Nechtěj to vědět, Gomézi - rozhodně to nechťj vědět."

Goméz si musel dodat odvahy, než položil další otázku. "Našli jste - jak se jmenoval - Laga?"

"Ano, Laga jsme našli. Že ano, Lago?"

Nyní promluvil Norquingo: "Skyi. Poslyš. Měli bychom už jít. Nemusíme zabíjet ty lidi. Nechceme přece začít válku mezi loděmi." Pozvedl hlas, zahřměl z reproduktorů na přilbě přes celé jezero. "Ty nás dokážeš ochránit i jinak, že ano?"

"Můžeš nás přesunout, přesunout celou tuhle loď - vesmírné doupě - do bezpečí? Mimo dosah člunů?"

"Ne," řekl Sky. "Musí čluny zničit. Jestli chtějí válku, budou ji mít. Uvidíme, jak dlouho vydrží."

"Proboha, Skyi." Norquingo natáhl ruku, jako by ho chtěl chytit.

Sky ustoupil, ale na hrbolatém a kluzkém povrchu jeskyně mu podjely nohy a pozpátku spadl do rudého roztoku.

Přistál na zádech na osobní klimatizační aparatuře, ale naštěstí tam bylo mělko, ponořil se jen napůl. Rudá tekutina se chtivě přelila přes průzor přilby, jako by hledala cestu dovnitř. Koutkem oka zahlédl, jak dva pomocníci červíci vlnivě plavou k němu. Začal se zmítat, neměl se čeho chytit, aby se zvedl.

"Norquingo! Vytáhni mě!"

Norquingo opatrně přistoupil k okraji jezera. "Možná bych tě v tom měl nechat, Skyi. Možná by bylo pro všechny lepší, kdybych tě v tom nechal."

"Vytáhni mě, ty parchante."

"Nepřišel jsem udělat něco zlého, Skyi. Přišel jsem, abych pomohl Santiagu, případně zbytku Flotily."

"Mám tvarovač."

"Ale nemáš odvahu ho použít."

Dva červíci už byli u Skye, pak uviděl třetího. Strkali do něj a ohmatávali ho různé formovanými tykadly, zkoumali skafandr. Zazmítal se, ale rudá tekutina jako by zhoustla, jako by ho chtěla uvěznit.

"Vytáhni mě, Norquingo! Tohle je poslední varování..."

Norquingo stál pořád na kraji jezera, nepřiblížil se ani o krůček. "Už dlouho mám podezření, že jsi nemocný, Skyi, ale nebyl jsem si jistý. Opravdu si nejsem jistý, co všechno jsi schopen udělat."

Pak se stalo něco, co Sky nečekal. Přestal se zmítat, protože ho to stálo příliš mnoho sil, a náhle se začal zvedat, jako by ho podírala kapalina, zatímco červíci mu opatrně pomáhali. Trásl se strachem, ale konečně stál zase na břehu. Ze skafandru rychle stekly poslední rudé kapky.

Chvilí beze slova hleděl na Odvážného poutníka, až Červ vycítil jeho pozornost, pak řekl: "Věříš mi, vid'? Nezabiješ mě. Víš, co by to znamenalo."

"Nechci tě zabít," pravil Odvážný poutník, "protože bych byl zase sám jako předtím, než jsi přišel."

Chápal Červovy pohnutky, a právě to, že mu tak rozuměl, v něm vzbudilo odpor. Ten tvor si vážil jeho společnosti dokonce i poté, co mu způsobil bolest, dokonce i poté, co jednu jeho část zabil. Byl tak zoufale osamělý, že toužil dokonce i po společnosti svého mučitele. Vzpomněl si na malého chlapce, vzlykajícího v naprosté tmě, zrazeného přítelem, který vlastně doopravdy neexistoval, a přestože Červa hluboce nenáviděl za takovou slabost, dokázal ho pochopit.

A kvůli tomu byla jeho nenávist ještě prudší. Musel zabít dalšího červíka, než přesvědčil Odvážného poutníka, aby zničil oba čluny, a tentokrát to nebyla jen vražda pomocníka, která způsobila vesmíranovi utrpení. Vypadalo to, že ho bolí rovněž vytváření krunýře, jako by cítil poškození doupěte.

Ale pak bylo po všem. Mohl zůstat, mohl mučit Červa, dokud by mu neřekl všechno, co věděl. Mohl ho přinutit, aby mu ukázal, jak se loď pohybuje, a zjistit, zda by je nedopravila na Cíl rychleji než Santiago. Dokonce zvažoval, že by sem, do vesmírného doupěte, přivedl část posádky Santiaga - mohla by žít v nekonečných tunelech, kdyby Červa přinutil upravit teplotu a složení vzduchu tak, aby vyhovovaly lidem. Kolik lidí by loď vesmířana dokázala zabezpečit - desítky, stovky? Možná dokonce i momios, kdyby je probudili? Možná by některými musel nakrmit červíky, aby jim zvedl náladu, ale s tím už by se vyrovnal. Místo toho se však rozhodl, že loď zničí. Bylo to nejjednodušší. Zbavil by se nutnosti vyjednávat s Červem, zbavil by se odporu, který k němu cítil, když pochopil jeho osamělost. Rovněž by se zbavil rizika, že by vesmírné doupě někdy padlo do rukou jiné lodě Flotily.

"Nech nás odejít," řekl Odvážnému poutníkovi. "Udělej nám cestu rovnou na povrch k otvoru, kudy jsme vstoupili." Uslyšel zvuk dunění, jak se přesměřovaly spojovací chodby, otevíraly a zavíraly přetlakové komory. Rudou hladinu rozvlnil vánek.

"Teď můžete jít," oznámil Červ. "Lituji, že jsme měli neshody. Vráťíš se brzy?"

"Na to se spolehni," odpověděl Sky. Když odstartovali na zpáteční cestu, Goméz pořád ještě netušil, proč přilétající čluny zčistajasna vybuchly.

"Co jste našli?" vyptával se. "Bylo na Oliveirových řečech něco pravdy, nebo se prostě jen zbláznil?"

"Zbláznil se," odpověděl Sky.

Norquingo to nijak nekomentoval, stěží spolu od incidentu u jezera promluvili. Jestli si Norquingo myslel, že na to Sky zapomene, nebude-li mu to připomínat, tak se mýlil. Sky to rozhodně nemínil brát jako omluvitelné selhání nervů v napjaté situaci. Přehrával si celou příhodu v hlavě a vybavil si, jak mu rudá vlna osahávala průzor. Napadlo ho, kolika molekulám se asi podařilo proniknout dovnitř...

"A co zdravotnický materiál - našli jste nějaký? Zjistili jste, co poškodilo lodní plášť?"

"Pár věcí jsme zjistili," řekl Sky. "Hlavně nás dostaň odtud, ano? Maximální tah."

"Ale co pohonná sekce? Musím se podívat na kontejnerový systém a zjistit, jestli můžeme získat antihmotu..."

"Prostě udělej, co jsem řekl, Gomézi." Přátelsky se na něj usmál. "Pro antihmotu se můžeme vrátit jindy. Nikam se neztratí."

Vesmírné doupě se vzdalovalo. Goméz obletěl neporušenou stranu, pak nastartoval motory. Jakmile byli dvě stě nebo tři sta metrů daleko, nedalo se poznat, že plavidlo není tím, čím se zdá být. Skyovi na kratičký okamžik připomnělo Caleuche, přízračnou loď. Tak strašně se mýlili, tak dokonale se mýlili. Ale nikdo se jim nemohl divit - pravda byla konečkonců mnohem podivnější.

Až se vrátí k Flotile, čekají je samozřejmě potíže. Někdo za nimi poslal čluny, což znamenalo, že Sky bude nejspíš čelit obvinění, možná dokonce proběhne i soud. Ale pro takový případ měl připravený plán, věděl, že bude-li chytrý, může

toho využít ke svému prospěchu. S Norquincovou pomocí vytvořil řadu důkazů, které usvědčí Ramíreze, že právě on zorganizoval expedici na Caleuche a že Konstancie je součástí celého spiknutí. Sky bude jen nic netušící loutka v kapitánových megalomanských plánech. Ramíreze zbaví funkce, možná i popraví. Konstanci určitě potrestají. Není třeba zdůrazňovat, že bude jen málo pochyb o tom, kdo by měl nahradit Ramíreze na kapitánském postu. Sky se neodvážil čekat déle než další minutu pro případ, že by ho Odvážný poutník začal podezřívat, k čemu se chystá, a pokusil se mu v tom nějak zabránit. Pak spustil tvarovač. Nukleární záblesk byl jasný a čistý, vykvetl jako modrobílý květ, který rychle povadl, jakmile se oblak plazmy rozšířil a zanikl v mezihvězdné černi tam nebylo vůbec nic.

"Cos to provedl?" vyděsil se Goméz.

Sky se usmál. "Vysvobodil jsem někoho z utrpení."

"Měla jsem ho zabít," ozvala se Zebra, když se inspekční robot blížil k povrchu.

"Vím, jak se cítíš," řekl jsem. "Jenže kdybys to udělala pravděpodobně bychom už neodešli."

Mířila na tělo, jenže nebylo patrné, kde končí Ferris a začíná křeslo. Výstřelem jen poškodila podpůrné přístroje. Ferris pouze zaúpěl, a když se pokusil vytvořit větu uvnitř křesla to zarachotilo a zaskřípalo, než se ozvalo nesrozumitelné zaskřehotání. Měl jsem podezření, že by bylo zapotřebí něco důraznějšího než jeden špatně mířený výstřel, aby to zabilo čtyři sta let starého muže, v jehož žilách určitě kolovalo víc Palsenu než krve.

"Takže k čemu nám vlastně tenhle zatracený výlet byl zeptala se."

"Kladu si tutěž otázku," ozval se Quirrenbach. "Víme teď něco málo o způsobu výroby. Zbožný poutník je pořád tam dole a Ferris také. Nic se nezměnilo."

"Ale změnil," řekl jsem.

"Tím chceš naznačit co?"

"Že to byla jen průzkumná výprava. Až bude čas vrátím se tam."

"Příště bude připravený," řekla Zebra. "Neproklouzneme tak snadno dovnitř."

"Neproklouzneme?" zeptal se Quirrenbach. "Takže ses rozhodla zúčastnit i dalšího výletu, Taryn?"

"Ano. A prokaž mi jednu laskavost. Říkej mi Zebro, ano?"

"Poslechl bych ji, být tebou, Quirrenbachu." Cítil jsem, jak se opravářský robot srovnává do vodorovné polohy, když jsme se blížili ke komoře, kde nás - jak jsem doufal - čekala Chanterelle. "Jo, vrátíme se tam, a nechci slyšet, že to podruhé nebude tak snadné."

"Čeho chceš dosáhnout?"

"Jak kdysi řekl jeden spřízněný člověk, někdo potřebuje vysvobodit z utrpení."

"Chceš zabít Zbožného poutníka, je to tak?"

"Raději to, než žít s představou, jak trpí."

"Ale Palsen..."

"Město se prostě musí naučit, jak se obejít i bez něj. A také bez dalších služeb, za něž Zbožnému poutníkovi vděčí."

Slyšel jsi Ferrise. Trosky lodi Zbožného poutníka jsou stále tam dole, pořád mění složení plynů v jícnu."

"Ale Zbožný poutník v lodi už není," řekla Zebra. "Myslíš, že ji přesto ovládá?"

"Doufejme že ne," řekl Quirrenbach. "Jestli ho zabiješ a jícen přestane město zásobovat surovinami, které potřebuje... Skutečně si umíš představit, co by se stalo?"

"Ano," řekl jsem. "Nejspíš by proti tomu mor vypadal jen jako menší nepříjemnost. Ale přesto to udělám."

Chanterelle na nás opravdu čekala. Nervózně odsunula vypouklé sklo a chvíli si nás zkoumavě prohlížela, jako by se nemohla rozhodnout, zda jsme opravdu stejní lidé, kteří odjeli dolů. Pak odložila zbraň a pomohla nám vystoupit. Všichni tři jsme hekali úlevou, že už se nemusíme mačkat v rouře. Vzduch v komoře zdaleka nebyl čerstvý, ale blaženě jsem ho z plných plic vdechoval.

"Tak co," zeptala se Chanterelle, "stálo to za to? Dostali jste se dost blízko ke Zbožnému poutníkovi?"

"Dost blízko," řekl jsem.

Právě v té chvíli začalo cosi tlumeně zvonit v Zebřině kapse. Podala mi zbraň a vylovila jeden z těch neforemných, zastaralých telefonů, které se v Kaldeře staly výkřikem módy.

"Patrně se mě snažil zastihnout celou dobu, co jsme jeli potrubím nahoru." Otevřela telefon a objevila se obrazovka.

"Kdo je to?" zeptal jsem se.

"Pransky," odpověděla Zebra a přitiskla si telefon k uchu.

Vysvětlil jsem Chanterelle, že je to soukromý detektiv, který je vedlejší postavou předešlých událostí. Zebra s ním mluvila tiše, navíc si dala jednu ruku před ústa. Pranského jsem neslyšel vůbec a stěží jsem zachytil polovinu Zebřiných odpovědí, ale stačilo to, abych pochopil podstatu.

Někdo byl zavražděn, nejspíš detektivův kontakt. Pransky byl právě na místě činu a podle toho, jak s ním Zebra mluvila, musel být dost rozrušený, jako by to bylo poslední místo ve vesmíru, kde si přál být.

"Už jsi..." Pravděpodobně se chtěla zeptat, zda už upozornil úřady, než si uvědomila, že tam, kde Pransky je, nic takového neexistuje, že je to tam v tomto ohledu ještě horší než v Nebesích. "Ne, počkej. Nikdo se nesmí nic dozvědět, dokud se k tobě nedostaneme. Drž se." Zaklapla telefon a strčila si ho do kapsy.

"Co se stalo?" zeptal jsem se. "Někdo ji zabil," odpověděla Zebra.

Chanterelle na ni pohlédla: "Koho někdo zabil?"

"Tu tlustou ženskou. Madam Dominiku. Už vstoupila do historie."

Zbožným poutníkem nechali. Jenže podle toho, co jsem o něm věděl, bych ho na vraha Madam Dominiky netipoval. Riskovat vlastní život mu možná připadalo jako zajímavý prostředek k zahnání nudy, ale určitě ne vražda populární postavy jako Madam Dominika. "Podle mého to neodpovídá jeho stylu."

"Když to nebyl Voronoff, nebyl to ani Rejvič," řekl Quirrenbach. "Ačkoli určitě to můžeš vědět pouze ty."

"Rejvič nezabíjí bezdůvodně," odpověděl jsem.

"Nezapomeň, že Dominika si snadno dělala nepřátele," uvažovala Zebra. "Nebyla v Kaldeře vyhlášena zrovna tím, že dokáže držet jazyk za zuby. Rejvič ji mohl odstranit, protože o něm mluvila."

"Jenže my víme, že ve městě není," řekl jsem. "Zdržuje se na orbitě v habitatu Útočiště. Je to přece pravda, nebo ne?"

"Jistě, Tannere, podle mého nejlepšího vědomí a svědomí," prohlásil Quirrenbach.

Po Voronoffovi nebylo ani stopy, jak jsem tušil. Rozhodně jsem neměl důvod předpokládat, že na nás bude čekat, ale vlastně na tom ani nezáleželo. Jeho role byla v lepším případě jenom vedlejší, kdybych s ním potřeboval mluvit, díky jeho proslulosti bych ho lehce našel.

Dominičin stan vypadal přesně tak, jak jsem si ho pamatoval. Trčel uprostřed bazaru, vchodové cípy spuštěné, v okolí nebyli žádní zákazníci. Nic nenaznačovalo, že se vražda odehrála právě tady. Po jejím malém pomocníkovi, který by se ke stanu snažil někoho přitáhnout, nebylo vidu ani slechu, ale ani to nebylo nijak zvláštní, protože bazar byl dnes výjimečně tichý. Nejspíš nepřiletěla žádá loď, přívál zájemců o neurální zásahy se nekonal.

Pransky čekal v předsínce, vykukoval škvírou mezi plachtami. "Dali jste si na čas." Pohřebním pohledem obsáhl Chanterelle, mne i Quirrenbacha, oči se mu na okamžik rozšířily údivem. "Vida, vida. Hotová lovecká skupina."

"Pust' nás dovnitř," řekla Zebra.

Pransky odhrnul vstupní díl a vpustil nás do předsínky, kde jsem tehdy poprvé zůstal, zatímco Quirrenbach šel dozadu.

"Musím vás varovat," zašeptal Pransky. "Všechno je přesně tak, jak jsem to našel. Nečeká vás zrovna hezký pohled."

"Kde je ten kluk?" zeptal jsem se.

"Kluk?" podívil se, jako bych použil tajemný výraz z pouličního slangu.

"Tom, její pomocník. Nemůže být daleko. Mohl něco vidět. Třeba je taky v nebezpečí."

Pransky mláskl. "Žádného kluka jsem neviděl. Měl jsem docela jiné starosti, a že jich bylo víc než dost. Ten, kdo to udělal..." Odmlčel se, ale dokázal jsem si představit, co se mu honí hlavou.

"Nemohl to být žádný místní šikula," promluvila Zebra do ticha. "Nikdo místní by nezlikvidoval takový zdroj informací, jako byla Dominika."

"Říkalas, že ti dva, co po mně šli, nejsou místní."

"Jací dva?" otázala se Chanterelle. "Muž a žena," odpověděla Zebra. "Navštívili Madam Dominiku, snažili se vystopovat Tannera. Určitě nejsou z města. Pokud to mohu posoudit, byl to podivný párek."

Zeptal jsem se: "Myslíš, že se vrátili a Dominiku zabili?"

"Jsou na čelním místě seznamu podezřelých. Pořád netušíš, kdo by to mohl být, Tannere?"

Pokrčil jsem rameny. "Očividně jsem hodně populární."

Pransky si odkašlal. "Možná bychom měli... hmm..." Ukázal šedivou rukou k dělicí plachtě.

Prošli jsme do zadní části stanu, kde Madam Dominika prováděla operace.

Vznášela se břichem vzhůru půl metru nad operačním lehátkem, zavěšená na otáčivém ramenu, dolní část měla uvězněnu v postroji poháněném párou. Písty syčely, z ventilů tryskaly štíhlé prstíky páry. Horní polovina těla byla těžší, proto visela níž než boky. Hlava někoho štíhlejšího než Madam Dominika by se pravděpodobně otočila na stranu, ale záhyby tuku na krku ji udržely čelem ke stropu. Skelné oči měla vyvalené, brada jí poklesla, ústa měla otevřená.

Objemný trup pokrývali hadi.

Nejdelší byli mrtví, jako barevné stuhy nehybně splývali až na lehátko. Aby nebylo pochyb, že je po nich, někdo je po délce rozpáral nožem, ke starým skvrnám na lehátku přibýly krvavé stružky. Menší hadi, stočení na Dominičině břiše, byli živí, přestože se sotva pohnuli, když jsem se přiblížil, což jsem dělal nanejvýš opatrně.

Vzpomněl jsem si na prodáváče hadů, kterého jsem zahlédl v Mulči. Od něj museli pocházet, zakoupení výhradně kvůli tomu, aby vytvořili příslušný detail v celém výjevu.

"Říkal jsem, že se vám to nebude líbit." Pranského hlas prořízl užaslé ticho. "Už jsem za svou praxi viděl pár zvráceností, klidně mi můžete věřit, ale tohle musel být..."

"Má to smysl," řekl jsem tiše. "Není to tak zvrhlé, jak to vypadá."

"Musíte být blázen," řekl Pransky, ale nepopřel jsem, že vyjádřil totéž, co cítí ostatní. Nedivil jsem se věděl jsem však, že se nemýlím.

"Jak to myslíš?" zeptala se Zebra. "Jaký smysl -"

"Je to míněno jako vzkaz." Obcházel jsem vznášející se mrtvolu, abych se jí mohl lip podívat do obličeje. "Něco jako navštívenka. Přesněji řečeno, je to vzkaz pro mě."

Dotkl jsem se Dominičiny tváře, lehký tlak mé ruky ji převalil hlavu na bok, aby ostatní mohli vidět úhlednou ránu přímo uprostřed čela.

Znal jsem už pravdu, ale poprvé jsem ji vyslovil nahlas: "Protože to udělal Tanner Mirabel."

Někdy kolem mých šedesátých narozenin - ačkoli jsem už dávno přestal hlídat míjení času (jaký to má smysl, když je člověk nesmrtelný?) a upravil jsem lodní záznamy, abych zastřel detaily mé minulosti - nastal čas učinit rozhodný krok. Volba správné chvíle vlastně ani nepatřila mně, byla mi vnucena mechanikou letu, ale pořád jsem ještě mohl nechat ten okamžik minout, kdybych si usmyslel, a zapomenout na plány, kterými jsem se v duchu zaobíral polovinu života. Provedl jsem pečlivé přípravy, a kdybych se rozhodl, že se jich vzdám, moje plány by nikdy nevyšly na světlo. Na

okamžik jsem si dopřál hořkosladké potěšení a zvažoval dvě naprosto opačné možnosti - jednu budoucnost, v níž bych byl vítězem, a druhou, v níž bych se pokorně poddal pro větší dobro Flotily, přestože by to pro mé lidi znamenalo strádání. A na kratičký okamžik jsem zaváhal.

"Na mé znamení - připravit!" ozval se starouš Armesto z Brazílie. "Zážeh brzdících motorů za dvacet sekund."

"Potvrzuji," řekl jsem ze svého vyvýšeného velitelského křesla na můstku. Hlasy kapitánů Bagdádu a Palestiny zazněly s nepatrnou prodlevou jako ozvěna mého.

Cíl ležel před námi, jeho slunce bylo to jasnější z páru 61 Cygni, narudlá lampa uprostřed noci. Navzdory všem událostem, navzdory všem předpovědím Flotila úspěšně překonala mezihvězdný prostor. Náš triumf nezkalilo ani zničení jedné lodě. Tvůrci Flotily ztráty předpokládali. Tyto ztráty samozřejmě nezahrnovaly pouze jednu loď. Mnoho spáčů nikdy neuvidí místo určení. Ale ani to nebylo nic neočekávaného.

Krátce řečeno, bylo to vítězství, ať se na to člověk podíval z kterékoli strany.

Cesta však ještě neskončila, Flotila pořád letěla stejnou rychlostí. Přestože zbývalo překonat nejmenší vzdálenost z celého přeletu, šlo o nejdůležitější úsek. Něco však projektanti naplánovat nedovedli. Nedokázali předvídat hloubku konfliktů, které postupem času projekt poznamenaly.

"Deset sekund," řekl Armesto. "Hodně štěstí všem. Hodně štěstí a Bůh vás provázej. Bude to zatraceně těsný závod."

Ne tak těsný, jak předpokládáš, pomyslel jsem si.

Odpočítávaly se zbývající sekundy a pak do mezihvězdné noci, kde ještě před okamžikem svítila pouze souhvězdí, zaplála - nikoli absolutně synchronně - nová slunce. Poprvé po půldruhém století Flotila opět zapálila motory. Hltaly hmotu a antihmotu a chrlily čistou energii, započalo snižování osmiprocentní rychlosti světla, kterou Flotila doposud letěla.

Kdybych se rozhodl jinak, slyšel bych skřípění obrovského trupu Santiaga namáhaného zpomalováním. Anihilaci samu bych nímals spíš jako vibrace, než bych slyšel hluboké, vzdálené burácení, ale nebylo by to o nic méně vzrušující.

Jenže já se už rozhodl; nic se nezměnilo.

"Všechny indikátory hlásí bezvadný zážeh..." řekl další kapitán, pak se do jeho hlasu vkradlo zaváhání: "Santiago?"

Nemáme signály, že jste zažehli motory... Máš technické potíže, Skyi?"

"Ne," odpověděl jsem klidně a odměřeně. "V této chvíli nemáme žádné potíže."

"Tak proč jste nezažehli motory!" Nebyla to ani tak otázka, jako spíš pobouřené zvolání.

"Protože to nemáme v úmyslu." Usmál jsem se. Zajíc byl z pytle venku. Kritický okamžik minul, objevila se jediná možná budoucnost, ta druhá byla zavržena. "Lituji, kapitáne, ale rozhodli jsme se zůstat na cestovní rychlosti ještě o trochu déle."

"To je šílenství!" Přisahal bych, že jsem slyšel, jak se Armestovy sliny rozstříkly o mikrofon jako vlnobítí. "Máme informace, Haussmanne, dobré informace. Víme zatraceně dobře, že neprovedl žádné úpravy motorů, které bychom neudělali taky. Nemáš prostředky dosáhnout Cíle dřív než my! Musíš okamžitě zapálit motory a přidat se k nám, ostatním, nebo..."

Pohrával jsem si s opěrkou křesla. "Nebo co?"

"Nebo uděláme..."

"Neuděláte nic. Všichni víme, že vypnutí motorů, jakmile začala anihilace, může mít osudné následky."

To byla pravda. Každý motor na antihmotu je prudce nestabilní. Fúze probíhá tak dlouho, dokud se z magnetické "pasti" nádrže nevyčerpají veškeré antičástice. V žargonu kvantových mechaniků, kteří mezi sebou mluvili výhradně šepem, pro to určitě existoval odborný název, v zásadě šlo o specifickou magnetohydrodynamickou nestabilitu, která nedovolovala snížit průtok paliva, aniž by došlo k jeho úniku - proto bylo tak důležité uskladnit palivo pro start a palivo pro zpomalování v dokonale oddělených nádržích. Tím byly všechny tři lodě, jakmile zažehly motory, víceméně vázány.

Jestliže jsem je nenásledoval, nesmírně jsem zradil důvěru.

"Tady je Zamudio z Palestiny," ozval se další hlas. "Průtok stabilní, máme zelenou v celém rozsahu... Pokusíme se přerušit anihilaci dřív, než se Haussmann dostane příliš daleko před nás. Už se nám nemusí naskytnout taková dobrá příležitost jako tahle."

"Proboha, nedělej to!" zvolal Armesto.

"Podle naší simulace má přerušení pouze třicetiprocentní naději na úspěch!" "Podle naší simulace je to lepší... o něco málo."

"Počkej, prosím tě. Posíláme ti naše technická data... Nedělej nic, Zamudio, dokud se na ně nepodíváš."

Diskutovali o tom celou hodinu, házeli si simulace sem a tam a přeli se o jejich výklad. Domnívali se, že jejich konverzace je soukromá, ale moji agenti dávno na ostatních lodích rozmístili štěnice, stejně jako jejich špioni napíchli mou, jak jsem předpokládal. Poslouchal jsem, tiše pobaven, když spor začal být horečnatější a nevraživější. Nebyla to žádná drobnost, riskovat explozi antihmoty po půldruhém století letu. Za běžných okolností by protáhli debatu na celé měsíce, snad i roky, zvažovali by význam sebemenší výhody proti sebemenší možnosti záhuby. Ale pořád zpomalovali, a Santiago se triumfálně dral dopředu, každým okamžikem byla vzdálenost větší.

"Už jsme mluvili dost," prohlásil Zamudio. "Začínáme s odstavením."

"Prosím, ne," žádal Armesto. "Necháme si na rozbor ještě aspoň den, co říkáš?"

"A umožníme tomu darebákovi, aby se dostal před nás? Lituji, ale už jsme s odstavením motorů začali." Zamudiův hlas zněl náhle věcně, když nahlas odečítal různé údaje. "Útlum tahu za pět sekund... Nádrž vypadá stabilní... Omezit průtok paliva... Tři... Dva... Jedna..."

Následovalo pouze praskání. Jedno z těch nových sluncí se náhle proměnilo v novu a přezářilo své bratry. Bílá růže s purpurovými okraji rozehnala čern. Beze slova jsem na to hleděl a obdivoval peklý oheň. Palestina vmžiku zmizela.

Podle Titových slov skončil Islámábád stejně. V tom bílém světle bylo něco očištného..., hraničilo až s posvátností. Díval jsem se, jak pohasíná. Víchr horkých iontů, duch bývalé Palestiny, udeřil do mé lodě, stavové displeje na celém můstku zablikaly a zahltl je termický šum, ale loď Flotily byly nyní tak daleko od sebe, že zánik jedné nemohl ostatní poškodit.

Když znovu naskočilo spojení, uslyšel jsem Armesta, dalšího kapitána: "Hausmanne, ty mizero. Za to můžeš ty."

"Protože jsem chytřejší než vy?"

"Protože jsi nás podvedl, ty prevíte!" Poznal jsem hlas Omdurmana. "Titus stál za víc než milion takových jako ty, Hausmanne... Znal jsem tvého otce. Ve srovnání s ním jsi... nula. Špína. A víš, co je na tom nejhorší? Zabil jsi současně i svoje lidi."

"Tak hloupý nejsem," ujistil jsem ho.

"Na chytrost nespolehej," zuřil Armesto. "Řekl jsem ti, že máme dobré informace, Hausmanne. Známe tvou loď stejně dobře jako vlastní."

"My máme taky informace," přidal se Omdurman. "Nemáš v rukávu žádné zatracené eso. Musíš začít zpomalovat, jinak přeletíš místo určení a skončíš v mezihvězdném prostoru,"

"Nic takového se nestane," řekl jsem.

Vůbec se to neodehrávalo tak, jak jsem si naplánoval, ale někdy člověk musí opustit přesný plán a místo toho sledovat jen hlavní záměr, poslouchat celkový zvuk symfonie, ne jednotlivé noty. S Norquincovou pomocí jsem provedl jisté úpravy mého velitelského křesla. Teď jsem otevřel kryt vsazený do černé kůže v boční opěrce, vytáhl plochou klávesnici a položil si ji na klín. Stiskl jsem několik číselných tlačítek a vyvolal barevný plánec lodní páteře. Schéma podobné rozvětvenému kaktusu znázorňovalo spáče a jejich zdravotní stav.

Léta jsem pilně pracoval, abych oddělil zrna od plev.

Zajistil jsem, aby co nejvíc mrtvých leželo pohromadě ve spacích modulech, rozmístěných kolem páteře. Zpočátku to byla namáhavá práce, protože spáči neumírali podle mých úhledně navržených plánů, ale nepříjemně náhodně.

Alespoň zpočátku. Pak jsem musel zapojit kouzlo. Stačilo si přát, aby určití momios zemřeli, a opravdu se to stalo.

Samořejmě že k tomuto kouzlu patřily rituály, aby mohlo řádně fungovat. Musel jsem spáče navštívit a dotknout se pouzder. Občas (ačkoli se mi zdálo, že zcela nevědomě) jsem provedl drobné úpravy nastavení podpůrného systému. Ne že bych jim chtěl záměrně ublížit..., ale záhadným způsobem, který jsem zcela nechápal, byl můj dotek vždy úspěšný. Opravdu to tedy bylo kouzlo.

A skvěle mi sloužilo. Mrtví a živí byli nyní rozřídění. Jedna řada modulů - celkem šestnáct, dohromady sto šedesát spacích mrazáků - byla nyní zaplněna výhradně mrtvolami. A taky půlka druhé řady, dalších osmdesát šest mrtvol. Čtvrtina spáčů zemřela.

Vyt'ukal jsem sérii příkazů, které jsem si už hodně dávno uložil do paměti. Tuhle poslušnost mi dal Norquingo po rocích utajené práce. Bylo to opravdu geniální, že jsem ho pro tento úkol vybral. Podle všech technických manuálů a podle těch nejlepších doporučení odborníků by to, co jsem se chystal udělat, nemělo být vůbec možné, neboť tomu zabráňovala spousta bezpečnostních bloků. Během let, zatímco Norquingo pomalu šplhal vzhůru hierarchií skupiny pro kontrolu systému, našel cestičky, jak obejít všechna bezpečnostní opatření, která měla být neproniknutelná, dělal to tajně a důvtipně.

Zároveň s touto činností rostla Norquincova sebedůvěra. Zpočátku mě jeho změna překvapovala, dokud jsem si neuvědomil, že byla nevyhnutelná, jakmile se zahníždil v kontrole systému. Najednou se musel pohybovat mezi lidmi, musel se vzdát své úmyslné izolace. Když se dostal do vyšší funkce, vžil se do nové role až nepříjemně rychle. Došlo to tak daleko, že jsem do jeho postupu nemusel nijak zasahovat.

Nikdy jsem mu však nezapomněl, že mě na lodi vesmířana zradil.

Stýkali jsme se zřídka, ale pokaždé jsem si všiml, jak se Norquincova domýšlivost zvyšuje. Zprvu se to dalo přehlédnout. Práce pokračovala rychle, podával mi podrobná hlášení o každé vrstvě bezpečnostních opatření, kterou prolomil. Trval jsem na tom, aby mi ukázal, že práce byla skutečně odvedena, a Norquingo vždy poslechl. Neměl jsem pochybnosti, že celý úkol dokončí k mé spokojenosti dřív, než to budu potřebovat.

Ale přece jen to mělo háček.

Když před čtyřmi měsíci překonal poslední vrstvu bezpečnostních opatření a skončil, náhle jsem pochopil, proč byl tak poslušný.

"Přesný název toho, co se ti chystám navrhnout," začal Norquingo, "je, jak se domnívám, vydírání."

"To nemyslíš vážně."

Byli jsme sami v tunelu v páteři, nedaleko uzlu sedm, prováděli jsme jednu z našich kontrolních obchůzek.

"Naopak, velmi vážně, Skyi. Uvědomuješ si to, že?"

"Začíná mi to docházet." Zahledl jsem se do tunelu. Zdálo se mi, že jsem v dálce zahlédl pulzující oranžovou záři. "Co tedy přesně chceš, Norquingo?"

"Vliv, Skyi. Kontrola systému už mi nestačí. Je to konečná pro počítačové fanatiky, ale ne pro mě. Technika už mě nezajímá. Byl jsem na lodi vesmířana. To už dokáže změnit úhel pohledu. Chci něco náročnějšího. Na palubě Caleuche jsi mi slíbil slávu a já nezapomněl. Teď chci trochu moci a odpovědnosti."

Pečlivě jsem volil slova: "Mezi nabouráním do nějakého softwaru a řízením lodě je velký rozdíl, Norquingo."

"Jen mě nepoučuj. Uvědomuju si to, ty arogantní parchante. Proto mluvím o něčem náročnějším. Ne že bych chtěl zrovna tvé místo, aspoň ne hned. Počkám si, až se uplatní zákon přirozeného výběru. Chci být vyšším důstojníkem, jeden stupeň pod tebou mi bude stačit. Teplé místočko se skvělými vyhlídkami, až přistaneme. Myslím, že si na Cíli dokonce ukrojím vlastní panství."

"Máš vysoké nároky, Norquingo."

"Vysoké nároky? Samozřejmě že mám vysoké nároky, jinak bych tě nemusel vydírat."

Oranžová záře v tunelu se přiblížila, doprovázená vzdáleným rachotem. "Dostat tě do inspekčního týmu byla jedna věc. Přinejmenším to pro tebe bylo správné prostředí. Ale neexistuje způsob, jak bych tě mohl dosadit do postavení vyššího důstojníka, nezávisle na tom, za kolik provázek bych zatahal."

"To není můj problém. Vždycky jsi mi tvrdil, jak jsi chytrý, Skyi. Takže teď trochu té chytrosti zapoj, využij svých zkušeností a úsudku, abys mě dostal do důstojnické uniformy."

"Některé věci prostě nejsou možné."

"Ne pro tebe, Skyi. Ne pro tebe. Nebo mě chceš zklamat?"

"A co když se mi to nepodaří..."

"Tak se všichni dozvědí o tvém malém plánu ohledně spáčů. Nemluv o tom, co se stalo s Ramirezem. Anebo s Balcazarem, když už jsme u toho. A ještě jsem se ani nezmínil o Červovi."

"Byl bys do toho taky zapletený."

"Prohlásil bych, že jsem jenom poslouchal rozkazy. Teprve nedávno jsem zjistil, co máš v úmyslu."

"Věděl jsi to celou dobu."

"Ale to nikdo netuší, že?"

Už jsem se chystal odpovědět, ale kvůli hluku přijíždějícího transportu bych musel zvýšit hlas. Řada vagónů rachotila po kolejích, vracela se z motorového úseku. Beze slova jsme kráčeli k jednomu z mnoha výklenků, kde se budeme moci postavit stranou, než souprava projede. Vlaky, stejně jako mnoho ostatního na Santiagu, byly staré a nijak zvlášť dobře udržované. Fungovaly, ale většina nedůležitých vybavení z nich byla odstraněna a použita někde jinde, anebo prostě nebyla opravena, když přestala fungovat.

Stáli jsme mlčky, rameno na rameni, zatímco se k nám vlak blížil, kromě úzké mezery po obou stranách kovového monstra zcela vyplňoval tunel. Napadlo mě, co se asi právě v tomto okamžiku honí Norquincovi hlavou. Opravdu si myslí, že na jeho vydírání přistoupím?

Když byla hřmotící lokomotiva pouze tři čtyři metry daleko, strčil jsem Norquinca na koleje.

Sledoval jsem, jak vlak jeho tělo prudce vleče kupředu, dokud mi nezmizelo z očí. Souprava ještě chvíli jela dál, než začala zpomalovat, ale nijak zvlášť účinně. Podle všech pravidel měl vlak zastavit okamžitě, jakmile zaznamenal překážku na kolejích, jenže tahle funkce nepochybně patřila k těm, které už dávno nebyly v provozu.

Namáhané elektromotory hučely, byl cítit ozon.

Vysoukal jsem se z výklenku. Šlo to ztěžka a nešlo by to vůbec, kdyby se vlak pohyboval, ale bylo tam právě tak dost místa, abych se protáhl kolem vagónů a dostal se dopředu. Doufal jsem, že svým pohybem neuvolním něco, co by vlaku umožnilo pokračovat v cestě a rozemlít mě na kaši.

Když jsem se dostal dopředu, čekal jsem, že uvidím Norquincovo tělo rozdrcené pod vlakem.

Ale Norquingo ležel vedle kolejí. Jeho sada nástrojů byla vmáčknutá pod předek lokomotivy.

Poklekl jsem a prohlédl ho. Dostal z boku do hlavy úder, který mu roztrhl pokožku, z rány se hojně valila krev, ale nezdálo se, že by měl proraženou lebku. Pořád dýchal, přestože byl v bezvědomí.

Dostal jsem nápad. Norquingo byl teď nepohodlný, musel by zemřít - spíše dřív než později - ale to, co mě právě napadlo, bylo příliš lákavé, příliš poetické, než abych to mohl ignorovat. Bylo to však nebezpečné a nesměl bych být chvíli vyrušován, odhadem nejméně třicet minut. Pak už bude zpoždění vlaku nápadné. Ale udělá s tím okamžitě někdo něco? O tom jsem pochyboval. Podle toho, co jsem věděl, jízdní řád už nebyl spolehlivý. Usmál jsem se. Stal jsem se vládcem tohoto malého státu, ale jako jednu z mála věcí jsem nezařídil, aby vlaky jezdily na čas.

Ujistil jsem se, že sada nástrojů vlak stále blokuje, zvedl jsem Norquinca a nesl ho dopředu lodním tunelem k uzlu šest.

Námaha to byla pořádná, ale v šedesáti odpovídal můj tělesný stav třicetiletému muži a Norquingo už pozbyl většinu nadměrné váhy, kterou měl v mládí.

K tomuto uzlu bylo připojeno šest spacích disků - šedesát spáčů, někteří mrtví. Prohrábl jsem paměť, abych si vzpomněl na věk a pohlaví cestujících. Vybavil jsem si, že mezi těmi šedesáti jsou alespoň tři, kteří by se dali za Norquinca zaměnit, zvlášť kdybych nehodu naaranžoval tak, aby obličej toho člověka rozdrtil vlak k nepoznání. Pachtil jsem se k lodnímu plášti. Črčel ze mě pot a docházel mi dech, než jsem se dostal k mrazáku, kde podle mého úsudku ležel nejlepší kandidát. Tenhle zmrazený byl živý, což skvěle zapadalo do mého plánu. Norquingo byl stále v bezvědomí, zpřístupnil jsem si ovládací prvky pouzdra a nastavil ohřátí pasažéra. Normálně by proces trval několik hodin, ale neměl jsem v úmyslu zamezit buněčnému poškození. Nikdo nebude mrtvolu pitvat, když bude nalezena pod vlakem, a nikoho ani nenapadne, že jsem zaměnil těla.

Můj osobní komunikační náramek zacinkal. "Ano?"

"Kapitán Hausmann? Pane, máme hlášení o předpokládaném technickém selhání vlaku v páteři, chodba tři, nedaleko uzlu šest. Máme tam poslat opravářskou skupinu, aby to prověřila?"

"Ne, to není zapotřebí," řekl jsem a doufal, že bez zbytečného spěchu. "Prověřím to sám. Jsem nedaleko."

"Opravdu, pane?"

"Ano, ano... Nebudeme přece zbytečně mrhat jejich časem."

Když byl cestující ohřátý - jeho mozek však mrtvý - vytáhl jsem ho z pouzdra. Opravdu měl přibližně stejnou postavu jako Norquingo, stejnou barvu vlasů a pokožky. Pokud jsem věděl, Norquingo neměl na Santiagu žádný romantický vztah, ale i kdyby, ani jeho milenka by ho nepoznala, až budu hotov.

Uložil jsem Norquinca do mrazáku. Stále dýchal, jednou či dvakrát zasténal, než zase upadl do bezvědomí. Svlekl jsem ho donaha a rozmístil mu na tělo biosenzory. Kontakty se automaticky přisály k pokožce a přístroje se nastavily.

Některé sondy mu čistě propíchnou kůži a proniknou k vnitřním orgánům.

Na ovládacím pultu mrazáku přeblikla řada světélek na zelenou, jednotka Norquinca přijala. Víko se zavřelo. Prohlížel

jsem údaje na hlavním panelu. Spánek byl naprogramován na příští čtyři roky. V té době už bude Santiago na oběžné dráze kolem Čile a nastane čas k oživení spáčů, aby mohli vstoupit do nového ráje. Čtyři roky stačily.

Když jsem byl spokojený s Norquincovým zaopatřením, připravil jsem se na složitý úkol odtáhnout cestujícího do železničního tunelu. Nejprve jsem však musel rozmrazenou mrtvolu obléct do šatů, které jsem svlékl Norquincovi. Jakmile jsem se vrátil do páteře, umístil jsem mrtvolu deset metrů před vlak, který se pořád namáhal proti překážce a plnil vzduch pachem přehřátých rotorů. Ve skřínce ve výklenku jsem našel těžký hasák s dlouhým držadlem. Rozdrtil jsem mrtvole obličej k nepoznání. Cítil jsem, jak pod každým úderem praskají kosti jako porcelán. Potom jsem šel k vlaku a několikrát udeřil do vzpříčené sady nástrojů, až se uvolnila.

Lokomotiva, kterou už nebrzdila překážka, se okamžitě rozjela. Musel jsem běžet před ní, aby mě nerozmáčkla o stěnu. Ladně jsem přeskočil mrtvolu a vrhl se do bezpečí dalšího výklenku, odkud jsem fascinovaně přihlížel, jak souprava nabírá rychlost. Narazila do těla, tlačila je po kolejích a drtila.

Konečně transport o kus dál zastavil.

Protáhl jsem se dopředu. Před půlhodinou mě překvapilo, že vlak Norquince jenom srazil. Měl pochopitelně štěstí v neštěstí... Nyní mě podobné zklamání nečekalo. Lokomotiva odvedla důkladnou práci. Tentokrát ji nezastavila sada nástrojů, ale až opožděně reagující bezpečnostní systém... Jenže to už bylo pozdě.

Povytl jsem si manžetu a řekl do komunikačního náramku: "Tady Sky Haussmann. Obávám se, že došlo ke strašlivé, strašlivé nehodě."

Došlo k ní před čtyřmi měsíci. Politováníhodný závěr našeho vztahu. Nakonec mě však Norquince nezklamal.

Přinejmenším jsem to předpokládal - za několik okamžiků to budu vědět jistě.

Na hlavní obrazovce jsem měl záběr na páteř Santiaga z kamery umístěné několik metrů nad trupem. Vypadalo to jako cvičení z deskriptivní geometrie, sbíhavá perspektiva by uchvátila každého renesančního malíře. Řada šestnácti modulů s mrtvolami se do dálky zmenšovala, perspektiva zdeformovala disky do elips.

A nyní se první, nejbližší modul dal do pohybu, uvolněný explozemi náloží rozmístěných po obvodu disku. Modul se pomalu vzdaloval od páteře, trochu se nakláněl k jedné straně. Pupeční šňůry hadic a kabelů, které táhl za sebou, se napnuly na maximální délku, pak se přetrhly a švihly zpátky. Zbytky plynů vytryskly z přerušovaných trubíc a desublimovaly do obláček krystalků. Kdesi se rozezněla poplašná zařízení. Slyšel jsem je pouze tlumeně, mezi posádkou nejspíš musela způsobit pořádné zděšení.

Po prvním disku se uvolnil druhý. Třetí se zatřásl a odloupl z kotviště. Opakovalo se to po celé páteři. Připravil jsem to skvěle. Původně mě napadlo, že uvolním všechny moduly najednou, aby odletěly po přesných rovnoběžkách, ale nebyla by v tom žádná poezie. Bavilo mě odstřelovat jeden disk za druhým, aby připomínaly tažné ptáky, kteří uposlechli migrační instinkt.

"Viděli jste, co jsem udělal?" zeptal jsem se.

"Viděl jsem to velmi dobře," řekl další kapitán. "A je mi z toho nanic."

"Jsou mrtví, hlupáku! Co na tom záleží, jestli jsou pohřbení ve vesmíru, nebo zda je táhneme s sebou až na Cíl?"

"Jsou to lidé. Zaslouží si, aby se s nimi zacházelo uctivě, přestože jsou mrtví. Nemůžeš je prostě jen tak hodit přes palubu."

"Ale můžu. A taky jsem to udělal. Mimo to, na spácích příliš nezáleží. Jejich hmotnost je bezvýznamná ve srovnání s hmotností přístrojů, které je doprovázejí. Teď jsme získali hmatatelnou výhodu. Proto můžeme zůstat na cestovní rychlosti déle než vy."

"Jedna čtvrtina spáčů není zas tak velká výhoda, Haussmanne." Druhý kapitán očividně prováděl domácí úkol.

Propočty, které jsem udělal, se nemohly příliš lišit od jeho. "Jaký náskok získáš? Na orbitu Čile se dostaneš nanejvýš o pár týdnů dřív."

"To mi stačí," řekl jsem. "Stačí to, abychom si vybrali nejlepší místo přistání, dostali naše lidi dolů a zakopali se tam."

"Jestli ti ještě někdo zbude. Hodně cestujících jsi zabil. Dobře víme, jaké ztráty jsi měl mít, Haussmanne. Vaše úmrtnost by neměla být o mnoho vyšší než naše. Máme informace, pamatuješ? My jsme ztratili pouze sto dvacet spáčů.

Podobné to bylo na ostatních lodích. Jak jsi mohl být tak nedbalý, Haussmanne? Nebo jsi potřeboval, aby zemřeli?"

"Hlouposti. Kdyby vyhovovalo mým záměrům, aby umřeli, proč bych jich nezabil víc?"

"Abys osídlil planetu s pouhou hrstkou? Slyšel jsi už něco o genetice, Haussmanne? Nebo o incestu?"

Málem jsem měl na jazyku, že jsem na to taky myslel, ale proč bych tomu parchantovi odhaloval všechny mé plány?

Jestli byly jeho informace tak dobré, jak neustále prohlašoval, tak ať si to zjistí sám.

"Přejdou tenhle most, teprve až se k němu dostanu," řekl jsem.

Nakonec to byl právě Zamudio, kdo přinesl ostatním dočasnou výhodu, přestože zcela jinak, než měl v úmyslu.

Kapitán Palestiny musel být přesvědčen, že se mu podaří utlumit tok antihmoty, jinak by se nepokusil motory zastavit.

Exploze byla stejně prudká a oslnivě bílá, jak jsem si pamatoval z dětského pokoje toho dne, kdy vybuchl Islámábád.

Ale v příštích hodinách se stalo něco nepředvídaného.

V okamžicích před explozí přenášela Zamudiova loď neustále technická data dvěma spojencům, kteří prováděli stejné zpomalování, jaké se Zamudio neúspěšně pokusil přerušit. Tolik jsem uhlodl sám, přestože jsem nebyl přímo zasvěcen do toku informací. To byla další zvláštnost. Zbytek Flotily se neochotně proti mně spojil. Nečekal jsem to, ale ze zpětného pohledu to byl logický vývoj situace. Poskytl jsem těm parchantům společného nepřítele. V jistém smyslu se sjednotili pouze mou zásluhou. Jeden jediný člověk dokázal vzbudit v ostatních kapitánech takový strach, že považovali za lepší spojit se proti němu navzdory všemu, co se mezi nimi stalo.

A teď - Zamudio se drápal z hrobu.

"Technická data jsou užitečnější, než si stačil uvědomit," ozval se Armesto.

"Zamudiovi však moc užitečná nebyla," řekl jsem.

Rudý posun mezi mou lodí a oběma zbývajících plavidly Flotily byl již znatelný, neustále se od nás vzdalovala. Ale komunikační programy snadno odstraňovaly zkreslení, kromě narůstající prodlevy doprovázející naše odtržení od Flotily.

"Ne," řekl Armesto. "Ale jejich oběť nám poskytla něco ohromně cenného. Mám ti to vysvětlit?"

"Jestli ti to udělá radost." Doufal jsem, že to znělo přesvědčivě znuděně.

Ale spíš než nuda mne ve skutečnosti trápily obavy.

Armesto mi prozradil, že Palestina vysílala až do poslední nanosekundy před explozí technická data o různých postupech při pokusu uzavřít průtok antihmoty. Odjakživa se vědělo, že při tomto procesu hrozí katastrofální následky, ale dosud byl přesný průběh havárie znám pouze z přibližných počítačových simulací. Spekulovalo se, že kdyby bylo možno průběh havárie dostatečně dobře poznat, dalo by se jí předejít jemnými úpravami průtoku paliva. Jenže to nešlo vyzkoušet předem. Nyní však jakýsi test přece jen proběhl. Přestože přenos měřených hodnot z lodě skončil, jakmile došlo ke katastrofě, pronikli k jádru problému nestability mnohem víc než při sebelépe připravených laboratorních pokusech nebo počítačových simulacích.

A hodně se naučili.

Dokázali z těch čísel vytěžít dostatek informací, aby odhadli, jak k havárii došlo. Když těmi daty nakrmili počítačové simulace, které navrhla oddělení koncepce pohonu, získali řešení, jak nestabilitě zamezit. Nepatrným svinutím topologie magnetické nádoby bude vstřikování přesně zregulováno, bez rizika zpětného nasátí normální hmoty anebo úniku antihmoty. Pořád to však pochopitelně bylo pekelně riskantní.

Což jim ovšem nezabránilo se o to pokusit.

Moje loď předháněla Brazílii a Bagdád, obě plavidla měla motory nastavené na zpomalování. Zářivé hroty anihilačních pochodní, posunuté k červené části spektra, kropily prostor za zádi Santiaga jako jasná modrá dvojhvězda. Proudění záření brzdících lodí se nesměly podceňovat jako potenciální zbraně, ale Armesto ani Omdurman by neměli odvahu ožehnout mou loď. Spor vedli se mnou, nikoli se spoustou životaschopných kolonistů, které jsem vezl. Stejně tak jsem mohl zvažovat, že bych nechal zažehnout náš motor a zničil jednu z opožďujících se lodí kvanty elektromagnetického záření Santiaga, ale druhá loď by to určitě pochopila jako výzvu, aby mě zabila bez ohledu na pasažéry. Podle mých simulací bych nedokázal přesměrovat naše kvantové plameny dřív, než by mě druhá loď dostala v jediném křestu pekelného ohně.

Mizerné východisko, pomyslel jsem si. Znamená to, že musím žít s oběma protivníky, dokud nenajdu jiný způsob, jak je zničit. Ještě jsem zvažoval různé možnosti, když vtom záření motorů obou lodí naprosto synchronně zhaslo.

Čekal jsem se zatajeným dechem na dvojčata nukleárních květů, která by mi oznámila, že antihmotový pohon během odstavení selhal.

Jenže květy se neobjevily.

Armestovi a Omdurmanovi se podařilo uhasit plameny, nyní se mnou víceméně drželi krok, přestože zpomalováním získali nižší rychlost.

Armesto jako první navázal spojení: "Doufám, žeš pochopil, co se nám právě povedlo, Skyi. Tím se všechno změnilo, vid'?"

"Ne tolik, jak si namlouváš."

"Nech toho, prosím tě. Víš, co to znamená. Omdurman a já nyní máme možnost vypnout motory, kdykoli budeme chtít.

Ty ne. Tím se všechno mění."

Dlouho jsem nad tím roznýšlel. "Nemění se tím vůbec nic. Naše lodě mají pořád stejnou klidovou hmotnost jako předtím. Pořád ještě musíte začít okamžitě zpomalovat, jestli se chcete dostat na orbitu 61 Cygni A. Moje loď je lehčí o hmotnost modulů, které jsem odhodil. Stále mám nad vámi výhodu. Zůstanu na cestovní rychlosti až do poslední minuty."

"Na něco jsi zapomněl," řekl Armesto. "Taky máme mrtvé."

"Už je příliš pozdě, abyste tím něco změnili. Letíte pomaleji než my a sami jste řekli, že nemáte tolik mrtvol."

"Však vymyslíme, jak poměr obrátit, Haussmanne. Nedostaneš se tam před námi."

Když jsem pohlédl na stínítka dálkových radiolokátorů, uviděl jsem zesílené odrazy dvou lodí. Opět se zvětšovaly, pomalu, ale jistě. Body se prodloužily do tenkých čárek, pak se opět zmenšily.

A potom je obklopila dvojí svatozář anihilačního záření. Lodě mě začaly stíhat.

"Ještě není po všem," řekl Armesto.

O den později jsem už pozoroval, jak se od Brazílie a Bagdádu pomalu vzdalují mrtvoly.

Od okamžiku, kdy mi Armesto a Omdurman předvedli, že ovládají motory, a tím se vrátili do závodu, uplynulo čtyřnadvacet hodin. Zánik Palestiny byl pro ně ve svém důsledku požehnáním. . . , přestože při tom zahynulo tisíc kolonistů.

Obě lodě se opět blížily k cestovní rychlosti, jakou letěl směrem k Cíli Santiago. Oba kapitáni se mě usilovně pokoušeli porazit mými vlastními zbraněmi, pochopitelně marně. Má loď byla pořád mnohem lehčí, což znamenalo, že pokud získají stejnou rychlost a pak budou chtít sledovat stejnou brzdnou křivku jako já, musí se zbavit stejné hmoty.

Což znamenalo odhodit zesnulé do vesmíru.

Jejich provedení však chyběla veškerá elegance. Zřejmě se celou noc činili, aby překonali táž bezpečnostní opatření jako Norquingo, jemuž to zabralo skoro celý život. . . , jenže proti němu měli výhodu, že se s tím nemuseli tajit. Na Brazílii a Bagdádu nejspíš každý, kdo měl ruce, horečně pracoval na tomto úkolu. Bezmála jsem jim záviděl. Měli to o tolik snazší, když nepotřebovali pracovat tajně. . . , ale výsledek byl mnohem méně elegantní.

Na záběru s vysokým zvětšením jsem sledoval, jak se moduly odlupují od lodí náhodně jako podzimní listy ze stromu, vůbec to nevypadalo jako řízená akce. Rozlišení záběru bylo příliš špatné, takže jsem si nebyl jist, ale zdálo se mi, že se

po plášti pohybují postavy ve skafandrech s řezacími hořáky a výbušninami. Oddělovali spací moduly hrubou silou.

"Stejně nemůžete vyhrát," řekl jsem Armestovi.

Armesto se uráčil odpovědět, přestože bych spíš očekával, že oba kapitáni budou od této chvíle zachovávat rádiové ticho. "Můžeme, a taky vyhrajeme."

"Sám jsi poukázal na to, že nemáte tolik úmrtí jako my. Ať jich odhodíte kolik chcete, nikdy to nebude dost."

"Však už zajistíme, aby to bylo dost."

Zanedlouho jsem již uhlodl, jakou taktiku zvolili. Ať se stane cokoli, lodě nejsou od Cíle dál než dva tři měsíce. Budou-li rozvázně rozdělovat zásoby, mohou některé kolonisty probudit předčasně. Ohřáté momios lze udržovat naživu na palubě lodi, přestože v podmínkách, které nutně musí hraničit s nelidskými. Ale mohlo by to stačit na vítězství. Každých deset probuzených kolonistů představovalo jeden odhozený spací modul - a tím pádem i úbytek hmotnosti lodě a ostřejší brzdou křivku.

Pomalé a nebezpečné řešení - předpokládal jsem, že ztráty budou asi jeden spáč z deseti, když je budou oživovat tak narychlo - ale rozdíl mezi loděmi by se tím dal srovnat.

Nemohou přede mnou získat náskok, ale vyrovnat se mi mohou.

"Vím, co máte v úmyslu," řekl jsem Armestovi.

"O tom silně pochybuji," odpověděl kapitán.

Ale brzy jsem poznal, že jsem měl pravdu. Po počáteční vlně odhozených modulů získal tento proces řád - jedno odhození každých deset hodin. Přesně jak jsem očekával, deset hodin na oživení kolonistů z jednoho spacího modulu. Na každé lodi měli jen hrstku odborníků, kteří to byli schopni provést, takže museli pracovat postupně.

"To vás nezachrání," řekl jsem.

"Myslím, že ano, Skyi... Myslím, že ano."

V té chvíli jsem už věděl, co musím udělat.

38

"Cože? Tys ji zabil?" zvolala Zebra, zatímco naše pětice zkoumala bizarní scénu s mrtvou Madam Dominikou.

"To jsem neřekl," odpověděl jsem. "Řekl jsem, že ji zabil Tanner Mirabel."

"Vy jste potom kdo?" ozvala se Chanterelle.

"Kdybych vám to prozradil, nevím, jestli byste mi uvěřili. Popravdě řečeno, sám mám poněkud problém se s tím vyrovnat."

Pransky, který naslouchal našemu rozhovoru, zvýšil hlas a pochmurně prohlásil: "Dominika je dosud teplá. Ještě nenastal rigor mortis. Známe-li místo vašeho pobytu během posledních několika hodin - což, jak se domnívám, známe - rozhodně nemůžete být vrah."

Zebra mě zatahala za rukáv. "A co ti dva, kteří po tobě jdou, Tannere? Podle Dominiky se chovali jako cizinci. Mohli ji zabít, aby je neprozradila."

"Nevím jistě, o koho jde," řekl jsem. "V každém případě netuším, kdo je ta žena, i když bych si troufl odhadnout, kdo je ten muž."

"Tak kdo to podle tebe je?" vyzvídala Zebra.

Quirrenbach nás přerušil: "Vážně si nemyslím, že bychom zde měli setrvávat zbytečně dlouho. Nechceme se přece zaplést s těmi, kteří jsou zde pokládáni za úřední moc. Věřte mi, rozhodně to není hlavní bod mého programu."

"Rmoutí mě, že s ním musím souhlasit," řekla Chanterelle. "Tentokrát má výjimečně pravdu, Tannere."

"Už byste mě tak neměla oslovovat," požádal jsem.

Zebra pomalu vrtěla hlavou. "Jak ti tedy máme říkat?"

"Určitě ne Tanner Mirabel." Kývl jsem k tělu Madam Dominiky. "Musel to udělat Mirabel. Chlap, který po mně pátrá, je Mirabel. On ji zabil."

"To je šílené," řekla Chanterelle a všichni horlivě přikyvovali, ačkoli nevypadali, že z toho mají radost. "Nejste-li Tanner Mirabel, kdo jste?"

"Jsem Cahuella," prohlásil jsem, přestože jsem tušil, že je to jen polovina pravdy.

Zebra si založila ruce v bok. "A do této chvíle ses nám to neuráčil prozradit?"

"Do této chvíle jsem si nebyl jistý."

"Ne? Prostě jsi zapomněl, kdo jsi?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Domnívám se, že Cahuella změnil mé vzpomínky - své vzpomínky - aby dočasně potlačil svou osobnost. Musel to udělat, jestliže chtěl uniknout ze Skyova vítězství. Jeho vlastní vzpomínky by ho usvědčily stejně dokonale jako jeho obličej. Jenže když říkám jeho, ve skutečnosti tím myslím moje."

Zebra po mně pokukovala, jako by se snažila uhadnout, zda se ve mně skutečně tak neblaze změnila. "Ty tomu opravdu věříš, že?"

"Chvíli mi trvalo, než jsem si to srovnal v hlavě."

"Nepochybně mu přeskočilo," konstatoval Quirrenbach. "Zajímavé, předpokládal bych, že ho jedna baculatá mrtvolka o rozum nepřipraví."

Praštil jsem ho. Rychle a bez varování. Měl jsem výhodu, protože nebyl v postavení, aby mi to mohl vrátit, když ho Chanterelle držela na mušce. Složil se na zem postříkanou krví a nějakými lektvary a jednou rukou si začal mnout čelist dřív, než dopadl.

Překulil se do tmy pod lehátko a vyjekl, jako by sáhl na zalezlého hada. Jenže místo hada se vyplazilo něco většího.

Tom, Dominičin pomocník.

Natáhl jsem k němu ruku. "Pojď sem, s námi jsi v bezpečí."

Madam Dominiku zabil muž, který ji už jednou navštívil a vyptával se na mě. Tom věčně prohlásil, že to byl cizinec a vypadal jako já. "Ne úplně jako velký pán Tanner, ale skoro stejně," opakoval čím dál nedůvěřivěji.

"Neboj." Položil jsem mu ruku na rameno. "Já to nebyl. Chlap, který Dominiku zabil, se mi jenom podobal."

Tom váhavě přikývl. "Pán nemluví jako on."

"Mluvil jinak?"

"Pán hodně mluví. Ten druhý - ten, co je skoro stejně jako pán - neříká tolik slov."

"Mlčenlivý agresivní typ," poznamenala Zebra. Přitáhla Toma k sobě a ochranně ho objala dlouhými pažemi.

Na okamžik mě to dojalo. Poprvé jsem byl svědkem, že Nebesan projevil náznak soucitu Mulčákovi, poprvé jsem viděl, že jedna skupina je schopna považovat tu druhou za lidi. Znal jsem Zebřin názor na Hru, ale něco jiného bylo na vlastní oči sledovat, jak se tento postoj projevil v prostém, konejšivém gestu.

"Dominiky je mi líto," řekla Zebra. "Musíš nám věřit, že jsme to neudělali my."

Tom začal popotahovat. Byl vyděšený, ale šok z Dominičiny smrti ho dosud nezasáhl, mluvil rozumně a snažil se nám pomoci. Alespoň jsem doufal, že se tak chová, protože šok ještě nenastal, neboť druhá možnost, že už je prostě citově otrlý, byla příliš nepříjemná, abych ji bral v úvahu. Přijmu to u vojáka, nikoli u dítěte.

"Byl sám?" zeptal jsem se. "Slyšel jsem, že mě tu hledali dva - muž a žena. Nevíš, jestli to byl tentýž chlap?"

"Byli to ty samý lidi." Tom odvrátil oči od zavěšené mrtvoly. "Ale ta ženská podruhá nevypadala spokojeně."

"Předtím vypadala spokojeně?" ptal jsem se dál.

"No, spokojeně zrovna ne, ale..." Klučina zaváhal a já viděl, jak se snaží zvládnout nezvyklé požadavky na jeho slovní zásobu. "Vypadala, jako že je s tím chlapem v pohodě. Jako že jsou kámoši. Poprvé byl příjemnější. Víc jako tady pán." Dávalo to smysl. Když Madam Dominiku navštívili prvně, zkoumal terén, shromažďoval informace o městě a vyptával se, předpokládáme, kde by mohl najít člověka, kterého chtěl zabít, ať už to měl být Rejvič nebo já. Nebo oba. Bylo by logické, kdyby Dominiku zabil rovnou, ale nejspíš se domníval, že mu ještě může být užitečná. Nechal ji žít, pak se vrátil s hady, které koupil u prodáváče v Mulči.

A zabil ji způsobem, o němž věděl, že mi něco napoví. Soukromá šifra rituální vraždy, která otevře rány v mém srdci.

"Ta žena," zeptal jsem se, "byla taky cizinka?"

Zdalo se však, že Tom o ní neví víc než já.

Zebřiným telefonem jsem zavolał Lorantovi, vepři, kterému jsem už před celou věčností zničil při sestupu z Nebes kuchyni. Požádal jsem ho, zda by mi nesplnil poslední obrovitou prosbu a nepostarali se o Toma, než se to tady uklidní. Tvrdil jsem, že postačí den, přestože jsem ve skutečnosti pro tenhle časový údaj neměl opodstatnění.

"Postarám se o sebe sám," prohlásil Tom. "Nechci k věpřům."

"Jsou to hodní lidi, vážně," přemlouval jsem ho. "Budeš u nich dobře schovaný. Jestli se roznese, žeš byl svědkem Dominičiny vraždy, ten chlap se vrátí. A když tě najde, zabije tě."

"To se budu už pořád schovávat?"

"Jenom tak dlouho, než toho chlapa zabiju. A věř mi, nehodlám tím strávit zbytek života."

Když jsme opouštěli stan, v nádražní hale stále panovalo ticho. S vepřem a jeho ženou jsme se setkali hned za clonou špinavého deště, který se vytrvale řinul ze střešy a splýval přes otevřený bok budovy jako závěs ze zažloutlého kalika. Tom byl nervózní, ale pak ho Lorant vysadil na své vozítko s velkými balonovými koly a všichni zmizeli v šeru jako přízraky.

"Snad se mu nic nestane," řekl jsem. "Opravdu si myslíš, že mu hrozí nebezpečí?" zeptal se Quirrenbach.

"Větší, než si umíš představit. Chlap, který zabil Madam Dominiku, nemá zrovna přebujelé svědomí."

"Zdá se, že ho dobře znáš."

"Taky že znám," řekl jsem. Vrátili jsme se k Chanterellinu lanovozu.

"Jsem zmatený," připustil Quirrenbach, sotva jsme se usadili v suché kabině. "Vůbec nevím, s kým mám tu čest. Mám pocit, jako by pode mnou zrovna někdo podtrhl koberec." Cívil na mě.

"A to všechno jenom proto, že jsem našel mrtvolu?" otázal se Pransky. "Anebo proto, že Mirabelovi přiskočilo?"

"Quirrenbachu," řekl jsem, "potřebuji vědět, kde se dají koupit hadi, ale nemělo by to být od nádraží moc daleko."

"Slyšels vůbec, o čem jsme zrovna mluvili?"

"Slyšel," odpověděl jsem, "ale teď o tom nechci uvažovat."

"Tannere," začala Zebra, zarazila se však. "Nebo kdo si vlastně představuješ, že jsi. Má problém s tvým jménem něco společného s výsledky mixmistra vyšetření?"

"Čírou náhodou nemáte na mysli téhož mixmistra u něhož jste byl se mnou, že ne?" zeptala se Chanterelle.

Nemohl jsem než přikývnout, jako bych tím jediným kývnutím konečně přijal pravdu.

"Znám několik místních prodejců hadů," prohlásil Quirrenbach, aby uvolnil napětí. Předklonil se přes Zebřino rameno a vydal lanovozu povel. Kabina se hladce rozjela, rychle se zvedala nad pachy a zmatek deštěm zmáčeného Mulče.

"Musel jsem se dozvědět, co vlastně mám s očima, proč mixmistr dospěl k závěru, že jsou genově upravené," řekl jsem Chanterelle. "Když jsem se k němu vrátil se Zebrou, sdělil mi, že je to práce Ultrů, kterou se někdo jiný, pravděpodobně Černí genetici, pokusil odstranit dost neomaleným zásahem."

"A dál?"

"S takovým závěrem jsem nepočítal. Vlastně nevím, co jsem čekal, ale zjištění, že jsem s tím zásahem musel souhlasit, mě pořádně překvapilo."

"Nechal jste si modifikaci očí provést úmyslně?" Přikývl jsem. "Měla svůj účel. Lovec jako vy by to ocenil. Velmi dobře vidím ve tmě."

"A který z vás potřeboval vidět ve tmě?" zeptala se Chanterelle.

"Dobrá otázka," ozvala se Zebra. "Než odpovíš, co ten tělesný sken, který sis u mixmistra nechal udělat? Jaký ten měl

smysl?"

"Hledal jsem stopy starých zranění," odpověděl jsem. "K oběma došlo ve stejné době. Doufal jsem, že najdu jedno, nikoli to druhé."

"Proč tě zajímaly zrovna staré rány?"

"Tanneru Mirabelovi ustřelil nohu Rejvičův pistolník. Noha mohla být nahrazena organickou protézou nebo mu z jeho buněk vypěstovali identickou kopii. V každém případě musela být chirurgicky napojena na pahýl. Na Žlutozemí, s vašimi prostředky, by možná taková operace byla provedena beze stop, ale na Skyově vítězství určitě ne. Musela zůstat spousta mikroskopických důkazů, které by mixmistrův sken snadno odhalil."

"Třeba to tak opravdu bylo," přitakala Zebra. "Pokud však nejsi Tanner, jak můžeš vědět, co se mu přihodilo?"

"Protože jsem mu ukradl vzpomínky."

Gitta upadla na podlahu stanu téměř ve stejném okamžiku jako Cahuella.

Nevydali ani hlásku. Gitta zemřela okamžitě, jakmile se paprsek z mé zbraně dotkl její lebky a spálil jí mozek na popel, kterého nebylo ani tolik, aby ho člověk mohl nabrat do dlaně a sledovat, jak se v šedých pramíncích sype mezi prsty. Pootevřela rty, ale pochybuji, že měla čas zaznamenat, k čemu se chystám, než přestala myslet. Úpěnlivě jsem doufal, že jako poslední jí proběhlo hlavou, že udělám něco, co ji zachrání. Mýlila se. Když padala, nůž toho chlapa jí zajel hlouběji do krku, ale to už žádnou bolest necítila.

Cahuella - propíchnutý paprskem, který měl zachránit Gittu a zlikvidovat zabijáka - jen tiše vydechl, jako by vděčně upadal do spánku. Traumatický šok z průchodu paprsku ho milosrdně zbavil vědomí.

Útočník na mě zůstal civět. Pochopitelně nic nechápal. Můj čin neměl žádnou logiku. Napadlo mě, jak dlouho potrvá, než mu dojde, že výstřel, který zabil Gittu - tak přesný, že jí prolétl středem čela - byl ve skutečnosti určen jemu. Jak dlouho mu bude trvat, než si uvědomí prostou skutečnost, že nejsem čarostřelec, jak jsem si představoval, protože jsem právě zabil osobu, kterou jsem se zoufale snažil zachránit.

Nastal okamžik napjatého ticha, během něhož mohl dojít na půl cesty k pravdě.

Nedal jsem mu čas úvahy dokončit.

Tentokrát jsem neminul, ani nepřestal střílet, i když bylo zjevně po něm. Vybíl jsem celý energoblok, střílel jsem tak dlouho, až se v šeru stanu hlaveň doruda rozpálila.

Chvilí jsem tam stál s trojicí na pohled mrtvých těl u mé jediné nohy. Pak mě vojenský instinkt postrčil a já se zase začal hýbat, snažil jsem se zjistit, co jsem způsobil.

Cahuella dýchal, přestože byl v hlubokém bezvědomí. Rejvičova střelce jsem proměnil v učební pomůcku kraniiální patologie. Hryzly mne výčitky svědomí, pocit provinění, že jsem to s popravou přehnal. Nejspíš to byl poslední zážitek umírající vojenské profesionality. Během vybíjení energetického článku jsem překročil práh do říše neobjektivního myšlení, kde platí ještě méně pravidel a kde efektivita zabíjení má mnohem menší význam než míra vybité nenávisti. Odložil jsem paprskomet a poklekl vedle Gitty.

Nepotřeboval jsem vyšetřovací přístroje, abych zjistil, že je neodvratně mrtvá, ale přesto jsem to udělal, přejel jsem jí nad hlavou kapesním zobrazovačem mozkových vln, miniaturní displej zčervenal údaji o smrtelném poranění mozku, o hlubokém poškození tkáně, o rozsáhlém traumatu mozkové kůry. I kdybychom ve stanu měli skener, nebyl bych schopen zachytit její vzpomínky a zmocnit se její osobnosti. Mým přičiněním byla příliš vážně poškozená. Veškeré biochemické vzory byly ztraceny. Přesto jsem ji chtěl udržet naživu, připojil jsem jí tedy na hruď korzet pro podporu života a díval se, jak mi lže, že není mrtvá. Do tváře se jí vrátila barva, jakmile se obnovil krevní oběh. Aparát uchová její tělo, dokud se nevrátíme do Pavilonu plazů. Cahuella by mě zabil, kdybych se o to nepokusil.

Nakonec jsem se otočil k němu. Jeho zranění bylo téměř banální, paprsek jím sice proletěl skrz naskrz, ale impuls byl mimořádně krátký a koncentrovaný do úzkého svazku. Většina vnitřních zranění nebude způsobena přímo výbojem, ale explozivním odpařením vody z buněk a nekrotickými změnami kolem průstřelu. Vstřelový otvor a výstřelový otvor byly tak malé, že jsem je stěží našel. Vnitřní krvácení jsem nepředpokládal, protože paprsek současně ránu kauterizoval, jak jsem zamýšlel. Zraněný byl, ale nepochyboval jsem, že přežije, přestože jediné, co jsem pro něho mohl udělat, bylo udržovat ho v bezvědomí pomocí dalšího korzetu.

Připjal jsem Cahuellovi aparát a nechal ho pokojně ležet vedle jeho ženy, pak jsem popadl paprskomet, zasunul do něj nový energoblok a vydal se zajistit hranice tábora. Opíral jsem se o boser jako o berlu a snažil se nemyslet na to, že nemám nohu, ale současně jsem z pozice nezúčastněného pozorovatele věděl, že to není nic, co by se nedalo postupem času napravit, přestože mě to příliš neuklidnilo.

Trvalo mi pět minut, než jsem se ubezpečil, že Rejvičovi muži i většina našich jsou mrtví. Kromě Cahuely a mě měl štěstí jedině Dieterling, jeho zranění bylo bezvýznamné. Vypadalo horší, než skutečně bylo, ztratil vědomí, když ho projektil v podstatě jen škrábl na hlavě, ale nepřítel usoudil, že je mrtvý.

Zabralo asi hodinu, než jsem dostal Cahuellu a Gittu do vozidla. Neměl jsem daleko ke zhroucení a mráкотy mi zamlžovaly zrak jako těžké mraky ohlašující noční bouři. Pak se mi podařilo přivést k vědomí Dieterlinga, byl slabý a zmatený ztrátou krve. Pamatuju si, že jsem chvílemi hlasitě křičel bolestí.

Zhroutil jsem se na sedadlo řidiče a uvedl vznášedlo do pohybu. Každíčký kousek mého těla vedl mučivý boj a snažil se mě stáhnout do spánku, ale věděl jsem, že musím vyrazit na jih, než Rejvič vyšle další přepadovou skupinu, což určitě udělá, jakmile se jeho jednotka včas nevrátí.

Osvit mi připadal příšerně vzdálený, a když se konečně narůžovělé světlo vyplížilo nad bezmračný obzor, měl jsem za sebou nejméně deset halucinací, že už svítá. Nějak se mi podařilo dostat nás do Pavilonu plazů.

Bylo by však pro všechny lepší, kdybych to nedokázal.

39

Obešli jsme tři prodavače hadů, než jsme našli toho, který věděl, na koho se ptáme. Cizinec, očividně z jiné planety, včera nakoupil tolik hadů, že obchodník mohl pro ten den zavřít krám. Plánoval tedy vraždu Dominiky dlouho před tím, než ji provedl.

Prodavač tvrdil, že mi byl podobný. Nebyl stejný, ale podobnost byla značná. Poznal také, že máme tentýž přízvuk, i když cizinec nebyl zrovna hovorný.

Jistěže mluvíme podobně, myslel jsem si. Nejsme jen ze stejné planety. Jsme oba dokonce z Poloostrova.

"A co žena, která ho doprovázela?" zeptal jsem se.

O žádné ženě nevěděl, ale podle toho, jak si uhladil navoskovaný knír, jsem poznal, že se neptám zbytečně.

"Už jste mě připravil o hromadu času," prohlásil.

"Je snad v tomhle městě někdo nebo něco, co se nedá koupit?" zeptal jsem se a strčil mu bankovku.

"Pokud je," tiše se zasmál, "tak já to nejsem."

"Vraťme se k té ženě." Prohlížel jsem si mátově zeleného hada. "Popište ji."

"To snad ani nemusím, ne? Copak nevypadají všichni stejně?"

"Kdo jsou ti všichni, kteří vám připadají stejní?" Tentokrát se zasmál hlasitěji, jako by ho má nevědomost pobavila.

"Přece mendikanti. Uvidíte jednoho, a znáte všechny."

Zděšeně jsem na něj zíral.

Volal jsem k mendikantům den poté, co jsem dorazil do Kaldery. Pokoušel jsem se zastihnout sestru Amélii, zeptat se jí, co ví o Quirrenbachovi. Nepodařilo se mi však s ní spojit, mluvil jsem pouze s bratrem Alexejem a jeho modřinou na oku. Sdělil mi však, že mě Amélie hledá stejně usilovně jako já ji. Tehdy mi ta poznámka nepřipadala významná. Nyní mi však vybuchla v hlavě jako supernova.

Tannera doprovází sestra Amélie.

Zebřini informátoři nenaznačili, že žena patří k řádu mendikantů. Naproti tomu prodavač hadů o tom neměl pochyb.

Mohl jsem se mýlit, jestliže jsem předpokládal, že to od začátku byla Amélie. Ale nemyslel jsem si to. Usoudil jsem, že používala přestrojení, ať dobrovolně či pod nátlakem, nijak přísně je však nedodržovala.

Jakou v tom hraje roli?

V habitatu mendikantů jsem jí bezvýhradně důvěřoval. Dovolil jsem jí, aby mi pomáhala uzdravit mysl, protože rozmrazení roztříštilo mou osobnost. A po celou dobu, kterou jsem v Tišině strávil, mi nedala jedinou záminku k pochybnostem o její důvěryhodnosti.

Nakolik však věřila ona mně?

Tanner - pravý Tanner - mohl projít hospicem Tišina po mně. Pokud přiletěl z Vítězství stejnou lodí, oživil ho později než mě, podobně jako mne rozmrazili až po Rejvičovi. Jenomže jméno Tanner Mirabel jsem použil já, nemohl tedy cestovat pod svým jménem. Pokud nechtěl vypadat jako úplný blázen s mozkiem zničeným amnézií po oživení, určitě nespěchal, aby vlastní jméno prozradil. Výhodnější bylo lhát, aby si mendikanti mysleli, že je někdo jiný.

Začínalo se to pořádně zamotávat. A jak to teprve muselo připadat Zebře, Chanterelle a ostatním, když jsem z toho byl i já celý zmatený?

Nejsem Tanner Mirabel.

Jsem... někdo jiný. Jsem cosi odporného a hadího a prastarého, čeho jsem se hrozil, ale co jsem už nemohl déle ignorovat. Když mě mendikanti oživil, měl jsem Tannerovy vzpomínky i dovednosti a pokračoval jsem v cestě pod jeho jménem. Nejdůležitější však bylo, že jsem znal jeho poslání. Vůbec mě nenapadlo cokoli zpochybňovat, vše se zdálo naprosto v pořádku, všechno do sebe dokonale zapadalo.

Jenže nic z toho nebyla pravda.

Ještě jsem mluvil s prodavačem hadů, když Zebře zazvonil v kapse telefon, cinkání se téměř ztrácelo v šumění deště a syčení hadů v koších. Jakmile aparát vytáhla, nevěřicně na něj zírala, aniž by hovor přijala.

"Někdo volá tvým jménem, Pransky," řekla Zebra. "Jsi jediný člověk, který tohle číslo zná, jenže zrovna stojíš vedle mě."

"Dobře si rozvaž, jestli hovor přijmeš," varoval jsem ji, "pokud volá ten, koho mám na mysli."

Zebra otevírala telefon, jako by zvedala víko Pandoraovy skříňky a bála se, co na ni vyletí. Drobné kapky deště přistály na displeji jako roj mňavých průhledných broučků. Zvedla si přístroj před oči a potichu promluvila.

Poslouchala.

Když odpovídala, byla hodně nejistá.

Potom se otočila ke mně: "Hádal jsi správně, Tannere. Je to pro tebe."

Převzal jsem telefon. Napadlo mě, jak může něco tak malého obsahovat tolik zla. Pak jsem pohlédl do tváře, která byla téměř stejná jako moje.

"Tanner," řekl jsem tiše.

Po dlouhém otálení odpověděl pobaveně: "Představuješ se, nebo je to oslovení?"

"Velmi vtipné."

"Musím ti něco říct." Hlas byl tichý, v pozadí se ozýval hluk strojů. "Nevím, jestli sis už poskládal jednotlivé kousky dohromady."

"Teprve s tím začínám."

Další prodleva. Uvědomil jsem si, že Tanner je v kosmu, sice poblíž Žlutozemě, ale dobrou světelnou vteřinu nad synchronní orbitou, nejspíš až v pásu habitatů, kde byl hospic mendikantů. "Výborně. Nehodlám tě urážet, a tak tě neoslovím tvým pravým jménem, alespoň prozatím. Ale něco ti povím."

Ztuhl jsem.

"Přiletěl jsem dokončit, co začal Tanner Mirabel. Přiletěl jsem tě zabít - podobně jako tys přiletěl zabít Rejviče. Pěkná symetrie, nemyslíš?"

"Jestli jsi ve vesmíru, vydal ses špatným směrem. Vím, kde jsi byl. Našel jsem tvou navštívenku u Madam Dominiky."

"Hezký detail s těmi hady, že? Nebo ti to ještě nedošlo?"

"Snažím se o to."

"Rád bych si s tebou popovídal, opravdu rád." Usmál se. "Možná ještě budeme mít příležitost."

Věděl jsem, že je to návnada, ale přesto jsem na ni skočil. "Kde jsi?"

"Letím na schůzku s někým, kdo ti leží na srdci."

"Rejvič," zašeptal Quirrenbach.

Přikývl jsem. Než nás zachránila Chanterelle, chtěl mě Quirrenbach dostat do vesmíru na setkání s Rejvičem. Tvrdil, že je na karuseli na vysoké orbitě.

A ten habitat se jmenuje Útočiště.

"Rejvič s tím nemá nic společného," řekl jsem. "Je pouze vedlejší postava, nic víc. Tohle je jenom mezi tebou a mnou. Nemusíme z toho dělat víc, než to doopravdy je."

"Zatraceně jiná písnička od člověka, který ještě před hodinou myslel jen na to, jak zabít Rejviče," řekl Tanner.

"Možná jsem jiný, než jsem si myslel. Ale proč letíš za Rejvičem ty?"

"Protože je v tom nevině."

"Jak to myslíš?"

"Přivede tě za mnou." Na displeji blýskl Tannerův úsměv, jako by mě vyzýval, abych popřel jeho předpoklad. "Nemám pravdu? Jsi tady, abys ho zabil, ale raději ho zachrániš, než bys dopustil, abych to udělal za tebe."

Popravdě jsem sám nevěděl, jak se zachovám. Tanner mě nutil čelit otázkám, jimž jsem se vyhýbal, dokud se nevyrovnám s rozkolem v mé paměti. Ten rozkol se však rozevřel do hluboké propasti, která zcela roztrhala mou minulost, takže po ní zbylo jen cosi jedovatého. Jestli jsem Cahuella - a všechno na to ukazovalo - pak jsem se nenáviděl až do morku kostí.

Nemohl jsem však o nic méně nenávidět Tannera. Zabil Gittu.

Ne - my jsme ji zabili.

Nezvratná logika této myšlenky zasáhla cíl. Sdíleli jsme společné vzpomínky, celé propletené klubko minulosti.

Tannerovy vzpomínky nebyly doopravdy mé, jenže když jsem je nyní měl v hlavě, nemohl jsem se už nikdy zcela vymanit z jejich vlivu. Zabil Gittu, ale já si to pamatoval, jako bych to udělal sám, jako bych osobně zabil nejdražší bytost ve vesmíru. Ale bylo to ještě horší, mnohem horší. Tannerovy zločiny nebyly ničím ve srovnání s těmi, které jsem utajil, pohřbil ve vzpomínkách a překryl Tannerovými, ale které se nyní valily do mého vědomí. Pořád jsem si připadal jako Tanner, pořád jsem měl pocit, že jeho minulost je jediná pravá, ale odhalil jsem již tolik pravdy, abych pochopil, že tahle iluze bude postupem času stále méně přesvědčivá, protože k tomuto tělu ve skutečnosti patří Cahuellova minulost a paměť. A ještě ani to nebyl konec, neboť Cahuella sám byl jen schránkou skrývajícím mnohem hlubší soubor vzpomínek.

Nechtěl jsem na to myslet, ale nemohl jsem přehlédnout, k čemu to spěje.

Ukradl jsem Tannerovi paměť, abych byl - dočasně - přesvědčen, že jsem skutečně on. Později, když jsem se tohoto převleku začal zbavovat, se projevil příznaky indoktrinačního viru, který uvolnil mnohem hlubší vrstvy vzpomínek, záblesky utajené minulosti, která vedla zpátky o celá staletí.

Zpátky k Schuyleru Hausmannovi.

Něco se ve mně zlomilo, jakmile jsem si konečně uvědomil, kdo jsem. Podlomila se mi kolena, zhroutil jsem se na dlažbu bičovanou deštěm, žaludek se mi obrátil naruby. Upustil jsem telefon, ležel vedle mě displejem vzhůru, takže jsem viděl Tannerův zmatený výraz.

"Co se stalo?" zeptal se.

"Amélie," zašeptal jsem, pak jsem její jméno zopakoval hlasitěji: "Amélie! Je s tebou, že? Obelstil jsi ji."

"Řekněme, že mi byla velmi užitečná."

"Ona neví, co máš v úmyslu, že ne?"

Zdálo se, že to Tannerovi připadá zábavné. "Je to velmi důvěřivá duše. Měla o tobě jistě pochybnosti. Když jsi od mendikantů odletěl, nalezla v tvém genetickém kódu určité nesouměrnosti. Pochopitelně si myslela, že svědčí o vrozené chorobě. Snažila se tě najít, ale ukázalo se, že jsi nepolapitelný." Tanner se znovu usmál. "Mezitím už oživil mne a obnovili mé schopnosti. Vzpomněl jsem si, kdo jsem a proč jsem odletěl ze Skyova vítězství. Šel jsem po tobě, protože jsi mi ukradl identitu a vzpomínky. Tohle jsem pochopitelně Amélii nevyprávěl.

Namluvil jsem jí, že jsme bratři a že jsi byl trochu zmatený. Malý neškodný podvod. Nemůžeš mi to mít za zlé."

Nemohl jsem, to byla pravda. Také jsem Amélii lhal, doufal jsem, že mi poskytne stopu, která mě přivede k Rejvičovi.

"Pusť ji," požádal jsem. "Nic pro tebe neznamená."

"Pro tebe však ano. Je další návnada, která tě přivede ke mně. Další důvod, proč bychom se měli setkat, Cahuello."

Tannerova tvář na okamžik zamrzla, pak se spojení přerušilo. Podal jsem telefon Zebře.

"A co to druhé zranění?" zeptala se, když jsme se hnali městem v jejím lanovoze. "Zmínil ses, že Tanner přišel o nohu, ale na skenu se nic podobného neobjevilo. Nebyla to však jediná věc, kterou měl mixmistr hledat." Potřásla hlavou.

"Nejradši bych ti pořád říkala Tannere. Není jednoduché povídat si s někým, kdo se nechce znát ke svému jménu."

"Věř mi, ani pro mě to není zrovna jednoduché."

"Tak nám pověz o druhém zranění."

Zhluboka jsem se nadechl. Přišla na řadu nejtěžší část. "Tanner kdysi někoho postřelil. Chlapa, pro kterého pracoval. Cahuella."

"To od něj nebylo hezké," poznamenala Chanterelle.

"Bylo to trochu jinak. Tanner mu tím výstřelem vlastně chtěl prokázat službu. Chtěl zachránit rukojmí. Musel střílet skrz něj, aby..." Hlas se mi zlomil. "Aby zabil útočníka, který držel nůž na krku Cahuellovy manželky. Výstřel neměl Cahuellu zabít. Tanner věděl, že paprsek proletí jeho hrudníkem pod takovým úhlem, aby ho nezranil vážně."

"A dál?"

"Tanner vystřelil."

Zebra se zeptala: "Vyšlo to?"

A zase jsem měl před očima Gittu, jak klesá k zemi, ne však po ráně nožem, ale kvůli Tannerově mizerné mušce.

"Ten chlap průstřel přežil," pokračoval jsem po chvíli, "Tannerova znalost anatomie neměla chybu. Byl totiž profesionální zabiják. Školí je, které orgány musí zasáhnout, aby bylo usmrcení jisté. Jenže tyto vědomosti můžou snadno obrátit naruby a najít dráhu, aby paprsek prošel tělem bez nebezpečí."

"Mluvíte o tom, jako by šlo o mikrochirurgii," řekla Chanterelle.

"Taky že šlo."

Přiznal jsem, že mixmistr našel zhojený průstřel hrudníku paprskometem. Paprsek do mne vstoupil bedry a vyšel pod klíční kostí. Na skenu zranění vypadalo jako rozplizlý kondenzační pás za proudovým letadlem.

"To znamená..." začala Zebra.

"Mám to říct za tebe? Znamená to, že jsem ten chlap pro kterého Tanner Mirabel pracoval. Cahuella."

"Jde to s ním pořádně z kopce," zabručel Quirrenbach.

"Vyslechni ho," řekla Zebra. "Byla jsem s ním u mixmistra. Nic si nevymýšlí."

Obrátil jsem se k Chanterelle. "Viděla jste genetické úpravy provedené na mých očích. Nechal si je udělat Cahuella a pořádně za ně Ultrům zaplatil. Byl vášnivým lovcem."

Jenže měl mnohem hlubší důvod. Cahuella chtěl vidět i potmě, protože tmu nenáviděl, nenáviděl vzpomínku na osamělého klučínu zavřeného v dětském pokoji, na něhož všichni zapomněli.

"Proč pořád mluvíš o Cahuellovi, jako by to byl někdo jiný?" řekla Zebra. "Pořád nemáš jistotu, že jsi to ty?"

Zavrtěl jsem hlavou a připomněl si, jak do mne na dlažbě šlehal déšť, jak v tu chvíli bylo najednou všechno naprosto jasné. Dosud jsem tím byl vyveden z rovnováhy, ale už jsem se začínal ovládat, postavil jsem kolem sebe zeď, sice chatrnou, ale díky ní jsem mohl dál hrát svoji úlohu, přinejmenším pro tuto chvíli.

"Nepochybně jsem. Jenomže znám pouze útržky jeho vzpomínek, nejsou o nic jasnější než Tannerovy."

"Řekněme si na rovinu," pravil Quirrenbach, "že nemáš ani zbla ponětí, kdo sakra jsi."

"A to zas ne," prohlásil jsem tak klidně, až jsem se za to musel obdivovat. "Jsem Cahuella. O tom nemám nejmenších pochyb."

"Tanner tě chce zabít?" zeptala se Zebra, když jsme vystoupili z Chanterellina lanovozu nedaleko nádražní haly.

"Přestože jste si byli tak blízcí?"

Před očima mi jako stroboskopický záblesk opět prolétl obraz nahého muže v bílém vězení, při každém zablýsknutí vždy o něco jasnější.

"Přihodilo se něco hrozného," řekl jsem. "Ten chlap, který doopravdy jsem, Cahuella, provedl Tannerovi něco děsného. Vůbec se mu nedívám, že se chce pomstít."

"A já se nedívám jemu či vám, nebo kdo to vlastně udělal," ozvala se Chanterelle, "jestliže jste ho nebo sebe vy či Tanner postřelil."

Zamračila se, a já ji politoval, protože udržet si přehled mezi proměnlivými vrstvami totožností a vzpomínek bylo horší než v duchu sledovat jedinou nit této série.

"Tanner se netrefil," řekl jsem. "Chtěl zachránit Cahuellovu manželku, místo toho ji zabil. Nejspíš to byla poslední chyba za celou jeho kariéru. Když se zamyslete, není to tak špatné skóre. A navíc se jí dopustil v mimořádně vypjaté situaci."

"Připadá mi, jako bys mu skutečně nezazlíval. Že po tobě jde," řekla Zebra.

V nádražní hale panoval větší ruch než před pár hodinami. Nezdálo se, že by do stanu Madam Dominiky pronikla úřední moc, ačkoli se kolem nevyskytovali žádní zákazníci. Předpokládal jsem, že její tělo plné hadů pořád visí nad lehátkem, kde prováděla své cerebrální vymítání. O její smrti už určitě musel vědět celý Mulč, i méně nepředstavitelný čin, jímž byla porušena všech nepsaná pravidla, koho lze a nelze oddělat, vytvořil kolem stanu nepřekročitelnou zónu.

"Nikdo mu to nemůže zazlívat," řekl jsem. "Po tom, co jsem mu udělal..."

Znovu jsem viděl bílou prostoru - tentokrát však z pohledu člověka ležícího na dně, uvědomoval jsem si svou nahotu a mučivý strach, který otevíral propasti emocím o jejich existenci jsem neměl tušení, jako bych při halucinaci spatřil nové barvy.

Díval jsem se Tannerovým očima.

Ve výklenku se pohnul had, malátně rozplétal závitý těla, jako by se v jeho mozečku spustila jednoduchá naprogramovaná smyčka; pochopil, že kořist mu neunikne.

Nebyl to dospělý python, podle narůžovělé kápě, složené za hlavou jako křídla netopýra, se musel prohryzat ze svého rodiče, omotaného kolem stromu, nejvýš před pěti lety. Až bude dospívat, růžový odstín se začne ztrácet, protože jenom dospělí pythoni byli dost dlouzí, aby kápi rozevřeli na vršku stromu. Bude-li tomuto mláděti umožněno dál růst, za rok či dva růžová ztmavne černým třpytem - jako měňavý panel fotočlánků.

Tvor se vyplazil na podlahu jako lano vyhozené z korábu na molo. Na chvíli se zastavil, fotosyntetizující kápě se mírně pootevírala a zavírala jako skřele. Byl opravdu veliký.

Viděl pythony aspoň desetkrát v divočině, ale nikdy takhle zblízka a nikdy ne tak v celku, pouze je zahlédl mezi stromy z bezpečné vzdálenosti. A přestože se dosud nedostal do jejich blízkosti beze zbraně, která by je dokázala spolehlivě

zabít, pokaždé cítil trochu strach. Chápal to. Bylo to přirozené, lidé se prostě báli hadů, byla to fobie zapsaná do jejich genů miliony let moudré evoluce. Python nebyl had a jeho předkové nepřipomínali nic, co kdy žilo na Zemi. Ale vypadal jako had a pohyboval se jako had. A to stačilo. Vykřikl.

40

"Třeba mě nakonec ještě zklameš," řekl jsem tiše Norquincovi, přestože mě nemohl slyšet, "ale nemůžu popřít, že jsi odvedl vynikající práci."

Klaun se jen usmál.

"Armesto, Omdurmane? Doufám, že mě sledujete. Doufám, že uvidíte, co provedu. Chci, aby to bylo jasné. Jasně jako slunce, rozumíte?"

Armestův hlas se ozval po časové prodlevě, jako by byl vpůli cesty k nejbližšímu quasaru. Byl slabý, protože obě lodě se zbavily všech aparatur, které nebyly životně důležité, včetně stovek tun postradatelného hardwaru. "Spálil jsi všechny mosty, chlapče. Už nemůžeš udělat vůbec nic, Skyi. Pokud se ti ovšem nepodaří přesvědčit další životaschopné pasažéry, aby překročili řeku Styx."

Usmál jsem se téhle klasické narážce. "Přece si vážně nemyslíš, že jsem některé z těch mrtvých zavraždil."

"Myslím to asi tak vážně, jako že jsi zavraždil Balcazara." Armesto několik okamžiků mlčel, ticho rušily jen poruchy, praskání a syčení kosmického šumu. "Přeber si to, jak chceš, Haussmanne..."

Moji navigační důstojníci rozpačitě hleděli na obrazovku, když se Armesto zmínil o starém kapitánovi, ale nic nepodniknou. Většinou už určitě měli mlhavé podezření. Byli však vůči mně loajální, koupil jsem si jejich věrnost tím, že jsem povýšil nepříliš úspěšné lidi do vysokých hodností, přesně tak, jak se mě k tomu snažil vydíráním přimět drahý Norquingo. Většinou byli neschopní, ale to mi nedělalo starosti. S řadou Norquincových propojení na automatiku jsem byl prakticky schopen řídit Santiago sám.

Možná na to taky brzo dojde.

"Na něco jste zapomněli." Vychutnával jsem si tu chvíli.

Armesto byl určitě přesvědčen, že pamatoval na všechno, a proto se domníval, že závod vyhraje.

Jak hluboce se mýlil.

"Neboj se, nezapomněli jsme na nic."

"Má pravdu," ozval se stejně slabý hlas Omdurmana z Bagdádu. "Už jsi využil všechny možnosti, Haussmanne. Další výhodu nevymyslíš."

"Kromě jedné," řekl jsem.

Vytákal jsem příkazy na klávesnici připojenou ke křeslu. Podprahové jsem cítil, jak se skryté úrovně počítačových podsystémů poddávají mé vůli. Na hlavní obrazovce, která ukazovala lodní páteř, se objevil obraz velice podobný tomu, který jsem viděl, když jsem odstřelil šestnáct modulů s mrtvolami.

Přesto to tentokrát bylo jiné.

Disky se odpojovaly po celé páteři, podél všech šesti stěn. Pořád v tom byla harmonie - něco tak dokonalého ji nemohlo postrádat - ale disky už netvořily spořádanou linku. Nyní se odpojil každý druhý modul z osmdesáti zbylých. Od páteře Santiaga se oddělilo čtyřicet disků...

"Dobrotivý Bože," zvolal Armesto, když pochopil, co se děje. "Proboha, Haussmanne. Ne! To nesmíš!"

"Příliš pozdě," řekl jsem. "Už se stalo."

"Vždyť to jsou živí lidé!"

Usmál jsem se. "Už ne."

Soustředil jsem pozornost na vyhlídku, než se krása mého díla rozplyne. Opravdu to byl nádherný pohled. Taky krutý, příznávám. Ale co by byla krása bez trochy krutosti?

Ted' už jsem věděl, že vyhraju.

Jeli jsme Kalderským zefirem na konečnou, abychom se nalodili na kolos, vlak táhla stejná mohutná lokomotiva, chrlicí páru jako saň, která přivezla Quirrenbacha a mě teprve před několika dny do města.

Za tu trochu peněz, která mi zbyla, jsem si od jednoho trhovce koupil falešné doklady, nové jméno a natolik solidní minulost, abych se dostal z planety a při troše štěstí až na Útočiště. Přiletěl jsem jako Tanner Mirabel, ale to jméno jsem se už neodvážil používat. Jindy bych vytřepal falešné jméno jen tak z rukávu a vklouzl do přestrojení jako starý mistr převleků, ale tentokrát jsem váhal, když jsem si měl vybrat novou totožnost. Nakonec, když už padělatel ztrácel trpělivost, jsem řekl: "Dejte mi tam Schuyler Haussmann."

Nic mu to neřikalo, dokonce ani příjmení mu nestálo za komentář. Několikrát jsem si jméno v duchu zopakoval abych si na ně zvykl a mohl správně zareagovat, kdyby se objevilo ve veřejné počítačové síti nebo kdyby mě tak někdo nečekaně oslovil.

Když jsem si šel zajistit místo na nejbližším kolosu, Quirrenbach znenadání prohlásil: "Pochopitelně letím s tebou. Jestli chceš vážně Rejviče ochránit, jsem jediný, kdo tě k němu může dostat."

"Co když to nemyslím vážně?"

"Jako že bys ho chtěl pořád zabít?"

Přikývl jsem. "Musíš uznat, že tuhle možnost nelze vyloučit."

Quirrenbach pokrčil rameny. "Tak prostě udělám to, co jsem měl od začátku v úmyslu. Při první příležitosti tě oddělám. Podle toho, jak odhaduji situaci já, k tomu nedojde, ale ani na okamžik nedoufej, že bych zaváhal."

"To by mě ani ve snu nenapadlo."

Zebra řekla: "Mě samozřejmě potřebuješ také. Jsem rovněž spojený na Rejviče, přestože jsem k němu nikdy neměla tak

blízko jako Quirrenbach."

"Může to být nebezpečné, Zebro."

"Ale jdi. A návštěva Zbožného poutníka nebyla?"

"Máš pravdu. Přiznávám, že jsem vděčný za každou pomoc, která se naskytne."

"V tom případě potřebujete i mě," přidala se Chanterelle. "Koneckonců jsem z vás jediná, kdo opravdu ví, jak někoho ulovit."

"Vaše lovecké schopnosti nikdo nezpochybňuje," řekl jsem, "ale tohle nebude žádná Hra. Jak Tannera znám - a obávám se, že ho znám stejně dobře, jako se zná on sám - nebude se řídit pravidly."

"Potom jednoduše začneme hrát špinavou hru dřív než on."

Snad za celá staletí jsem se poprvé upřímně zasmál. "Tak jdeme na věc."

Quirrenbach, Zebra, Chanterelle a já jsme vzlétli o hodinu později; kolos udělal zatáčku nad Kalderou, než se zvedl do nízkých mračen, rozvířených jako přeludy střetnutím neúnavných žlutozemských větrů se vzestupným proudem z jícnu kráteru. Město pod námi vypadalo jako hračka, Mulč a Nebesa stěží odlišitelné, zploštělé pod kupolí do jediné vrstvy městského bludiště.

"Jsi v pořádku?" zeptala se mě Zebra, když přinesla k našemu stolku nápoje.

Odvrátil jsem se od okna. "Proč?"

"Protože bezmála vypadáš, jako by se ti po městě stýskalo."

Když byl let téměř u konce, když úspěch mého plánu začínal být zjevný a už se o mně otevřeně mluvilo jako o hrdinovi, navštívil jsem své dva vězně.

Za celé ty roky nikdo mučírnu v hlubinách Santiaga neobjevil, přestože někteří, především Konstance, málem uhodli, že musí existovat. Ale kajuta spotřebovávala pouze zlomek energie ze systému pro podporu života, takže dokonce ani Konstanciny nepochybné schopnosti a vytrvalost nestačily na to, aby polohu kajuty zjistila. Což bylo dobře, a přestože nyní už situace nebyla tak kritická, v určitých - a ne právě krátkých údobích - by mě odhalení kajuty zničilo. Ale už jsem se nemusel bát, měl jsem dost spojenců, abych přestál menší skandály, a s většinou odpůrců jsem se dávno vypořádal.

V zásadě jsem měl tři vězně, přestože Hladký se do této kategorie nedal zařadit. Jeho přítomnost mi byla užitečná a bez ohledu na to, jak se na to díval on, nepovažoval jsem jeho uvěznění za skutečný trest. Jako pokaždé po mém příchodu se ve své nádrži protáhl, ale poslední dobou se pohyboval pomalu, malé tmavé oči jen mlhavě zaznamenaly mou přítomnost. Napadlo mě, kolik si toho asi pamatuje z dřívějšíka, když plaval v nádrži velké jako moře ve srovnání s tou, v níž strávil posledních padesát let.

"Už jsme skoro tam, že?"

Otočil jsem se, překvapilo mě, že jsem po tak dlouhé době uslyšel Konstantin chraptivý hlas.

"Jsme velmi blízko," odpověděl jsem. "Před chvílí jsem spatřil Cíl na vlastní oči - jako hmotný svět, nikoli jako jasnou hvězdu. Skvělý pohled, Konstance."

"Jak je to dlouho?" Snažila se na mne podívat, trhala pouty. Byla připoutaná k nosítkám zvednutým v pětáctiřicetistupňovém úhlu.

"Co jsem tě sem umístil? Nevím, čtyři pět měsíců?" Pokrčil jsem rameny, jako bych nad tím nijak zvlášť nepřemýšlel.

"Vždyť je to úplně jedno, ne?"

"Cos namluvil posádce, Skyi?"

Usmál jsem se. "Nemusel jsem jim nic namlouvat. Zařídil jsem to tak, aby to vypadalo, žeš spáchala sebevraždu a vyskočila ven přechodovou komorou. Na tohle řešení jsem nepotřeboval žádné tělo. Jen jsem dovolil ostatním, aby si udělali vlastní závěr."

"Jednou jim dojde, co se stalo."

"O tom pochybuju. Dám jim planetu, Konstance. Chtějí mě svatořečit, nikoli ukřižovat. A nevypadá to, že by se jejich mínění mělo v dohledné době změnit."

Vždycky působila potíže. Po incidentu s Caleuchem jsem ji zdiskreditoval, vyrukoval jsem s řadou falešných důkazů, že se podílela na spiknutí kapitána Ramireze. Tím skončila její kariéra v bezpečnostním sboru. Měla štěstí, že unikla popravě či uvěznění, zvláště v těch hrozných dnech následujících po odhození spacích modulů. Jenže Konstance mi nikdy nepřestala dělat starosti, přestože byla přidělena na podřadnou práci. Posádka jako celek ochotně připustila, že odpojení disků byl sice zoufalý, ale nezbytný čin, což byl závěr, k němuž jsem je popostrčil propagandou a výmysly o záměrech ostatních lodí. Sám jsem to za zločin nikdy nepovažoval. Konstance však zastávala jiný názor a během posledních let na svobodě se snažila proniknout bludištěm dezinformací, které jsem kolem sebe vybudoval. Nepřestala pátrat, jak to bylo s Caleuchem, a protestovat, že Ramirez byl nevinný, taky rozšiřovala divoké spekulace o smrti starého kapitána Balcazara a nespravedlivé popravě dvou lékařů. A občas zvířila prach usazený na pochybnostech, jak zemřel Titus Hausmann.

Nakonec jsem se rozhodl, že ji umlčím. Narafičit její sebevraždu vyžadovalo pouze krátkou přípravu, stejně jako dopravit ji do mučírny, aniž by ji kdokoli zahlédl, kde jsem ji držel spoutanou a pod drogami. Jen tu a tam jsem ji umožnil pár okamžiků jasného vědomí.

Bylo příjemné mít někoho, s kým se dalo mluvit. "Proč ho tak dlouho držíš naživu?" zeptala se. Žasl jsem, jak zestárla. Pamatoval jsem si, jak jsme oba stáli u veliké nádrže s delfiny, tehdy jsme byli skoro stejně staří.

"Chimerika? Může se hodit."

"Na mučení?"

"Ale ne. Potrestal jsem ho za to, co provedl, ale to byl teprve začátek. Jenom si ho pořádně prohlédni." Upravit jsem sklon nosítek, aby na tajného agenta lip viděla. Už byl naprosto můj, nepotřeboval pouta. Nicméně jsem ho pro klid

mysli nechal připoutaného ke stěně.

"Vypadá jako ty," podivila se Konstance.

"Má navíc dvacet mimických svalů," řekl jsem s otcovskou pýchou. "Dokáže přizpůsobit obličej do libovolné podoby a udržet ji. Za tu dobu, co je tady, příliš nezestárl. Přesto by si ho mohl leckdo splést se mnou." Dotkl jsem se své tváře, ucítil jsem tlustou vrstvu líčidel, pod nimiž jsem skrýval svou nepřírozenou mladistvost. "Udělá všechno, co mu řeknu. Všechno. Že ano, Skyi?"

"Ano," odpověděl chimerik.

"Jaké zas kuješ pikle? Použiješ ho jako svého dvojníka?"

"Když bude potřeba," řekl jsem, "o čemž upřímně pochybuju."

"Ale má jenom jednu ruku. Nikdo neuvěří, že jsi to ty." Sklopil jsem Konstanci do původní polohy.

"Nejde o neřešitelný problém, věř mi." Odmlčel jsem se a vytáhl velkou injekční stříkačku s dlouhou jehlou ze skříňky s lékařskými potřebami. Visela vedle Boží schrány, přístroje, kterým jsem rozložil a znovu stvořil chimerikovu osobnost. Konstance uviděla stříkačku. "To je pro mě?"

"Ne." Přistoupil jsem k nádrži s delfinem. "To je pro Hladkého. Pro starého dobrého Hladkého, který mi po všechny ty roky tak věrně sloužil."

"Zabiješ ho?"

"Nepochybně by to považoval za milosrdenství." Zvedl jsem víko na nádrži a pokrčil nos nad úděsným zápachem slané vody. Hladký se pohnul, položil jsem mu ruku na hřbet a uklidnil ho. Jeho kůže, kdysi hladká a lesklá jako naleštěný kámen, připomínala beton.

Vyprázdnil jsem do něho stříkačku, jehlu jsem zabodl přes dva centimetry tuku. Znovu se pohnul, skoro sebou mrskl, ale zklidnil se. Díval jsem se mu do oka, bylo však stejně bezvýrazné jako vždy. "Je mrtvý."

"Myslela jsem, žeš přišel zabít mě." Konstance nedokázala zakrýt nervózní úlevu v hlase.

Usmál jsem se. "Takovouhle injekční stříkačkou? Žertuješ. Kdepak. Pro tebe je tahle." Zvedl jsem jinou, tentokrát menší.

Cíl, pomyslel jsem si, je docela výstižný název. Pevně jsem se držel madla, protože v pozorovací bublině Santiaga panoval beztlisťový stav. Planeta visela pode mnou jako zelený lampion osvětlený dohasínající svíčkou. Labuť nepatřila mezi nejjasnější slunce, a přestože planeta kolem ní obíhala po poměrně blízké dráze, na denní polokouli nedopadalo totéž světlo, jaké mi Klaun ukázal na obrázcích Země. Množství vyzařované energie bylo nízké, světlo ponuré. I když spektrální třídou patřila 61 Cygni A mezi červené trpaslíky, neozbrojenému oku pořád připadala bílá. Nic z toho však nebylo překvapením. Dávno před tím, než Flotila před půldruhým staletím opustila domov, se vědělo, kolik záření planeta od slunce dostává.

Hluboko v nákladovém prostoru Santiaga jsme přivezli nádherné a křehké zařízení, příliš lehké, aby stálo za to je obětovat. Technici je už vytáhli z lodě a připojili za vlečný člun, který je dopraví do Lagrangeova libračního bodu mezi Cílem a Labutí, kde se gravitační a odstředivé síly vyrovnávají. Tam se bude po staletí vznášet, ve stabilní poloze je budou udržovat krátké zážehy iontových motorů. Takový byl záměr.

Odvrátil jsem pohled od planety k mezihvězdnému prostoru, zda neuvidím loď protivníků. Brazílie a Bagdád měly podle posledních odhadů přiletět až za tři měsíce, ale musel jsem počítat s nevyhnutelnou odchylkou.

Na tom však nezáleželo.

První vlna nákladních člunů již vykonala několik letů do atmosféry a shodila množství kontejnerů s nákladem, vybavených transpondery, abychom je v příštích měsících našli. K planetě právě mířil trojúhelníkový člun, delta-křídlo vypadalo tmavě proti cípu rovníkové pevniny, kterému geografové začali říkat Poloostrov. Pomyslel jsem si, že za pár týdnů nepochybně přijdou s něčím méně doslovným. Ještě pět přistání, abychom dopravili všechny kolonisty na povrch. Dalších pět bude stačit na převoz posádky a těžkého vybavení, které není možno shodit v kontejnerech. Santiago zůstane na orbitě, prázdná slupka zbavená všeho užitečného.

Trysky člunu krátce vzplály, aby upravily kurz pro vstup do ovzduší. Díval jsem se, jak se zmenšuje, dokud mi nezmizel z očí. O několik minut později jsem měl dojem, že jsem nedaleko horizontu zahlédl žhavý záblesk, když se dotkl atmosféry. Zanedlouho přistane na pevnině. Dočasný tábor už byl připraven nedaleko jižního hrotu Poloostrova. Mysleli jsme si, že bychom ho mohli nazvat Nuevo Santiago, ale na to bylo ještě brzy. A teď se otevírala Zornice Labutě. Lagrangeův bod byl příliš daleko, abych mohl na vlastní oči spatřit, jak se plastové díly, pouhé desetiny nanometru silné, rozklápějí jako deštník. Umístění Zornice bylo téměř dokonalé. Na zasmušilý svět dole jako by zamířil žhavý kužel vytvářející elipsovitou jasnou skvrnu. Kužel se pohyboval, měnil. Až ho řádně nastaví, zdvojnásobí sluneční záření dopadající na Poloostrov.

Věděl jsem, že dole je život, a napadlo mě, jak se asi přizpůsobí intenzivnějšímu světlu, ale vzápětí jsem si uvědomil, že mě to vlastně nezajímá.

Můj komunikační náramek zazvonil. Pohlédl jsem na něj udiveně, že někdo z posádky má tolik odvahy, aby mě rušil v tomto okamžiku vítězství. Ale náramek mě pouze upozornil, že mám v kajutě zaznamenaný vzkaz. Zvědavý, i když naštvaný, jsem opustil pozorovací bublinu, proplul těsníci uzavěry a přechodovými koly, až jsem se dostal do hlavní části naší velké lodě. Jakmile jsem byl v zóně, kde otáčení vytvářelo umělou gravitaci, mohl jsem volně a klidně kráčet, aniž bych si dovolil dát najevo sebemenší neklid. Cestou mi salutovali členové posádky, vyšší důstojníci si se mnou dokonce chtěli potřást rukou. Všeobecná nálada byla slavnostní. Překonali jsme mezihvězdný prostor a v pořádku dorazili k nové planetě. Díky mně jsme tady byli dřív než naši soupeři.

Občas jsem se s některými zastavil a pohovořil, bylo životně důležité upevnit spojení pro neklidné časy, které nás čekaly, ale pořád jsem myslel na zaznamenaný vzkaz a uvažoval, co může obsahovat.

Brzy jsem to zjistil.

"Předpokládám, že touto dobou jsi mě už zabil," spustila Konstance, "nebo jsi aspoň zařídil, abych nadobro zmizela.

Ne, nic neříkej, tohle není interaktivní záznam a já tě nepřipravím o mnoho tvého vzácného času."

Díval jsem se na její tvář na obrazovce v mé kajutě, na tvář, která vypadala o něco mladší, než když jsem ji viděl naposled.

Pokračovala: "Nahrála jsem vzkaz už před nějakou dobou, jak jsi určitě uhodl, uložila ho v datové síti Santiaga a každých šest měsíců zadala příkaz, abych zabránila doručení. Vím, že jsem stále pichlavější trn v tvé patě a že s největší pravděpodobností zanedlouho najdeš způsob, jak mě z ní vytrhnout."

Usmál jsem se, když jsem si vzpomněl, jak se dožadovala, abych jí řekl, jak dlouho ji vězním. "Dobrá práce, Konstance."

"Zajistila jsem, aby se kopie dostala k většině vyšších důstojníků a posádky, Skyi. Pochopitelně nečekám, že to budou brát vážně. Nepochybně jsi zfalšoval všechna fakta týkající se mého zmizení. Na tom nesejde. Stačí mi zasít semínko pochyb. Dosud máš spojence a obdivovatele, Skyi, ale nebud' překvapen, až zjistíš, že ne všichni jsou ochotni následovat tě se slepou poslušností."

"To je všechno?"

"Ještě něco," řekla, jako by mou otázku předvíдалa. "Během let jsem proti tobě nashromáždila spoustu důkazů, Skyi.

Většinu nepřímých, většina připouští dvojí výklad, ale je to mé životní dílo a strašně nerada bych, aby přišlo nazmar.

Proto předtím, než jsem tento vzkaz nahrála, jsem všechno ukryla na místě, které lze těžko objevit." Po odmícné navázala:

"Už jsme na orbitě kolem Čile, Skyi? Pokud ano, nemá smysl ty materiály hledat. V této chvíli jsou určitě na povrchu."

"Ne."

Konstance se usmála. "Mně se neschováš, Skyi, vždycky budu s tebou a budu tě pronásledovat. Bez ohledu na to, jak moc se budeš snažit, abys pochoval svou minulost, nezávisle na tom, jak velkého ze sebe uděláš hrdinu..., ty materiály tam budou pořád a budou čekat, až je někdo najde."

Později, mnohem později jsem klopýtl džunglí. Neběželo se mi snadno, ale ne snad kvůli mému věku. S jednou paží se mi špatně udržovala rovnováha, moje tělo neustále zapomínalo, že není symetrické. Během prvních dnů osídlování jsem přišel o ruku. Byla to příšerná nehoda, přestože se bolest stala už jen neurčitou vzpomínkou. Ruka se mi připletla před fúzní hořák, který mi předloktí spálil na zčernalý pahýl.

Pochopitelně nešlo o nehodu.

Celé roky jsem věděl, že k tomu dojde, ale odkládal jsem to, dokud nepřistaneme na planetě. Musel jsem ztratit ruku takovým způsobem, aby ji žádný lékařský zásah nemohl zachránit, což vylučovalo čisté a bezbolestné odříznutí. A taky jsem musel tuto ztrátu přežít.

Po nehodě jsem si tři měsíce poležel v nemocnici, ale vylízl jsem se z toho. Když jsem se konečně vrátil ke svým povinnostem, celou planetu už oběhla zpráva - rovněž k mým nepřátelům - co se stalo. Postupně věšlo ve všeobecnou známost, že mám pouze jednu ruku. Míjela léta a tento fakt natolik zevšedněl, že se o něm stěží kdo zmíní. A nikdo neměl ani tušení, že ztráta ruky je pouze drobný detail velkého plánu, bezpečnostní opatření učiněné léta či desítky roků před tím, než jej bude zapotřebí. Nyní ten čas nadešel a já si mohl jen děkovat za svou předvídatost. Byl jsem uprchlík, přestože jsem se blížil k osmdesátým narozeninám.

Během prvních dnů kolonizace šlo všechno celkem dobře. Konstancin vzkaz z hrobu mi na chvíli ubral lesku, ale zanedlouho potřeba lidí oslavovat nějakého hrdinu překonala pochybnosti o tom, zda se na tu roli hodím. Ztratil jsem některé stoupence, ale získal jsem všeobecnou důvěru davu, což jsem považoval za přijatelnou výměnu. Konstancin tajný balíček nikdy nevyplaval na světlo. Jak míjel čas, začínal jsem mít podezření, že ani neexistoval, že to byla jen psychologická zbraň, která mě měla zdeptat. To první období bylo opojné. Tříměsíční náskok, který jsem dal Santiagu, stačil na to, abychom vybudovali síť malých táborů. Než obě lodě, které uzavřely spojení, zabrzdily na orbitě, měli jsme už tři dobře opevněná hlavní sídliště. Nueva Valparaíso nedaleko rovníku (jednou to bude skvělé místo pro kosmický výtah, pomyslel jsem si) bylo nejnovější. Ostatní budou následovat. Byl to dobrý začátek a zdálo se nepředstavitelné, že se lidé, až na hrstku věrných, tak proradně obrátí proti mně. Přesto se to stalo.

Přede mnou v hustém porostu deštěného lesa se něco míhlo. Světlo. Určitě umělé, napadlo mě, snad jsou to moji stoupenci, s nimiž se mám setkat. Alespoň jsem doufal, že to jsou oni. Mnoho mi jich nezbylo. Těm několika přátelům, kteří se udrželi ve vládnoucí skupině, se podařilo dostat mě z vězení ještě před procesem, ale nemohli mě doprovodit do bezpečí. S největší pravděpodobností budou zastřeleni za velezradu. Tak ať. Přinesli nezbytnou oběť. Nic menšího bych od nich ani nečekal.

Zpočátku to vlastně ani nebyla válka.

Když Brazílie a Bagdád dorazily na orbitu, našly jen prázdnou slupku Santiaga. Po dlouhé měsíce se nic nedělo, obě lodě udržovaly chladné ticho a jen pozorovaly. Vypustily dva čluny, které zamířily na severní okraj Poloostrova. Tolik jsem si přál, aby se nám v naší staré lodi podařilo ušetřit alespoň zrnko antihmoty, jen abych mohl na chvíli nastartovat motory a zničit čluny jediným vražedným kopím. Nikdy jsem však neměl možnost naučit se trik s odstavením nádrže s antihmotou.

Čluny přistály a zase odstartovaly na orbitu, převážely spáče.

Následovaly další dlouhé měsíce čekání.

A potom začaly útoky - ze severu přišly ozbrojené jednotky a zaútočily na sídliště zbudovaná posádkou Santiaga. Co na tom, že na celé planetě byly sotva tři tisíce lidí. Na malou válku to stačilo... Zpočátku byla mírná, obě strany měly čas se zakopat, upevnit pozice... a množit se.

Vlastně to ani žádná válka nebyla.

Ale moje strana se přesto snažila popravit mě za válečné zločiny. Nešlo o to, že by měla zájem uzavřít s nepřítelem mír, na to se přihodilo příliš mnoho, ale přirozeně mě obviňovali, že jsem je do této situace dostal. Chtěli mě zabít a vrátit se

do boje.

Nevděční parchanti. Všechno překroutili. Dokonce žertem změnili jméno planety. Už se nejmenovala Cíl.

Říkali jí Skyovo vítězství.

Kvůli vítězství, díky němuž jsme sem dorazili první.

Nenáviděl jsem ten název. Věděl jsem, jak to myslí - jako zvrácený projev vděčnosti za nezbytné zločiny, aby se sem dostali.

Jenže název se uchytil.

Zastavil jsem se, a nejen proto, abych popadl dech. Nikdy jsem vlastně neměl džungli rád. Kolovaly řeči o tvorech, kteří v ní žijí, o obrovských plazech. Ale nikdo z těch, komu jsem věřil, žádného neviděl. Byly to jen povídky, nic víc.

Pouhé povídky.

Jenže jsem se ztratil. Světlo, které jsem zahlédl, zmizelo. Mohla je překrýt hustší skupina stromů..., nebo jsem si je jenom představoval. Rozhlédl jsem se. Zešeřilo se, všechno kolem vypadalo stejně. Obloha ztmavla, 61 Cygni B, nejjasnější hvězda na nebi kromě Labutě, byla za obzorem, a džungle se brzy stane jen dalším pokračováním temného nebe.

Možná tady zahynu.

Pak se mi zazdalo, že jsem kus vpředu něco zahlédl, jakýsi mléčný obrys, který jsem prve považoval za světlo. Jenže nebyl tak daleko, vlastně se ke mně blížil. Porostem ke mně kráčet člověk. Zářil, jako by plál vnitřním světlem. Usmál jsem se. Už jsem ho poznal. Nemusel jsem se vůbec bát. Měl jsem si neustále připomínat, že nejsem nikdy doopravdy sám, že můj průvodce se vždy objeví, aby mi ukázal cestu.

"Přece sis nemyslel, že na tebe zapomenu," řekl Klaun. "Pojď, už to není daleko."

Klaun mě vedl dál. Nebyla to jen má fantazie, alespoň ne docela. Mezi stromy zářilo světlo jako přízračná mlha. Moji stoupenci...

Než jsem k nim dorazil, Klaun už se mnou nebyl. Vybledl, jako když mizí světlo vypálené na sítnici. To bylo naposledy, co jsem ho kdy viděl, ale odvedl dobrou práci, když mě dostal tak daleko. Byl to jediný důvěryhodný přítel v mém životě, přestože jsem věděl, že je to jen výplod mozku, podvědomá entita vyvolaná za denního světla, zrozená ze vzpomínek na opatrovníka, kterého jsem poznal v dětském pokoji na palubě Santiaga. Záleželo na tom?

"Kapitáne Haussmanne!" volali moji přátelé mezi stromy. "Dokázal jste to! Už jsme se začali bát, že se ostatním nepodařílo..."

"Kdepak, sehráli svou roli výtečně," řekl jsem. "Nejspíš je už zatkli, pokud je rovnou nezastřelili."

"To je právě podivné, kapitáne. Slyšeli jsme zprávy o zatýkání, ale prý znovu zatkli i vás." "Což je ovšem nesmysl, že?"

Jenže není, pomyslel jsem si, ačkoli člověk, kterého opět zajali, pouze jako já vypadá. A vypadá jako já proto, že má na obličeji navíc dvacet mimických svalů, díky nimž může vypadat skoro jako kdokoli. Bude mluvit a chovat se jako já, vždyť proto jsem ho celé roky zpracovával a formoval, aby mě považoval za svého boha a jeho jedinou touhou bylo obětavě mě poslouchat. A chybějící ruka? To byl jen nezvratný důkaz. Muž, kterého zatkli, vypadá jako Sky Haussmann a rovněž mu chybí ruka.

Nemohlo být nejmenších pochyb, že mě znovu chytili. Během procesu se jim vězeň bude zdát zmatený - ale co jiného můžou čekat od osmdesátiletého starce? Nejspíš je už senilní. Nejlepší bude příkladně ho potrestat, natolik veřejně, jak to jen půjde. Takovým způsobem, že na to nikdo hned tak nezapomene, i kdyby to mělo hraničit s nelidskostí.

Ukřižování bude vyhovovat.

"Tudy, kapitáne."

V kluži světla čekalo vznášedlo. Vysadili mě do kabiny, pak už jsme rychle uháněli pralesní stezkou. Připadalo mi, že se řítíme nocí celé hodiny, stále dál a dál od všeho, co by připomínalo civilizaci.

Nakonec mě dovezli na rozlehlou mýtinu.

"Tady je to?" zeptal jsem se.

Všichni přikývli. Plán jsem samozřejmě znal. Situace se obrátila proti mně. Nebyla vhodná doba pro hrdiny, raději z nich nadělali válečné zločince. Moji stoupenci mě doposud chránili, ale nezabránili mému zatčení. Dokázali mě jenom propašovat z prozatímního vězení v Nuevo Iquique. Když byl nyní můj dvojník opět uvězněn, musím na nějakou dobu zmizet.

Vybudovali v džungli skrýš, aby mě ochránili nadobro, nezávisle na tom, jak bude mých spojenců v hlavních sídlištích přibývat či ubývat. Zakopali v džungli fungující spací mrazák s energetickým článkem, který ho bude dlouhá desetiletí udržovat v chodu. Domnívali se, že tím hodně riskují, jenže předpokládali, že je mi osmdesát let. Já se domníval, že riziko není tak velké, jak si představují. Až budu připraven se probudit - nejméně za sto let - moji pomocníci už budou mít přístup k mnohem lepší technice. Nebude problém mě oživit. Pravděpodobně nebude ani problém nahradit mi ruku. Nemusel jsem dělat nic jiného, než prospat se do správné doby. Během příštích desetiletí o mě budou moji stoupenci pečovat, stejně jako jsem já pečoval o spáče na Santiagu, jenže s nekonečně hlubší oddaností.

Připojili za vznášedlo kovový hák, který vyčníval z porostu, a odtáhli stranou zamaskovaný poklop, objevily se schody vedoucí do dobře osvětlené, úzkostlivě čisté místnosti.

Dva lidé mě podírali po schodech dolů, až k připravenému spacímu pouzdru. Prošlo modernizací, neboť ze Sluneční soustavy někoho vezlo, mým potřebám však skvěle vyhovovalo.

"Raději bychom vás měli co nejrychleji uložit," řekl můj pobočník.

Usmál jsem se a přikývl, nechal jsem ho, aby mi do paže zapíchl jehlu injekční stříkačky.

Spánek přišel rychle. Poslední myšlenka, na kterou si vzpomínám, patřila tomu, že jakmile se probudím, musím si zvolit nové jméno. Takové, které nebude mít se Skyem Haussmannem žádnou spojitost, ale které pro mne bude znamenat určité pouto s minulostí. Takové, jehož význam budu znát pouze já.

Vzpomněl jsem si na Caleuche, na to, co mi Norquingo o přízračné lodi vyprávěl. A vzpomněl jsem si na ubohé vyšínuté delfíny na palubě Santiaga, zejména na Hladkého, jak se jeho pevné tělo zazmítalo, když jsem mu píchl jed. Přízračnou loď také doprovázel delfín, ale nedokázal jsem si vybavit jeho jméno, dokonce jsem si ani nebyl jistý, zda mi je Norquingo vůbec řekl. Zjistím to, až se probudím, pomyslel jsem si.
Zjistím to - a to jméno použiju.

41

Útočiště vypadalo jako kilometr dlouhé vřetenlo, na povrchu neosvětlené, takže bylo vidět jen díky tomu, že zakrývalo hvězdy a stříbrný pás Mléčné dráhy. Zrovna přilétaly a odlétaly další čluny, a pokud jsme je zahlédli, byly stejně temné a anonymní jako habitat. Sotva jsme se přiblížili, rozklopily se na konci vřetenla čtyři trojúhelníkové segmenty jako účelně přizpůsobená tlama slepého mořského dravce. Vklouzli jsme dovnitř, právě tak bezvýznamní jako plankton. Přistavní komora byla dost velká, aby pojala člun naší velikosti. Zachytily nás ukotvovací drapáky, harmonikové přestupní rukávy se přisály k přechodovým průlezům rozmístěným po obvodu hlavního lodního sektoru.

Tanner je tady, pomyslel jsem si. Od okamžiku, kdy jsme na Útočišti přistáli, mne může kdykoli zabít - a se mnou i každého, kdo se k naší malé vendetě připele.

Nepochyboval jsem, že na tohle hned tak nezapomenu.

Habitat vyslal do člunu armádu sršňů, hladké černé sféroidy naježené hlavními a detektory zkoumaly, zda neskrýváme zbraně. Pochopitelně jsme žádné neměli; ani žlutozemské celní orgány nebyly tak hanebně liknavé. Proto jsem se odvažoval doufat, že i Tanner přiletěl neozbrojený, ale raději jsem na to nespočetl.

Pokud šlo o Tannera, nedalo se spoléhat vůbec na nic.

Technická úroveň robotů byla podstatně vyšší než cokoli, s čím jsem se po rozmrazení setkal, snad s výjimkou Zebřina nábytku. U neupravených lidí nejspíš nehrozilo riziko přenosu tavomoru, kdyby však u někoho objevili citlivý implantát, patrně by nesměl opustit loď.

Jakmile roboti skončili s předběžnou kontrolou, vstoupili na palubu lidí. Úředníci měli zbraně mnohem méně hrozné, a ještě se tvářili, jako by se za ně omlouvali. Chovali se až přehnaně zdvořile a já brzy pochopil proč.

Sem se nikdo nedostane bez pozvání.

Museli s námi zacházet jako s váženými hosty.

"Samozřejmě jsem zavolal předem," řekl Quirrenbach, zatímco jsme čekali u přechodového průlezu, až nám vrátí doklady. "Rejvič ví, že jsme tady."

"Doufám, že jsi ho varoval před Tannerem."

"Dělal jsem, co jsem mohl."

"Jak tomu mám rozumět?" zeptal jsem se.

"Tanner už je tady. Rejvič jeho návštěvu neodmítl."

Potil jsem se, protože jsem se bál, že mé falešné doklady nebudou stačit na vstup do Útočiště. Teď se však pot na mém čele proměnil v krystalky ledu. "Na co si u všech čertů hraje?"

"Rejvič měl zřejmě pocit, že má s Tannerem pořád ještě nevyřízené účty. Musel ho sám pozvat."

"Tak je blázen. Tanner ho klidně zabije jen tak pro zábavu, přestože skutečný spor má se mnou. Nezapomeň, že sám jsem podléhal příkazu dokončit úkol - vypátrat Rejviče. Mohlo to být spíš Cahuellovo než Tannerovo nutkání, ale krk bych za to nedal."

"Drž jazyk za zuby," varoval mě Quirrenbach. "Roboti prošpikovali odposlouchávacím zařízením každý čtvereční milimetr okolních stěn. Přece nechceš, aby z tebe diskrétně udělali krvavý flek."

"Vždyť jsme jen neškodní turisté," ušklíbl jsem se.

Vnější pancéřový poklop se znovu otevřel, šupinky rzi, odrotené z pantů, poletovaly v beztlakovém stavu ve vzduchu. Nejnižší úředník, dokonce nebyl ozbrojený ani chráněný robustním brněním s posilovačem, si to namířil přímo ke mně jako střela naváděná na cíl infračerveným zařízením. Tvářil se utrápeně. "Pan Haussmann? Omlouvám se za potíže, ale při zpracování vaší žádosti o povolení vstupu na Útočiště se vyskytl administrativní problém."

"Opravdu?" Snažil jsem se vypadat přiměřeně překvapeně. Neměl jsem si nač stěžovat - Sky Haussmann mě dostal ze Žlutozemě, což bylo asi tak všechno, co jsem od něho mohl čekat.

"Určitě to nebude nic vážného." Úředník se zatvářil co nejvládněji. "Nesrovnalosti mezi záznamy našich a ostatních systémů nacházíme poměrně často. Po nedávných nepřijemnostech to lze víceméně očekávat."

Po nedávných nepřijemnostech... Mluvil o tavomoru.

"Celou záležitost nepochybně vyřeší o něco málo důkladnější vyšetření, nějaký ten fyziologický testík, nic složitějšího." Nasupil jsem se. "Co přesně myslíte tím fyziologickým testíkem?"

"Snímek očního pozadí a podobně." Úředník luskl prsty na někoho či na něco, co jsem neviděl. Do přechodového průlezu okamžitě vletěla šedá koule, robot sice kultivovaně nenesl výhružné zbraně, ale zato měl znak mixmistrů.

"Žádný snímek očního pozadí vám nedám," prohlásil jsem nekompromisně. Věděl jsem, že robot by snadno odhalil zvláštnosti mých očí. Vždyť i člověku stačilo podívat se na mě ve správném světle, aby zjistil, že je na nich něco podivného.

Moje prohlášení mělo na úředníka stejný účinek jako facka, viditelně zbledl. "Určitě se nějak domluvíme..."

"Kdepak," prohlásil jsem, "o tom silně pochybuju."

"V tom případě je mi líto -"

Quirrenbach vstoupil mezi nás. "Dovol, já to vyřídím," pošeptal mi, pak promluvil k úředníkovi: "Omluvte mého kolegu, z úředního jednání je vždycky trochu nervózní. Jsem přesvědčen, že zde došlo k trapnému omylu, čehož jste si i vy nepochybně vědom. Postačí vám záruka Argenta Rejviče?"

Úředník znervózněl. "Samozřejmě... Za předpokladu, že se mi zaručí... a bude to osobně..."

Neušlo mi, že se vůbec nezeptal, kdo je Argent Rejvič.

Quirrenbach na mě luskl prsty. "Zůstaň tady, urovnám to. Nebude to trvat déle než půl hodiny."

"Chceš požádat Rejviče, aby mě dostal dovnitř?"

"Jistě," řekl Quirrenbach bez nejmenší stopy pobavení. "To je ironie, že?"

Netrvalo to dlouho.

Čekal jsem v místnosti, kde zadržovali osoby, jejichž žádost o vstup se dosud projednávala. Když se Rejvič objevil na obrazovce, nebyl to zas tak velký šok, protože jsem se už setkal s Voronoffem, který vypadal stejně. Na pravém Rejvičovi však bylo něco jedinečného, jakési fluidum osobnosti, které se Voronoffovi nepodařilo napodobit.

Nedokázal jsem přesně určit, v čem spočívá, nejspíš to byl jen rozdíl mezi někým, kdo jen předstírá - byť sebezpůsobivěji, a někým, jehož úmysly jsou smrtelně vážné.

"Karta se obrátila," řekl Rejvič. Vypadal bledý, ale zdravě, bílá košile s vysokým stojacím límcem byla jediná viditelná část jeho oděvu. Pozadí tvořil nástěnný vzor propojených algebraických symbolů, znázorňujících část matematické teorie transmigrace. "Žádáte o vstup a po mně chcete, abych s tím souhlasil."

"Pustil jste dovnitř Tannera," řekl jsem. "Víte určitě, že to bylo moudré?"

"Ne, ale určitě to bude zajímavé. Za předpokladu, že je tím, kdo tvrdíte, že je, a vy jste ten, za koho se vydáváte vy."

"Třeba vás jeden z nás či oba chceme zabít."

"A chcete?"

Obdivuhodná otázka, šla přímo k jádru věci. Poskytl jsem mu tolik důstojnosti, aby se alespoň zdálo, že jsem se nad jeho dotazem zamyslel, než jsem odpověděl: "Ne, Argente. Kdysi jsem chtěl, ale to bylo před tím, než jsem zjistil, kdo jsem. Když člověk přijde na to, že je někdo jiný, než si myslí, podstatně to změnilo priority."

"Pokud jste Cahuella, tak moji lidé zabili vaši ženu." Hlas měl slabý a tenký jako dítě. "Rekl bych, že budete tím víc usilovat o mou smrt."

"Cahuellovu ženu zabil Tanner," prohlásil jsem. "Skutečnost, že ji vlastně chtěl zachránit, na tom nic nemění."

"Takže jste nebo nejste Cahuella?"

"Kdysi jsem možná byl. Ted' už Cahuella neexistuje." Pevně jsem se zahleděl na obrazovku. "Upřímně řečeno, pochybuju, že někomu bude chybět."

Rejvič znechuceně sevřel rty. "Cahuellovy zbraně vyvraždivy mou rodinu. Prodal zbraně, které zmasakrovaly mé drahé. Za to bych ho s potěšením mučil."

"Gittina smrt pro něj znamenala větší muka, než jaká byste mu kdy mohl způsobit noží či elektrodami."

"Opravdu? Skutečně ji tolik miloval?"

Prozkoumal jsem své vzpomínky v naději, že mu dokážu odpovědět, ale nakonec jsem mohl pouze říct: "Nevím. Byl schopen mnoha věcí. Vím pouze to, že Tanner ji miloval přinejmenším stejně silně jako Cahuella."

"Jenže Gitta zemřela. Co to udělalo s Cahuellou?"

"Probudila se v něm příšerná nenávist." Znovu se mi vybavila bílá jáma, ale bez podrobností, jako když si člověk po probuzení nedokáže vzpomenout na detaily zlého snu. "Vybíl si ji na Tannerovi."

"Ale Tanner to přežil, ne?"

"Jistá část ano, ale nezbytně to nemusí být právě ta část, které říkáme lidská."

Rejvič chvíli mlčel, naše nesnadné setkání na něho viditelně těžce doléhalo. Konečně řekl: "Jediná Gitta byla v celé té záležitosti nevinná, vidíte? Ona jediná si to, co ji potkalo, nezasloužila."

O tom nebylo sporu.

V dutině habitatu leželo věčné přitížení jako v zatemněném válečném městě. Na rozdíl od Kaldery bylo tady šero záměrné, vyžádaly si je skupiny, které si Útočiště pronajaly. Nic nepřipomínalo přirozené životní prostředí. Ve vřetenu nebyl normální tlak, snad jen nepatrné množství plynů, každický centimetr stěn zabíraly neprodyšně uzavřené budovy bez oken, propojené trubicemi připomínajícími zauzlená střeva. Tlumené zářící průchody byly jediným zdrojem osvětlení, což nebylo nijak valné, a nebytí vylepšení mého zraku, pochybuji, že bych vůbec něco viděl.

Přesto celý prostor jako by sálal zkrocenou energii, byl prostoupen nepřetržitým podprahovým hučením, které jsem cítil v kostech. Ochoz, na němž jsme stáli, vzduchotěsně uzavíraly skleněné tabule, přesto jsem měl pocit, že se nacházím v koutě obrovské temné haly plné turbín, kde se každý generátor točí na plné obrátky.

Rejvič se za mne zaručil bezpečnosti Útočiště, pokud bude má skupina eskortována rovnou k němu. Neměl jsem z toho dobrý pocit - znemožnil mi tak jakékoliv rozhodování - ale musel jsem se podvolit jeho přání. Tady pronásledování končilo - na jeho území. A jakoby nějakým kouzlem tím pronásledovaným už nebyl Rejvič.

Mohl jím být Tanner.

Nebo třeba já.

Obytná část Útočiště byla natolik malá, že se snadno dalo dojít z jednoho konce na druhý, dokonce i v poměrně nízké umělé gravitaci, vytvářené pomalým otáčením habitatu. Odvedli nás do jednoho propojovacího tunelu, tři metry široké trubice z tlustého kouřového skla, přerušované po celé délce průhlednými irisovými uzávěry, které se před námi otevíraly a za patami zavíraly, takže jsem si připadal jako žvanec potravy posouvaný jícnem. Vedli nás dál od hlavní osy vřetena, a jak jsme se vzdalovali od špičky, gravitace narůstala, ale přesto ani zdaleka nedosáhla jednoho g.

Neosvětlené budovy nad námi čnuly jako stěny rokle za temné noci, nic nesvědčilo o tom, že by je někdo obýval.

Pravda byla taková, že sorta zákazníků, jimž Útočiště poskytovalo služby, vyžadovala naprostou diskrétnost, kterou dodržovali i mezi sebou navzájem.

"Už si dal Rejvič naskenovat mozek?" zeptal jsem se, jakmile jsem si uvědomil, že tahle naprosto zřejmá otázka mě dosud vůbec nenapadla. "Proto je přece tady."

"Ještě ne," odpověděl Quirrenbach. "Nejprve musí prodělat spoustu fyziologických testů, aby byl zaručen optimální záznam - chemické vlastnosti buněčných membrán, charakteristika neurotransmiterů, struktura gliových buněk, hematoencefalická propustnost a podobně. Máš jenom jeden pokus, jak jistě chápeš."

"Rejvič se chystá podstoupit kompletní destruktivní sken?"

"Něco velmi podobného. Odborníci tvrdí, že se tímto způsobem dají získat nejlepší výsledky."

"Jakmile bude naskenovaný, nemusí si už dělat starosti s takovým potíživcem jako Tanner."

"Pokud ho nebude Tanner následovat."

Zasmál jsem se, ale uvědomil jsem si, že to Quirrenbach nemyslel žertem.

"Kde je asi Tanner teď?" zeptala se Zebra, která klapala podpatky o podlahu tunelu po mé levici, její protáhlý odraz na stěně vypadal jako pochodující nůžky.

"Někde, kde na něj může Rejvič dohlédnout," řekl jsem. "Společně s Amélií, jak doufám."

"Opravdu se jí dá věřit?"

"Možná je to jediný člověk, který nikoho z nás nezradil," poznamenal jsem. "Alespoň ne úmyslně. Jednu věc však vím jistě. Tanner ji bude vodit za nos, dokud mu bude užitečná. Jakmile se to změní - a to může být brzy - hrozí jí velké nebezpečí."

Chanterelle se zeptala: "A vy jste sem přiletěl, abyste ji zachránil?"

Nejprve jsem chtěl odpovědět kladně, vyšťourat alespoň zrnko sebeúcty a předstírat, že jsem lidská bytost schopná také něčeho jiného než jen špatností. A možná by to nebyla tak úplně nepravda - možná tvořila Amélie podstatnou část důvodu, proč jsem tady, když jsem věděl, že přesně to Tanner chce. Jenže žádnou podstatnou část neznamenala a to poslední, co jsem měl nyní v úmyslu, bylo lhát, a už vůbec ne lhát sám sobě.

"Přišel jsem dokončit to, co začal Cahuella," řekl jsem. "Je to takhle prosté."

Roura z kovářského skla opět zatočila k protějším konci Útočiště, pak vnikla do stěny neosvětlené vzduchotěsné budovy. Irisový uzávěr na konci tunelu zůstal zavřený, a protože byl leskle černý, neviděl jsem, co je za ním.

Přistoupil jsem blíž, přitiskl ucho na tvrdý kov a snažil se něco zaslechnout.

"Rejviči?" zvolal jsem. "Jsme tady! Otevřete!"

Uzávěr se začal otevírat mnohem těžkopádněji než všechny, kterými jsme prošli.

Středem rozestupujících se lamel vytrysklo chladné zelené světlo a zalilo nás mdlým svitem. Konečně mi došla hloubka faktu, že nemám zbraň, že nikdo z nás není ozbrojen. Každou vteřinou můžu zemřít, pomyslel jsem si, a pravděpodobně se ani nedozvím, jak k tomu došlo. Sám jsem se vydal do doupěte muže, který má všechny důvody se mne bát a ani jediný důvod v celém vesmíru, proč by mi měl důvěřovat. Je proto větší blázen Rejvič nebo já? To jsem netušil. Věděl jsem pouze, že se chci dostat z Útočiště pryč tak rychle, jak jen to bude možné.

Irisový uzávěr se zcela otevřel a odhalil předpokoj s bronzovými stěnami a jasně zelenými lampami zavěšenými pod stropem. Zlaté basreliéfy na stěnách opakovaly matematické výroky, jež jsem zahlédl na obrazovce při rozmluvě s Rejvičem, zaklínadla, která dovedou rozložit mysl na jedničky a nuly, pouze na čísla.

Nebylo pochyb, že je zde.

Uzávěr se za námi zavřel a jiný se otevřel před námi, aby nás vpustil do mnohem většího prostoru podobné chrámové lodi. Sál prozařovalo zlaté světlo, stěny však byly natolik vzdálené, že se ztrácely ve stínu. Povšiml jsem si mírného prohnutí podlahy podle vřeten Útočiště, prohnutí zdůrazněného bronzovým a stříbrným vzorem spojených věček. Vzduch voněl kadidlem. V dálce seděl muž, seděl uprostřed kaluže jasnějšího světla, které padalo z okna s barevným sklem vysoko nahoře. S tváří odvrácenou seděl ve vyřezávaném a zlatem zdobeném křesle s vysokým opěradlem. Několik metrů od křesla stálo trio štíhlých dvounohých servulů a čekalo na příkazy. Prohlížel jsem si tvar mužovy hlavy, téměř ztracené ve stínu, a poznal jsem, že stojím za Rejvičem.

Vzpomněl jsem si na naše domnělé setkání poblíž nesmrtelného kapra v Kaldeře. Na to, jak rychle jsem zareagoval, vytáhl zbraň a vydal se kolem nádrže, abych ho zabil. Určitě bych to udělal, kdyby Voronoff nebyl o vteřinu rychlejší než já.

Teď jsem žádné nutkání zabíjet necítil.

Ozval se hlas, jako když se smrkový papír tře o smrkový papír: "Otočte mě tváří k hostům, prosím." Mluvil namáhavě, slova oddělovalo sípání a spíš je zašeptal než pronesl.

Jeden servulus přistoupil ke křeslu, pohyboval se nelidsky tiše, jak to servulové dovedou, a otočil Rejviče čelem vzad. Takový pohled jsem rozhodně nečekal.

To není možné...

Rejvič vypadal jako mrtvola, umrlec nakrátko oživený baterií jako mechanická hračka. Vůbec nepřipomínal živého člověka. Napadlo mě, že tahle troska nemůže být schopna ani promluvit, natož pozvednout koutky úst v náznak úsměvu.

Připadal mi jako mnohem sešlejší verze Marka Ferrise. Viděl jsem pouze jeho hlavu a konečky prstů. Zbytek se ztrácel pod tlustou prošívanou příkrývkou, pružné hadičky vedly do kompaktní jednotky pro podporu života na boční opěrci křesla. Byl to menší model aparátu, který jsem použil, abych udržel Gittu "naživu", než se vrátím s jejím tělem do Pavilonu plazů. Jeho hlava byla jen pouhá lebka potažená pokožkou, zčernalou pokožkou, kromě míst, kde měla purpurovou barvu podlitin. Oční důlky měl prázdné, tenké trubičky vycházely z temnoty pod víčky a vedly do téhož podpůrného aparátu. Na temeni mu zbylo jen několik chomáčků vlasů jako pár stromů, které přetrvaly vichřici. Bradu měl ochable pokleslou, jazyk zaplňoval ústní dutinu jako černý slimák.

Pozvedl ruku. Až na jatérni skvrny vypadala, že patří mnohem mladšímu muži.

"Vidím, že jste znepokojen," řekl Rejvič.

Uvědomil jsem si, že hlas vůbec nevychází z něho, ale z podpůrného aparátu. Přesto zněl křehce. Pravděpodobně i

neslyšně vyslovovat pro něj představovalo značné úsilí.

"Udělal jste to," konstatoval Quirrenbach a přistoupil k muži, pro něhož pořád pracoval. "Podstoupil jste skenování."

"Buď to, nebo jsem v noci mimořádně špatně spal," zašeptal Rejvič tiše jako vánek. "Když se nad tím zamyslím, vypadá to spíš na první možnost."

"Co se stalo?" zeptal jsem se. "Nevyšlo to?"

"Vyšlo."

"Takhle byste neměl vypadat," prohlásil Quirrenbach. "Připadáte mi na prahu smrti."

"Nejspíš proto, že také jsem."

"Skenování nebylo úspěšné?" vyzvídala Zebra.

"Nikoli, Taryn. Skenování proběhlo naprosto úspěšně, jak mi oznámili. Moje neuronová struktura byla bezvadně převedena."

"Podstoupil jste to příliš brzy," odhadl Quirrenbach.

"Mám pravdu, že? Nepočkal jste, až lékaři provedou všechny testy. A takhle jste dopadl."

Rejvič maličko přikývl. "Lidé jako já a Tanner - a vy," řekl a zadíval se na mne, "nemají v buňkách medistroje. Na Skyově vítězství je neměl téměř nikdo, pouze těch několik, kteří si mohli dovolit služby Ultrů. A kdo si je mohl dovolit, stejně většinou zvolil jiné metody gerontoterapie."

"Měli jsme spoustu jiných starostí," poznamenal jsem.

"To jsme samozřejmě měli. Proto jsme se museli vzdát tohoto přepychu. Právě v tom je problém. Potřeboval jsem medistroje na ochranu buněk proti následkům skenování."

"Starý postup? Jednou a konec?" zeptal jsem se.

"Nejlepší postup, dáme-li na názor teoretiků. Všechny ostatní jsou pouhý kompromis. Nevyvratným faktem zůstává, že pokud chcete do stroje dostat svou podstatu, nikoli jen jakýsi rozmazaný otisk, musíte při tom procesu zemřít. Nebo alespoň utrpět to, co se obvykle nazývá smrtelným zraněním."

"Tak proč jste se nechránil medistroji?" otázal se Quirrenbach.

"Nebyl čas náležitě to provést. Medistroje se musí pečlivě upravit podle uživatele a zavést do těla pomalu, jinak způsobí vážný toxický šok. Zemřete dřív, než vás mohou medistroje vyléčit."

"Jestliže jste použil Sylvestovy přístroje," řekl jsem opatrně, neboť jsem měl na paměti, co jsem se o jeho experimentech dozvěděl, "neměli byste už ani dýchat."

"Proces byl poněkud zmodernizován, ale stále je založený na původní Sylvestově metodě. Máte však pravdu. Dokonce i přes zdokonalenou techniku bych měl být mrtvý. Jsem však ošetřován natolik širokospektrálními medistroji, že jsem skenování přežil - alespoň dočasně."

Ukázal na podpůrný aparát a tři servuly. "Medistroje poskytuje Útočiště. Snaží se stabilizovat buněčné poškození a zavést rafinovanější varianty medistrojů, ale mám dojem, že to dělají pouze z povinnosti."

"Předpokládáte, že zemřete?" zeptal jsem se.

"Cítím to v kostech."

Zkusil jsem si představit mučivý okamžik neuronového sběru dat jako nejpronikavější oslepující erupci, jako záření prosvěčující kůži i kosti, takže člověk na kratičký okamžik vypadá jako socha z kouřového skla.

Pruďké paprsky analytického skeneru, úzce zaměřené až na buněčné rozlišení, mu projely mozkem pouze o zlomek rychleji, než jakou rychlostí probíhá synaptický přenos vzruchu, takže si udržovaly mírný předstih před kortikálními protesty, že se mozkem šíří spoušť. Když se přístroj proskenoval k mozkovému kmeni, dosud se do této části nedostala sebemenší informace o zničení vyšších cerebrálních vrstev. Díky tomuto náskoku byl celkový snímek mozku naprosto normální, až na mírné zamlžení způsobené omezeným časoprostorovým rozlišením této metody. Skenování bylo dokončeno dřív, než si Rejvič uvědomil, že začalo - když mu vědomí následkem šoku ze zákroku začínalo kolabovat a nervové funkce se hroutily do komatu, už na tom vůbec nezáleželo.

Už byl zaznamenan.

Jenže tahle spoušť neměla být důležitá, medistroje si s ní měly poradit skoro stejně rychle, jak k poškození došlo. Jako kdyby byl dům odstřelován cihlu po cihle, jenže fanatická parta zedníků uvnitř zazdila díru dřív, než přiletěl další projektil...

Rejvič si však nezvolil tuto variantu.

Rozhodl se zemřít, rozhodl se protřpět znehodnocení každé buňky svého mozku, věděl však, že bez ohledu na míru poškození těla zůstane jeho podstata navěky zachycena a zaznamenaná ve formě, kterou nelze vymazat ničím tak triviálním jako vraždou nebo válkou.

Jedna jeho část to zvládla.

Ale ne ta část, na niž jsme hleděli.

"Jestli zemřete," řekl jsem, "jestli jste smířen s tím, že je to nevyhnutelné, a jestli jste to věděl už před skenováním, proč jste prostě nezemřel při skenování?"

"Zemřel jsem," zašeptal Rejvič. "Alespoň podle desítky lékařských kritérií, která by uspokojila soudy v ostatních soustavách. Věděl jsem však rovněž, že zdejší stroje mne dokáží přivést k životu, třebaže jen přechodně."

"Mohl jste počkat," ozval se Quirrenbach. "Za pár dní by lékaři dokonale přizpůsobili medistroje vašim potřebám."

Rejvičova kostnatá ramena pod pokrývkou se pohnula. "Jenomže pak bych musel zvolit méně přesný sken, abych dal medistrojům možnost fungovat. Nebyl bych to já."

"Tannerův přilet s tím náhodou nemá nic společného?" zeptal jsem se.

Zdálo se, že to Rejvičovi připadá zábavné, koutky rtů se malinko zvedly v úšklebku. Pomyslel jsem si, že nám co nevidět ukáže ten pravý škleb, který je pod kůží vepsán do kostí. Nemohlo mu už zbývat mnoho času.

"Tanner mi jen usnadnil rozhodování," řekl Rejvič. "Ale neprokázal bych mu tu čest, aby měl na události nějaký vliv."
"Kde je?" zeptala se Chanterelle.
"Je tady," odpověděl seschlý člověk v křesle. "Je na Útočišti déle než den, ale ještě jsme se nesetkali."
"Nesetkali jste se?" Zavrtěl jsem hlavou. "Ksaku, tak co tady celou dobu dělá? A co ta žena, která je s ním?"
"Tanner podcenil můj vliv," prohlásil Rejvič. "Nejen na Útočišti, ale v celé oblasti Žlutozemě. Vy vlastně také, vidíte?"
"Na mě zapomeňte. Mluvme o Tanneru Mirabelovi. Je mnohem zajímavější téma."
Rejvičovy prsty pohladily okraj příkrývky. Jedna ruka zůstávala skrytá pod ní, za předpokladu, že měl druhou ruku. Zkoušel jsem srovnat si tenhle přízrak s mladým aristokratem, kterého jsem pronásledoval, ale připadalo mi, že spolu nemají nic společného. Stroje dokonce připravily Rejviče o jeho přízvuk ze Skyova vítězství.
"Tanner přiletěl na Útočiště s úmyslem mě zabít," řekl, "ale vážil sem cestu hlavně proto, aby vás vylákal na světlo."
"Myslíte, že to nevím?"
"V tom případě jsem poněkud překvapen, že jste tady."
"Máme s Tannerem nevyřízenou záležitost."
"Jakou?"
"Nemůžu mu dovolit, aby vás zabil, přestože je to pro něho jen nepodstatný detail. Nezasloužíte si to. Jednal jste z důvodů pomsty, sice hloupě, nikoli však nečestně."
Hlava se mírně předklonila, tentokrát v němém souhlasu s mými slovy. "Kdyby si Cahuella neumínal přepadnout mou skupinu, Gitta by nezemřela. A on si zasloužil něco horšího, než čeho se mu dostalo." Oční důlky bez očí se bezděčně otočily ke mně, aby se podíval na člověka, s nímž hovoří, přestože jeho zrak nepochoybně zastupovala kamera skrytá v křesle. "Nyní samozřejmě mluvím o vás. Nebo chcete předstírat, že je tomu jinak?"
"Nic nepředstírám. Nejsem jen Cahuella. Už ne. Cahuella zemřel toho dne, kdy ukradl Tannerovi vzpomínky. Vzešel z toho... někdo jiný. Člověk, který předtím neexistoval."
Nad jedním prázdným důlkem se pozvedlo obočí. "Lepší člověk?"
"Gitta se mě kdysi zeptala: 'Jak dlouho musíš žít, kolik dobra musíš vykonat, abys vyvážil jediný ničemný skutek, který jsi spáchal v mládí?' Tehdy mi ta otázka připadala podivná, ale teď už rozumím. Myslím, že to věděla. Naprosto přesně věděla, kdo je Cahuella, a naprosto přesně věděla, co udělal. Inu, odpověď na její otázku neznám ani teď, ale věřím, že ji najdu."
Rejvič se tvářil netečně. "A to je vše, čeho se týká vaše nevyřízená záležitost s Tannerem?"
"Ne, jde o ženu, která je s ním, o Amélii. Patří k mendikantům, ať už cestuje v jakémkoli přestrojení. Obávám se, že ji Tanner okamžitě zabije, jakmile mu přestane být užitečná."
"Vy jste ji přiletěl zachránit a sám se při tom vystavujete nebezpečí? Jak galantní."
"Galantnost s tím nemá nic společného. Je to prostě jen... lidská laskavost." Tahle slova mi zněla naprosto cize, ale nestyděl jsem se, že jsem je vyslovil. "Možná je jí na tomhle místě zapotřebí ještě o trochu víc, nemyslíte?"
"Chcete ho zabít - člověka, jehož vzpomínky v sobě nosíte? Není to tak trochu sebevražda?"
"S etikou si začnu lámat hlavu, až vytřu krev."
"Obdivuji přímočarost vašeho myšlení," řekl Rejvič. "Díky tomu bude to, co přijde, mnohem zajímavější."
Ztuhl jsem. "O čem mluvíte?"
"Neřikal jsem vám, že Tanner je zde? A myslel jsem tím zde, doslova zde. Dovolil jsem mu, aby mě zabavil, než dorazíte."
V přítomnosti za Rejvičem se objevil černý stín. Vystoupil z něj muž, který vypadal téměř jako já.

42

Opět jsem pocítil známé nutkání, instinkt vojáka sáhnout po smrtícím prostředku. Jenže jsem nic takového po ruce neměl, a navíc jsem věděl, že přes veškerou odvahu nejsem schopen chladnokrevně zabít Tannera Mirabela. Připadal bych si, jako bych střílel sám na sebe.
Sestra Amélie z řádu ledových mendikantů šla za ním, vynořila se ze tmy do zlatavého šípů světla v sále. Místo řeholního roucha měla oblečené praktické, i když poněkud ošuntělé šaty, přesto jsem ji okamžitě poznal. Na krku ji visel přívěsek, sněhová vločka.
Tanner se zastavil za Rejvičovým křeslem. Měl na sobě tmavý plášť, který splýval téměř až na podlahu, takže vypadal vyšší, než jsem čekal - měl o tři čtyři centimetry víc než já - a také se jinak pohyboval, přes veškerou podobnost byla pyšná chůze jedním z prvků tělesného projevu, který jsme nesdíleli. Nevypadali jsme zrovna jako dvojčata, ale mohli bychom být považováni za bratry, možná za jednoho člověka za různého osvětlení, kdy odlišná hloubka stínů mírně mění rysy. V Tannerově tváři byl rys krutosti, který jsem nikdy nespasil ve své, ale možná jsem se jen díval do zrcadla vždy ve správném okamžiku.
Amélie promluvila první: "Co se tady děje? Ničemu nerozumím."
"Příhodná otázka." Tanner položil ruku v rukavici na vyřezávané opěradlo Rejvičova křesla. "Skutečně příhodná otázka." Naklonil se nad křeslem, až pohlédl do nevidomé tváře muže, kterého přišel zabít. "Kdybys měl chuť odpovědět, klidně se do toho pusť, krasavče."
"Víte tedy, kdo jsem?" zeptal se Rejvič.
"Jasně. Očividně jsi zvolil rychlou a drsnou verzi. Zkusím hádat. Rozsáhlé nervové, buněčné a genové trauma. Místní řezníci tě nejspíš naládováli medistroji, ale se stejným účinkem, jako kdyby se snažili podepřít zříceninu brčkem na limonádu. Podle toho, jak vypadáš, odhaduju, že ti zbývá sotva pár hodin, možná ani to ne. Trefil jsem se?"
"Do černého," řekl Rejvič. "Doufám, že vám to poskytlo aspoň nějakou útěchu."
"Proč útěchu?" Tanner ohmatával Rejvičovu hlavu, jako by zkoumal starožitný glóbus.

"Protože jste dorazil příliš pozdě na to, abyste mě zabil."

"Ještě není nic ztraceno."

"Jistě. Ale k čemu by to bylo? Můžete usmrtit mé tělo a já vám posledním dechem jen poděkuji. Vše, co jsem, vše, co jsem kdy znal a cítil, je navěky zachováno."

Tanner ustoupil a nasadil věčný tón: "Takže skenování dopadlo úspěšně?"

"Naprosto. Zatímco spolu hovoříme, již existují někde uvnitř ohromné struktury procesorů Útočiště. Záložní kopie byly odvysílány do pěti dalších habitatů, jejichž názvy ani neznám. I kdybyste Útočiště zničil jadernou zbraní, nebude v tom žádný rozdíl."

Pochopil jsem, že Rejvič, s nímž jsem před hodinou mluvil prostřednictvím obrazovky, byla naskenovaná kopie. Rejvič i jeho simulace hráli tuhle hru společně jako spiklenci. Ale v jednom měl pravdu. Ať udělá Tanner cokoli, nebude to mít nejmenší význam. A možná to nemá žádný význam ani pro Tannera, protože svého prvořadého cíle dosáhl tím, že sem vylákal mě.

"Myslíš, že ti opravdu uvěřím, že je ti úplně jedno, jestli zemřeš?" zeptal se Tanner.

"Nevím, čemu věříte. Upřímně řečeno, je mi to dokonale lhostejné."

"Kdo jste?" zeptala se Amélie, která se stále tvářila nechápavě. Uvědomil jsem si, že až do této chvíle si Tanner udržoval její důvěru a tajil jí pravé záměry. "Proč mluvíte o zabíjení?"

"Protože o to tady jde," řekl jsem. "Oba jsme vám lhali. Jediný rozdíl je v tom, že já nikdy neměl v úmyslu vás zabít."

Tanner po ní sáhl, ale nebyl dost rychlý, příliš mu záleželo na tom, aby se nevzdálil od Rejviče. Amélie rychle uskočila, v obličeji se jí zračil zmatek. "Prosím, povězte mi, co se tady děje!"

"Není čas," řekl jsem. "Prostě nám musíte věřit. Lhal jsem vám a mrzí mne to - jenže tehdy jsem nebyl sám sebou."

Chanterelle prohlásila: "Věřte mu. Riskoval život, když se sem vypravil, a udělal to především proto, aby zachránil vás."

"To je pravda," ozvala se Zebra.

Zahleděl jsem se Tannerovi do očí. Dosud stál za křeslem. Tři servulové se nehýbali, jako by vůbec nevnímali, co se kolem děje.

"Jsi sám, Tannere." Otočil jsem se k ostatním: "Můžeme ho dostat, když mě poslechnete. Mám jeho vzpomínky. Dokážu předvídat každý jeho pohyb."

Quirrenbach a Zebra se mi postavili po boku, Chanterelle stála trochu za mnou, zatímco Amélie ustoupila za nás.

"Buďte opatrní," zašeptal jsem. "Mohl sem propašovat zbraň, přestože nám se to nepovedlo."

Udělal jsem dva kroky k Rejvičovu trůnu.

Pod příkrývkou se něco pohnulo. Ze stínu se vynořila druhá ruka, kterou jsme doposud neviděli, držela malou zdobenou zbraň. Překvapivě rychle ji namířil, jako by jeho zemědlenost pro tu chvíli zmizela, a třikrát vypálil. Projektily prolétly těsně kolem mne, před očima mi po nich zbyly stříbrné šmouhy.

Quirrenbach, Zebra a Chanterelle klesli na podlahu.

"Odneste je," zaskřehotal Rejvič.

Servulové ožili, bez hlesu proklouzli kolem mě jako přízraky, sklonili se a zvedli těla. Odnášeli je ze světla jako duchové, kteří se vracejí do temného lesa obtíženi trofejem.

"Neřáde," ulevil jsem si.

"Jsou naživu." Rejvič schoval ruku pod příkrývku. "Jen spí."

"Proč?"

"To bych taky rád věděl," ozval se Tanner.

"Narušovali rovnováhu. Nyní jste zbyli pouze vy dva. Dokonalé zakončení štvance." Kývl umrlčí hlavou ke mně.

"Uznejte, že v jednoduchosti je půvab."

"Co vlastně chceš?" zeptal se Tanner.

"Pouze to, co již mám. Vás dva v jedné místnosti. Chvilí to trvalo, vidíte?"

"Ne dost dlouho," řekl jsem. "Víte víc, než jste ochoten přiznat, že?"

"Přiznávám jen tolik, že jsem před odletem ze Skyova vítězství získal fascinující informace."

"Tak to jste určitě informován lip než já," řekl jsem.

Rejvič znovu vystrčil hlaveň pistole z příkrývky, tentokrát však mířila dozadu na Tannera. Směr byl pouze přibližný, nicméně dosáhl požadovaného účinku, neboť Tanner ustupoval, až jsme oba stáli stejně daleko od křesla.

"Proč se navzájem nepodělíte o své vzpomínky?" vybídl nás Rejvič. "Pokud jste něco zapomněli, rád mezery doplním." Kývl na Tannera. "Můžete začít."

"Kde mám začít?"

"Smrtí Cahuellovy manželky, když jste ji zavinil."

Pocítil jsem podivné nutkání Tannera bránit. "Nezabil ji úmyslně. Snažil se zachránit ji život."

"Záleží na tom?" zavrčel Tanner pohrdavě. "Udělal jsem jenom to, co jsem musel."

"Bohužel jste minul," řekl Rejvič.

Tanner jako by ho neslyšel. Začal vyprávět, co si pamatoval on: "Možná jsem minul, možná ne. Možná jsem ji raději zabil, než bych dovolil, aby žila, ale nebyla moje."

"Ne," řekl jsem. "Tak to nebylo. Snažil ses ji zachránit..."

Jenže jsem zapochyboval, jestli to skutečně vím.

Tanner pokračoval: "Když bylo po všem, věděl jsem, že Gitta je vyřízená. Ale mohl jsem zachránit Cahuellu. Neměl těžká zranění. Oběma jsem připojil podporu života, než se vrátíme do Pavilonu plazů."

Bezděčně jsem přikývl, protože jsem si vzpomněl na pekelně dlouhou cestu džunglí a na bolest v noze, kterou jsem se snažil překonat. Jenže tohle se nestalo mně... Stalo se to Tannerovi. Znamo pouze z jeho vzpomínek...

"Cahuellovi zaměstnanci už na mě čekali. Vynesli těla a snažili se pro Gittu udělat všechno možné, přestože to bylo očividně zbytečné. Cahuella byl několik dní v komatu, ale vylízl se z toho. Moc si nepamatoval, co se vlastně stalo." Vzpomněl jsem si, jak jsem se probudil z dlouhého bezesného spánku, obluzený horečkou, sžírán představou, že jsem byl proboden.

A neměl jsem tušení, jak k tomu došlo. Chtěl jsem mluvit s Tannerem, ale řekli mi, že je zraněný. O Gittě se nikdo nezminil.

"Když za mnou Tanner přišel," převzal jsem slovo, "zjistil jsem, že ztratil nohu, a bylo mi jasné, že se nám přihodilo něco moc ošklivého. Jenže jsem si pamatoval jediné to, že jsme jeli na sever připravit léčku Rejvičově skupině."

"Ptal ses po Gittě. Věděl jsi, že byla s námi."

Útržky dávno zapomenutého rozhovoru se mi začaly vybavovat, jako by prosakovaly vrstvami gázy.

"A tys mi to řekl. Všechno. Mohl jsi lhát, mohl sis na ochranu vymyslet nějakou historku, třeba že Gittu zabil Rejvič, ale neudělal to. Vyličil jsi mi to přesně tak, jak se to stalo."

"Jaký by mělo smysl něco si vymýšlet?" ozval se Tanner. "Stejně by sis postupně na všechno vzpomněl."

"Musel jsi to přece vědět."

"Co musel vědět?" zeptal se Rejvič.

"Že tě za to zabiju."

"Vida," řekl Rejvič, z jednotky pro podporu života se ozvalo neveselé zachechtání. "Už jsme skoro tam. U jádra."

"Nepředpokládal jsem, že mě zabiješ," řekl Tanner. "Doufal jsem, že mi odpustíš. Dokonce jsem si myslel, že ani žádné odpuštění nepotřebuju."

"V tom případě jsi mě neznal tak dobře, jak ses domníval."

"V tom případě jsem tě neznal."

Rejvič zaklepal volnou rukou na opěrku křesla, zčernalé nehty zaťukaly o kovovou intarzii. "Takže jste ho chtěl zavraždit," řekl mi, "ale způsobem, který odpovídal vaší posedlosti."

"Vlastně si na to nevzpomínám," prohlásil jsem.

V podstatě to byla pravda.

Pamatoval jsem si, jak hledím dolů na Tannera, uvězněného v bílé jámě. Pamatoval jsem si, jak si pomalu začíná uvědomovat svou situaci, jak zjišťuje, že tam není sám. Že ten prostor s ním něco sdílí.

"Povězte, na co si vzpomínáte vy," otočil se Rejvič na Tannera.

Mirabelův hlas zazněl bezvýrazně, bez jakýchkoli emocí, stejně jako Rejvičův syntetický. "Pamatuju si, že jsem byl požírán živa. Na něco takového člověk hned tak nezapomene, věřte mi."

A já jsem si vzpomněl, že python téměř okamžitě posel, neboť ho zabily cizí jedy, které obsahovalo každé lidské tělo, střetnutí neslučitelných metabolitů mělo pro hada smrtelné následky. Křečovitě sebou škubl a svinul se jako prázdná požární hadice.

"Rozpárali jsme ho," pokračoval jsem. "Vytáhli jsme Tannera ze chřtánu. Nedýchal. Ale srdce dosud bilo."

"Mohl jste to tenkrát skončit hned na místě," řekl Rejvič. "Vrazit nůž do srdce, a bylo by po všem. Ale vy jste od něj ještě něco potřeboval, že?"

"Potřeboval jsem jeho identitu. Zejména jeho paměť. Tak jsme ho udržovali naživu pomocí korzetu, než byl připraven skener."

"Proč?" zeptal se Rejvič.

"Abych mohl pronásledovat vás. Tehdy už jsem věděl, že se chystáte opustit planetu, že zanedlouho budete na palubě světlohonce uhánět ke Žlutozemi. Potrestal jsem Tannera. Nyní jsem musel potrestat ještě vás, za Gittu. Abych to mohl udělat, musel jsem se stát Tannerem."

"Mohl jste se stát kýmkoli na planetě."

"Vyhovovaly mi jeho schopnosti. A taky byl po ruce." Odmlčel jsem se. "Proměna neměla být trvalá. Potlačil jsem svou identitu jen natolik, abych se dostal na loď. Tannerovy vzpomínky měly postupně blednout. Měl z nich zůstat jenom stín - jak je tomu nyní - ale měly být jasně odlišitelné od mých vlastních."

"A vaše další tajemství?"

"Mé oči? Úpravu jsem musel skrýt. Taky to vyšlo. Ale nyní se už vrátily do pozměněného stavu. Možná jsem to přesně tak chtěl."

"Vy si pořád ještě nevzpomínáte na všechno," prohlásil Rejvič a děsivě se usmál. "Těch tajemství bylo víc. Nejen vaše oči."

"Jak to můžete vědět?"

Zvedl ruku a podivným názorným gestem si zaťukal na zuby. "Zapomněl jste. Nebylo obtížné přesvědčit Ultranauty, kteří vás už jednou zradili, aby vás zradili znovu. A tak jsem zjistil, co všechno pro vás udělali. Bylo to prosté." Znovu se usmál. "Pochopte, musel jsem vědět, s kým mám tu čest. Musel jsem vědět, čeho jste schopen."

"A víte to?"

"Jste člověk, který může překvapit dokonce i sám sebe, Cahuello. Jenže tvrdíte, že nejste Cahuella."

"Nenávidím ho stejně jako vy," řekl jsem. "Viděl jsem všechno Tannerovými očima. Vím, co mu provedl. Já nejsem on."

"Sympatizujete s Tannerem?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Tanner, kterého jsem znal, zahynul v pythoní jámě. Nezáleží na tom, že cosi přežilo. Už to není on. Je to jen zrůda stvořená Cahuellou."

Tanner si odfrkl. "Myslíš, že mě dokážeš zlikvidovat?"

"Kdybych si to nemyslel, nebyl bych tady."

Tanner se rychle pohnul ke křeslu. Věděl jsem, že chce zabít Rejviče.

Jenže Rejvič ho předběhl, namířil na něho pistolí dřív, než stačil udělat dva kroky. "Ale, ale," řekl. "Jaký by mělo smysl vyjasnit si nesrovnalosti, kdybyste k tomu neměli diváka?"

Vzpomněl jsem si na Amélii skrytou někde ve stínech. Napadlo mě, kolik z toho všeho asi pochopila.

Tanner o krok ustoupil a zvedl ruce, aby ukázal, že je má prázdné. "Určitě se divíš, Cahuello, jak se mi podařilo přežít." "Jistou zvědavost přiznávám."

"Neměl jsi mě nechat naživu, i když jenom připojeného k podpůrnému korzetu." Lítostivě zavrtěl hlavou. "Nedokázal jsi to udělat sám, když tě had zklamal. Tak jsi přikázal svým mužům, aby to dokončili, a odchvátal jsi z Pavilonu plazů."

Byla to pravda, přestože se mi vrátily jasné vzpomínky, teprve když to vyslovil. "Zamířil jsem na jih," pravil jsem, "k táboru dezertérů SK. Měli dobré lékaře. Věděl jsem, že dovedou potlačit zákrok Ultrů, zakamuflovat moje geny a změnit vzhled, abych vypadal jako Tanner. Ale chtěl jsem se vrátit, než opustím planetu."

"Neměl jste však již příležitost," ozval se Rejvič. "Zatímco jste byl s Dieterlingem pryč, dorazili do Pavilonu plazů vojáci Severní Koalice. Zabili všechny vaše lidi, s výjimkou Tannera, k němuž chovali jakýsi zdráhavý respekt. Přivedli ho k vědomí."

"To byla velká chyba," poznamenal Tanner. "Dokonce i bez nohy jsem se zmocnil jejich zbraní a do jednoho je zlikvidoval."

Na tohle jsem si nevzpomínal ani mlhavě. Pochopitelně, vždyť k tomu došlo až po tom, co jsem Tannera naskenoval a ukradl mu vzpomínky.

"Co se dělo dál?" zeptal jsem se.

"Měl jsem měsíc na to, abych se dostal na světlohonec, než opustí orbitu." Tanner se sehnul a poškrábal si pod dlouhým pláštěm kotník. "Příliš jsem se nezpозdil. Nechal jsem si vyspravit nohu a vydal se za tebou. Zabil jsem Miguela - kdo jiný by se k němu dostal tak blízko? Prostě jsem přišel k jednokoláku a odpráskl ho." Gestem jako by tu vraždu zopakoval.

Dopustil jsem se přímo školácké chyby v odhadu situace.

Tanner se hbitě a plynule napřímil. Z ruky mu obloukem vyletěl nůž, sledoval perfektně vypočítanou dráhu přes sál. Mířil bezchybně, dokonce počítal i s Coriolisovou odstředivou silou vyvolanou pomalým otáčením Útočiště.

Nůž se zabodl Rejvičovi do temene.

Z jednotky pro podporu života se ozvalo digitální zasténání, uměle prodloužený zvuk, který přetrvával, i když Rejvičovi klesla hlava na hrud'. Pistole mu vypadla z ruky a břinkla o podlahu. Skočil jsem po ní, neboť jsem věděl, že je to má jediná příležitost, jak alespoň vyrovnat síly.

Ale byl rychlejší. Odhodil mě a srazil na podlahu, až mi zapraskala páteř, pád mi vyrazil dech. Nechtě odkopl zbraň do přitní mezi kaluž zlatavého světla a stíny v pozadí.

Pak vytrhl nůž z Rejvičovy lebky, monomolekulární čepel se duhově zaleskla jako olej na hladině.

Nebude riskovat hod nožem, pomyslel jsem si. Kdyby minul, ztratil by jedinou zbraň...

"Skončil jsi, Cahuello. Tady to uzavřeme."

Držel nůž v jedné ruce, pozorně ho vyvažoval v dlani. Druhou rukou vyškubl Rejvičovi z očních důlků optické vodiče, za světelnými vlákny se táhly lepkavé nitky sražené krve.

"Pro tebe to skončilo už dávno," řekl jsem a vstoupil do jeho dosahu.

Sekal nožem do vzduchu, čepel se míhala ve stříbrných obloucích naprosto tíše, tak byla ostrá.

"Tak co tady děláš?" Shodil z křesla mrtvolu zabalenou do příkrývky, vychrtlé tělo spadlo jako pytel klestí.

"Nevím," řekl jsem, "ale nejsem jako ty."

Snažil jsem se odhadnout úhel pohybu nože, pokoušel jsem se soustředit na Tannerovy specifické vzpomínky o boji muže proti muži, které by mi teď mohly posloužit.

Nešlo to. Nedokázal jsem nad ním získat převahu, měl výhodu, neboť nemusel nijak usilovat, aby si vzpomínky vybavil. Přicházely samy, hluboké jako reflex.

Vrhl jsem se na něho, doufal jsem, že mu zkroutím druhou ruku a vyvedu ho z rovnováhy dřív, než mne zasáhne.

Špatně jsem si to načasoval.

Samotné seknutí jsem necítil, pouze chlad, který následoval. Neodvážil jsem se podívat dolů, ale periferním viděním jsem zaznamenal rozříznutý oděv a sečnou ránu na hrudi. Zdaleka nebyla tak hluboká, aby mě zabila, nedosáhla ani k žebřům, ale to jsem měl jen štěstí. Příště mě dostane, o tom jsem nepochyboval.

"Tannere!"

Nebyl to můj hlas. Ze stínu se ozvala Amélie. Uviděl jsem ji, zpola ztracenou ve tmě, jak napřahuje paži ke mně.

Samozřejmě. Pro ni jsem byl Tanner pořád já. Neměla pro mě jiné jméno.

Držela Rejvičovu pistolí.

"Hoďte mi ji!" zavolal jsem.

Hodila. Pistole udeřila o podlahu, klouzala několik metrů, z pažby se odlupovaly kousky zdobení.

Odvrátil jsem se od Tannera a vyrazil pro pistolí.

Padl jsem na zem a jel po kolenou, až jsem měl zbraň na dosah. Už jsem ji skoro držel.

Nůž proletěl vzduchem a zabodl se mi do ruky. Pustil jsem pistolí, zařval bolestí a zíral na špičku nože, která mi trčela z dlaně jako žraloci ploutev.

Tanner se rozběhl ke mně, jeho kroky dusaly v šeru bez ozvěn. Oči jsem měl zalité slzami, přesto jsem druhou rukou popadl pistolí a snažil se na něho zamířit.

Vystřelil jsem a ucítil lehký zpětný ráz pistole. Šmouha projektilu prolétla kolem něj, o centimetry ho minula. Znovu jsem zamířil a znovu stiskl spoušť.

Ale zbraň mlčela.

Tanner mi vykopl zbytečnou pistoli z ruky a dopadl na mě. Přitlačil mě na podlahu, klečel nade mnou jako vítěz, zápasil se mnou, zatímco jsem se ho pokoušel bodnout špičkou třící z dlaně.

Chytil mě za zápěstí zraněné ruky a krátce se usmál. Vyhrál. Věděl to. Stačilo jenom nůž vytáhnout a obrátit ho proti mně.

Koutkem oka jsem spatřil zhroucenou Rejvičovu mrtvolu, ústa měla otevřená, přední zuby se leskly zlatavým světlem. Vybavil jsem si, jak si pořádku na špičáky.

A konečně jsem si vzpomněl na další tajemství, na úpravu, kterou si Cahuella koupil od Ultrů, na složitější zásah než modifikace zraku, na loveckou pomůcku, o níž se nikdy Tanneru Mirabelovi nezmínil.

K čemu je dobré lovit v noci, když nemůžeš zabít, co chytíš?

Doširoka jsem otevřel ústa, mnohem víc, než dovoľovala lidská anatomie. Zjistil jsem, že mám uvnitř svaly, o nichž jsem doposud nevěděl, svaly ukotvené vysoko na horním patře ústní dutiny. V čelisti mi něco bezbolestně prasklo.

Nezraněnou rukou jsem chytil Tannera za hlavu, otočil jeho obličej k sobě, zatímco se pokoušel získat nůž, neboť se stále domníval, že mu bude k něčemu dobrý.

Pohlédl do mých úst a musel to uvidět.

"Jsi mrtvý," řekl jsem. "Nekoupil jsem od Ultrů jenom hadí vidění."

Cítil jsem, jak se mi aktivují jedové žlázy a jak jed protéká tenkými kanálky provrtanými do mých sklápěcích špičáků.

Přitáhl jsem si Tannera k sobě, jako bych chtěl konečně obejmout dávno ztraceného bratra.

Zakousl jsem se mu do krku.

Epilog

Dlouho jsem jen tak stál u okna přes celou stěnu a hleděl ven.

Žena, která seděla v mé kanceláři, si musela myslet, že jsem na ni zapomněl. Viděl jsem odraz jejího obličej v okně, pořád čekala odpověď na otázku, kterou mi před chvílí položila. Nezapomněl jsem na ni ani na její dotaz. Jen jsem přemýšlel, jak se něco kdysi tak zvláštního může nyní zdát tak důvěrně známé.

Město se od mého přiletu příliš nezměnilo.

Takže jsem to musel být já.

Po okně stékaly kapky deště, lil se z moskytiéry v hustých šikmých provázcích. Říká se, že v Kaldeře vlastně nikdy nepřestává pršet, a možná to je pravda, ale nic to nevypovídá o nepřeborných nuancích deště. Někdy drobně mrholí, chladně a čistě jako v horách. Jindy, když uzávěrou kolem jícnu proniknou vulkanické exhalace, ženou atmosférické změny přes město porvy líjáků kyselých jako defolianty.

"Pane Mirabeli..." připomněla se.

Odvrátil jsem se od okna. "Promiňte. Zaujala mne vyhlídka. Kde jsme přestali?"

"Vyprávěl jste mi o Skyi Haussmannovi, že si myslíte..."

Slyšela už většinu z toho, co jsem byl tehdy ochoten prozradit, o mém předpokladu, že Sky vystoupil z úkrytu a vytvořil si nový život jako Cahuella. Možná se zdálo podivné, že jsem o tom vůbec mluvil, natož s případným rekrutem, ale líbila se mi a byla ochotná mi naslouchat.

Vypili jsme spolu pisco sour - byla taky ze Skyova vítězství - a čas plynul.

"Takže?" přerušil jsem ji. "Do jaké míry jste ochotna uvěřit?"

"Nejsem si jistá, pane Mirabeli. Jestli se můžu zeptat, jak jste to všechno mohl zjistit?"

"Setkal jsem se s Gittou. Pověděla mi něco, co mne přimělo k domněnce, že Konstancie mluvila pravdu."

"Myslíte, že jediná Gitta zjistila, kdo Cahuella ve skutečnosti je?"

"Ano. Patrně narazila na Konstanciny důkazy a ty ji přivedly ke Cahuellovi, přestože už uplynula nejméně dvě staletí, co byl Sky údajně popraven."

"A když ho našla?"

"Čekala, že se setká se zrůdou, ale bylo to trochu jinak. Nebyl to už tentýž člověk, kterého znala Konstancie. Myslím, že se ho Gitta snažila nenávidět, ale nedokázala to."

"Co ji podle vás přesvědčilo, že našla toho pravého?"

"Jeho jméno. Převzal je z legendy o strašidelné lodi s názvem Caleuche. Cahuella se jmenoval delfín, který ji doprovázel. Cahuella bylo spojení s minulostí, které se nedokázal zcela vzdát."

"To je nepochybně zajímavá teorie."

Pokrčil jsem rameny. "Možná to ani nic víc není. Uslyšíte podivnější příběhy, jestli tady strávíte víc času, věřte mi."

Nedávno přiletěla na Žlutozem, byla voják jako já, ale na rozdíl ode mě se sem dostala administrativní chybou. "Jak dlouho už jste tady, pane Mirabeli?"

"Šest let," odpověděl jsem.

Podíval jsem se z okna. Vyhlídka na město se od doby, co jsem se vrátil z Útočiště, nijak nezměnila. Houští Nebes se táhlo do dálky jako řez plícemi, propletená zmeť proti hnědé moskytiéře. Proslychalo se, že ji napřesrok očistí.

"Šest let je dlouhá doba."

"Pro mě ne."

Sotva jsem to řekl, vzpomněl jsem si, jak jsem přišel k sobě na Útočišti. Omdlel jsem kvůli ztrátě krve ze zranění, které mi způsobil Tanner, přestože jsem je v té chvíli stěží cítil. Šaty jsem měl rozřezané, sečnou ránu, která vypadala jako šev, potřenou tyrkysovou hojivou masťou. Ležel jsem na lůžku, dohlížel na mě jeden ze štíhlých servulů.

Byl jsem samá modřina, dýchání bolelo. Měl jsem divný pocit v ústech, jako by mi nepatřila.

"Tannere?"

Amélie vstoupila do mého zorného pole, její andělská tvář vypadala naprosto stejně jako toho dne, kdy jsem byl v habitatu mendikantů probuzen.

"Nejmenuju se tak." Až jsem se lekl, když můj hlas zazněl dokonale normálně, pouze trochu ochraptěle únavou. Měl jsem pocit, že má ústa nejsou schopna něčeho tak rafinovaného, jako je řeč.

"To jsem už pochopila, ale pod tímto jménem vás znám, proto vám prozatím bude muset stačit."

Byl jsem příliš slabý na to, abych se s ní přel, ani jsem si nebyl jistý, zda chci.

"Zachránila jste mě. Dlužím vám poděkování."

"Zachránil jste se sám."

Místnost byla mnohem menší než sál, kde zemřel Rejvič, ale osvětlená stejně tlumeným, podzimmě nazlátlým odstínem, stěny zdobily stejně složité matematické znaky, které byly na Útočišti všude. Světlo si pohrávalo na sněhové vločky, kterou Amélie nosila na hrdle.

"Co se to s vámi stalo, Tannere? Jak jste dokázal zabít člověka takovým způsobem?"

Její otázka mohla vyznít jako obvinění, ale takový nebyl tón, jímž ji vyslovila. Uvědomil jsem si, že mě neviní.

Připouštěla, že nejsem o nic víc odpovědný za to, co jsem v minulosti spáchal, než je právě probuzený spáček odpovědný za ukrutnosti, jichž se dopustil ve snu.

"Člověk, jímž jsem býval," řekl jsem, "byl lovec."

"Ten, o kterém jste mluvili? Který se jmenoval Cahuella?"

Přikývl jsem. "Nechal si vylepšit oči hadími geny. Chtěl lovit potmě za stejných podmínek jako noční dravci. Domníval jsem se, že to bylo všechno, co si od Ultrů nechal udělat, ale mýlil jsem se."

"Vy jste to nevěděli?"

"Ne, dokud nepřišel správný čas. Ale Rejvič věděl, že Cahuella má jedové žlázy a zuby upravené tak, aby dokázal jed do protivníka vpravit. Prozradili mu to Ultrové."

"Pokoušel se vám to naznačit?"

Přikývl jsem, aniž bych zvedl hlavu z polštáře. "Nejspíš chtěl, aby jeden z nás přežil. Jenom doufám, že vybral toho správného."

"Samozřejmě že ano," ozvala se Zebra.

S bolestí jsem otočil hlavu a zjistil jsem, že stojí na druhé straně postele. "Takže Rejvič si nevymýšlel. Pouze vás uspal."

"Nebyl žádný zlosyn," prohlásila Zebra. "Nechtěl nikomu ublížit, vyjma tomu, kdo zabil jeho rodinu."

"Jenže já jsem pořád naživu. Znamená to, že selhal?"

Pomalů zavržela hlavou. Vypadala zářivě v tom zlatavém světle, a já si uvědomil, že po ní strašně toužím, nezávisle na tom, jak jsme se navzájem zradili, nebo na tom, co leží v budoucnosti, nezávisle na tom, že dokonce ani nemám jméno, jímž by mě mohla oslovit.

"Domnívám se, že nakonec dostal, co chtěl. Alespoň z větší části."

Něco v jejím hlase mi napovědělo, že neříká všechno, co ví. "Jak to myslíš?"

"Nejspíš ti to nikdo neřekl," pokračovala Zebra, "ale Rejvič nám všem lhal."

"Mohla bys být konkrétnější?"

"Lhal o svém skenu." Zahleděla se na strop, zlatavé osvětlení zdůraznilo její rysy. Pruhy na pokožce byly dosud slabě vidět. "Skončil nezdarem. Provedli to příliš narychlo. Nezaznamenali ho."

Zatvářil jsem se nedůvěřivě, přestože jsem nepochyboval, že Zebra mluví pravdu. "Určitě se to podařilo. Vždyť jsem si povídal s jeho simulací."

"To sis jenom myslel. Zřejmě to byla pouze simulace úrovně beta, napodobenina Rejviče naprogramovaná tak, aby dokázala imitovat jeho odpovědi. Měl ses domnívat, že skenování proběhlo skvěle."

"Ale proč? Proč cítil potřebu předstírat, že to vyšlo?"

"Myslím, že kvůli Tannerovi. Rejvič chtěl Tannera přesvědčit, že ať udělá cokoli, bude to zbytečné. I kdyby zabil skutečného Rejviče, že by to bylo jen bezvýznamné gesto."

"Jenže nebylo," hlesl jsem.

"Ne. Rejvič by stejně zemřel, dřív nebo později, doopravdy ho však o život připravil Tanner."

"Rejvič o tom věděl, že? Celou dobu, co jsme byli s ním, věděl, že zemře a že sken selhal."

"Znamená to, že vyhrál?" uvažovala Zebra. "Nebo že všechno ztratil?"

Vzal jsem ji za ruku a stiskl. "Na tom nezáleží. Teď už na ničem z toho nezáleží. Tanner, Cahuella, Rejvič - nic po nich nezbylo."

"Nic?"

"Nic, na čem by doopravdy záleželo."

A pak jsem hleděl vzhůru do rozptýleného zlatavého světla tak dlouho, až mi to připadalo jako věčnost, dokud mne Zebra a Amélie nenechaly samotného. Byl jsem unavený. Zaplavila mne naprostá vyčerpanost, příliš těžká na to, aby se jí dalo uniknout spánkem. Ale nakonec přece jen spánek přišel. A s ním i sny. Doufal jsem, že to bude jinak, ale ve snech jsem se vrátil k bílému bazénu a popadl mě starý děs z toho, co se tam stalo, z toho, co se mně stalo, z toho, co jsem si způsobil.

Později, mnohem později jsem odletěl na Žlutozem. Byla to dlouhá cesta, přerušená zastávkou na habitatu mendikantů, kam jsem vrátil Amélii jejím povinností. Přijala to pozoruhodně dobře, a když jsem ji nabídl, že ji pomůžu, aniž bych věděl jak, odmítla a požádala pouze, abych poukázal nějaký dar ledovým mendikantům, až na to budu mít.

Slíbil jsem, že to udělám. A taky jsem ten slib dodržel.

Po návratu do Nebes jsme si Quirrenbach, Zebra a já domluvili schůzku s Voronoffem.

"Jedná se o Hru," řekl jsem. "Navrhujeme zásadní změny celého systému."

"Proč si myslíte, že by mě to mohlo zajímat?" zazíval Voronoff.

"Vyslechněte nás." Quirrenbach mu začal vysvětlovat hlavní obrysy plánu, který jsme my tři spolu vymysleli cestou na Útočiště. Bylo to poněkud složité a chvíli se zdálo, že to Voronoffovi nedochází, ale postupně porozuměl.

Potom už napjatě naslouchal.

Nakonec prohlásil, že se mu naše nápady líbí. Že by se možná daly uskutečnit.

Navrhli jsme novou formu zábavy, kterou jsme nazvali Stínohra. V podstatě se bude podobat staré tajné Hře, která se ve městě rozšířila po moru. Ale ve všech detailech bude radikálně odlišná, přičemž ne právě nejmenší rozdíl spočíval v tom, že bude legální. Převedeme Hru do středu pozornosti, stanovíme podmínky pro sponzory a základní pravidla, která zajistí zpravodajství a reportáže pro každého, kdo se bude chtít nepřímo zúčastnit vzrušení z lovu na člověka. Naši lovci nebudou jen bohatá mládež, která si hledá rychlé noční povyražení. Najmeme trénované odborníky, profesionály, lovce-zabijáky. Projdou důkladným školením a vytvoříme jim novou osobnost, uděláme z nich idoly, které povýší Hru na umění. První rekruty vybereme ze současných hráčů. Chanterelle Sammartiniová už souhlasila, že se stane naším prvním zaměstnancem. Nepochyboval jsem, že se na tu roli dokonale hodí.

Ale nechtěli jsme změnit jen lovce.

Ve Stínohře nepřipustíme žádné nedobrovolné oběti. Lovení budou dobrovolníci. Znělo to šileně, ale právě tohle Voronoffa nejvíce nadchlo.

Lovený, který přežije, nedostane žádnou odměnu, kromě samotného přežití. Ale současně získá ohromnou prestiž. Budeme mít tolik dobrovolníků, kolik budeme potřebovat, vylovíme je z ohromného jezera znuděných bohatých nadsmrtných, kterých je v Nebesích jako máku. Vylepšená verze Hry jim konečně poskytne pečlivě dávkované vzrušení. Podepíší s námi smlouvu, určí si podrobné podmínky celého lovu - dobu trvání, vymezený prostor a typy zbraní, které jsou pro zabijáka přípustné. Nebudou se muset starat o nic jiného, než jak zůstat naživu, dokud smlouva nevypřší. Budou slavní a všichni jim budou závidět. Další se jen pohnou, dychtiví, aby to zvládli ještě líp - budou uzavírat dlouhodobější smlouvy s náročnějšími podmínkami lovu.

Použijeme stopovací implantáty, ale založené na jiném principu než Waverlyho zařízení, které mi laskavá Madam Dominika v poslední chvíli vytáhla z hlavy. Lovec a lovený dostanou vždy odpovídající pár, naprogramovaný tak, aby se aktivoval a začal vysílat pouze tehdy, když se k sobě přiblíží na určitou vzdálenost, stanovenou rovněž v podmínkách smlouvy. Obě strany ihned zjistí, kdy k tomu dojde - upozorní je zvonivý tón v lebce nebo podobné znamení. A teprve v této závěrečné fázi lovu se mohou média stát svědky konce, ať bude jakýkoli.

Voronoff se zapojil. Upsal se jako náš první zákazník.

Nazvali jsme naši společnost Omega, brzy se objevily další, ale my konkurenci vítali. Za celý rok jsme zatlačili vzpomínky na starý lov do zapomnění. Tuhle část historie města nikdo netoužil uchovávat.

A takto se nám to povedlo.

Zpočátku jsme pečlivě dohlíželi, aby klienti dokázali přežít podmínky smlouvy, alespoň většinou. Naši zabijáci v kritickém okamžiku ztratili stopu nebo se netrefili zbraní, určenou ve smlouvě. Díky tomu se nám rozrůstal seznam klientů, takže se naše jméno rychleji rozšířilo.

Jakmile jsme si upevnili postavení, začali jsme Stínohru brát vážně. Už se lovilo doopravdy, lovení museli skutečně bojovat, aby zůstali naživu, než smlouva vypřší.

A většině se to podařilo. Poměr zabitých ve Stínohře byl někde kolem třiceti procent, takže byla dostatečně bezpečná, aby hráči neztratili odvahu se zúčastnit, byť byli sebeznuděnější, ale na druhé straně nebylo příliš snadné přežít, proto stálo za to se přihlásit.

Omega až nechutně zbohatla. Do dvou let po mém příletu do Kaldery jsem se mohl počítat mezi stovku nejbohatších - ať v těle či jinak - v celé soustavě Žlutozemě.

Ale nikdy jsem nezapomněl na slib, který jsem si dal během dlouhé cesty na Útočiště.

Že pokud přežiju, všechno změním.

Začal jsem Stínohrou. Ale to nestačilo. Musel jsem úplně změnit město. Musel jsem zničit systém, který mi umožnil tak prosperovat, vychýlit zavedenou nerovnováhu mezi Mulčem a Nebesy. První krok jsem udělal, když jsem nové lovce verboval mezi Mulčáky. Vlastně jsem nic neriskoval, neboť Mulčáci byli stejně schopní jako Nebesané, stejně učenliví při tréninku, který jsem požadoval.

Jako že mě udělala Stínohra boháče, tak i já jsem udělal z nejlepších lovců takové zazobance, že se jim o tom ani nesnilo. A sledoval jsem, jak se někteří z nich vracejí zpátky do Mulče.

Byl to pomalý začátek. Bude trvat léta, možná desítky let, než se projeví v rozvrstvení Kaldery znatelná změna. Ale věděl jsem, že k tomu dojde. Slíbil jsem si to. A přestože jsem v minulosti sliby nedodržoval, v budoucnosti už to nedopustím.

Po nějaké době jsem si znovu začal říkat Tanner. Věděl jsem, že je to lež, že nemám na to jméno právo, že jsem ukradl vzpomínky a nakonec i samotný život skutečnému Tanneru Mirabelovi.

Ale copak na tom doopravdy záleželo?

Považoval jsem se za strážce jeho vzpomínek, všeho, čím byl. Nebyl zrovna dobrý člověk podle žádné přiměřené definice toho slova. Byl bezohledný a krutý, přistupoval k umění zabíjet s nezaujatým odstupem jako zeměměřič ke geometrii. Přesto nebyl v hloubi srdce zlý, a ve chvíli, kdy vlastně skončil jeho život - když zastřelil Gittu - se pokoušel udělat něco dobrého.

Na tom, co se s ním dělo potom, co ho změnilo ve zrůdu, vůbec nezáleželo. Nijak to neposkvrnilo Tannera, jakým byl před tím.

Říkal jsem si, že je to stejně dobré jméno jako každé jiné. A už nikdy mi nemůže připadat cizí.

Rozhodl jsem se s tím nebojovat.

Uvědomil jsem si, že jsem se opět zasn timer. Žena v mé kanceláři čekala, co řeknu.

"Tak co, dostanu tu práci?"

"Ano, pravděpodobně ano, ale musím se podívat také na další kandidáty, než se rozhodnu." Vstal jsem a stiskl její drobnou, smrt nosnou ruku. "Rozhodně jste na čele seznamu. I kdybyste hned nedostala místo, o němž jsme mluvili, mám ještě jeden důvod, proč bych chtěl vaše jméno ponechat ve svých záznamech."

"Jaký důvod?"

Zamyslel jsem se nad Zbožným poutníkem, po všech těch letech stále uvězněným tam dole. Slíbil jsem, že sestoupím znovu do jícnu, i kdyby jen proto, abych ho zabil, ale zatím nenastal vhodný okamžik. Věděl jsem, že je pořád naživu, protože do města dosud proudil Palsen, přestože v malých dávkách, které se těžko sháněly. Stále bujel zvrhlý obchod s jeho děsy převedenými do formy, kterou člověk taktak dokáže snést. Určitě však nemá k smrti daleko a nezbyvá mnoho času, než můj slib začne být zbytečný.

"Zatím jen plánuju jistou akci, nic víc."

"Kdy by k tomu mělo dojít?"

"Za měsíc, možná za tři čtyři."

Usmála se. "Jsem dobrá, pane Mirabeli. Raději doufejte, že mě mezitím nepřetáhne někdo jiný."

Pokrčil jsem rameny. "Co se má stát, stane se."

"No, kdo ví, co bude."

Znovu jsme si potřásli rukama a ona zamířila ke dveřím. Vyhlédl jsem z okna. Padala tma, v Nebesích zaplálo osvětlení, bludičky lanovozů se pohupovaly věčným hnědým příšeřím. Dole se rozlévala z Mulče až k moskytiéře rudá záře ohňů a luceren nočních tržišť, takže připomínal planinu posetou táboráky. Pomyslel jsem na miliony lidí, kteří považují tohle město za svůj domov i přes všechny změny, které od moru prodělalo. Bylo to přece jen už třináct let. Tam dole žili dospělí, kteří si vlastně ani nepamatovali, jak to tady předtím vypadalo.

"Pane Mirabeli?" zeptala se ode dveří. "Můžu ještě jednu otázku?"

Otočil jsem se a zdvořile se usmál. "Ano?"

"Jste tady déle než já. Dokážete si vzpomenout byt' na jedinou chvíli, kdy jste měl tohle město skutečně rád?"

"Ani nevím." Pokrčil jsem rameny. "Vím jen jedno."

"A to je?"

"Život je takový, jaký si ho uděláte."

TRIFID

Alastair Reynolds

Kaldera

kniha druhá

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2004
jako svou 604. publikaci, v edici TRIFID svazek 55.
Vydání 1.

Z anglického originálu Chasm City, vydaného
nakladatelstvím Victor Gollancz, London, v roce 2001,
přeložili Jana a Jan Jam Oščádalovi.

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Sazba Euroagency. Autorský medailon Martin Šust.

Výtiskl EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-484-5

www.triton-books.cz

1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 219,- Kč
(členové SFK TRIFID 149,- Kč)